

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

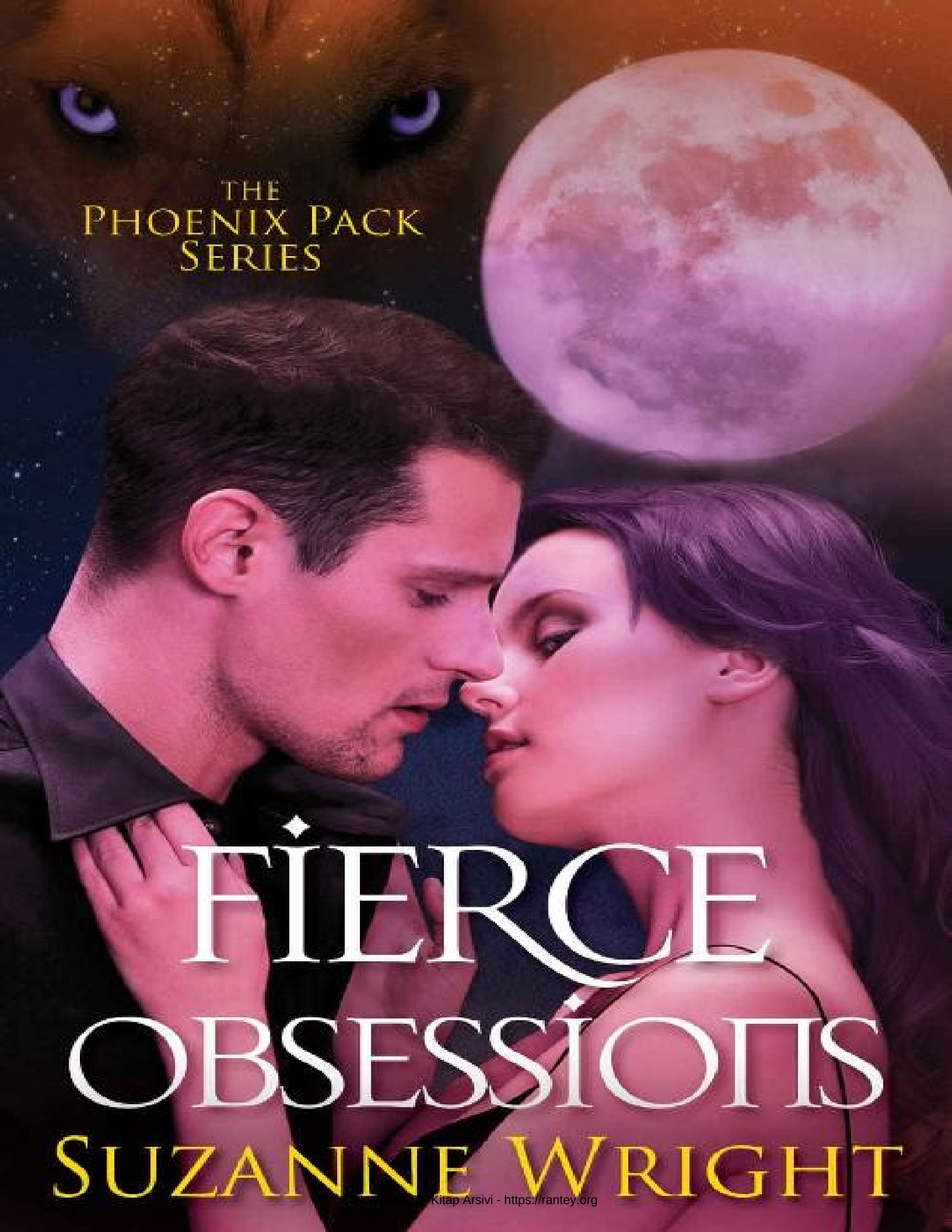
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
PHOENIX PACK
SERIES

FIERCE
OBSESSIONS
SUZANNE WRIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM SEKİZ
BÖLÜM DOKUZ
BÖLÜM ON
ON BİRİNCİ
BÖLÜM ON İKİNCİ
BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM
ON DÖRT BÖLÜM ON
BEŞ
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM
ON SEKİZ BÖLÜM ON
DOKUZ BÖLÜM YIRMI
YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

OceanofPDF.com

FIERCE OBSESSIONS

AYRICA SUZANNE WRIGHT

Rags'den

DAMARLARINIZDAKİ DERİNLİK SERİSİ

İşte Cinsiyetçi Vampirler
Bağlayan Isırık
Azabın Tadı
Tüketilmiş Kırılmış

PHOENIX PACK SERİSİ

Vahşi
Günahlar Kötü
Arzular Şehvetli
Sırlar
Karanlık İçgüdüler

MERCURY PACK SERİSİ

İhtiyaç Sarmalı
Ayartmanın Gücü

İÇİNDEKİ KARANLIK SERİSİ

Yanmak

Blaze

OceanofPDF.com

FIERCE OBSESSIONS

PHOENIX PACK
SERIES

SUZANNE WRIGHT

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2017 Suzanne Wright Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından
yayınlandı, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781477848753
ISBN-10: 1477848754

Kapak tasarımı Janet Perr

OceanofPDF.com

Rhys ve Paige için. İkinize de bayılıyorum.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM ON</u>	
<u>ON BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM ON İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ</u>	
<u>BÖLÜM ON DÖRT</u>	
<u>BÖLÜM ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM ON</u>	
<u>SEKİZ BÖLÜM ON DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>TEŞEKKÜR</u>	
<u>YAZAR HAKKINDA</u>	

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

W Kendinizi tekila terlerken bulmak hiç eğlenceli değildi.

Riley Porter inledi. Ölüyordu. Ölmek zorundaydı. Her yeri acıyordu. Başы zonkluyor, midesi dönüyor ve sanki biri kör bir bıçağı gözbebeklerine saplıyormuş gibi hissediyordu. Görünüşe göre geceyi tekila harikasını keşfederek geçirmişti ve şimdi acı dolu bir kara deliğe inmişti.

Tavandaki vantilatörün uğultusu kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi ama esinti sıcak teninde iyi hissettiriyordu. Yutkundu, boğazının ne kadar kuru olduğunu görünce irkildi. Ağzındaki o acı tat iğrençti. Su. Suya ihtiyacı vardı.

Hayır, kusması gerekiyordu.

Bacaklarını hissedemediğı için her iki ihtiyaca da cevap vermek zor olacaktı. Bu kötü bir şeydi, çünkü duyuları keskin tekila kokusuna boğulmuştu ve daha fazlasını kaldıramayacaktı.

Bulanık anılar gözünün önüne geldi. Müzik. Dans etmek. Gülüyorlar. Parti gazozları. Mojitolar. İçkiler.

Ah evet, Anka Sürüsü kurtlarından birinin doğum gününü kutlamak için bir parti vermişti.

Altı ay önce iki genç yalnız şekil değiştirenle birlikte sığınmak için sürüye geldiğinde Riley, Alfaların ona kalıcı bir yer teklif edebileceğini hiç düşünmemişti. Öyle değildi.

Savannah ve Dexter'ı evlat edinmeleri, çocukların son derece sevimli oldukları düşünöldüğünde, büyük bir sürprizdi. Ancak Riley, neden bir sürünün içinde yaşamadığına dair onlara bir açıklama yapmayı reddeden yalnız bir kuzgun şekil değıştirdi. Buna ve kalma tekliflerini kabul etmemiş ya da reddetmiş olmasına rağmen sürü ona hâlâ kendilerinden biri gibi davranıyordu -en azından çoğu öyle davranıyordu.

Partinin hatırlayabildiğı kısımları eğlenceliydi ama gecenin büyük kısmı bulanıktı. Tanrım, tekiladan nefret ediyordu. Aslında, her yeri ağırırken ve ölüm çok yakın görünürken, her şeyden nefret ediyordu. Tylenol hariç. Şu anda hayatında ihtiyacı olan tek şey Tylenol'dü. Ya da belki bir deliğe girip yığılmak.

Ağırlaşan göz kapaklarını açmaya zorlayan Riley, güneş ışığının gözlerine vurmasıyla irkildi. Cam balkon kapılarının arasından süzülen güneş ışığı, pürüzsüz, açık krem rengi kumtaşı duvarlara gölgeler düşürüyordu. Anka Sürüsü'nün modernize edilmiş bir mağara evinde yaşadığını öğrenmek büyük bir sürpriz olmuştu. Burası Riley'ye tüm tünelleri ve katlarıyla dev bir karınca kolonisini düşündürmüştü. Düzinelerce yatak odası vardı ve bu özel oda pelüş halısı, modern mobilyaları, kanopili yatağı ve yemyeşil çarşaflarıyla daha çok lüks bir otel odası gibiydi.

Yatak takımından bahsetmişken... yastığındaki siyah lekenin maskara olduğunu tahmin ediyordu. Bu da muhtemelen yüzünün her yerine bulaştığı anlamına geliyordu - harika. Saati kontrol etmek için beceriksizce uzanıp komodinden telefonunu aldı. Kaşlarını çatı. Telefonu hangi cehennemdeydi? Muhtemelen haysiyetinin hemen yanındaki çukurdaydı.

İşte bu yüzden bekardı.

İşin iyi tarafı, kafayı bulmak bütün gece uyumasına yardımcı olmuştu. Bu, iyi arkadaşı Insomnia sayesinde çok nadiren olan bir şeydi.

Başına keskin bir ağrı saplanınca hafifçe kıpırdandı ve inledi. Bir şekilde

İmkânsızı başarmak ve ağrı kesici bulabilmek için ayağa kalktı. Merkezleyici bir nefes aldı, tekilanın ezici kokusunun altında başka bir şey algıladığında burnu kırıştı - ait olmayan bir şey. Bu muydu

. . . ? Gerildi. Tanrım, hayır. Hayır. Sarhoş hali bile bu kadar aptal olamazdı.

Öğürmesini engellemek için dudaklarını kenetledikten sonra sertçe diğer tarafına yuvarlandı. Mide bulantısı dalgaları yükseldi ama o daha çok, evet, o kadar aptal olduğu gerçeğine takılmıştı. Kanıt tam yanında yüzüstü yatıyor, seks ve kendine has kokusuyla - hasat baharatı, sıcak elma ve odun dumanı - kokuyordu. Tanrı şahidim olsun ki, bir buçuk metrelik kas yığınının, zeytin tenine ve ham hayvani enerjiye bakıyordu.

Tao Lukas, sürünün baş infazcısı.

Riley gözlerini kapattı, her şey su gibi geri gelirken sessizce kendine lanet okudu. Evet, şimdi hatırlıyordu. Adamın aletinin onu gerdiğini, dişlerinin boynuna battığını, dilinin ağzını yaladığını hatırlıyordu. Adamın ensesine ve omuzlarına pençelerini geçirirken sertçe boşalmasını hatırladı. Bir gözünü açtı ve sırtının üst kısmındaki kabile dövmesinin üzerinde gezinen markalarının şık tenindeki görüntüsü karşısında irkildi.

Kahretsin, bu kötüydü. Riley'nin tek gecelik ilişkilerle ilgili herhangi bir takıntısı olmasa da -değişkenlerin sosyal ve cinsel anlamda dokunuşa ihtiyacı vardı- ister inanın ister inanmayın, bazı standartları vardı ve en azından yatağına aldığı her erkeğin ondan gerçekten hoşlanmasını istiyordu. Tao onu isteyebilir, hatta ona karşı sahiplenici davranabilirdi ama ondan hoşlanmıyordu. Ve evet, bu biraz canını sıkıyordu.

İlk tanıştıklarından beri kötücül, şehvetli bir ihtiyacın pençesinde sıkışıp kalmamış olsaydı, adamın tavrı onu rahatsız etmeyebilirdi. Kuzgunu da onu aynı ilkel yoğunlukla istiyordu, ondan hoşlanmadığı gerçeğine hiç takılmamıştı. Kuş, onu umursamayacak kadar ilgisini çekmişti ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Tao'nun çok savaşçı bir zihniyeti vardı:

Korkusuz, acımasızca açık sözlü, eylem odaklı ve güçlüydü ve diplomasi için ne zamanı ne de sabrı vardı.

Pek çok kişi onun açık sözlülüğünü itici buluyordu ama Riley onun yargılarını başkalarını yatıştırmak için şekillendirmeyi reddetmesine hayranlık duyuyordu. Açık sözlü olan ve düşündükleri ya da inandıkları şeylerin etrafında dans etmeyen insanları severdi. Bu, tek gecelik bir ilişkiden sonra onunla yatakta uyanmaktan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

Ona göre, eğer sarhoş olmuşlarsa, bu sayılmazdı. Sayılmazdı.

Şimdi ne yapmalı? En iyi seçenek onu uyandırmak ve yoluna göndermek olurdu. Ama birkaç dakikalığına manzaranın tadını çıkarmanın yanlışı bir tarafı yoktu, değil mi? Düzgün çenesi, belirgin elmacık kemikleri ve geniş omuzlarıyla inanılmaz derecede ateşli bir manzaraydı. Ve sonra tüm o gergin, tonlu cilt vardı Adamın karmakarışık kahverengi saçları arasında uzanan ve ona sıvı sütlü çikolatayı çağrıştıran karamel şeritleri daha önce fark etmemiştir.

Uyurken huzurlu görünüyordu. Uyanırken ise sürekli tetikte ve dikkatliydi. Tıpkı yabancılara şüpheyile bakan ve hırlayarak "Beni dene" diyen o tehlikeli, tehditkâr bekçi köpekleri gibi.

Riley ilk geldiğinde ona aynı güvensizlikle bakmıştı. Ama bir ay kadar sonra aralarında bir şeyler değişmişti. Bakışlarındaki güvensizliğin yerini başka bir şey almıştı. En az onun kadar yoğun bir şey... Bu şey Riley'nin hiç karıncalanmaması gereken yerlerinin karıncalanmasına neden olmuştu. Bu yoğunluk Riley'yi biraz temkinli yapıyordu çünkü söz konusu erkekler olduğunda çok kötü kararlar veriyordu ve her zaman doğru kararlar veremiyordu.

Ve şimdi bu aptalca kararı düzeltmek için bir şeyler yapması gerekiyordu. Yavaşça ve dikkatlice yataktan kalktı. Oda dönmeye başladı ve acı başını döndürerek içinden yumuşak bir inilti çıkarmasına neden oldu. Tao'nun göz kapakları titreyerek açıldı ve ipeksi, parlak nitelikleriyle ona kaplangözü taşlarını hatırlatan altın-kahverengi gözbebekleri

ortaya çıktı. Bakışları onunkilerle kilitlendi ve şaşkınlıkla durdu. Sonra o gözler

üzerine sürüklendi ve tıpkı bunun gibi, gerginlik -kalın, elektrikli ve ateşli bir şekilde cinsel- havayı gerdi.

Muhtemelen çıplak vücudunu korumak için yerden elbisesini almalıydı ama şimdi onurunu kurtarmaya çalışmanın pek bir anlamı yoktu. O gemi saatler önce kalkmıştı.

Riley yutkundu ve dilinden duyulabilir bir klik sesi geldi. "Gitmelisin." Hayır, bunu söylemek hoş bir şey değildi ama gerçekten, birini odanızdan kovmanın hoş bir yolu var mıydı?

Kara kaşlarından biri yavaşça kalktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Olanları unutmayı kabul edelim derim," diye teklif etti.

"Unutmak mı?" diye yineledi adam, sesi derin ve uykudan hırçınlaşmıştı.

Bu onu biraz ürpertti.

"Kimse bilmek zorunda değil. Bizler yetişkiniz. Tek gecelik bir ilişki yaşayabilir ve bunu büyütmemeyebiliriz." Her gün ona bakmak ve onu içinde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırlamak zorunda kalsa bile. Sorun değildi. Riley'de bu kesinlikle vardı. Gerçekten.

Bir süre kısık gözlerle ona baktı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Unutalım gitsin."

Beklediği halde bu kadar kolay kabul etmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kuzgunu da bundan hoşlanmamıştı. "Peki," diye kestirip attı.

"Tamam."

Riley bir elini saçlarında gezdirdi. "Savannah ve Dexter muhtemelen birazdan burada olurlar. Ben duştan çıkana kadar gitmiş olurlar."

O daha bir kelime bile edemeden dönüp banyoya yöneldi ve kapıyı arkasından kapattı. Tezgâha doğru sendeleyerek yürüdü ve ince havaya takıldı. Görünüşe göre yürümek bugün onun güçlü noktası olmayacaktı. Tanrım, uzanmaya ihtiyacı vardı. Sonsuza kadar.

Riley aynadaki yansımasına bakıp yüzünü buruşturdu. Rimeli her yerdeydi, gözleri kan çanağına dönmüştü ve saçları kuş yuvası gibi görünüyordu.

Bir daha asla içmeyecekti. Asla. Ve bu sefer tamamen ciddi idi.

Dolabı karıştırarak Tylenol'u çıkardı ve musluk suyunun yardımıyla iki tanesini yuttu. Bir kez daha yansımasına bakarak kaşlarını çatı. Çürükler nereden gelmişti? Bir dakika, Tao gerçekten de boynunu mu işaretlemişti? Kahretsin, gerçekten çok sarhoş olmalıydı.

Cildini çığ olana kadar ovalamakla ilgilenmediği sürece suyun tek başına tüm maskarayı çıkaramayacağını bilen Riley, paketten bir makyaj temizleme mendili çıkardı. Maskarayı temizlerken, böyle bir şey yaptığı için kendine lanet okudu.

Kapı, Riley'nin sıçramasına neden olan bir gümbürtüyle duvara çarptı. Riley kendi etrafında döndü, böylece oda bir kez daha döndü ve dizlerinin bükülmesine neden oldu. Tao kapının girişinde duruyordu, kot pantolonu üzerindeydi ama düğmeleri açıktı.

Bir an için sadece birbirlerine baktılar. Tao'nun göz korkutucu, yırtıcı bir durgunluğu vardı, sarsılmaz bir özgüven ve Riley'nin başa çıkamayacağı kadar ateşli bir belalılık yayıyordu -evet, "belalılığın" bir kelime olmadığını biliyordu ama kesinlikle uyuyordu.

Elini sallayarak onu dışarı çıkarırken, "Burada görülecek bir şey yok," dedi.

Çenesi gerilen Tao kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ona doğru yürüdü, omuzlarında ve sert göğsünde bir sürü kasın dalgalanmasına ve lezzetli bir şekilde sıkılmasına neden oldu. "Şimdi, eğer saçma sapan konuşmayı bitirdiysen, gerçek bir konuşma yapalım," diye gürledi ve ellerini onun iki yanına koyarak onu tezgâha yasladı. "Dün geceyi unutmak istemiyorsun Riley. Bunu tekrar yapmak istiyorsun. Tekrar ve tekrar. Bu iyi bir şey, çünkü benim istediğim de tam olarak bu."

Eğer adam ondan bu kadar yoğun bir şekilde hoşlanmasaydı, bu planı kabul edebilirdi. Bir kızın gururu vardı. Onu ne kadar istemesine rağmen kuzgununun bile itirazları vardı. "Bak, eğleneliydi ve-"

"Eğlenceden de öteydi." Alt dudağının etli kısmını ısırdı. "Yemin ederim hâlâ tadını alabiliyorum. Hâlâ sikimi sıkıldığını hissediyorum. Eğer çekip gitmemi ve içinde olmanın, seni tatmanın, içinde patlamanın nasıl bir şey olduğunu unutmamı bekliyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Şey, bunun onun söylemesini bekleyeceği son şey olduğunu düşünürsek, belki de aklını kaçırmıştı. "Pişman olman gerekiyordu."

Kaşlarını çattı, kuşkulu görünüyordu. "Pişman olmam mı gerekiyordu?"

"Ben de öyle yapacağını düşünmüştüm."

"Yanlış anladınız. Pişman değilim ve bunu unutmaya da niyetim yok." Onunla burun buruna geldi. "Ben de senin unutmama izin vermeyeceğim."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Tao mermer tezgâhı sertçe kavradı, dokunma, tatma ve alma dürtüsüyle savaştı. Aleti çok sıcaktı ve yürümek rahatsız ediciydi. Tabii ki öyleydi. Her fantezisinin nesnesi, lezzetli bir şekilde çıplak olarak önünde duruyordu. Hava, kontrolünü zorlayan cinsel bir enerjiyle tıslıyor ve çatırdıyordu. Gözlerinin o güzel göğüslere kaymaması için mücadele ediyordu.

Riley Porter'ı ilk gördüğü andan beri istiyordu. O muhteşem ağzın tadına bakmak, o koyu yanardöner saçları avucunun içine almak ve çığlık atarak boşalırken menekşe rengi gözlerinin parladığını görmek istiyordu. Bir ısırık almak için can atmasına neden olan o tatlı, gür kıvrımları ve yüksek göğüsleri keşfetmek istiyordu. Fantezi ağzı dolgun ve şehvetliydi - ondan da bir ısırık almak istemişti. Ve dün gece, aklını kaçırarak kadar sarhoşken, tam da bunu yapmıştı.

İkisinin de onun odasına nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama elbisesini çırparak çıkardığını ve onu yatağa fırlattığını hatırlıyordu. Onun amının sıcak ve sıkı bir şekilde sikinin etrafında olduğunu, ellerinin saçlarını çektiğini, pençelerinin neredeyse derisini parçaladığını, topuklarının omurgasının dibine vurduğunu hatırlıyordu. Ve bu ne büyük bir doğum günü ikramıydı.

Anılar sikinin acıyla zonklamasına neden oldu. Şimdi bile

-Bu arada onun mide çalkalandı, a
ekşi tat kaplanmış onun

Dilini yuttu ve sanki biri kafasına beton bir levha ile vurmuş gibi hissetti - kendini onun içine sokmaktan ve onu çiğ çiğ becermekten başka bir şey istemiyordu. Sadece kokusu bile ona bunu yapabiliirdi. Koyu kırmızı meyve, hindistan cevizi sütü ve siyah dantelin karışımı onu ve kurdunu mıknatıs gibi çekiyordu.

Başlangıçta kurt ondan hiç hoşlanmamıştı, çünkü sürekli onun sabrıyla oynamış ve kendi otoritesi dışında kimsenin otoritesini tanımayı reddetmişti. Ancak zamanla hem Tao'yu hem de kurdunu büyülemiş ve zekâsı, korkusuzluğu ve gençlere karşı sergilediği koruyuculuğuyla onların saygısını kazanmıştı.

"Onlar sadece meme, Tao."

O ana kadar onlara baktığını fark etmemişti.

Tao gözlerini tekrar onunkilere dikmeye zorladı. "Meme uçların sertleşmiş." "Sikin de öyle."

Kahretsin, tam da bunun içine girmişti.

Şakağını ovuşturdu. "Bunu daha sonra yapabilir miyiz? Bir konuşma için yeterince iyi çalışabileceğimi sanmıyorum."

Güzel. Bu ona bir tür avantaj sağlayacaktı. "Hayır, bunu şimdi yapacağız. Dün gece bir hata değildi Riley. Her zaman olacaktı. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum." Başparmağını kızın omzunun kıvrımında bıraktığı ısırık izinin üzerinde gezdirdi. Kurdu yumuşak, memnun bir hırıltı çıkardı, damgasının tenindeki görüntüsünden hoşlanıyordu. "İşin kötüsü benim tipim bile değilsin."

Riley kaşlarını kaldırdı. "Şişme olmadığım için mi?"

"Çünkü sen belasın. Yeterince zararsız görünebilirsin ama ben deliliği gördüğümde anlarım." Kızın burnuna dokundu. "Sen, küçük kuzgun, akli başında olmaktan çok uzaksın."

Gülümsedi. "Sanırım bu bana söylediğin en güzel şey."

Tao dişlerini sıktı. Onu kızdırmak imkânsız görünüyordu. Aslında bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü bir kuzgunu üzme akıllıca değildi. Onlar vahşi ve intikamcı yaratıklardı.

Kavgada her zaman suratını hedef alan hınzır bir öfkeye sahipti. Riley'nin öfkesini tetiklemek zor gibi görünüyordu ama eğer öfkesini kaybederse bunun görülmeye değer bir manzara olacağını biliyordu. İçindeki sapkın bir parça bunu görmek istiyordu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diye başladı, "bana zaten sorunlu olduğumu söylediniz. Hatta birçok kez. Bu yüzden ilk günden beri bana bok gibi davranıyorsun."

"Değişimle iyi başa çıkamadığımı ve yabancılara karşı doğal refleksimin onları reddetmek olduğunu kabul ediyorum. Ayrıca yalnız şekil değiştirenlere güvenmekte de sorun yaşıyorum ki bu oldukça yaygın bir durum." Yalnız şekil değiştirenlerin çoğu ciddi bir suç işledikleri için Alfaları tarafından sürülerinden kovulmuştu ve genellikle para ve koruma kazanmak için kiralık silah oluyorlardı, bu yüzden özellikle olumsuz bir üne sahiplerdi. "Bana neden yalnız olduğunu söylemedin, bu da yardımcı olmadı. Yani, evet, senin için bir pisliktim. Ama bu sürüye zarar vermek istemediğine kanaat getirdikten sonra rahatladım."

"Ama bana hala güvenmiyorsun, değil mi?"

"Sana tam olarak güvendiğimi söyleyemem, seni bunun için yeterince iyi tanımıyorum." Tao, Riley'yi bu kadar iyi tanıyan biri olduğundan emin değildi. Riley cıva gibi ele avuca sığmazdı ve çoğu insanı duygusal mesafeden uzak tutardı. "Ama dürüst ol bebeğim, bu kimin suçu? Fort Knox'tan bile daha sıkı kilitlenmişsin." Arzuladığı bu dışı hakkında bu kadar az şey biliyor olması kurdunu kızdırmıştı.

"O kadar da kötü değilim. Sana sığınağa ihtiyacım olduğunu söylediğimde yalan söylediğimi söylemiştim," diye belirtti.

"Aslında bana 'söylemedin'," diye kestirip attı. "Senin hiçbir şeyden saklanacak biri olmadığını söylediğimde bunu itiraf ettin. Sırf çocukların güvende olduğundan emin olmak için onlara eşlik edebilmek için sığınağa ihtiyacın olduğunu iddia ettiğini tahmin ettim." Savannah ve Dexter'a karşı ne kadar korumacı olduğu düşünüldüğünde, hayatlarına tehlike getirme ihtimali varsa onları kendisinden uzakta isteyeceği çok açık görünüyordu.

"Bana kaşlarını çatmayı kes, bu çok kaba." Kibirle

burnunu çekti. "Sanırım sana hediye alma zahmetine
girmemeliydim.

doğum günün."

"Belki de yapmamalıydın. Evde acı sos yapım kitiyle ne yapacağım ki zaten?"

"Duh, acı sos demlemek."

Tao sakinleştirici bir nefes çekti. "Bu saçmalık için çok erken, Porter. Çok erken." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Sen bu dünyaya beni sınamak için geldin, yemin ederim."

"Ah, zavalılık. Belki de gidip Gretchen Nine'yi bulmalısın," dedi, Alfa erkeğinin şirret büyükannesi Greta'ya taktığı lakabı kullanarak. "Eminim şişeni senin için ısıtmıştır."

"Dikkatli ol Riley." Ölümcül bir fısıltıydı. "Beni zorlamaya devam etmek istemezsin. Ve konuyu değiştirmeye çalıştığını fark etmediğimi sanma. Dün gece olanları 'unutmayacağız' ve bunu tek gecelik bir ilişki olarak bırakmayacağız." Bunu vurgulamak için topuğunun üzerinde döndü ve yatak odasına doğru yürüdü.

Riley onun peşinden yürüdü, giderken banyo kapısının arkasından bornozunu kaptı. Üzerine geçirdikten sonra ona ters ters baktı. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Eğer daha fazla saçmalayacaksan, hayır." Fermuarını ilikledi ve yatağa oturup çoraplarını ve ayakkabılarını çekiştirmeye başladı. "Bu konuda bana ya da kendine yalan söylemene izin vermeyeceğim. Yalan söylemene ve pişman olduğunu söylemene de izin vermeyeceğim - bu ikimizi de aşağılamak olur."

"Pişman olduğumu söylemedim."

"Pişman değilsen, neden geri adım atıyorsun? Neden?"

Kızgın bir şekilde sordu, "Neden umurunda ki? Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Hayır, senden hoşlanmadığımı düşünmene izin verdim. İnsanlar sana yaklaştığında kabuğuna çekiliyorsun." Tao'nun, savunması için tehlike arz etmediğine onu inandırması gerekiyordu. "Beni dışlamana izin vermeyecektim."

Riley'nin ağzı açık kaldı. Kuzgunu da afallamıştı. "Benimle oynuyordun. Bu çok zekice

sinsi." Riley aslında bu kurnazlığa hayranlık ve saygı duyuyordu. Kuzgunu mecazi bir selam verdi.

"Nüfusun büyük bir kısmıyla arana ördüğün o duvarı aşmama izin verseydin seninle oynamak zorunda kalmazdım."

Riley'nin bir açıdan karmaşık olmayan bir yaratık olduğunu düşündü. Sosyal bir maske takmıyordu, kusurlarıyla barışık görünüyordu ve çatışmalar karşısında bile oldukça rahat olabiliyordu. Ancak kendisi hakkında konuşmaktan rahatsızdı ve yüzeysel sohbet konularına takılıp kalıyordu. İlk başta onun bir şeyler sakladığını, muhtemelen sürüsünü tehlikeye atacak bir şeyler sakladığını düşünmüştü. Ama kısa süre sonra durumun bundan çok daha basit olduğunu fark etti. "Sadece 'seçilmişler' sana yaklaşabilir -şu anda onlar Makenna, Savannah ve Dexter."

"O zaman neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Çünkü ördüğün o duvarı sevmiyorum Riley. İstedğim şeye engel oluyor."

Kalbi kaburgalarına çarptı. "Bunu neden zorladığını anlamıyorum. Israrla belirttiğin gibi, seni delirtiyorum."

"Beni uzak tutmak için kasıtlı olarak kızdırıyorsun," diye düzeltti. Ona meydan okudu. Onunla tartıştı. Ona homurdandı. Onu dürtükledi. Yine de Tao onu nefesten daha çok istiyordu. Tao'nun kanını başka hiç kimsenin akıtamadığı bir şekilde akıtıyordu. "Artık yeter Riley."

Tao bu konuda tamamen yanlış davrandığını biliyordu. Bir erkeğin Riley'ye tam kanlı bir kuzguna yaklaştığı gibi yaklaşması gerekiyordu. Dikkatlice. Yavaşça. Ani hareketler yapmadan. Sanki onu yakalamaya gerçekten niyeti yokmuş gibi, mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye çalışarak. Aksi takdirde kuş uçacak ve o da şansını kaçıracaktı. Ama böylesine dikkatli bir yaklaşım için gerekli sabra ya da inceliğe sahip değildi.

Ayrıca Riley'ye ona ulaşması için zaman ve alan tanımak işe yaramayacaktı. O zamanı Riley'nin

her fırsatta onu kızdırarak aralarındaki duvarı yıktı. Bu onun izin vereceği bir şey değildi.

Cep telefonunun çalma sesiyle ikisi de kaskatı kesildi. Sesi takip ederek çömeldi ve yatağın altından telefonunu çıkardı. Ekranda yanıp sönen ismi gördü. "Lucy," diye seslendi. Riley çenesini tutarak elini uzattı ve adam da telefonu ona verdi. "Eski süründen birinin neden aradığını söylemek ister misin?"

"Böyle şeyleri bilseydim telefona ihtiyacım olmazdı-hey, bir dakika, Lucy'nin sürüden olduğunu nereden biliyorsun?"

Gömleğini çekti ve ona sempatik bir gülümseme verdi. "Bebeğim, gerçekten de geçmişini bilmediğim bir yabancıyı sürüme alacağımı mı sanıyorsun?" Nereden geldiğini ve sürüsünün ayrıntılarını öğrenmek kolay olmamıştı. Derinlere inmek ve bağlantılarının çoğunu kullanmak zorunda kalmıştı. Aylar sürmüştü ve hâlâ tüm gerçeklere sahip değildi.

Riley gerildi, temkinliydi. "Geçmişim hakkında ne kadar şey öğrendin?"

Ona esrarengiz bir gülümseme verdi. "Yeter."

"Yeterli" ne demekti? Riley'nin derin ve karanlık sırları yoktu ama onun da en az bir başkası kadar kirli çamaşırları vardı. Tao'nun bu çamaşırların ne kadar kirli olduğunun tamamen farkında olduğunu bilmek onu savunmasız hissettiriyordu. Açığa çıkmıştı.

"Merak etmiyordum Riley ve bunu seni incitmek için yapmadım. Sürü arkadaşlarımdan güvende olduğundan emin olmaya çalışıyordum - buna sen de dâhilsin. Elbette, geçmişini büyük bir sır olarak saklamamış olsaydın böyle önlemler almak zorunda kalmazdım." Ellerini onun omuzlarına koydu. "Senin kişisel sayabileceğin hiçbir şeyi ortaya çıkarmadım, sadece sürüyle ilgili temel gerçekleri öğrendim. Hayatını başkalarından öğrenmek istemiyorum. Senden duymak istiyorum. Tamam mı?"

Hayır, tamam değildi, çünkü onun ne istediğini tam olarak anladığından emin değildi -bir yatak-

Kanka mı? Kaçamak mı? Bir ilişki mi? Riley yutkundu. "Benden tam olarak ne istiyorsun?"

Tao onun çenesinin narin çizgisini takip etti. "Ciddi bir şey istemiyorum bebeğim. İlişkiler bana göre değil, hiçbir zaman da olmadı." Geçmişteki ilişkileri stresli ve karmaşık olmuştu -çoğunlukla başka bir insanı nasıl mutlu edeceğini bilmeyen bir pislik olduğu için. "Ama ikimiz de bunun burada bitebileceğini düşünürsek kendimizi kandırmış olacağımızı biliyoruz, bu yüzden bırakalım böyle devam etsin diyorum. Ve beni biraz içeri almanı istiyorum, çünkü soğuk ve kişisel olmayan hiçbir şeyle ilgilenmiyorum." Ona dikkatle bakan ve söyledikleri üzerinde düşünen kızı dikkatle izledi. Onunla bu konuda tartışacağına şüphe yoktu ama-

"Pekala."

Gözlerini kırptırdı, onu doğru duyduğundan emin değildi. "İyi misin?"

Omuz silkti. "Seksi severim ve dün geceye dair hatırladığım kadarıyla sen de bu konuda oldukça iyisin."

İstedığı zaman baş belası olabilmesinden başka bir sebep olmasa bile bir kavga çıkmasını bekliyordu. Verdiği tepkiler ona her zaman mantıklı gelmiyordu ve bu da onun küçük güzel kafasından neler geçtiğini gerçekten merak etmesine neden oluyordu.

Onun cevabından tatmin olan kurdu rahatladı. Ancak Tao onun değerlendirmesinden biraz incinmiş hissetti. "Ben 'oldukça iyi'den daha iyiyim."

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim."

Gözlerini kısmıştı. "Bir dahaki sefere seni altıma aldığımda, bunu sana kanıtlayacağım ve-"

Yatak odasının kapısı hızla açıldı ve iki küçük çocuk koşuşturarak içeri girdi. İkisi de donakaldı, gözleri Riley'den Tao'ya dans ediyordu.

Onlara neşeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Günaydın çocuklar." Eğilerek her iki çocuğu da yanaklarından öptü. "Gördüğüm kadarıyla yıkanmış ve giyinmişsiniz. Güzel."

Savannah'nın kaşları birleşti. "Tuhaf kokuyorsun. Ve yüzünde siyah bir şey var."

Hmm, diye düşündü Riley, görünüşe göre tüm maskarayı silmemişti. "Biliyorum, bu da duş almam gerektiği anlamına geliyor." O anda telefonu tekrar çalmaya başladı. "Birazdan mutfakta buluşuruz, tamam mı?"

Dexter isteksizce başını salladı ve Dexter arkasını dönmeden önce Dexter'ın sarı buklelerini karıştırdı.

Tao, Riley'nin hızla banyoya çekilmesini izledi. Etrafta kalıp konuşmasına kulak misafiri olmak isterdi. Bunun yerine ona bakan çocuklara döndü. Savannah'nın altın rengi, kırpışmayan gözleri ona sabit bir şekilde bakıyordu. Hınzır engerek şekil değiştiren sadece dört yaşında olabilirdi ama korkusuz küçük bir şeydi. Ayrıca onu düşman olarak görüyordu ki bu anlaşılabilir bir şeydi. İlk geldiklerinde hiç de hoş karşılanacak biri değildi.

Çocukları sevmediğinden değildi. Tao onların Alfa çiftinin oğlu Kye'ye zarar verebileceğinden endişelenmişti - özellikle de Dexter bir çita yavrusu olmakla kalmayıp kısmen yer değiştirebildiği için. Ama çocuklar Tao'nun gözünde hızla büyümüştü ve dürüst olmak gerekirse, başlangıçta onlara karşı böyle bir pislik gibi davrandığı için kendini piç gibi hissediyordu.

Boğazını temizleyen Tao, "Günaydın," dedi.

Yavru, cebinden ufalanmış yarım bir kurabiye çıkarıp uzattı. Dexter bir istifçiydi, bu yüzden o kurabiyenin ne kadar zamandır cebinde olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Yine de Tao bunu kibarlık olarak algıladı. "Teşekkürler, küçük adam."

Dexter sadece başını salladı; genel olarak pek bir şey söylemedi.

Savannah'nın aksine, iki yaşındaki çocuk Tao'ya ısınmıştı.

"Neden Riley'nin odasındasın?" diye sordu Savannah şüpheyle, başını eğip küçük karamel saç örgülerini zıplatarak. Riley'ye karşı son derece korumacıydı.

"Onunla bir şey konuşmam gerekiyordu. Neden gidip onu mutfakta beklemiyorsun? Eminim Grace şimdiye kadar kahvaltını hazırlamıştır." Ama Savannah gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti. "Riley'ye zarar vermeyeceğim."

"Ona hırslıyorsun. Ve bunu çok sık yapıyorsun." Küçük burnu kırıştı. "Bu çok kaba."

"Sadece beni bilerek tahrik ettiği için . . . Ne var biliyor musun? Boş ver. Gidip kahvaltı edelim. Riley uzun sürmez."

Tao onları aceleyle odadan çıkarıp kapıyı arkalarından kapattı. Savannah ona son bir şüpheli bakış fırlattıktan sonra Dexter'ın elini tuttu ve tünelin sonundaki merdivene doğru ilerlerken Tao'nun önünde yürüdü. İnanılmaz derecede çevik olan çocuklar siyah metal merdiveni kolayca tırmandılar. Birinci kata çıktıklarında çocuklar mutfağa giden tünelden aşağı inerken Tao da ayrı bir tünelden yatak odasına doğru ilerledi. Yol boyunca sürü arkadaşlarından hiçbirinin yanından geçmedi, bu da onların çoktan mutfağa girmiş olabilecekleri anlamına geliyordu.

Hızlı ve ferahlatıcı bir duş aldıktan ve çok ihtiyacı olan Tylenol'ü aldıktan sonra Tao üzerine bir şeyler giydi ve mutfağa doğru ilerledi. İçeri girdiğinde, yemek masasının üzerindeki lezzetli yiyecekleri görünce ve kokusunu alınca midesi guruldamaya başladı; çırpılmış yumurta, domuz pastırması, kızarmış ekmek, meyve, mısır gevreği, bisküvi ve sos da seçtikleri arasındaydı. Sürünün aşçısı ve ana tavuğu Grace ocağın başında dururken, sürünün geri kalanı masanın etrafında oturuyordu.

Bir sandalyeye gömülen Tao, odayı tararken tabağını yemekle doldurdu. Riley henüz gelmemiştı, bu da kaşlarını çatmasına neden oldu. Sürü arkadaşlarının çoğunun akşamdan kalma gibi görüldüğünü gördü, özellikle de Ryan'ın genç kuzeni Zac'in; sadece bir bira içmesine izin verilmişti ama çocuk ölü gibi görünüyordu.

Özellikle Savannah ve Dexter'ın tabaklarını dolduran Makenna, şiş yüzü ve gözlerinin altındaki torbalarla fena halde akşamdan kalma görünüyordu. Çocukları iyi tanıyordu çünkü Riley'yle birlikte sığınmak için buraya gelmeden önce kaldıkları evsizler barınağında çalışmıştı. Tao, Riley'nin sığınağa hiç de ihtiyacı olmadığını ancak daha sonra anlamıştı.

Lilah, Grace ve Rhett'in pup, kıkırdadı yüksek sesle ve Kye'in söylediği bir şeyi alkışladı. Salondaki hemen hemen herkes

Masa seslerden irkildi.

Jaime ellerini kulaklarına götürdü, gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Ses acıdır."

Dante onun şakaklarına masaj yapmaya başladı. Beta çifti, büyük olasılıkla birbirlerini çocukluklarından beri tanıdıkları için son derece sıkı bir çiftti. "Doğum günün iyi geçti mi?" diye sordu Tao'ya.

Tao başını salladı. "Parti ve hediyeler için hepinize teşekkür ederim."

Jaime'nin kardeşi Gabe hariç, sürü arkadaşları ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. Başını masaya yaslayan itaatkâr erkek, Tao'nun sözlerini onaylamak için tembelce elini kaldırdı. Büyük ihtimalle ona bir başparmak işareti falan yapmak istemişti ama Tao emin olamadı.

Gabe'in arkadaşı Hope, "Umarım Grace ve benim yaptığımız pastayı beğenmişsinizdir," dedi.

"Hâlâ biraz var," dedi Greta.

Marcus kafasını kaldırdı. "Kek mi kaldı?" Erkek infazcı at gibi yerdı ve arkadaşı ve diğer infazcı Roni gibi o da pastaya takıntılıydı.

"Zaten çoğunu yedin," diye yakındı Lydia.

Marcus çenesini Cam'e doğru eğdi. "O iyi mi?" Uyuyan arkadaşı sandalyeye o kadar gömülmüştü ki neredeyse sandalyeden kayacak gibiydi. Lydia ona yardım edemeyecek kadar yorgunmuş gibi omuz silkti.

Tao, Alfaları Taryn ve Trey ile sohbet ederken Riley'nin yaklaşmasını bekliyordu. Riley'nin gelmesine en az yirmi dakika vardı ve masaya doğru ilerlerken onun her hareketini takip etti. Onun yürüyüşünü izlemek gerçekten hoşuna gidiyordu. Kendinden emin, yetenekli ve dalga geçilmemesi gereken biri olduğunu gösteren akıcı ve yırtıcı bir zarafeti vardı.

Makenna'nın yanındaki koltuğa oturduğunda Tao onu dikkatle inceledi. Onu ruh halini okuyabilecek kadar sık izlemişti -gerçekten de çok sık- ama yüz ifadesinden telefon görüşmesiyle ilgili hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Kötü haber miydi? Biri yaralanmış mıydı? Sürüye geri dönmesi mi istenmişti?

Kafasında giderek daha fazla soru dönüyordu ama hiçbirini o anda sürünün önünde ona sormayacaktı. Bu haberi paylaşp paylaşmayacağı onun bileceğı bir şeydi. Ve eğer Riley'yi sandığı gibi tanıyorsa, paylaşmayacaktı.

Riley kendine kahve doldurdu ve masanın karşısında Tao'nun bakışlarıyla karşılaştı. Odaya girdiğinde bakışlarının yanıklığını teninde hissetmişti. Gözleriyle onu Lucy'nin çağrısı hakkında kendisini sorgulamaması için uyarmıştı -ki er ya da geç sorgulayacaktı- ama Tao Lukas'a yapmak istemediğı bir şeyi yaptırmanın imkânı yoktu.

"Bir daha asla içmeyeceğim," dedi Taryn, gözleri kapalı. Sarışın ufak tefek olabilirdi ama tam bir Alfa'ydı. Riley'nin kuzgunlarının son derece saygı duyduğu bir otorite ve hâkimiyet havası vardı.

"Ben de yirmi dakika önce aynı şeyi kendime söz vermiştim," dedi Riley, Makenna ona tost ikram ettiğinde başını sallayarak; midesi yemek fikrine karşı çıkıyordu. Tek kadın infazcıya dönerek, "Bu kadar taze görünmen hiç adil değil," diye söylendi.

Roni tostuna tereyağı sürdü. "Sadece senin kadar içmediğim için."

"Sen pastayla daha çok ilgileniyordun," dedi Jaime.

Roni kaşlarını çatarak Jaime'ye baktı. "Ben Marcus'la çiftleştım. Eğer pastaya hızlı ulaşamazsan, pastayı alamazsın." Marcus gülümsedi, gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

Jaime elini kaldırdı. "Kızlar, bir daha asla bir şişe tekilaya dokunmamak üzere şimdi ve burada bir anlaşma yapalım derim."

Makenna başını salladı. "Bu bizim iyiliğimiz için olur." Ryan arkadaşıyla aynı fikirdeymiş gibi homurdandı; Riley bunu bilmiyordu. Çoğunlukla dilsizdi, genellikle sadece Makenna'nın tam olarak tercüme edebildiğı homurdanmalarla iletişim kuruyordu.

"Bu anlaşmayı bozmayacağınızı düşünerek kendinizi kandırmayın," dedi Trey. Eşinin aksine güçlü bir yapısı vardı. Riley'ye göre iki alfanın boyutları çok farklı olabilirdi ama ikisi de aynı derecede çılgındı.

"Dexter, yapamazsın!" dedi Kye.

Riley dikkatini yine ceplerine yiyecek dolduran çita yavrusuna çevirdi ve inledi. "Dexter, lütfen bunu yapma." Dexter pastırmayı tabağa geri koyduğunda onaylayarak gülümsedi. "Teşekkür ederim." Elbette, gözlerini kaçırdığı anda adamın pastırmayı cebine atacağını biliyordu.

Zac masadan uzaklaştı. "Yemek kokusu beni öldürüyor. Karanlık ve sessiz bir odaya ihtiyacım var, böylece huzur içinde ölebilirim." Odadan çıkarken, Riley'den bile daha sinir bozucu olan başka bir infazcı olan Trick'in yanından geçti -Ve içeri girerken onunla yumruk tokuşturdu.

Masaya oturan Trick etrafına bakındı ve ağzı bir karış açık kaldı. "Hepiniz Dawn of the Dead filmindeki figüranlara benziyorsunuz."

Taryn ona ters ters baktı. "Neden akşamdan kalma değilsin?" Trick omuz silkti. "Nadiren akşamdan kalma olurum."

"Şanslı piç," dedi Riley, bir elini saçlarında gezdirerek. "Keşke hissettiğimden daha sert göründüğümü söyleyebilseydim ama öyle değil."

"Sert görünmüyorsun," diye ısrar etti Dominic muzip bir sırıtışla. "Çok güzel görünüyorsun. Bana fast food'u hatırlatıyorsun, seni dışarı çıkarıp arabamda yemek istiyorum."

Jaime kıkırdadı, Tao homurdandı ve diğerleri inledi.

Dominic'in sevimsiz tavlama cümleleri kurmak gibi aptalca bir alışkanlığı vardı ve bunları genellikle çiftleşmiş ya da flört eden dişiler üzerinde kullanırdı; şekil değiştirenler çok sahiplenici oldukları için bu durum partnerlerini kızdırdı. Tüm bunlar bir yana, Riley sevimli sarışın infazcının oldukça komik olduğunu düşünüyordu.

Dominic tekrar konuşmak için ağzını açtığı anda Tao, "Dom, yapma," diye hırladı.

Ses tonundaki sertliğe şaşırarak Riley, Tao'nun bakışlarıyla karşılaştı. "Neşelen Fenris," dedi Riley, ona Narnia'daki kurdun adını takmasından nefret ettiğini biliyordu. Gözlerindeki öfke parıltısı kuzgunun içini fena halde gıdıkladı.

"Tam bir baş belasısin Porter," diye hırladı.

Riley sadece gülümsedi.

"Bu davranışa müsamaha gösterme Tao," dedi Greta. Kadın Riley'den sadece kuzgun olduğu için hoşlanmıyor değildi. Aynı zamanda Riley'nin çiftleşmemiş olmasıydı. Greta, "erkeklerinin" -Trey, Dante, Tao ve dört erkek infazcı- etrafındaki çiftleşmemiş dişilerden hoşlanmaz ve onları korkutmak için elinden geleni yapardı. Tao, Trick ve Dominic de çiftleşmemişti, bu yüzden Greta onun çoktan gitmesini istiyordu.

"O bir kuzgun, burada olmamalı," diye yakındı Greta. Taryn, Jaime ve Makenna'yı göstererek, "Tıpkı şu üç kancık gibi kaba ve saygısız," diye ekledi. Şimdi de onlara karşı, çiftleşmedikleri zamanki kadar kabaydı. Roni bir şekilde Greta'yı onu sevmesi ve kabul etmesi için kandırmıştı ve sürünün çoğu bunu çok komik buluyordu.

Riley kahvesinden bir yudum daha aldı. "Artık bir erkek arkadaşın olduğuna göre bugünlerde daha iyi bir ruh halinde olursun diye düşünmüştüm."

Greta'nın nefesi kesildi. "Allen benim ... benim ... erkek arkadaşım değil," diye ısrar etti, kelimenin üzerinde tökezleyerek. "O ve ben sadece birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyoruz."

Riley ona göz kırparak, "Doğru," dedi. Allen, Cam'in amcasıydı ve bilinmeyen bir nedenle güneşin Greta ile doğup battığını düşünüyordu. Riley bu adamın Greta'dan nasıl hoşlanabildiğini anlamakta güçlük çekiyordu ama herkes kendi yoluna.

Ağzı gerilen Greta gözlerini kıstı. "Beni yemeğe götürmesini ilk önerenin sen olduğunu bilmediğimi sanma."

Riley'nin ağzı kıvrıldı. "Ona da söylediğim gibi, sadece senin mutlu olmanı istiyorum." İsteddiği şey Greta'nın kendini mutlu hissetmesiydi.

Savannah'ya karşı bu kadar kötü davranmasının intikamı olarak garip. Küçük kız onu bir kez ısırmıştı -bir kez- ve derisini delmemişti bile ama Greta, Savannah'nın kendini kötü hissetmesi için ısrarla bu konuda sızlanmıştı. Allen'in etrafında olması, onunla flört etmesi ve onu etkilemeye çalışması, Greta'nın deli gibi kızarmadan idare edebileceği bir şey değildi - muhtemelen korkunç bir namuslu olduğu için.

"Onu kandırmış olabilirsiniz ama ben senin ne olduğunu görüyorum," diye alay etti Greta. "Baştan aşağı sıradan."

Riley fincanını yere bıraktı. "Bak, Gretchen-"

"Ben Greta."

"Umurumda değil."

Greta söylenmeye devam ederken Makenna Riley'ye doğru eğildi ve "Ona hiç gerçek adıyla hitap edecek misin?" diye sordu.

"Pek olası değil," diye yanıtladı Riley. Bunu yapmamak yaşlı kocakarıyı kızdırmanın en kolay yoluydu.

Savannah Greta'ya tısladı, bu da diğer çocukları güldürdü.

Greta dramatik bir şekilde koruyucu elini boğazına götürdü ve Riley'ye döndü. "O çocuk üzerinde hiç kontrolün yok mu? Çok saldırgan."

Riley iç çekti. "Yine bu konuya mı döndük?"

"Sanırım seni örnek aldığı için davranışlarına şaşırmamalıyım," diye tersledi Greta. "Yani, kendine bir baksana. Onlara göz kulak olman gerekirken, sanki kendinden başka kimseden sorumlu değilmişsin gibi bütün gece içiyordun."

Riley kıs kıs güldü. "Hanımefendi, burun deliklerinizden çıkan saçlarınız var, beni yargılayamazsınız."

Taryn yediği her neyse neredeyse boğazına kaçıyordu ve Greta anında tüm şirretliğini Alfa dışisine yöneltti, ona ardı ardına isimler taktı.

"İyi bir tane." Makenna Riley'ye gülümsedi. "Ama hâlâ senden nefret ettiğinden daha çok benden nefret ediyor."

"Gerçekten mi? Yazık." Tao'nun odadan çıktığını fark eden Riley, Makenna'ya doğru eğilerek sordu

birkaç saatliğine çocuklara göz kulak olabilir misin? Birkaç işimi halletmem gerekiyor." Sürü bölgesinden ayrılacağını eklemedi; Makenna koruma için yanına birini alması konusunda ısrar edecekti ve görüşmesini özel olarak yapmak istiyordu.

"Elbette," diye kolayca kabul etti Makenna. "Onlarla vakit geçirmeye bayılıyorum. Onlar da Ryan'a bir çit direğiymiş gibi tırmanmaya bayılıyorlar."

Evet, kesinlikle öyleydi ama o hiç Gikâyet etmedi. Hayır, zavallı adam genellikle orada öylece dururdu, sessiz ve metanetli... Ryan da her zaman böyle görünürdü aslında.

Riley kahvaltısını bitirdikten sonra çocuklara Makenna ve Ryan'a iyi davranmalarını söyledi ve tünel ağına doğru ilerledi. Dağdan çıktıktan sonra uçuşunun yüzüne oyulmuş basamaklardan koşarak indi ve gizli otoparka girdi. Herkesin boş zamanlarında kullanabileceği birkaç paket araç vardı. Riley en yakındaki SUV'a yöneldi ama Tao'yu ona yaslanmış halde buldu.

Onun için yolcu kapısını açtı ve "Ee, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

İç çekti. "Gelmene ihtiyacım yok."

"Tek başına gidemezsin Riley. Artık hiçbirimiz gidemiyoruz. Şekil değiştiren karşıtı gruplar giderek daha sorunlu hale geliyor. Daha birkaç ay önce burada Dexter'ın ölümünü istiyorlardı, hatırlayın."

Nasıl unutabilir ki? İki yaşındaki yavru bir süredir sokaklarda tek başına yaşıyor ve artıklarla hayatta kalmaya çalışıyordu. Ne kadar süredir evsiz olduğundan kimse emin değildi; Sosyal Hizmetler'in dikkatini ancak kısmen şekil değiştirirken çekilen video görüntüleri YouTube'a yüklendiğinde çekmişti. Bu görüntüler, onun kuduz bir köpek gibi "uyutulması" çağrısında bulunan insan şekil değiştirici karşıtı aşırı uçların da dikkatini çekmişti. Bunun yerine Sosyal Hizmetler onu yalnız şekil değiştirenler için bir barınağa götürmüştü.

"Sakın bana geride kalacağımı söyleme," dedi Tao. "Kalmayacağımı biliyorsun."

"Bakın, inatçı olduğumdan değil. Lucy ne hakkında konuşmak istediğini açıklamadı. Eğer kişisel bir şeyse, senin önünde bana söylemeyecektir."

"Muhtemelen hayır, ama onun duyguları senin güvenliğinden daha önemli değil." Tao yerinden kıpırdamıyordu ve kararlılığını yüz ifadesinden belli ediyordu.

Riley yine iç çekti. "Sadece cipte beklemeyi kabul edersen gelebilirsin. Böylece o benimle özel olarak konuşabilir ve sen de benim güvende olduğumdan emin olabilirsin. Herkes kazanır."

Düşünerek ağzını büktü. "Pekâlâ, ben cipte bekleyeceğim."

Merakla ona bakarak araca doğru yürüdü. "Alışılmadık derecede işbirlikçi davranıyorsun."

"İstedığimi elde ettiğimde işbirlikçi olabilirim." Ve şu anda Tao'nun en çok istediği şey yolcu koltuğuna kaymaktı. Hayat güzeldi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

N Pencerenin karşısındaki kabine yerleşen Riley, tırnaklarını çizik masa tablasına geçirirken camdan dışarı baktı. Oradan caddeyi ve lokantanın otoparkını net bir şekilde görebiliyordu. Şimdiye kadar buluşmayı kabul ettiği kişiden hiçbir iz yoktu.

Belki de başka bir mekân seçmeliydiler, diye düşündü ağrıyan şakaklarını ovuştururken. Country müzik, cızırdayan hamburgerler ve çatal bıçak sesleri akşamdan kalma baş ağrısını şiddetlendiriyordu. Aslında sadece kendini suçlayabilirdi.

Tao sözüne sadık kalarak cipte kalmıştı. Her baskın dişi gibi gururlu olan Tao, Tao'nun kendisini korumak için ona eşlik etme ısrarına biraz içerlemişti ama bunun akıllıca bir hareket olduğunu da biliyordu. Etrafta dolaşan herhangi bir şekil değiştiren karşıtı grup yok gibiydi ama radikal insanların hepsi pankartlar taşıyıp saçma sapan sloganlar atmıyordu. Bazıları dikkat çekmiyordu. Ancak çoğunluk açıkça şiddet yanlısı ve yıkıcıydı.

Şekil değiştirenlerin kendi bölgelerine hapsedilmesini, elektronik olarak çiplenmelerini, insanlarla çiftleşmelerinin yasaklanmasını, çift başına sadece bir çocukla sınırlandırılmalarını ve lanet olası cinsel suçlular gibi kayıt altına alınmalarını istediler. Birçoğu, şekil değiştiren nüfusunu "itlaf" etmek amacıyla sürüleri, sürüleri ve sürüleri bombalamaya kadar gitti.

Şekil Değiştirenler, aşırılık yanlılarını avlayan ve şiddete şiddetle karşılık veren Hareket'i kurarak misilleme yaptılar. Radikal grupların çoğunu ortadan kaldırmış ve diğerlerini de saklanmaya zorlamışlardı. İnsanlar haklı olarak onlardan korkuyordu ama önyargılı pislikler geri adım atacak kadar zeki görünmüyordu. Bu devam eden bir savaştı.

Riley telefonunun bip sesini duyunca cebinden çıkardı. Jaime'den bir mesaj vardı ama açmadı. Daha sonra okuyacaktı-

Kapının üzerindeki zil çaldığında ve üç tanıdık kuzgun içeri girip kısa bir trafik gürültüsü patlamasına izin verdiğinde kafasını kaldırdı. Öndeki kuzgun lokantayı hızlıca taradı. Riley'yi fark edince gülümsedi ve kabine doğru ilerledi. Riley ayağa kalkar kalkmaz ona sıkıca sarıldı. "Bu kadar küçük birine göre acayip güçlüsün," dedi Riley.

Lucy gülerek geri çekildi. "Seni görmek çok güzel. Görüntülü sohbet aynı şey değil." Badem şeklinde gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve koyu renk, düz saçları vardı; bu özellikler ona Kızılderili atalarından miras kalmıştı.

Lucy arkasındaki yılmaz görünümlü iki erkeği işaret etti. Lucy ve Riley gibi onların da saçlarında kuzgun şekil değiştirenlere özgü hafif bir mavi ton vardı. "Hugh ve Duncan bugün için atadığım korumalarım," dedi Lucy. Exodus Sürüsü Alfalarının kızı olarak korumasız hiçbir yere gitmezdi.

Riley, Beta ve oğluna gülümsedi ve her ikisi de ona kısa bir süre sarıldı. Geri çekilerek "Nasılsınız?" diye sordu.

Hugh onun omzunu sıvazladı. "İyi, teşekkürler. Yine de dört yıl boyunca uzak kaldığın için sana kızgınım."

Duncan'ın ağzı kıvrıldı. "Eve döndüğümde daha iyi olacağım." Kendi bölgesinden ayrılmayı hiç sevmemişti. "Ama seni görmek güzel Riley."

"İkinizi de görmek güzel." Kuzgunu da onları gör d ü ğ ü n e sevinmişti; sürüyü özlemişti, özellikle de Lucy'yi.

çocukluğundan beri yakın arkadaşıydı. Riley kabine girdi ve Lucy'ye karşısına oturmasını işaret etti.

Lucy, Hugh ve Duncan'a "Biraz yalnız kalmamız gerek," dedi. Erkekler duyamayacakları bir yere oturdular ama bu durumdan pek memnun görünmüyorlardı.

Riley daha konuşmadan garson kız ortaya çıktı ve "Ne alırdınız?" diye sordu.

"Sadece kahve, teşekkürler," diye yanıtladı Riley. Başka zaman olsa cam kubbenin içindeki kremalı turtayı oldukça ilginç bulurdu. Ama tekilanın etkisiyle ızgara et ve kızarmış soğan kokuları iştahını açmak yerine midesini bulandırıyordu.

"Ben de aynısından alacağım," dedi Lucy.

Garson kız başını sallayarak gözden kayboldu, ayakkabılarının tabanı kareli fayans zeminde gıcırdıyordu.

"Kurtlarla yaşamak nasıl bir şey?" Lucy sordu. "İyi, sanırım. Onları seversin. Onlar iyi insanlar." "Ama bir noktada eve döneceksin, değil mi? Lanet olsun, Anneme ve babama sana baskı yapmayacağıma söz verdim. Dürüst olmak gerekirse, buraya eve dönmen için seni zorlamaya gelmedim... ama yalan söylemeyeceğim ve işe yarayacağını düşünsem bunu yapmayacağımı da söyleyemem - senin inatçı kığında mahalle baskısı işe yaramıyor." Lucy dirseklerini masaya dayadı. "Eminim biliyorsundur, amcalarının çiftleşmesinin yıldönümü yaklaşıyor."

Riley başıyla onayladı. Onlara çoktan bir hediye ve kart almıştı, yakında postalamayı düşünüyordu.

"Lucy sözlerine şöyle devam etti: "Ailem bu şeref için bir son dakika sürpriz partisi düzenledi. "Gelebilirsen harika olur. Amcaların çok sevinir."

Riley zihinsel olarak köşeye sıkışmış hissederek gerildi.

Lucy bunu hissetmiş gibi ona yer açmak için biraz geriye yaslandı. "Seni özlüyorlar Riley."

"Ve onları özlüyorum." Riley, Ethan ve Max Porter'a kesinlikle hayrandı. Ethan annesinin erkek kardeşiydi ve Riley doğmadan önce Max'le çiftleşmişti. Henüz dört yaşındayken anne babasının ölümünden sonra amcaları onu yanlarına almış ve büyütmuşlerdi.

Onu. Sürüden ayrıldığından beri onlarla iletişim halindeydi. Pek çok kez görüntülü sohbet etmişler, hatta ara sıra buluşmuşlardı ama onları on aydan uzun süredir görmemişti. Kuzgunu da onları en az Riley kadar özliyordu. "Sürpriz parti iyi bir fikir ve eminim çok sevineceklerdir."

Lucy gülümsedi, sanki Riley'nin katılmaya razı olduğunu varsayıyordu.

"Ama benim orada olmamın iyi bir fikir olacağından emin değilim."

Lucy'nin gülümsemesi soldu. "Neden olmasın?"

"Bir parti eğlenceli ve heyecanlı olmalıdır. Eğer orada vals yaparsam, eski anıları canlandırmış olurum."

"Evet, ama partiyi mahvedecek şekilde değil.

Herkes seni özledi. Seni gördüklerine çok sevinecekler." Riley ona şüpheli bir bakış attı. "Herkes mi? Gerçekten mi?"

"Bak, dört yıl önce duygular

Yüksek, olanlar için sizi suçlayan birkaç kişi vardı - hayır, sizi suçlamak istediler; kederlerini çıkaracakları birine ihtiyaçları vardı. Ama aradan çok zaman geçti; yanıldıklarını anladılar. Shirley muhtemelen her zaman sizi suçlayacaktır çünkü bu sayede oğlunun suçunu hafifletecektir ama sizin hatalı olduğunuza gerçekten inandığını sanmıyorum. Gerçekten inanmıyor."

Riley bundan pek emin değildi.

"Seni pek hoş karşılamayacak olan tek kişi Cynthia. İkiniz hiçbir zaman göz göze gelmediniz ve Sawyer için geri döndüğünüzden endişelenebilir." Lucy homurdanarak ekledi, "Sanki. Ama bu onlarla ilgili değil. Bu seninle ve amcalarınla ilgili."

Garson kız elinde kahvelerle çıkageldi ve koku neyse ki Riley'nin midesini rahatsız etmedi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Lucy fincanını kaldırdı.

"Partiye gel Riley. Hafta sonu için gel ve doğru düzgün bir ziyaret yap. Eğer dürüst olsaydın sen de hepimizi özlediğini itiraf ederdin. Sadece bu da değil; evini de özlüyorsun."

Şeker paketini sallayan Riley iç çekti. Kuzgunu gibi o da sürüsünü ve Sedona'yı özlemişti; sürünün bölgesi Riley'nin sığınağı, güvenli yeri idi

. En azından sonuna kadar.

"Sadece bir hafta sonu. Sonra buraya dönüp kurtlarla birlikte olabilirsin, eğer istediğin buysa."

Riley kahvesine şeker serpti ve karıştırdı. "Bilmiyorum, Luce."

"Sawyer'la konuştum. Ona bugün seni görmeye geleceğimi söyledim."

"Ve?"

"Birinin seni davet edeceğini düşündüğünü ve hayır cevabını kabul etmemem gerektiğini söyledi."

Bu bir sürpriz oldu. "Kız arkadaşının bundan hoşlanmayacağını belirttiniz mi?"

"Cynthia'nın onun kız arkadaşı olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Senin ve Sawyer'ın sonunda birbirinize yönelmenizi sağlayan şeylerden biri de ikinizin de sürüdeki en baskın çiftleşmemiş kuzgunlar olmanızdı. Sen yokken, Cynthia en baskın kuzgun; Sawyer için tüm çekiciliğinin bu olduğunu söyleyebilirim. Ama Cynthia onu elinde tutmaya kararlı çünkü Beta olmak için sıranın onda olduğunu biliyor. Her zaman Beta dişisi olmak istemiştir."

Riley bardağının kenarından üfledi. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Tabii ki hayır. Bilseydi amcalarına söyler ve sırf sürtüklük olsun diye sürprizi mahvederdi. Çok fazla kişiye söylemedim çünkü amcaların öğrenir ve senin geleceğine dair umutlanırlar diye endişelendim. Sawyer'a gizlilik yemini ettirdim, sözünden dönmez." Lucy fincanını yere bıraktı. "Sedona'ya hiç dönmemeyi mi planlıyordun?"

"Tabii ki hayır."

"Peki, o zaman, eğer bir noktada geri dönecek olsaydınız, amcalarınızın partisinden daha iyi bir zaman olabilir miydi? Buna bayılırlar. Eve dönmeyeli dört yıl oldu Riley. Uzak kalmak için çok uzun bir süre." Yapış yapış sahte deri minder

Lucy öne doğru eğilip bileğini kavrayınca ciyakladı. "Lütfen gel."

Kapının üzerindeki zil bir kez daha çaldı. Riley başını kaldırdı ve Tao'dan başkası içeri girmediği için kaskatı kesildi. Orospu çocuğu. Hugh ve Duncan'a kısa bir değerlendirme bakışı attıktan sonra orospu çocuğu doğruca ona doğru yürüdü. Konuşmadı. Eğildi, bir elini çenesinin altına koydu.

. . . ve onu öptü. Öptü, öptü.

Tamamen şok olmuş bir halde, ona karşı koymadı. Hareket etmedi. Sonra şok yerini öfkeye bıraktı ve azarlamaya hazır bir şekilde geri çekildi. Ama adamın gözleri bir uyarıyla parladığında, içgüdüğü onu durdurdu. Tao'nun olay çıkarmakla ilgili bir sorunu yoktu. Hugh ve Duncan hiç şüphesiz olaya müdahale edecek, bu da kavgaya yol açabilecekti.

"Hey, bebeğim." Tao onun yanındaki kabine kaydı. "Arabayla geçiyordum ve seni vitrinde gördüm." Riley'nin kahvesinden bir yudum aldıktan sonra Lucy'ye bir bakış attı. "Burada her şey yolunda mı?"

Riley'nin sıcak sıvıyı başından aşağı dökmek için kendini kontrol etmesi gerekti. "Peki."

Tao onun sinirlendiğini hissetti ve itiraf etmek gerekirse gülümseme isteği duydu. Bunun yerine karşılarında oturan kadını inceledi. Pencereden konuşmalarını dikkatle izlemiş, Riley'nin çelişkili ve Lucy'nin yalvaran yüz ifadesini görmüş ve kadının Riley'yi sürüye dönmesi için ikna etmeye çalıştığından endişelenmişti. Tao bu konuda iyi değildi.

Ayrıca iki erkek kuzgunun ona ellerini sürmüş olmasından da hoşnut değildi, bu yüzden sahiplenici bir gösteri yaptığından emindi. Kız onun olmayabilirdi ama kimsenin onun kendilerinin olabileceğini düşünmesini de istemiyordu. "Bizi tanıştır Riley."

Riley dişlerini sıkarak Tao'dan biraz uzaklaşmaya çalıştı ama Tao'nun eli kalçasına kenetlendi. Donup kalmasına neden olan şey vücudunun verdiği tepkiydi. Karnının alt kısmında çiğ bir ihtiyaç birikmişti. "Tao, bu benim iyi bir arkadaşım, Lucy. Lucy, bu Tao. Anka Sürüsü'nün Baş İnfazcısı."

"Ah, sen Alfaların kızıydın," dedi Tao. "Riley bana senden bahsetti." Bu yalan ağzından kolayca döküldü ve Riley'nin kılınmasına neden oldu. "Uzun zamandır arkadaş olduğunuzu söyledi."

Lucy gözlerini kocaman açarak, "Öyle. Ne yazık ki bana sizden bahsetmedi, bu da büyük hayal kırıklığı yarattı." Gözleri Riley'ye kaydı. "Sanırım sen de amcalarına ondan bahsetmedin, çünkü böyle küçük bir şey onların aklından çıkmazdı."

"Ethan ve Max nasıllar?" diye sordu Tao. "İnfazcı rollerinden emekli olduktan sonra sıkıldılar mı?"

Lucy gülümseyerek, "Sanırım biraz sıkılmış olabilirler," diye cevap verdi. "Bunun dışında iyiler. Gerçi onu deli gibi özlüyorlar."

"Onu onların yetiştirdiğini düşünürsek, şaşırmadım."

Riley ona bakakaldı. Sadece "temel gerçekleri" bildiğini söylemişti ama bir sürü ayrıntı sıralıyordu.

Riley'nin bardağını yere bıraktı. "Sedona'dan çok uzaktasın."

"Riley'yi amcalarının çiftleşmesinin yıldönümünü kutlamak için düzenlediğimiz sürpriz partiye davet etmeye geldim. Sen de gelmelisin."

"Teşekkürler, onunla gitmekten mutluluk duyarım." Riley büyük ihtimalle itiraz etmek için ağzını açtığı anda Tao onun kalçasını sıktı. Riley ağzını kapatınca Tao da ödül olarak onun kalçasını okşadı.

"Harika." Riley'nin elini okşadı. "Kuzgun olmasa bile amcaların biriyle tanıştığını duyunca çok sevinecek."

"Lucy," dedi Riley.

"Bunu senden duymalarını istiyorsun, anlıyorum." Kahvesinden uzun bir yudum aldı ve sonra ayağa kalktı. "Bundan bahsetmemeye çalışacağım ama partiyi kaçırırsan unutabilirim."

"Bu çok kaba."

"O benim." Kabinden çıkan Lucy, "Parti Cuma günü yapılacak; bu size düşünmek için biraz zaman verir. O gün gelebilirsiniz, böylece varlığınız parti kadar sürpriz olur. Sonra da hafta sonu kalabilirsiniz. Ciddiyim Riley, seni görmeyi çok isterler. Bu onların yılını güzelleştirir." Gözleri Tao'ya kaydı. "Seninle tanışmak güzeldi. Benim için ona iyi bak."

Hugh ve Duncan, Lucy'nin peşinden lokantadan çıkarken Riley ile vedalaştılar; Tao'ya sadece meraklı ve düşmanca bir bakış attılar. Riley iç çekerek başını arkaya yasladı ve ağrıyan alnını ovuşturdu.

"Sürünüzün topraklarında gerçekleşen bir partiye bu kadar kolay davet edildiğinize bakılırsa, hiç sürgün edilmediğinizi tahmin ediyorum." Tao bundan şüphelenmişti ama hiçbir zaman emin olamamıştı. "Sürüden resmen ayrıldınız mı?" Kısa bir süreliğine ayrılmak bir şeydi, yalnız bir şekil değiştiren olmak ise bambaşka bir şey.

"Burnunu kontrol et Tao, çünkü benim işime karıştığından eminim."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Basit bir soruydu."

"Çok şey biliyor gibisiniz, bu yüzden sormak zorunda kalmanıza şaşırdım."

"Geçmişini araştırdığım için özür dilemeyeceğim, bunu senin ve sürümüzün geri kalanının güvende olduğundan emin olmak için yaptım."

"Sürünü kastediyorsun."

Tao homurdandı. Onun gideceğine bir an bile inanmamıştı. Orada kendine bir yer bulmuştu ve Savannah ile Dexter'a da çok bağlıydı. "Zekama hakaret etme Riley. Sana sürüde bir yer teklif edilmeden önce bile sürüne dönmek gibi bir niyetin yoktu. Öyle olsaydı evsizler barınağına gitmezdin. İnsanların arasına karışabilmek için Makenna'dan bir iş ve daire bulmana yardım etmesini istemezdin. Şimdi sakin ol, tek istediğim resmi olarak sürüden ayrılıp ayrılmadığın."

Onu rahatsız etmeye devam edeceğini bildiğinden içini çekti. "Hayır, yapmadım."

Olabildiğince hassas bir ses tonuyla, "Ailene ne oldu?" diye sordu. Ölümlerinin nedenini ortaya çıkaramamıştı. "Bu partiye gideceğim için detayları bilmem en iyisi olur-"

Başını çevirip ona baktı. "Partiye gitmiyorsun."

"Davet edildim. Ailenle tanışmak güzel olacak."

"Yabancılardan nefret edersin."

"Yabancılardan nefret etmiyorum. Sadece onlara ayıracak vaktim yok. Onlar beni ilgilendirmez. Ama seni ilgilendirir. Hadi ama, beni yalnız göndermeyeceksin, değil mi?"

Hırladı. "Gitmiyorsun. Ve bu konuda konuşmaktan bıktım."

"Bu kadar kolay pes etmediğim için sana acıyorum."

"Anlatmalısın. Geçmişim düşündüğün kadar ilginç değil. Ben de değilim."

Tao onun muhteşem saçlarından bir tutamı parmağına doladı. Onun saçlarına bayılıyordu. "Bence öylesin, ama şu gardını indirene kadar emin olamayacağım." Ağzını kızın kulağına dayadı. "O ördüğün duvarın etrafından dolaşıyorum Riley. Beni orada bulduğunda şaşırmayasın diye haber veriyorum."

"Git dişlerini küçük sakinle temizle, Fenris."

Tao başını öne eğdi. "Biliyor musun... Bir kez olsun kızgın olanın ben olmadığımı fark ettim. Kendimi tuhaf hissediyorum."

"Sen tam bir pisliksin."

"Evet, biliyorum." Cebinden biraz para çıkarıp masanın üzerine koydu ve ayağa kalktı. "Hadi, kafan patlamadan buradan gidelim."

Lokantanın kokularından ve seslerinden uzaklaşmaya hevesli bir şekilde koltuğundan kalktı. Kapıya doğru yürürlerken adam parmaklarını onunkilerle birleştirdiğinde şikâyet etmeye zahmet etmedi. Zaten elini bırakmadığı sürece pek bir anlamı yok gibiydi.

Dışarıda, onu otoparka doğru yönlendirdi. Tam SUV'a yaklaştıkları sırada, yanına park etmiş siyah bir Lexus'un kapıları açıldı. Arabadan dört insan indi; hepsi de iri yarı, iyi giyimli ve sert yüzlüydü. Onlarda kuzgunun alçak, gırtlaktan gelen bir takırtı çıkarmasına neden olan çok gölgeli bir şey vardı.

Tao birdenbire tehditkâr bir tavırla durdu. "Bir sorun mu var?" diye söylendi. Kurdu Tao'nun derisini itti, tetikte ve hazırlıklıydı.

Grubun en uzun ve en zayıf olanı şaşırtıcı derecede sevimli bir gülümseme verdi. "Hiç de değil. Ben Ramón Veloz. Sen de Tao Lukas'sın, Anka Sürüsü'nün Baş İnfazcısı." Koyu kurşun rengindeki gözler Riley'ye dikildi. "Ve sen de Riley Porter'sın. Son zamanlarda sürünüz hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeyi kendime iş edindim." Bakışları tekrar Tao'ya kaydı. "Alfalarınızla bir toplantı yapmak istiyorum."

Ses tonundaki itaat beklentisi Tao'nun kurdunu ters köşeye yatırdı. Koyu renk çizgili takım elbisesinden parlak deri ayakkabılarına kadar bu insanın her yerinde "gangster" yazıyordu. "Bunun beni neden ilgilendirdiğini düşündüğünden emin değilim."

Ramón'un yüzü sertleşti. "Bu sizi ilgilendirmeli. Bu toplantı gerekli."

"Alfalarım iyi bir sebep olmadan buna izin vermez." Ve bunu düşünmeden önce adamın kimliğini ve geçmişini kontrol etmek isterler.

"Endişeniz buysa, ben aşırılık yanlısı değilim." Ramón bir eliyle kravatını düzeltti. "Aslında, Alfa dışınıza bir teklifim var. Kabul etmekten mutluluk duyacağınızı düşündüğüm bir teklif."

Tao ilgisini çektiğini itiraf etmek zorundaydı. Yine de bunu sakladı. "O da ne?"

"Kardeşim Dion hasta. Çok hasta. Doktorlar onun için bir şey yapamıyor. Bir şifacının hizmetine ihtiyacım var. Alfa dışınızın oldukça güçlü olduğunu duydum. Ona iyi bir ödeme yapılacak elbette."

"'Hasta' derken neyi kastediyorsun?"

"Ameliyat edilemez bir beyin tümörü var," diye yanıtladı Ramón, sesi şaşırtıcı derecede soğukkanlıydı. "Sadece dört aylık ömrü kaldı."

"Kardeşiniz için üzüldüm," dedi Tao, "ama Alfa dişim ona yardım edemez. O yaraları iyileştirir, ölümcül hastalıkları değil."

"Ben farklı duydum."

Tao'nun adamın bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü bildiği kadarıyla Taryn hiçbir hastalığı iyileştirmemişti.

Ramón cebinden parlak bir kartvizit çıkardı ve Tao'ya uzattı. "İşte kartım. Bunu Alfalarınıza iletin ve durumumu açıklayın." Yüz ifadesi ciddileşti. "Bunun ne kadar ciddi bir durum olduğunu onlara anlattığınızdan emin olun Bay Lukas. Size güveniyorum. Bunu yapabilir miyim?"

Tao kartı aldı. "Sen benim sürümün bir parçası değilsin, yani hayır."

Ramon gülümsedi. "Sanırım senden hoşlanabilirim." Dönerek arabasının arka koltuğuna geri kayd. "Alfa dişinizden haber almayı dört gözle bekliyorum."

"Kardeşine yardım edemez," dedi Tao ona.

"Göreceğiz."

Bunun üzerine diğer insanlardan biri Ramón'un kapısını kapattı ve üçü birlikte araca bindiler.

Arabayla uzaklaşmalarını izleyen Riley, "Bu beklenmedik bir şeydi. Hepsinin silahlı olduğunu fark ettin mi?"

"Fark ettim," dedi Tao.

"Onun kibrini ya da kendini beğenmişliğini sevmiyorum. Taryn'in sorgusuz sualsiz her istediğini yapmasını bekliyor. Sence yapacak mı?" Şahsen Riley öyle düşünmüyordu.

"Bundan hiç şüphem yok. Gidip öğrenelim."

Yüzlerine bir kez bakınca Taryn bir şeylerin ters gittiğini anladı. Kaşlarını çatarak seksiyonel koltuğun ucundaki yatar koltukta doğruldu. "Ne oldu?"

Sürüden diğerleri oturma odasının etrafına dağılmıştı; bazıları büyük, hantal kanepede otururken

Diğerleri koltuklarda oturuyordu. Alfa dişileri gibi onlar da bir saniye içinde rahatlıktan tetikte olmaya geçtiler.

Tao odanın ortasında durdu ve Riley'nin kendisine bir koltuk bulmak yerine yanında durmasına sevindi. "Tam Mo's Diner'dan çıkarken Ramón Veloz adında bir insan bize yaklaştı."

Televizyonun sesini kısın Trey,
"Kim?" diye sordu. "Ramón Veloz,"
diye tekrarladı Tao.

Taryn dudaklarını büzdü. "Adını hiç
duymadım." Tao ona, "Ama o seni duymuş,"
dedi.

Kaşları kalktı. "Ben mi?"

"Kardeşi beyin tümöründen ölüyor," diye açıkladı Tao.
"Ramón onu iyileştirmeni istiyor. Sana ödeme yapacağını
söylüyor."

Dante'nin kucağına tünemiş olan Jaime, Taryn'e baktı.
"Bunu bile yapabilir misin?"

"Bu süreçte kendimi öldürmeden olmaz," diye yanıtladı
Taryn.

Dizüstü bilgisayarının tuşlarına vurmaya devam eden
Rhett, "Yapabilsen bile yardım etmen tavsiye edilmez," dedi.
"Para karşılığında insanlara yardım eden bir şifacı
duymuştum. İnsanları sıraya sokuyordu, bu da onun için
kârlı olabilirdi, ancak kendisini ciddi şekilde zayıflattığı ve
hasta olduğu noktaya kadar onu tüketti. Bu, insanların
yardım için onu taciz etmesini engellemedi."

"Ona ne söyledin?" Trey Tao'ya sordu.

"Yardım edemeyeceğini söyledi," diye yanıtladı Tao.
"Bana inanmadı. Birileri ona Taryn'in yardım edebileceğini
söylemiş ve onların sözü onun için benimkinden daha önemli
görünüyor. Aramanızı bekliyor." Ramón'un kartvizitini
Dante'ye uzattı, o da Trey'e verdi.

"Arayacağım," diye başladı Trey. "Ona yardımcı
olamayacağımızı bildireceğim."

"Kahretsin," diye
tısladı Rhett. Trey
kaşlarını çatı. "Ne?"

"Ramón Veloz," dedi Rhett, gözleri dizüstü bilgisayarının

ekranındaydı. "Adamın bir uyuşturucu baronu olduğu iddia ediliyor. Aynı zamanda şüpheli

silah kaçakçılığı, insan kaçakçılığı ve fuhuş çetelerinde parmağı olduğu iddia ediliyor. Yine de polis onu hiçbir zaman suçlayamadı." Birkaç tuşa dokunurken durakladı. "Dion adında bir kardeşi var; adam Ramón için çalışıyor ve birçok cinayet davasında adı geçiyor."

Taryn kaşlarını kaldırdı. "Artık ona yardım edemediğim için kendimi kötü hissetmiyorum."

Dante parmaklarını Jaime'nin kalçasına vurarak, "Bu Ramón denen adam ısrarcı olursa sorun yaratabilir. Onun gibi insanlar istediklerinin reddedilmesinden hoşlanmazlar."

"Ne isteyip istemediği umurumda bile değil," dedi Trey, yüz ifadesi sertleşmişti. "Taryn ona yardım edemez. Bu kadar basit."

Jaime Tao'dan Riley'ye baktı. "Mo's Diner'da ne yapıyordunuz? Randevu muydu? Bana bunun bir randevu olduğunu söyle."

Riley küçük çöpçatana gözlerini devirdi. "Sürümden biriyle buluşacaktım."

İnsanlar birbirlerine bakarken kısa bir sessizlik oldu.

"Eski sürünü söylemedin," diye gözlemledi Trey.

"Orayı gerçekten hiç terk etmedim. Ve bir kez bile terk ettiğimi ima etmedim," diye hatırlattı Riley ona.

Bir süre sonra Trey, "Yeterince doğru. Hangi sürü

Bu

mu "Arizona'dan Göç Sürüsü."

?" "Duymuştum," dedi Trey. "Geri dönecek misin?"

"Sadece hafta sonu için. Alfalar bir parti düzenliyor. amcalarım için sürpriz parti. Ben de orada olmak istiyorum."

"Sesindeki şefkatle onlardan bahsediyorsun," dedi Dante. "Yine de sürünün içinde yaşamıyorsun. Neden?"

Geçmişe dönmeye hiç de hevesli olmayan Riley tereddüt etti. Ama bu insanlar ona iyi davranmıştı, diye hatırlattı kendine. Onca ay boyunca bu konuda konuşmayı reddettiğinde sabırlı davranmışlardı. Onun için en önemlisi, Savannah ve Dexter'a iyi davranmış olmalarıydı. Gerçeği onlarla paylaşabilirdi. Ayrıca Greta ve Zac'le konuşmak çok daha kolay olacaktı,

ve küçükler odada değildi. Greta küçümseyici yorumlar yapacak ve hikaye sadece genç sürü üyelerini üzecekti.

"Sürüdeki çocukların çoğuyla iyi anlaşırdım ama en yakın arkadaşlarım Lucy ve Wade'di." Riley dudaklarını yaladı. "Ne yazık ki Wade, hayatı boyunca duygusal olarak sürekli yaralanmaya mahkûm olan insanlardan biriydi. Son derece hassastı, bu yüzden her şeyi derinden, çok derinden hissediyordu. Ayrıca ince deriliydi ve son derece içe dönüktü, bu da onu sosyal açıdan endişeli yapıyordu. Buna ek olarak, sürüdeki en itaatkâr kuzgundu - bir erkek için özellikle itaatkârdı. Tüm bunlar onu pek çok şakanın hedefi haline getirmişti. Büyürken zamanımın büyük bir kısmını onu diğerlerinden, çoğunlukla da kuzeni Alec'ten korumakla geçirdim."

"Benim eski sürümde de böyle bir çocuk vardı," dedi Taryn. "Diğer kurtlar onun hayatını cehenneme çevirdi."

"Sürüdeki çocukların çoğu Wade'e de aynısını yaptı," dedi Riley. "Yaşlandıkça daha da sertleşmedi. Gittikçe içine kapandı ve sonunda benimle ya da Lucy ile konuşmayı bıraktı. Çoğu zaman kulübesinde kalıyor, video oyunları oynuyordu. Depresyonda olduğundan şüpheleniyorduk ve bunu annesine söyledik, ama o omuz silkti."

"Bir gece bir ev partisindeydim. Alec'in yirmi birinci yaş günüydü ve bizim yaş grubumuzdaki hemen hemen herkes oradaydı - ebeveynler, Beta'lar, Alfa'lar, uygulayıcılar yoktu; sadece yasal olarak içki içebildiklerini kutlayan bir grup çocuk vardı. Lucy ile orada buluşmam gerekiyordu ama onu içeride bulamadım. Müziğin sesi yükseldi, ben de cep telefonunu aramak için mutfığa gittim. Sesi duyduğumda daha numarasını çevirmemiştim bile."

"Neyi duydun?" diye sordu Jaime.

"Bang." Riley zorlukla yutkundu. "Wade'in silahı nereden aldığından tam olarak emin değilim ama oradaki her çocuğu vurup öldürdü. Her şey çok hızlı oldu. Yer değiştirip uçup gitmeliydim ama içlerinden birinin Wade'in adını bağırdığını duydum ve

Bunun partiye geldiği anlamına geldiğini dűşündüm - bu beni dondurdu, yardım etmek için ne yapabileceğimi merak ettim. Silahı tutanın o olduğunu bir an bile dűşünmedim. Ta ki mutfağa gelene kadar. Gözleri ... ölüydü. Öfke yoktu, şiddete susamışlık yoktu. Yemin ederim, kanımı dondurdu."

Riley, Tao'nun eli kendi elini sıkınca şaşkınlıkla durakladı. "Wade'i silahını indirmesi için ikna etmeye çalıştım, ateş etmemesini söyledim. Bana aptalmışım gibi kaşlarını çatı, bana asla zarar vermeyeceğini söyledi ve sonra arka kapıdan çıkıp gitti. İnsanlar yardıma geldi ama o sırada yer değiştirmiş ve dağlara doğru uçmuştı."

Trick öne doğru eğilerek, "Onu takip ettiler mi?" diye sordu.

"Beta, Hugh, birkaç gün sonra cesedini buldu," dedi Riley. "Hugh'a göre susuzluktan ölmüş gibi görünüyordu. Kuş formunda kalsaydı hayatta kalabilirdi ama sanırım ölmek istedi."

Makenna kollarını kendine doladı. "Tanrım, bu korkunç."

"Dahası da var," diye sezdi Tao. "Anılar çok tazeyken bölgeden ayrılmanı anlayabiliyorum Riley ama dört yıl boyunca neden uzak kaldığını anlayamıyorum. Daha fazlası olmalı."

Ense kökünü ovuşturdu. "Pek çok insan yas tutuyordu. Oğullarını ve kızlarını kaybetmişlerdi. Ve iyi olduğuma ne kadar sevinse de ..."

"Bunun için sana kızdılar," diye bitirdi Makenna.

Riley bir omzunu kaldırarak sordu: "Onları kim suçlayabilir ki? Elbette kendi çocuklarının hayatta kalmasını dileyceklerdir. Bunu anlayabilirim. Ama Wade'in annesi Shirley... oğlunun yaptıklarıyla yüzleşmek istemedi. Ve biliyor musunuz? Bunu da anlayabilirim. Ama çok ileri gitti. Beni onu bu işe bulaştırmakla suçladı. Onun depresif durumundan faydalanmış ve doğasına aykırı davranmasını sağlamış olmam gerektiğini söyledi."

Jaime'nin nefesi kesildi. "Bu çılgınlık."

"Kulağa çok inandırıcı geliyordu. Yani, hayatta kalan tek kişi bendim. Neden beni değil de diğerlerini vurdu? Wade'i oraya götürebileceğimi, o bunu yaparken izleyebileceğimi ve sonra da kaçmasına yardım edebileceğimi ima etti. Yas tutanlardan bazıları buna inanmak isteyecek kadar öfkeliydi, böylece ellerinde saldıracakları kanlı canlı bir insan olacaktı. Kuzgunlar yavrularını aşırı derecede korurlar, bu onların kemiklerinde vardır. Bu ölümler herkesi sarstı, ebeveynlerin çocuklarını hayal kırıklığına uğrattıklarını hissetmelerine neden oldu. Suçluluk duygusunu yansıtabilecekleri bir şamar oğlanı istediler.

"İşin sonunda birilerinin buna inanmayı seçeceği bir noktaya gelmesinden endişe ediyordum, bu yüzden söylenmemesi gereken şeyler söylenmeden önce oradan ayrıldım." Çünkü kendi kederiyle başa çıkmak için zamana ve alana ihtiyacı vardı. "Zaten hep biraz seyahat etmek istemiştım. Çoğu kuş şekil değiştiren bunu yapar."

Dominic başını eğerek, "Neden geri dönmedin?" diye sordu. Onu her zamanki muzip sırıtışı olmadan görmek garipti.

Riley, "Bunu her düşündüğümde doğru gelmiyordu," dedi.

"Tabii ki doğru gelmedi," dedi Taryn. "Bir şekil değiştirenin bölgesi onun güvenli yeridir. Bu olay senin için orayı lekeledi. Ve hiç şüphesiz seni her zaman desteklemesi gereken insanlar tarafından ihanete uğramış hissettin. Ben de geri dönmek için acele etmezdim." Bir nefes verdi. "Sadece hafta sonu için bile olsa geri dönmeye gerçekten hazır mısın?"

Riley başını salladı. "Vakit geldi."

Bir anlık sessizliğin ardından Taryn, "Ne zaman gitmeniz gerekiyor?" diye sordu.

"Cuma."

Makenna yüzünü buruşturdu. "Yapamam sen ayrılmak üzerindeCumartesi yerine?"

Riley, Makenna'nın endişeli bakışları karşısında kaşlarını çattı. "Neden?"

Makenna bilgece, "Cuma günleri seyahate çıkmak talihsizliğe yol açar," dedi.

Ryan iç çekerek gözlerini kapadı. Makenna inanılmaz derecede batıl inançlara sahipti ve her yerde işaretler görüyordu. Ryan ise batıl inançların tamamen mantıksız olduğuna inanan çok pratik bir insandı.

"Üzgünüm," dedi Riley gülümsemesini bastırarak, "parti Cuma günü." "Shaya'ya mesaj atıp senin de gelme şansın olup olmadığını soracağım.

Nick'in arkadaşının özel jetini ödünç al," dedi Taryn, Mercury Sürüsü Alfalarına atıfta bulunarak. Sürüler birbirine çok yakındı, özellikle de Roni aslen bir Mercury kurdu olduğu için Roni ve Marcus'u paylaşıyorlardı. "Bunu birkaç kez yaptık," diye ekledi Taryn. "Sürü Arizona'nın neresinde yaşıyor?"

"Sedona, Arizona."

Trey çenesini ovuşturdu. "Asıl soru şu... Sedona'ya kimi götürüyorsun?"

Riley kaşlarını çatı. "Kimsenin gelmesine ihtiyacım yok."

"Hiçbirimiz hiçbir yere yalnız gitmiyoruz Riley," dedi Trey. "Bunu sen de biliyorsun."

"Davet edildim," diye açıkladı Tao. "Lucy gelmemi istedi."

Taryn ona, "Ah, o zaman senin gitmen daha mantıklı," dedi.

Riley başını sallayarak, "Gerçekten korunmaya ihtiyacım yok," diye ısrar etti.

"Trey'in dediği gibi, hiçbir yere yalnız gitmiyoruz," dedi Dante. "Kuzgunlar kendi bölgelerinde yabancı bir kurt olmasından hoşlanmayacaklardır. Tao bir Baş İnfazcı - bu insanların dikkat ettiği bir pozisyon ve bu, herhangi birinin onunla uğraşmak konusunda çok isteksiz olmasına neden olur."

"Peki ya Kye?" diye sordu Riley. "Tao onun koruması."

"Ve bu pozisyonu çok ciddiye alıyorum," dedi Tao, "ama birkaç günlüğüne başkası devralabilir. Koruma olmadan oraya gidemezsin ve sen hafta sonu için bölgemizden ayrılırken benim burada kalmayacağımı gayet iyi biliyorsun, o halde neden bunu tartışarak zaman kaybediyoruz?"

Riley yüzünü tamamen ona dönerek kollarını kavuşturdu. "Seni Lucy davet etmiş olabilir ama ben etmedim."

Tao umursamaz bir omuz silkti. "Bu benim gideceğim gerçeğini değiştirmez."

"Bana dürüştçe söyleyin, bu hikayenin ne kadarını zaten biliyordunuz?"

"Çoğunu," diye yanıtladı Tao. "Çatışmaya katıldığını ya da birilerinin suçu senin üzerine yıkmayı düşündüğünü bilmiyordum ama bir tane olduğunu biliyordum."

Trick kaşlarını çatarak Tao'ya baktı. "Biliyordun ve bize söylemedin mi?"

Tekrar omuz silkti. "Bu Riley'nin anlatması gereken bir hikâyeydi."

Dominic kaşlarını kaldırdı. "Yani senin bilmen sorun değildi de bizim bilmemiz mi sorun oldu?"

"Hikayesini araştırdım çünkü Riley de dahil olmak üzere herkesin onun geçmişinden emin olması gerekiyordu. Onun hikâyesini bir dedikodu konusu haline getirmeyecektim; o bunu hak etmiyordu." Tao Riley'ye döndü. "Birinin seninle gelmesi gerek. O kişinin ben olmamı istiyorum. Eğer istediğin bu değilse, ben geride kalırım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Riley.

"Hayır, ama söylenecek güzel bir şey gibi geldi."

Gülümsememek için elinden geleni yaptı ama dudaklarının titrediğini biliyordu. "Burada işim bitti." Riley onunla istediği kadar tartışabilirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. İnatçı kurt pes etmeyecekti. "Çocuklar nerede?"

"Grace ve Lydia ile kurabiye pişiriyorum," dedi Makenna. "Benden sıkıldılar." Suratını asarak Riley'yi güldürdü. Tüm sürü üyeleri çocuklarla vakit geçirmekten hoşlanırdı ama Makenna bu konuda her zaman en istekli olanıydı.

Riley oturma odasından çıkıp tünellerden geçerek geniş ve modern mutfağa geldi.

Savannah başını kaldırıp sırttı, elleri hamurla kaplıydı. "Riley, bak, kurabiye yapıyoruz!"

"Harika, yardım etmek istiyorum." Riley günün geri kalanını onlarla birlikte kurabiye pişirerek, resim çizerek ve nehir kenarında koşuya çıkararak geçirdi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde onları küçük yatak odalarına götürdü ve bebek pudrası, taze araflar ve boya kalemlerinin kokularını içine çekerken gülümsedi. Bir zamanlar sade bir misafir odası olan bu yer şimdi sevimli bir ocuk odasıydı. Duvarlara izgi film figürlerinin renkli posterleri yapıştırılmış, mağara duvarındaki nişin üzerine kitaplar yığılmış ve küçük bir masanın üzerine kâğıtlar, boya kalemleri ve boyama kitapları serpiştirilmişti.

Her zamanki rutinlerine uygun olarak pijamalarını giymelerine yardım etti ve ardından dolabın ışığını açıp kapıyı aralık bıraktı. Savannah dolup taşan oyuncak kutusundan doldurulmuş bir kurt aldı ve Dexter da dar yataklarına girmeden önce küçük kırmızı bir araba seçti.

Riley yumuşak yorganları üzerlerine çekti ve sonra yatakların arasındaki halının üzerine diz çöktü. "Cuma günü birkaç günlüğüne buradan ayrılmam gerekiyor." Başka birinden duymadan önce onlara şimdi söylemek en iyisi olacaktı. Onlarla barınakta tanıştığından beri ilk kez onlardan uzak kalacaktı ve bunun hepsi için zor olacağından şüpheleniyordu.

Savannah doldurulmuş kurdu sıkıca kavradı. "Gitmek mi?"

"Sadece hafta sonu için. Bu uzun bir süre değil."

"Neden?" diye sordu Dexter, alçak ve temkinli bir sesle.

"Amcalarımı görmeye gidiyorum," dedi Riley. "Bir parti veriyorlar ve ben de orada olmak istiyorum."

"Partileri severim," dedi Savannah. "Ben de gelebilir miyim?" Riley ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu sefer olmaz bebeğim."

Savannah suratını astı. "Yalnız gitmeyeceksin, değil mi? Taryn hiçbir yere yalnız gitmememiz gerektiğini söylüyor."

"Tao benimle geliyor."

Savannah'nın sevimli küçük yüzü b u r u  t u . "Ama sana kötü davranıyor."

"Ve ben ona karşı kötüyüm."

Savannah kıkırdadı. "Ben de öyleyim."

"Geri dönecek misin?" diye sordu Dexter, arabasıyla oynarken.

Riley başını salladı ve kararlı bir şekilde,
"Geri döneceğim," dedi. Yavru onun
gözlerini tuttu. "Söz veriyor musun?"

Onun yalvarışı karşısında göğsü sızladı. "Söz veriyorum," diye yemin etti. Anka Sürüsü'nden temelli ayrılırsa bunun hem onlar hem de Riley için ne kadar zor olacağı sorusunun cevabını da tam burada bulmuştu. Acı verici olacaktı.

Dexter ona bayat bir kurabiye ikram ettiği, Savannah da renginden büyülenmiş gibi görünerek saçlarına dokunduğu andan beri çocukları seviyordu. İnsanlar kuzgunlara karşı temkinli davranma eğilimindeydi ama onlar böyle bir temkinlilik göstermemişti. Sadece merak ve onun anlayabileceği bir yalnızlık. Onlarla, amcaları dışında kimseyle kurmadığı bir bağ kurmuştu.

Onları uyumaları için bırakan Riley, yatak odalarının kapısını yavaşça kapattı ve kendi odasına yöneldi. Tanrım, çok yorgundu. Köpek gibi yorgundu. Ama onun için yorgunlukla uykulu olmak arasında çok büyük bir fark vardı. Tamamen bitkin ve dinlenmeye ihtiyacı olabilirdi ama bu uykusu olduğu anlamına gelmezdi. Çoğu zaman saatlerce yatar, tavana bakar ve uykunun onu alması için dua ederdi, ama tamamen uyanık olurdu.

Çocukluğundan beri idiyopatik uykusuzluk çekiyordu, yani buna alışkındı. Ama bu onu daha az baş belası yapmıyordu. Kendini uykulu hissetmediği için yatağa girme zahmetine katlanmadı. Onun yerine çırılçıplak soyundu ve balkona çıktı. Kollarını iki yana açarak kıpırdandı. Vücudu küçülüp kuzgunu yüzeye çıkarken kemikleri çatırdadı ve patladı.

Kuş titreyerek tüylerinin içine yerleşti. Sonra kanatlarını ardına kadar açtı ve uçtu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fuma öğleden sonra Tao çantasını omzuna attı ve Dante'yi beklerken bulmak için odasından çıktı. Kilitleme

Tao çenesini eğdi. "Selam." "Seni havaalanına götüreceğim," dedi Dante.

Tao başıyla teşekkür etti. Nick'in arkadaşı şu anda özel jeti kullanıyordu, bu da Tao ve Riley'nin ticari bir uçuş yapacakları anlamına geliyordu. "Riley'yi alıp seninle aşağıda buluşacağım."

"Biliyor musun... belki de bu hafta sonunu onun engellerini yıkmak için kullanabilirsin. Bana onu istemediğini söylemeye çalışma, bu lanet bir yalan olur. Her konuda tartışabilirsiniz ama bu aranızdaki kimyanın bir parçası. Garip bir ön sevişme gibi. İkinizin dikkatli yırtıcılar gibi birbirinizin etrafında dönmenizi izlemek çok eğlenceliydi. Eğer gerçeği istiyorsan, bence o sana iyi gelirdi ve bence sen de ona iyi gelirdin."

Beta'nın kontrolü çok sevdiği ve saygı beklediği düşünüldüğünde, Dante'nin ona ısınması Tao'yu gerçekten şaşırtmıştı. Riley kendi kurallarına göre yaşar ve tüm kontrol girişimlerine direnirdi. "Ondan hoşlanmanı beklemiyordum."

"Neden?"

"Düşüncesiz, otoriteden etkilenmeyen biri ve kuzgunu Greta'nın üzerine sıçırıyor."

Eğlence Dante'nin gözlerini aydınlattı. "Kuzgunların intikamcı bir yapısı vardır ve Greta Riley'ye bok atmaktan hoşlanır. Sanırım onun

Kuzgun sadece iyiliğe karşılık veriyor."

Tao homurdandı. "Her neyse. Seninle otoparkta buluşuruz." Tao çantasının kayışını tutarak tünellere doğru ilerledi.

Aslında son birkaç gündür Riley'yi pek fazla görmemişti. Geç saatlere kadar çalışıyor, bölgenin çevresini koruyordu, bu yüzden birbirlerini sadece akşam yemeklerinde görebilmişlerdi. Her seferinde kasıtlı olarak Riley'nin yanına oturmuş, kalçasını onunkine bastırmış ve ara sıra saçlarıyla oynamıştı - kimsenin gözünden kaçmayan ince bir sahiplenme hareketiydi bu.

Riley'nin odasına ulaştığında parmaklarını kapıya vurdu. Kapıyı açtı, yorgun görünüyordu. Bir keresinde Makenna'ya uykusuzluk çektiğini söylerken kulak misafiri olduğu için buna şaşırmamıştı. "Her şey hazır mı?"

"Evet," diye cevap verdi. "Sadece çantamı almam gerekiyor ve- ne yapıyorsun?" Adam ite kaka odaya girip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken kaşlarını çattı.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Öncelikle, bunu yalnız yapmayı tercih ettiğini biliyorum ama tek başına bir yere gitmenin iyi bir fikir olmadığını biliyorsun. Benim seni korumasız bırakmamı istemeyeceğin gibi sen de beni korumasız bırakmak istemezsin."

"Bahse girme."

"O yüzden bu konuyu bir kenara bırakalım ve bu ziyaretin sen ve amcaların için iyi geçmesini sağlamaya odaklanalım."

Dilini yanağının içine soktu. "Pekâlâ."

"Güzel. Şimdi diğer konuya geçelim: Saatim nerede Riley? Dün sabah almıştım."

Sert bir kaş kaldırdı. "Anlıyorum, kuzgunlar parlak şeyleri toplamayı sevdikleri için onu benim aldığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bence sen aldın çünkü sen aldın. Her zaman benim eşyalarımı çalıyorsun." Ne demek istediğini kanıtlamak için şifonyerin üzerindeki iPad'i işaret etti.

"Ödünç, eşyalarını ödünç alıyorum."

"Benim iznim olmadan, bu da onu hırsızlık yapar."

"Sadece bu konuda teknik bilgi almak istiyorsanız."

Kadının tepesine dikilerek, "Başıma bu kadar bela olmak zorunda mısın?" diye hırladı.

"Öfkenizi daha iyi kontrol etmeyi öğrenmelisiniz. Öfkeli erkeklerin yüzde seksen sekizi yüksek tansiyona yakalanıyor ve erken ölüyor."

"Yok."

"Yapabilirler."

Bir an için gözlerini kapattı, sabır aradı. Sürekli istatistik uyduruyordu. Nedenini bilmiyordu, tıpkı Riley'nin neden onun eşyalarını çaldığını bilmediği gibi. Bu sadece Riley'nin yaptığı bir şeydi. "Bunu yapamam. Bu konuşma artık bitmeli." Gözlerini açtığında, boynunda bıraktığı ize doğru kaydıklarını gördü. "Çok çabuk soldu." Kurdu bundan hiç hoşlanmamıştı. Açıkçası Tao da bundan pek hoşlanmamıştı.

"Ben hızlı iyileşirim."

Kadının ses tonundaki kendini beğenmişlik, kurdunun hırlamasına neden oldu. "Öyle mi?" Tao onu duvara doğru geri itti. "O zaman bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

Ne yapmak istediğini çok iyi bilen Riley onun kollarını yakaladı. "Yapma-" Ağzını onunkinin üzerine kapattı ve dudaklarının kenarını yaladı. Kadın direndi. Üç saniye kadar. Sonra şehvet çekirdeğinin derinliklerinde çiçek açtı, yoğunluğuyla onu şok etti ve vücudu kontrolü ele aldı.

Tao dilini kızın ağzına daldırdı, kızın egzotik tadı dilinde patlayıp vücudunda hızla ilerlerken inledi. Herhangi bir uyuşturucu kadar bağımlılık yapıcıydı; tadına doyamıyordu. Duramıyordu. Onu sertçe öptü, onunla ziyafet çekti ve karnını doyurdu.

Ellerini o muhteşem, ipeksi pürüzsüzlükteki saçlara soktu ve çekti. Kadın inledi, kollarını o kadar sert kavradı ki pençelerinin batışını hissetti. Boynunu yalamak ve ısırarak istedi, teninin tadına bakmak istedi ama kendini tutamadı.

ağzını serbest bırakmak için. Aleti kalın ve ağırdı, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Adam sikini ona doğru iterken ve kadın inlerken, adam patlayabileceğini düşündü.

Riley aklının bir köşesinde paniğe kapıldı. Sarhoş oldukları gece ne yaptıysa aynısını yapmıştı -aralarında zonklayan cinsel gerilimi harekete geçirirlerse yapacağından hep şüphelendiği şeyi yapmıştı. Kontrolü ele geçirmiş, sanki bu onun hakkıymış gibi onu almıştı.

Dilinin her vuruşunda, saçını her çekişinde, dişlerinin her kısırtışında sahiplenicilik vardı. Bu onu korkutuyordu ama korku, kanını ısıtan ve mantıklı düşünceleri görmezden gelen şehvet tarafından bastırıldı. Ağız, tüketip hükmederken tam bir sihir gibiydi. Kız ona doğru eğildi, kızışmış bir kedi gibi ona sürtündü ve sikine sürtündü.

Bir hırıltıyla kadının fermuarını yırttı, elini külotunun içine soktu ve bir parmağını amına soktu. İnledi. "Ah, bebeğim, sıırılsıklam olmuşsun. Kıpırdama."

Parmağını sert ve hızlı bir şekilde amına soktu, her iniltinin tadını alabilmek için ağzını onunkine bastırdı. Amcığı titremeye ve sıkışmaya başladığında, bir parmağını daha içine soktu ve dişlerini nabzının üzerine batırdı. Kadın sertçe boşaldı, parmaklarının etrafında dalgalanıyordu. Adamın siki kıskançlıktan kasıldı ve onu kaldırıp içine gömülmemek için kendini zor tuttu.

Ona bu kadar kolay ve utanmazca karşılık verdiği için biraz utanan Riley gözlerini kapalı tuttu. "Artık elini oynatabilirsin."

Yapabilirdi, ama orgazmdan inerken parmaklarının etrafında çırpınan iç kaslarının hissi vazgeçilemeyecek kadar güzeldi. Bunun yerine Tao işaretinin üzerini yaladı. Erkeksi tatmin onu ateşledi, sıcak amcığının parmaklarını kavurduğu gibi onu da kavuran ihtiyacı artırdı. Zaten hissettiği sahiplenme duygusu

Tao'nun içinde her yerini doldurana kadar şişti. Bu konuda endişelenmesi gerektiğini düşündü ama Tao'nun ihtiyacının kokusu duyularıyla oynarken bunu umursamak zordu.

Elini isteksizce geri çekti, amcığı parmaklarını emip onları içeride tutmaya çalışırken neredeyse inliyordu. "Bana bak Riley. Aç şu gözlerini, hadi." Sırlı gözler onunkilerle buluştu ve neredeyse parmaklarını tekrar içine sokacaktı. "Bir dahaki sefere orada durmayacağım." Bu hem bir uyarı hem de bir sözdü. "Seni sahip olabileceğim her şekilde becereceğim. Ve sonra bunu tekrar ve tekrar yapacağım."

Midesindeki heyecan dalgasından hiç memnun değildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Şimdi gitmene izin veriyorum çünkü gitmek zorundayız. Ama bu gece, o amcık benim." Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı. Kızın öfkesinin sikinin seğirmesine neden olması onu tuhaflaştırmış olmalıydı.

"Aslında, o benim. Kullanmana izin verip vermediğime gelince . . ." Omuz silkti. "Kişiliğinde olduğu kadar kot pantolonunda da penis olması davana yardımcı oluyor."

Gülümseyerek onun çantasını almaya gidişini izledi. "Bu tavrı senden söküp alacağım Riley; bu konuda bana güven." Kızın ona bakışı taş gibi sertti.

"Umarım hiç yanmazsın Tao, çünkü sana yardım etmektense rahatlayıp biraz şekerleme çıkarma ihtimalim daha yüksek."

Kıkırdayarak çantayı ondan kaptı ve kapıya doğru yürüdü.

Kapı terminalinde bekleyen Riley başını tavandan tabana pencerelere yaslamış, bagaj trenlerini, yer ekibini ve pistte hızla ilerleyen uçakları izliyordu. Yanında Tao, gerçekten okuduğundan şüphe duyduğu bir gazeteyi boş boş karıştırıyordu. Diğerleri de etrafta uzanmış, zaman geçirmek için bir şeyler okuyor ve sohbet ediyorlardı.

Bazıları da Tao'ya bakarak vakit geçiriyordu; özellikle de bir insan bu konuda oldukça açıktı. Öfkelenen Riley'nin kuzgunu, küçük sürtüğe karşı agresif bir şekilde kanatlarını çırpı. Bölgeci bir yaratıktı ve kendisini işaretleyen erkeğe karşı biraz sahiplenici hissediyordu. O kadar da özel değildi.

Riley çantasını taşımaktan kaskatı kesilmiş omzunu yuvarladı. Tao defalarca çantasını ondan kapmış ama Riley sırf onu dürtmek için çantasını geri almaya devam etmişti. Açıkçası Tao ile havaalanında olmak o kadar da kötü değildi. İtilip kakılmaya, tekerleklerin topuklarına vurmasına ya da duty-free mağazasına adımını atar atmaz yüzüne parfüm sıkılmasına alışkındı. Tao'nun yoluna kimse çıkmadı. Onun için ve dolayısıyla onun için ayrıldılar.

Onun orada olmasının tek dezavantajı, libidosunun soğumasını engellemesiydi. Lanet ısırik neredeyse amı kadar kötü zonkluyor gibiydi. Odasında olanların anısı zihninde tekrar tekrar canlanıyordu. Sadece onun parmaklarıyla bu kadar sert boşaldığına inanamıyordu; neredeyse utanç vericiydi.

Çevresel görüşünde bir hareket yakalayınca sarışın ogler'ın vücudunu Tao'ya doğru eğdiğini fark etti. Gırtlaktan gelen alçak bir ses Riley'nin boğazını tırmaladı, o daha durduramadan kuzgundan gelen uyarı Tao'nun başını kaldırmasına neden oldu. Etrafına bakınıp tehdidi aradı ve sarışına sadece ilgisiz bir bakış attı. Bu Riley'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

"Ne oldu?" diye sordu. Naneli nefesi yüzüne üfledi ve duyularına bir saldırı gibi gelen parfüm, kolonya ve unlu mamuller dizisini temizledi.

"Kuzgunum biraz gergin," dedi ona sessizce.

Tao omuzlarını geriye attı. "Anlayabiliyorum."

Riley neredeyse gülümsüyordu; etrafı insanlarla çevriliyken her zaman çok rahatsız görünürdü. Bu neredeyse şirin bir şeydi. "İnsanlarla ilgili seni bu kadar rahatsız eden şey ne? Seni rahatsız eden sadece önyargılı olanlar değil."

"Anlamadığım şeyleri sevmem ve insan ırkını da anlamıyorum. Çok garip şeyler yapıyorlar. Evcil hayvanlarına küçük kıyafetler giydiriyorlar. Ay'da yürüdükleri yalanını söylüyorlar. Donald Trump'a oy veriyorlar. Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor."

Ağzı seğırdi. "Eminim onlar bize ne kadar yabancıysa biz de onlara o kadar yabancıyızdır."

Tao homurdandı, öyle ya da böyle rahatsız olmamıştı. İnsanlardan nefret etmiyor ya da yeryüzünden silinip gitmelerini istemiyordu ama onlara ayıracak zamanı da yoktu. "Bana Exodus Alfalarından bahset. Sürüyü biliyorum ama onları tanımıyorum."

"Ne biliyorsun ki?"

Bacaklarını uzattı ve bileklerinden çaprazladı. "Alfalar Sage ve Ruby Everett. Neredeyse otuz yıldır çiftleşiyorlar ve neredeyse bir o kadar süredir sürüyü yönetiyorlar. İkiz kızları var, Cynthia ve Lucy."

Riley başını salladı. "Bu doğru. Sage iyi bir Alfa. Adil. Bilge. Çok kısıtlayıcı olmadan katı. Ruby pozisyonunda iyi. Destekleyici, şefkatli ve kötü bir savaşçı."

"Onları çok seviyorsun," diye hissetti.

"Evet. Ve bu kadar sıkı bir birlik olmalarına hayranım. Sürüdeki tüm damgalanmış çiftler arasında en sağlam olanı onlar." Gerçek eş olmayan şekil değiştirenler, damgalama süreci aracılığıyla yine de bir çiftleşme bağı kurabilirdi. Bir kişinin gerçek eşini bulacağının garantisi olmadığı için pek çok çift bu yolu seçiyordu.

"Sürüde çok sayıda baskılanmış çift var mı?" diye sordu. Tao.

Başını salladı. "Sürümdeki kuzgunlar kadere inanır ve Ancak kaderlerinin mutlaka gerçek eşleriyle birlikte olduğuna inanmazlar. Önemsedikleri ya da kendilerine uygun başka birini bulduklarında, kaderlerinin onunla birlikte olabileceğine inanırlar."

Tao bunun tuhaf bir şekilde mantıklı olduğunu düşündü. Çoğu şekil değiştirenin aksine, gerçek eş olayına tam olarak inanmamıştı. Kardeşi gerçek eşini bulmak için yıllarını harcamıştı.

Joaquin'in bulduğu şey karşısında Tao sık sık kardeşinin hiç aramaya zahmet etmemiş olmayı dileyip dilemediğini merak ederdi. Bu olay sadece gerçek eşlerin birlikte mutsuz olabileceğini değil, aynı zamanda bazen bir insanın eş adayıyla ilgili o kadar uzun süre hayal kurabileceğini, onu kafasında mükemmel bir insan olarak inşa edebileceğini ve gerçekte hayal kırıklığına uğrayabileceğini de mükemmel bir şekilde gösteriyordu. Joaquin'in eşi beyaz atlı prens beklerken kendini neredeyse Tao kadar pislik bir adamla bulmuştu. Ve onun mükemmel olmaktan ne kadar uzak olduğunu unutmasına asla izin vermedi.

Tao'nun sürüsündeki çiftleşmiş çiftlerin çoğu delicesine mutlu ve birbirlerine bağlıydı - gerçek eşlerin birbirlerini nasıl tamamladığının ve tamamladığının mükemmel örnekleri. Ama Gabe ve Hope da birbirlerine çok yakın ve uyumluydular ve onlar da damgalanmış bir çiftti.

"Alfa ailesine geri dönelim," dedi. "Lucy ile tanıştım; yeterince iyi birine benziyor. Peki ya diğer kızı Cynthia?" Riley'nin üst dudağı kıvrılırken gülümsedi. "Ondan hoşlanmıyorsun."

"Biz büyük bir şekilde çatışıyoruz. Baskınlık skalasında benden biraz aşağıda ve bundan her zaman nefret etmiştir - muhtemelen neredeyse benden nefret ettiği kadar." İki çocuk koşarak yanından geçerken Riley'nin göğsü gerildi ve aklına Savannah ile Dexter geldi. Kahretsin, o küçük böcekleri özleyecekti.

"Bu yüzden sizi gördüğüne pek sevinmeyeceğini söylemek doğru olur."

"Bunu söylemek gerçekten adil olur. Öte yandan, bana eski erkek arkadaşımın çıktığını göstermekten de zevk alıyor olabilir. Her zaman Sawyer'ı istemişti ve ona sahip olduğu için kendini beğenecek kadar da aşağılık biri."

"Kıskanıyor musun?" Tao gürledi, pençeleri bu fikir karşısında neredeyse kesilecekti. Riley bir kahkaha attı ve gerginlik onu terk etti.

"Hayır. İlişkiyi bitiren bendim. Ama Cynthia kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa onu hâlâ istediğime inanacaktır."

"Şahsen, onun görüş alanında olmanızı isteyeceğinden

şüpheliyim."

"Sürüde onun çıktığı tek kişi ben değilim."

"Diğer kadınlardan da senden nefret ettiği kadar nefret ediyor mu?"

Riley başını salladı.

"O zaman erkeğini elde etmiş olman onu rahatsız ediyor olmalı." Tao da Riley'nin Sawyer'a yaklaşmasını istemiyordu. Kurdu bu fikir karşısında hırladı. "Haftanın en sevdiğin günü hangisi?"

İki kez baktı. "Ne?" "En sevdiğin gün. Neymiş o gün?"

Şaşkınlıkla, "Bunun ne önemi var?" diye sordu. "Önemli işte. Sana söyledim, istiyorum-"

"Seni biraz içeri almamı istiyorsun, evet, biliyorum. Az önce sana sürümle ilgili her şeyi anlattım."

"Evet, sürünüz hakkında," diye nazikçe işaret etti. "Senin hakkında değil. Duymak istediğim sensin. Senden ruhunu açmanı istemiyorum Riley. Bu sadece ufacık bir soru."

Bir an için bunu düşündü. "Cuma. Hafta sonunun başlangıcı. Hafta sonlarını severim."

Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Peki, sence Cynthia bu hafta sonu bir olay çıkarır mı?"

Adamın ne kadar hızlı bir şekilde önceki konuya döndüğünü görünce gözlerini kırıştıtararak, "Bilmiyorum," dedi.

"Yaparsa hiç şaşırmam."

"Seni yanımda getirmem onu rahatlatabilir." "O kadar emin olma."

"Boynumda kolayca görülebilecek bir iz bıraktın. Bu onu Sawyer'da gözüm olmadığına ikna edecektir, değil mi?"

Gözleri ısırığa kaydı. Sert ve ağır olan siki, sadece onu görünce bile zonkluyordu. "Eğer eski sevgilim olsaydın, üzerinde başka bir adamın izini görmek beni çok kızdırırdı ... ama seni istememe engel olmazdı. Ve eğer onun seni hâlâ isteyebileceğinden endişeleniyorsa, işaretimi görünce rahatlamayacaktır." Tao ısırığı nazikçe parmakladı ve "Kahve mi çay mı?" diye sordu.

"Ha?"

"Ne içmeyi tercih edersiniz, kahve mi çay mı?"

Gölmek mi yoksa onu boğazından yakalamak mı istediğini bilemedi. Ona cevap vermek daha kolay görünüyordu. "Çay, ama ben kahvenin kokusunu daha çok seviyorum."

Kaşlarını çatı. "Çay kız içeceğidir." "Ben bir kızm."

"Ama sen kız gibi bir kız değilsin, bu yüzden bu beni şaşırttı."

Görevli uçağa binme zamanının geldiğini anons ettiğinde Riley çantasını kaptığı gibi ayağa kalktı. Tao çantayı ondan aldı, hem kendi çantasını hem de onunkini kolayca taşıyarak uçağa binmek için sıraya girdiler. Nihayet uçağa adım attıklarında, dar koridorda yürürken Tao'nun arkasında kaldı, kumaş koltuk sıralarının yanından geçti ve yolcular çantalarını beyaz baş üstü bölmelerine iterken durakladı.

Kendilerine ayrılan sıraya ulaştıklarında, sadece iki koltuk olduğunu görünce minnettar oldu. Uçaklarda yabancılarla oturmaktan hoşlanmazdı, özellikle de her zaman ayakkabılarını çıkarmayı seven geveze kişilerin yanında oturuyormuş gibi görüldüğü için.

Çantalarını baş üstü bölmesine yerleştirdikten sonra Tao ona döndü. "Pencere kenarındaki koltuğu alabilirsin."

"Sorun değil. Sende kalsın." Onunla bir duvar arasında sıkışıp kalmayı tercih etmezdi.

Tao omuz silkerek yerine oturdu. Emniyet kemerini taktığı sırada kızarmış yanaklarını ve sertleşmiş kaslarını fark etti. "Uçakları sevmiyor musun?"

"Kapalı kalmaktan hoşlanmıyorum, hepsi bu."

Tao, klima üzerlerine üfleyene kadar başlarının üzerindeki kumandalarla oynadı. "Daha iyi mi?"

Riley başını salladı. "Teşekkürler." Riley'nin katlanabilir tepsiyi incelemesini, uçuş dergilerini ve güvenlik kılavuzlarını ellemesini, koltuk arkasındaki televizyon ekranına dokunmasını ve kolçaklardaki televizyonun kanallarını ve sesini kontrol eden düğmelere basmasını izledi. Kıpırdanmadığını biliyordu. Ders çalışıyordu. Kendine hakim olmak

Çevresinde. Her şeye kokusunu bırakırdı; bu baskın erkeklerle özgü bir şeydi.

Koltuğunu ayarlarken çıkan gıcırta sesine kaşlarını çatarak etrafına bakındı ve yolcuların nihayet koltuklarına yerleştiğini gördü; çoğu kitap okuyor, iPad'lerinde oyun oynuyor ya da müzik dinliyor gibiydi. Sinir bozucu bir şekilde, hassas işitme duyusu onların sesini de tıpkı tüm konuşmaları, kahkahaları ve çanta hışırtılarını yakaladığı gibi yakaladı. Bu kadar küçük ve kapalı bir alanda çok fazla ses vardı.

"Biyolojik aileni kaybettiğinden beri," diye başladı Tao, "sürünün önünde söylemem gereken ya da söylememem gereken bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor. Onları gündeme getirerek aileni incitmek istemiyorum. Ancak kafa karışıklığı olmaması için bilmemin daha iyi olacağı bir şey varsa, bana söylemen en iyisi olacaktır."

Bunun doğru olduğunu düşündü. "Ben dört yaşındayken ölmüşler. Annem kuzgun formundayken bir kel kartal tarafından öldürüldü. Babam da birkaç gün sonra öldü." Çiftleşen çiftlerden pek azı çiftleşme bağının kopmasından sonra hayatta kalabilmişti ve babası da hayata tutunamamıştı.

Tao'nun dilinin ucuna birkaç soru geldi. Onları iyi hatırlıyor muydu? Ona iyi ebeveynlik yapmışlar mıydı? Travmanın uykusuzluğu tetiklediğini mi düşünüyordu yoksa bu daha mı önce gelmişti?

Bir yay gibi gergindi, sanki bir sorgulamaya hazırlanıyor gibiydi. Sözlerini içinde tutarak ağzını kapattı. Hassas soruları bir anda üzerine yığmak onu sadece savunmaya geçirirdi. Kız giderek ona açılıyordu ve bunu bozmak istemiyordu. Onun yerine "Amcaların nasıl insanlar?" diye sordu. Kızın omuzları gevşediğinde doğru kararı verdiğini anladı.

"Ethan - annemin erkek kardeşidir - içine kapanık ve suskundur ama duygusal bir merkezi vardır. Eşi Max ise daha etkileyici ve eğlenceyi seven biri ama o da her şeyi olduğu gibi kabul ediyor.

Ethan kadar ciddiym. İkisi de sağlam ve güvenilirdir. Sizi sevecekler. Sayılır."

"Sayılır mı?"

"Sen bir kurtsun, bu yüzden puan kaybedeceksin. Ama kuzgunların bölgesine sadece benim için giriyorsun; bu hoşlarına gidecektir."

Tao bacaklarını uzatabildiği kadar uzattı, ki bu çok fazla değildi. "Ailenizden herhangi biri sürünün bir parçası mı?"

Başını iki yana salladı. "Büyükanнем ve büyükbabam ben doğmadan önce ölmüşler; annem de babam da tek çocukmuş."

"Sadece bir tür yiyecekle hayatta kalmak zorunda olsaydınız, bu ne olurdu?"

"Şunu keser misin!" diye bağırdı.

"Neyi keseyim?"

"Bana aptalca sorular soruyorsun." Sürekli konu değiştirmesi dengesini bozuyordu.

"Hadi ama Riley. Eğlendir beni."

İç çekti. "Fıstık." Uzun bir duraklama. "Peki ya sen?"

Onun da kendisine aynı soruyu sormasından delicesine memnun olmuştu. Bu bir oyun gibiydi. Tao oyun oynamayı severdi. "Pizza."

"Harika," dedi sertçe. "Şunu keser misin artık?"

"Sadece senin hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini dürüstçe söyleyemezsin." "Doğru. Zeki, kendine güvenen, sert biri olduğumu biliyorum.

bağımsız." Her baskın erkek şekil değiştireni cezbedecek bir kombinasyon. "Küçük şeylerle uğraşmadığını ya da kendini fazla ciddiye almadığını biliyorum. Oldukça rahat biri olmana rağmen, saçmalıklara kulak asmıyorsun; bu da hoşuma giden ve saygı duyduğum bir şey. İnsanların senin hakkında ne düşündüğü seni rahatsız etmediği için bazen soğuk biri gibi görünüyorsun ama sen çok değer veren birisin." Uzaktan akrabası bile olmadığı iki çocuğu korumak için kendisine güvenilmeyecek bir yere gidebilecek bir insan.

Riley yutkundu, bu parlak değerlendirme karşısında şaşkına dönmüştü.

"Ama daha fazlasını bilmek istiyorum."

Öfkeli bir hırıltıyla hızlıca konuştu. "Bulmacaları, Cadılar Bayramı'nı, yer fıstığını, rock müziği ve yusufçukları severim. Yarasalar ve komplikasyonlardan hiç hoşlanmıyorum ve bence peruk takmak yasaklanmalı, çok tuhaflar."

"İşte," dedi gülümseyerek. "O kadar zor muydu?"

Hayır, pek sayılmaz. Koltuğuna geri yaslanan Riley gözlerini kapattı. "Q zamanı artık sona erdi." İşeme ihtiyacının uyuyarak geçmesini umuyordu çünkü uçaklardaki küçük tuvaletleri kullanmaktan nefret ediyordu. Tao'nun kolu Riley'nin etrafına dolanıp başını omzuna yaslaması için onu kendine doğru çekerken Riley kaşlarını çatı. "Oturarak uyuyabilirim."

"Bu çok aptalca. Boynunda bir bükülmeye uyanacaksın."

"Peki." En iyi kararına rağmen, ona doğru gevşedi. Adamın parmakları saçlarıyla oynarken uykuya daldı.

Ne Arizona'ya olan uçuş ne de havaalanından Sedona'ya olan yolculuk çok uzun sürmedi. Ancak Sedona'nın trafiğin yoğun ve yavaş olduğu bir yer olduğu göz önüne alındığında, Exodus Sürüsü'nün ikamet ettiği dış mahallelere ulaşmak biraz zaman aldı. Tao, güzel manzara olmasaydı sabrını çoktan yitirmiş olurdu.

Manzaradan etkilenen biri değildi ama Sedona gerçekten çok güzel bir yerdi. Kırmızı kaya oluşumlarıyla çevrili olan bu yer Oak Creek Kanyonu'nun ağzında yer alıyordu. Kaktüsler, çam ağaçları, çalılar ve çeşitli renklerde kayalarla dolu rustik vadiyi seyrederken kendini eski bir

Western filmindeymiş gibi hissetti. Kurdu bundan hoşlanmıştı. "Kasaba pek iyi aydınlatılmamış," diye gözlemledi. Hiç sokak lambası bile yoktu. Eğer şekil değiştiren **k u r d u n u n** gelişmiş görüşü olmasaydı, kasabayı göremeyebilirdi.

etrafındaki manzarayı gerçekten takdir ediyor.

Riley yüzünü kısmen açık olan pencereye doğru çevirmiş, tenindeki esintinin tadını çıkarıyordu. "Hayır ama güneş battığında kızıl kayalıkların manzarası daha da güzel görünüyor. Bunu özlemiştik."

Tao, "Burada çok fazla turist var," dedi. Çok sayıda ticari işletme de var.

"Sedona oldukça popüler. Girdaplar nedeniyle çok ruhani bir yer olarak kabul ediliyor; pek çok insan enerji alanlarının psişik yeteneklerini ve hatta öz farkındalıklarını artırabileceğine inanıyor. İnsanlar genellikle kendilerini 'bulmak' için buraya gelirler. Gittiğimiz yerden çok uzakta olmayan Boynton Kanyonu, Red Rock Country'deki en kutsal yer olarak kabul ediliyor. Sage bana birçok Amerikan yerlisinin Sedona'yı burada yaşamayacak kadar kutsal saydığını söyledi. Exodus Sürüsü ise koruyucu olarak görülüyor."

Riley'ye yandan bir bakış attı. "Bana Cynthia ile çatıştığınızı söylemiştin. Sence ikinizin bir noktada savaşıma ihtimali var mı?"

Riley, "Kavga etseydik bu ilk olmazdı," dedi. "Yıllar boyunca pek çok kavgamız oldu. Bunlar gerçekten de hakimiyet savaşlarıydı. Karşılıklı hoşnutsuzluğumuz çocukluğumuza kadar uzanıyor. Sadece çok farklıyız."

"Nasıl farklı?"

"Zekiydi ve derslerde her zaman çok çalışırdı - her zamanki yıldız öğrenci. Ben hiçbir zaman akademik olmadım, sadece dışarıda güneşin altında olmak istedim, bu yüzden benden çok üstün olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, sporda birinci seçilmemek gibi basit şeyler için bile, istediğini elde edemediğinde ağlayan korkunç bir ispiyoncuymuştu."

"Yine de, göğüsleri büyüyene ve erkekler ona bakmaya başlayana kadar büyük bir sorun değildi; o zaman tam bir kabusa dönüştü. Küstah, şirret, moda düşkünü ve tamamen erkek cinsiyetine takıntılıydı. Cidden, bir kedi kurtarma merkezinden daha fazla kedi verdi."

Kıkırdadı. "Kelimelerle aran çok iyi."

"Gerçekten de bir erkeğin dikkatini çekmek için yapmayacağı şey yoktu. İçten içe güvensiz olduğu ve bunu telafi etmeye çalıştığı için olsaydı onun için üzülürdüm ama bir keresinde arkadaşına sürüdeki her erkeğe sahip olacağını söylediğini duymuştum, böylece daha sonra kimle çiftleşirlerse ilk onun sahip olduğunu bileceklerdi."

Tao başını salladı. "Hepsiyle yatmak onun için bir tür hükmetme biçimiydi."

"Evet. Onları sadece kullanmıyordu; her birini kendine has tuhaf bir şekilde işaretliyordu. Sanırım Sawyer bunu biliyordu, çünkü ona bir kez bile dokunmadı. En azından ben gidene kadar."

"Gerçekten mi?"

"Sanırım beni çekici bulmasının bir nedeni de buydu. Ama onlardan bu kadar bahsettiğimiz yeter." Riley dik oturdu. "Exodus bölgesinden çok uzakta değiliz. En fazla iki dakika uzaklıkta." Bu iyi bir şeydi çünkü Lucy'den aldığı mesajlara göre parti tüm hızıyla devam ediyordu.

"Gergin misin?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Buraya en son geldiğimden bu yana uzun zaman geçti. Ne bekleyeceğimi gerçekten bilmiyorum ve ne bekleyeceğimi bilmemekten hoşlanmıyorum."

"Amcaların seni gördüğüne sevinecek. Önemli olan da bu, değil mi?"

Başını salladı. "Doğru." Çok geçmeden sürünün bölgesinin sınırına ulaştılar. Riley gülümsedi. "İşte Lucy." Duncan da oradaydı, belli ki sırrın içindeydi.

Lucy'nin ısrarıyla Tao kiralık arabayı çoğunlukla dolu olan park yerine soktu.

Lucy hemen yolcu koltuğunu açtı ve deli gibi gülümsedi. "Burada olmanıza çok sevindim! Duncan çantalarınızı misafir kamarasına götürecektir, ben sizi şelalenin yanındaki kamaraya yerleştirdim. En güzeli orası."

İki dişi kucaklaşırken Tao çantaları sandıktan çıkarıp erkek kuzguna uzattı. Onun kurdu

sırf onu tanımadığı için ondan anında hoşlanmadı; Tao güvensizliğin karşılıklı olduğunu hissetti. Yine de erkekler birbirlerine hırlamamayı başardılar.

Riley hediye paketi yapılmış küçük bir kutuyu ve pembe kartı kapıp kalkan gibi göğsüne dayadığında Tao onun omzunu sıktı ve cesaretlendirici bir bakış attı.

Lucy başka bir arabanın bagajını açtı ve "Tao kartı ve hediye taşıyabilir. Bunu senin taşıman gerekiyor." Bagajdan beyaz bir kutu aldı ve kapağını kaldırdı, içinden beyaz krema kaplı büyük, dikdörtgen bir pasta ve Tao'nun tam olarak seçemediği bir çeşit yenilebilir fotoğraf çıktı. İtaatkâr bir şekilde Riley'den kartı ve hediye aldı, sonra da pastayı dikkatlice aldı.

Tao ve Riley'yi hızla ormanlık bir alana doğru yönlendiren Lucy, "Parti şu açıklıkta gerçekleşecek," dedi.

Tao'nun onun işaret etmesine ihtiyacı yoktu; bangır bangır çalan müziği duyabiliyordu.

Lucy durakladı. "Temizlenmeye ihtiyacın olup olmadığını sormak hiç aklıma gelmedi."

"Muhtemelen yapmalıyım," dedi Riley, "ama buralarda takılırsam görülme ihtimalim yüksek."

"Doğru," dedi Lucy. "O zaman çabalarımız boşa giderdi." Lucy ormanın ortasında durakladı. Tao oradan ileride parıldayan ışıkları görebiliyordu. Ağaçlara bağlanmış balonlar ve flamalar rüzgârla birlikte sallanıyordu.

"Riley'nin geleceğini kaç kişi biliyor?" diye sordu. "Ben, ailem, Sawyer, Beta'mız ve Duncan. I diğerlerinin bunu gizli tutacağına güvenemezdi. Cynthia öğrenseydi, sırf inadından Riley'nin amcalarına söylerdi." Riley'ye dönerek onun kollarını kavradı. "Hazır mısın?"

Riley derin bir nefes aldı. "Ben hazırım."

"Güzel. Tezahüratı dinleyin. Bu, mumu yakıp harekete geçmeniz için bir işaret. Biz 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemeye başladığımızda sen de çembere giriyor olmalısın." Lucy Tao'ya bir çakmak uzattı ve Riley'ye başıyla onay işareti yaptı. "Doğru olanı yaptın." Kadın daha sonra koşarak uzaklaştı.

Tao Riley'ye göz kırptı. "Mutlu Yıllar' şarkısını mı söylüyorlar?" "'İyi ki doğdun' şarkısıyla aynı ritimde," onayladı. "Sevimsiz, biliyorum."

Pastanın üzerindeki aile fotoğrafına iyice baktıktan sonra, "Çok güzel," dedi.

"Bu benim ve amcalarımın bir fotoğrafı."

"Çok tatlı bir çocuktun. Ne oldu sana?"

Kız ona ofladı. "Pastayı düşürmekten endişe etmesem dirseğimi kaburgalarına geçirirdim."

"Kalp atışların hızlanıyor. Sakin ol, her şey yoluna girecek." Tao daha azına izin vermezdi.

Tezahüratı duyunca gerildi. "İşte hiçbir şey olmuyor."

"Mutlu yıldönümleri sana . . ."

Tao mumu yaktı ve Riley ağaçların arasında şarkı söyleyerek yürürken onu takip etti.

"Yıldönümünüz kutlu olsun. . ."

Açıklığa girdiğinde büyük bir kutlama pankartının altında gülümseyen mutlu bir çift gördü. Gözleri Riley'ye takıldı. Ve ağzı açık kaldı.

"Max ve Ethan'a mutlu yıldönümleri..."

Diğerleri nihayet Riley'yi fark edince şarkılar, kahkahalar ve tezahüratlar kesildi. Midesi bulandı ama bunu görmezden geldi. Lucy, Alfalar ve Hugh onunla birlikte şarkı söyleyerek, "Mutlu yıldönümleri," diye bağıldılar. Riley biraz utangaç bir ifadeyle, "Sürpriz!" diye ekledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

A Duyulabilen tek şey fenerlerin şingirdaması ve flamaların dalgalanmasıydı. Tao, Riley'nin endişesini hissetti.

ve araya girmeyi düşündü ama sonra amcaları öne çıktı. Gözleri yaşlarla dolan ikiliden uzun olanı mumu üfledi, pastayı arkadaşına uzattı ve Riley'ye sarıldı.

Kalp atışlarını andıran bir sessizliğin ardından insanlar alkışladı ve tezahürat yaptı. Ardından pek çok kişi onu selamlamak için öne çıktı ve sırayla ona sarıldı. Tao geride durdu ve etrafındakilerin tepkilerini izledi. Hepsi Riley'ye o kadar odaklanmıştı ki onu zar zor fark ettiler.

Herkes onu gördüğüne sevinmiş ve amcalarının sevincinden etkilenmiş görünüyordu . İki kadın hariç. Biri Wade'in annesi olduğunu tahmin ettiği orta yaşlı kızıl saçlı bir kadındı; Riley'ye acı ve küçümseme karışımı bir bakışla bakıyordu. Diğer kadın biraz Lucy'ye benziyordu ve kaşlarını çatmış, Riley'ye merakla bakan uzun boylu, esmer bir erkeğin koluna tırnaklarını geçiriyordu. Tao onların Cynthia ve Sawyer olduğunu düşündü.

Hangi kuzgunların çatışmada çocuklarını kaybettiğini sadece yüz ifadelerinden anlayabiliyordu; ya Riley'ye gözlerinde ölen çocuklarını hatırladıklarını gösteren hüznü bir parıltıyla bakıyorlardı ya da ona pişmanlık ve garip bir gülümsemeyle bakıyorlardı.

Tao, Ethan ve Max Porter'ın Riley için telaşlanmalarını izledi ve Riley'nin üzerinde yürüdüğü zemine taptıkları son derece açıktı. Eğer onun için en iyisinin bu olduğunu düşünselerdi ikisi de onu bir çırpıda oraya geri götürebilirdi.

Riley aniden Tao'ya döndü ve onu kendine doğru çekmek için kolundan tuttu. "Max, Ethan, bu Tao, Anka Sürüsü'nün Baş İnfazcısı. Tao, bunlar amcalarım Ethan ve Max."

Sürüsü dışındaki sosyal ortamlarda pek rahat olmayan Tao, "Riley senden övgüyle bahsediyor," demekle yetindi. İki erkekte de kadınsı bir yan yoktu. İkisi de uzun boylu ve kaslıydı ve kendi başlarının çaresine bakabilecekmiş gibi hareket ediyorlardı. Şık pantolonu, gömleği ve bakımlı görüntüsüyle Max, kurumsal kıyafetler içindeki bir avcı gibi görünüyordu. Ethan ise kareli gömleği, kot pantolonu ve botlarıyla kovboy tarzına sahipti.

Max, Tao'ya hem merak hem de şaşkınlıkla parıldayan gözlerle baktı. "Riley, tatlım, bazı şeyleri saklıyorsun."

Ethan bir elini çenesine götürdü, bakışları şüpheyile daraldı. "Baş İnfazcı, ha?" dedi huysuzca. "Kızımı buraya sen mi getirdin?"

"Ben yaptım."

"O halde rica ederim." Ethan elini uzattı ve Tao elini sıktı.

Riley boğazını temizledi ve "Riley kendini getirdi," diye kestirip attı.

Ethan ona sahte bir kaş çattı. "Bana küstahlık etme."

"Ama bu işte çok iyiyim." Tao'dan kartı ve hediye olarak uzattı. "Sana küçük bir şey getirdik." Max onun yüzünü okşadı. "Aptal kız, sen bizim hediye misin. Lucy, Lütfen bunları da diğerleriyle birlikte masaya koyabilir misiniz?" Lucy kutuyu ve kartı yakındaki bir masanın üzerinde duran özenle paketlenmiş hediye ve zarf yığınınına ekledi.

Riley amcalarının yanına yaklaşan çifti işaret etti. "Tao, bunlar Sage ve Ruby, Exodus Sürüsü Alfaları. Tao

Anka Sürüsü'nün Baş İnfazcısı," dedi onlara.

Ruby, Riley'e çabucak sarıldı ve tıpkı Max gibi Tao'ya merakla bakarak, "Ne kadar güzelsin, değil mi?" dedi.

Sage arkadaşına alaycı bir bakış fırlattı. "Umarım beni daha genç bir model için terk etmeyi düşünmüyorsundur." Riley'ye dönerek gülümsedi. "Gelebildiğine sevindim. Buraya gelmeyeli çok uzun zaman oldu ve daha önce gelmediğin için sana kızgın olmadığımı sanma. Ama madem keyfim yerinde, seni tekrar görmek için bizi bu kadar bekletmenin kötülükleri üzerine nutuk çekmeyi es geçeceğim." Gözleri Tao'ya kaydı. "Sürünüzü duymuştum. Ethan'ın dediği gibi, Riley'i bize getirdiysen, kurt ol ya da olma, başımızın üstünde yerin var," diye ekledi gülümseyerek.

Alfa erkeğinin egemenliğini açıkça ortaya koymak için aptalca bir tavır takınmamasına saygı duyan Tao başını salladı. "Sizinle tanışmak güzel." Çift, Riley'nin büyükanne ve büyükbabası olacak kadar yaşlıydı ama yine de güç ve doğuştan alfalara özgü ağır bir hâkimiyet yayıyorlardı.

"Tanışma faslı bittiğine göre," dedi Riley, "biraz yemek yemek istiyorum."

"İkinizin de yemeye ihtiyacı var. Gelin." Max, Riley ve Tao'yu tavuk, cips, kraker ve kek gibi parmak yiyeceklerin bulunduğu kâse ve tabakların yayıldığı açık büfe masasına götürdü. İkisi de birer tabak aldılar ve sonra Ethan ve Max onları sürünün etrafında dolaştırarak Tao'yu tanıttılar. Tao her zaman Riley'ye dokunma mesafesinde duruyor, ya yanında ya da arkasında, koruyucu ve sahiplenici bir tavırla duruyordu.

Ethan ve Max nihayet onun yanından ayrıldıklarında Tao, tabağını aralarında ezmemeye dikkat ederek onu kendine doğru çekti. "Ne Cynthia'nın, ne Sawyer'ın ne de Wade'in annesinin sizi karşılamaya gelmediğini fark ettim."

Riley ara sıra Shirley'nin kokusunu alıyordu, bu yüzden onun yakınlarda olduğunu biliyordu. "Bunu yapmalarını gerçekten beklemiyordum. Shirley -Wade'in annesi- az önce bana ters ters bakıyordu."

"Size yaklaşması muhtemelen an meselesi."

Riley, kulağına fısıldayan adamın sözlerine konsantre olmakta zorlanıyor, ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. "Birkaç dakikalığına ortadan kaybol."

Tao'nun kaşları birbirine çarptı. "Affedersiniz?"

"Ona içini dökmesi için bir şans ver de bu işi bitirelim. Ben oldukça güvendedeyim Tao, etrafım insanlarla çevrili."

Bunu biliyordu ama yine de ondan uzaklaşmak koruyucu içgüdülerine ters düşüyordu. Kurdu gergindi, etrafının yabancılarla çevrili olmasından hoşlanmıyordu. Bir zamanlar dişilerine dokunmuş olan bir erkeğin yakınlarda olduğu bilgisi

. . evet, kurdu bununla pek iyi başa çıkamıyordu.

Riley'nin tırnakları göğsüne saplandı. "Ben büyük bir kızım Tao." "Bu seni yalnız bırakmaktan hoşlandığımı anlamına gelmiyor, özellikle de tanımadığım bir grup insanla birlikte olduğumda." Bu onu huzursuz ediyordu.

"Sadece birkaç dakikalığına sensiz iyi olacağım. Bak, Shirley ile şimdi konuşsam daha iyi olur. Ne kadar uzun süre beklerse, olay çıkarma ihtimali o kadar artar."

Tao iç çekti. "Gidip ikimize birer kola daha getireyim." İkisi de alkol almamayı tercih etmişti, herhangi bir sorun durumunda tamamen tetikte olmak istiyorlardı. "Burada kalmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Bunu yapabilirim." Adam kıpırdamayınca göğsünü hafifçe dürttü. "Git. Kimse bana zarar vermeyecek."

"Elbette yapmazlar, buna asla izin vermem." Tao onun kışına vurdu ve sahip olduğu tüm koruyucu içgüdülere karşı gelerek ondan uzaklaştı.

Riley yarısı boşalmış kâğıt tabağını çöp kutusuna atıyordu ki taze narenciye ve çam kabuğu kokusu etrafına yayıldı.

"Merhaba Riley," diye gürledi tanıdık bir ses.

Döndü. Sawyer oradaydı, bir ağaca yaslanmış, gülümsüyordu. "Sawyer," diye düz bir şekilde selamladı onu.

"İyi görünüyorsun." Onu yakından incelerken başını hafifçe eğdi. "Yorgun ama iyi. Hâlâ uyumakta zorlanıyor musun?"

"Bazen. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Çok iyiyim." Gülümsemesi sıcak ve samimiydi. "Dört yıl oldu Riley. Bu kadar uzun süre uzak kalacağını düşünmemiştim."

"Cynthia'ya dokunmayı aklından bile geçireceğini düşünmemiştim. İnsanlar sizi bu şekilde şaşırtabilir."

Ağzı buruştu. "Sanırım yapabilirler." Dikkatini omzunun üzerinden geçen bir şey çekti ve gülümsemesi biraz soldu.

Tao'nun kokusu etrafını sarmış, erkek kuzgunun kokusunu bastırmıştı; Tao sırtına bastırıp açık bir kola şişesini önüne bırakmadan sadece birkaç saniye önce. "Al, bebeğim."

"Teşekkürler." Uzun bir yudum aldı, soğuk ve köpüklü tadın keyfini çıkardı.

Sawyer ağaçtan uzaklaştı ve öne doğru rahat bir adım attı. "Arkadaşın kim Riley?"

Hızlıca tanışma faslını gerçekleştirdi ve Sawyer'ın gözlerindeki sert parıltıyı kaçırmadı. Tıpkı Tao gibi o da yabancılara güvenmiyor ya da onların kendi bölgesinde bulunmasından hoşlanmıyordu.

"Riley'nin bir arkadaşıyla tanışmak her zaman bir zevktir," dedi Sawyer sahte bir nezaketle.

"Cynthia nerede?" Riley sordu.

Sawyer belli belirsiz, "Buralarda bir yerde," diye cevap verdi.

Tao'nun kurdu pençelerini açtı ve erkeğe bir hamle yaptı. Piçin Riley'ye bakma şeklinden hoşlanmamıştı. Orada bir arzu yoktu ama bakışları niyetliydi. Biliyordu. Onun üzerinde çok uzun süre kalmıştı. Kuzgunun onu kışkırtmaya çalıştığı hissine kapıldı.

"Riley'ye göz kulak olduğunuz için minnettarız." Mesaj açıktı: Sawyer'a göre o, Riley'nin bir parçası değildi.

Phoenix Sürüsü.

Tao ona "Bize ait olanla ilgileniriz," dedi. Sawyer'ın ağzının gerilmesi kurdunun hoşuna gitmişti.

"İşte buradasın," dedi hızla yaklaşan bir kadın - Tao'nun Cynthia olduğunu tahmin ettiği kadın. Sawyer'ın yanında durdu, Riley ile konuşurken sahte ve gergin bir gülümsemesi vardı. "Seni burada görmek büyük sürpriz oldu."

"Bahse girerim," dedi Riley.

O sahte gülümsemesini Tao'ya çevirdi. "Ben Cynthia. Ve eğer dedikodulara inanılacak olursa, sen de Anka Sürüsü'nün Baş İnfazcısısın."

"Doğru," dedi Tao. Ses tonu daha fazla soruyu davet etmiyordu. Kıpırdamadan duran ve rahat görünmek için bilinçli bir çaba sarf ettiği her halinden belli olan Cynthia'nın tedirginliğini hissedebiliyordu. Gözleri Riley'ye sabitlenmiş olan Sawyer'a endişeli bir bakış attı. Erkeğin, Riley söz konusu olduğunda en azından bir parça sahiplenme duygusu hissettiğinden ya şüpheleniyor ya da bunu biliyordu.

"Amcaların için mükemmel bir gün yarattın Riley."

Riley gülümseyerek, "Sevindim," dedi. Kadın, Riley'nin artık boş olan kola şişesini yüzüne çarpmasını sağlayacak bir şey söylerse diye Riley şişeyi çöp kutusuna attı.

"Ne kadar kalacaksınız?"

"Birkaç gün."

Hayal kırıklığı Cynthia'nın gözlerini bulandırdı. Riley'ye zayıf bir gülümseme sundu. "Biraz daha kalamaman çok yazık."

Riley kadının sözlerinde boğulmamasına şaşırmıştı. "Sadece hafta sonu için buradayım."

"Neyse, ben sizi akşamınızın tadını çıkarmanız için yalnız bırakayım." Cynthia Sawyer'a döndü. "Ruby seni arıyor."

Cynthia'nın bakışlarıyla gerçekten karşılaşması ve "Çok uzağa bakmamış," demesi birkaç saniye sürdü.

Cynthia garip bir kahkaha attı ve kolunu onun koluna doladı. "Sanırım açık büfe masasının yanında."

Sawyer Riley'ye baktı. "Birkaç günlüğüne de olsa seni evde görmek güzel." Sonra o ve Cynthia uzaklaştılar.

Tao Riley'yi yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi ve kollarını Riley'nin beline dolayarak bir avucunu kıçına yerleştirdi. "Sanırım sana karşı hâlâ biraz sahiplenici olduğumu rahatlıkla söyleyebiliriz." Bu, kurdunun Sawyer'ın boğazını parçalamak istemesine neden oldu. "Cynthia iyi davrandı."

"Belki biraz olgunlaşmıştır."

"Belki." Tao arkasından gelen boğaz temizleme sesiyle irkilmedi; amcasının kokusunu çoktan almıştı. Tao omzunun üzerinden ona baktı, kaşları kalkmıştı.

"Parti bitmeden önce sevgilimle dans edebileceğimi umuyordum," dedi Max.

Tao'nun kızın kıçını tutuşu istemsizce sıkılaştı ama Max onu isteksizce serbest bıraktı. İnsan yapımı dans pistinde Max ve Riley'yi izleyen Tao, bunu daha önce birçok kez yaptıklarını anlayabiliyordu. Max onu bir o yana bir bu yana döndürürken güldü. Her ne kadar yabancılarla çevrili olmaktan nefret etse de Tao, Riley'yi amcalarını görmesi için buraya getirdiğine memnundu.

"Riley'yi işaretlediğini fark ettim," dedi Ethan, onun yanında belirerek. "Onu karşına aldığına göre cesur bir adam olmalısın."

Tao'nun ağzı seğirdi. "Bir deneme olmayı seviyor."

"Öyle," diye onayladı Ethan. "Seni Tao'yla konuşurken gördüm."

Sawyer. Riley ile kısa bir süre birlikteydiler ama onun için endişelenmene gerek yok. O bir tehdit değil. Riley hayatına devam etti."

"Bunu biliyorum, ama o biliyor mu?"

"Bunu bilmiyorum. Sawyer karmaşık bir yaratık. Hiçbir zaman iyi olmadığı bir şey paylaşmaktır. Bu yüzden bir eş istemiyor - Beta olmayı amaçlıyor ve bu rolün getirdiği gücü paylaşmak istemiyor. Bence Riley'nin peşinden gitmesinin bir nedeni de onun güçle ilgilenmediğini bilmesiydi. İlişkileri ciddi değildi ama bu ikisine de uyuyordu. Sawyer'a da biraz uyuyordu."

Bu yüzden kız ilişkiyi bitirdiğinde pek memnun olmadı. Hiç memnun olmadı."

"Riley'i umursamadığını söylüyorsunuz ama-"

"Ben öyle bir şey demedim. Ne de olsa onu tüm hayatı boyunca tanıdı. Bence ona senin bir sürü arkadaşına baktığın gibi bakıyor; onun güvenliği onun için önemli ve buraya dönmesini tercih eder. Ama onu hala istemiyorsa bile, onu seninle görmekten hoşlanmayacaktır. Dediğim gibi, paylaşmayı sevmez. Eğer ikinizin arasını açabilirse, en azından onu eve götürebilmek için, bunu yapacaktır."

"Eğer biraz akı varsa, bunu denemez," dedi Tao. Sawyer'ın ne kadar mantıklı olduğunu zaman gösterecekti.

Parti bitene kadar yarım saat kadar daha geçti. Tüm sürü dağınıklığı toplamaya yardım etti, bu yüzden uzun sürmedi. Riley amcalarına ve Lucy'ye son bir kez iyi geceler diledikten sonra Tao'yu otoparka doğru yönlendirdi, böylece kendilerine tahsis edilen misafir kulübesine gidebileceklerdi.

Ayak seslerinin hızla kendilerine doğru geldiğini duyduklarında neredeyse otoparka varmışlardı. Döndüklerinde Cynthia ve Shirley'nin görevdeki kadınlar gibi kendilerine doğru yürüdüklerini gördüler. Anlaşılan Riley'ye karşı güçlerini birleştirmişlerdi. Tao birinin diğerini kışkırtıp kışkırtmadığını merak etti.

Riley'ye ters ters bakan Shirley, "Sen ve ben..." diye söze başladı. Tao'nun hırlamasıyla durakladı ve ona temkinli bir bakış fırlattı. "Riley ile konuşmak istiyoruz."

Tao ayaklarını dikti. "Seni durdurmama izin verme." "Özel olarak," diye ısırdı Shirley.

"Bakın, eğer hoş bir sohbet istediğinizi düşünseydim size bu mahremiyeti tanırdım. Ama bana öyle geliyor ki ikinizin de Riley'ye söyleyecek hoş bir şeyi yok ve bu benim için bir sorun."

Yanakları kızaran Cynthia Riley'ye baktı. "Ne yapacağını onun dikte etmesine izin mi vereceksin?"

"Ne yapacağımı o dikte etmiyor," dedi Riley. "Senin ne yapacağını dikte ediyor."

Shirley ona, "Bu seni ilgilendirmez," dedi, burun delikleri alevlenerek.

Kurdu dişlerini sıktı. "Riley benim işim. Onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmek istemiyorsan geri çekilecek ve sakinleşeceksin."

Cynthia derin bir nefes aldı ve bir adım geri çekildi. Shirley de onu takip etti ama o da çok az geri adım attı.

Riley kollarını kavuşturdu. "Şimdi şu işi bitirelim. Ne istiyorsun?"

"Amcalarının partisine katılman iyi oldu," dedi Shirley. "Seninle sorunlarım olabilir ama Ethan ve Max'i her zaman sevmişimdir."

Bu doğrudu, Riley biliyordu.

"Sadece hafta sonu için burada olduğunu söylemiştin," diye devam etti Shirley, "ama sürünün çoğu temelli döndüğünü düşünüyor gibi. Bu doğru mu?"

Riley içini çekti. "Hayır, öyle değil. Belki beni kalmaya ikna edebileceklerini umanlar vardır ama bu olmayacak." Cynthia'nın rahat bir nefes aldığını duyan Riley ona döndü. "Sawyer'ı istemiyorum, Cynthia. Onu geri kazanmaya çalışmak için burada değilim."

Cynthia'nın gözleri parladı. "Bunu sanki onu geri kazanma şansın varmış gibi söylüyorsun. Ama yok. Sen hiç kimsesin. Küçük, aptal bir yetimden başka bir şey değilsin."

Riley'nin hatırladığı Cynthia vardı. Çocukluğu boyunca ona zorbalık etmiş olan Cynthia; bir kavga sırasında saçının bir kısmını koparmış olan Cynthia; bir keresinde gülerek onu göle itmiş olan Cynthia. Riley hiçbir zaman masum bir taraf olmamıştı. Her seferinde misilleme yapmıştı.

"Sawyer'ın sende ne bulduğunu henüz çözebilmiş değilim," diye devam etti Cynthia. "Neyse ki artık her ne haltsa onu görmüyor."

Riley ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Benden daha iyiymişsin gibi davranma Cynthia. Sen şimdiye kadar ne yaptın ki? Ayrıca

yani sürüdeki her adam. Bilirsiniz, böyle insanlar için isimler vardır."

Cynthia'nın vücudu tamamen hareketsiz kaldı. "Bana fahişe mi diyorsun?"

Riley homurdandı. "Kimse sana para ödemeyecek. İkinizin de beni burada istemediğinizi biliyorum ama beni buradan gönderecek hiçbir şey söyleyemezsiniz. Bunun gerçekten bir anlamı yok."

"Burada olmaya hakkın yok," diye alay etti Shirley. "Zavallı oğlumu kandırdığın zaman bu hakkını kaybettin-"

Tao araya girdi ve tersledi, "Bu saçmalığa başlama bile. Vurulma olayı eminim tüm sürüyü etkileyen bir trajediydi ve oğlunuzun buna neden olduğunu kabullenmekte zorlanmanız doğal, ama buna o neden oldu. Bütün gece Riley'ye söylenebilirsin ama bu gerçeği değiştirmeyecek."

Shirley'nin üst dudağı kıvrıldı. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Riley'yi günah keçisi olarak kullanmana izin vermeyeceğimi biliyorum," dedi. "Kendi sorunlarınla ilgilen ve bunları onun sorunları haline getirmeye çalışmayı bırak."

"Oğlumu tanıyorum," dedi Shirley, sesi titreyerek. "O gece yaptığı şeyin, biri onu bir şekilde manipüle etmediği sürece oğlumun asla yapmayacağı bir şey olduğunu biliyorum. Depresyondaydı-"

"Demek sonunda bunu kabul ediyorsun," dedi Riley. "Lucy ve ben yardım için sana gittiğimizde bunu yapmamış olman çok yazık. Bakın, oğlunuzu kaybettiğiniz için üzgünüm-"

"Senin merhametine ihtiyacım yok," diye tükürdü Shirley.

Riley içini çekti. "Şu anda söyleyeceğim hiçbir şey senin için bir fark yaratmayacak. Benden nefret etmeye ve beni suçlamaya kararlısın."

"Nefret etmesi kolay bir insansınız, tıpkı bahsedebileceğim başka biri gibi."

Riley böylece kadına duyduğu son sempatiyi de kaybetmiş oldu. "Oraya gitme Shirley. Sadece bu seferlik serbest geçiş hakkın var. Ama bir daha benimle yüzleşme ya da annem hakkında konuşma." Riley onlara sırtını döndü,

korkusuzca iletişim kurdu ve Tao'yla birlikte kiralık arabaya doğru yürüdü. Arabaya atladıktan sonra emniyet kemerini taktı ve iki kadının otoparktan çıkıp ağaçların arasına doğru hızla yürümelerini izledi.

"İyi misin?" Tao Riley'ye sordu.

"Sadece amcalarımla biraz vakit geçirmek istedim, hepsi bu. Büyütülecek bir şey değil."

"Hayır, olmamalı." Bir elini saçlarının altından geçirerek ensesine masaj yaptı. "Annen hakkındaki yorumun neydi?"

"Shirley ondan nefret ederdi. Hayır, 'nefret' yeterince güçlü bir kelime değil. İliklerine kadar işleyen bir nefretti. Kimse nedenini bilmiyor gibi görünüyor. Shirley ile annem arasında bir noktada bir şeyler olmuş olmalı diye düşünüyorum ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Tao onun ensesini rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Hadi, geç oldu, kulübeye gidelim." Tao, kadının verdiği yönergeleri izleyerek kayalık patikalardan geçti ve Exodus bölgesinin derinliklerine doğru ilerledi. Sonunda kulübeye vardıklarında, spor çantalarını verandadaki salıncakta beklerken buldular. Küçük kulübenin etrafı eğri büğrü ağaçlar ve çalılıklarla çevriliydi. Cırcır böceklerinin ve hışırdayan yaprakların seslerinin altında, yakınlarda bir yerde bir derenin rahatlatıcı şırıltısını duyabiliyordu.

"Belli bir çekiciliği var, değil mi?" dedi Riley.

"Öyle," diye kabul etti. "Özellikle de manzarasıyla." Kulübenin arka planında Kızıl Kaya Ülkesi vardı.

Onu küçük merdivenlerden yukarı, verandanın etrafını saran ölü yaprakları ezerek takip etti. Riley ondan önce salıncaktan çantalarını aldı ve kaşlarını çatmasına neden oldu. Riley ona muzip bir gülümseme fırlattı ve onu içeri götürdü.

Anında ahşap, mobilya cilası, yıkanmış çarşaflar ve narenciye potpurisi kokusuna çarptı. Kurdu turunçgilleri biraz sakinleştirici buldu. Tao çalışma odasını taradı, duvara monte edilmiş televizyonu, kitap raflarını ve bir yığın kütük, kürek ve soba demiriyle tamamlanmış taş şömineyi gördü.

Çalışma odasına doğru ilerlerken döşeme tahtaları ayaklarının altında gıcırdadı, antika olduğu belli olan mobilya parçalarına baktı - Phoenix bölgesinde çok sayıda vardı, bu yüzden antikaları gördüğünde tanırdı. Bir misafir kulübesine hiç yakışmamaları gerekirdi. Bunun yerine, tıpkı kabile işaretleriyle el işi minderler gibi kulübenin cazibesine cazibe katıyorlardı.

"İşlerimden biri de misafir kabinlerini temiz tutmaktı," dedi Riley, elini koluna katlanmış bir battaniye olan deri kanepenin arkasına doğru kaydırarak.

"Bir misafir kabininde antika görmek pek sık rastlanan bir şey değildir," dedi Tao, elinde tuttuğu antika bronz şamdanın ağırlığına şaşırarak. Onu dolabın üzerine geri koyarken Riley'nin siyah, kanatlı bir tür süs eşyasını çalışma odasından dışarı taşıdığını gördü. "Nedir o?"

Riley ön kapıyı açtı, onu verandaya bıraktı, ellerinin tozunu aldı ve kapıyı kapattı. "Bir meyve yarasası heykeli." Ve muhtemelen bir şakaydı. Lucy tam bir sürtüktü.

Tao gülümseyerek Riley'yi mutfağa kadar takip etti. "Evet, uçakta yaraları sevmediğinden bahsetmiştin. Şaka yapmıyormuşsun, değil mi?"

"Hiç de şaka yapmıyorum." Riley'ye göre bunlar korkunç görünümlü yaratıklardı. Buzdolabını açarak, "Biri - muhtemelen Lucy- bizim için buzdolabını doldurmuş," dedi. Sevinçle birkaç kutu Mountain Dew ve kahve olduğunu gördü. Bir dolabı açıp iki fincan aldıktan sonra kahve makinesini doldurup çalıştırırken menteşeler gıcırdadı. "Peki, sürü hakkında ne düşünüyorsun?"

Tao kapı pervazına yaslandı. "Bence amcaların isteseler de seni daha fazla sevemezlerdi. Bence buradaki kuzgunların çoğu seni görmekten gerçekten memnun. Ancak Cynthia'nın senin böbreklerini seve seve söküp onlarla beni tokatlayacağını ve Shirley'nin de bu sırada onu alkışlayacağını düşünüyorum. Savaşta ölenlerin aileleri

Çekimlerde artık sizi suçlamıyorlar ve suçladıkları için de pişmanlık duyuyorlar."

Başını öne eğdi. "Çok gözlemcisin, değil mi? Kuzgunum etkilendi."

"Öyle mi? Peki ya sen?"

"Belki ben de etkilenmişimdir. Belki."

Gülümseyerek, "Burada bekle. Geri geleceğim." Kızın kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Kurdu, bölgesinin işaretlenmediğini bildiği için çıldırıyor, ben de bunu düzelteceğim." Mutfaktan geçerek veranda kapılarından dışarı çıktı ve arka güverteye çıktı. Kurdu derisini itiyor, keşfetmek için özgür olmak istiyordu. Önce Tao'nun yapması gereken bir arama vardı. Cep telefonunu çıkardı ve Trey'i aradı.

Alfa hemen cevap verdi. "Nasıl gitti?"

"Parti sorunsuz geçti ve sürü tarafından gayet iyi karşılandı," dedi Tao. "Ancak Wade'in annesi partiden sonra Riley'nin baş düşmanı ile birlikte onunla yüzleşti -Riley'nin eski sevgilisiyle de çıkıyor. İki kadın da onun gitmesini istiyor."

"Peki ya eski sevgilinin kendisi?"

"Yanlışlıkla hâlâ onun üzerinde hakkı olduğuna inanıyor gibi görünüyor." Bu, kurdunun sahiplenici tavrını hiç mi hiç rahatsız etmiyordu.

"Riley nasıl?"

"Tamam. Kadınlarla yüzleşmesi onu kızdırdı ama o güçlü biri."

"Öyle," diye kabul etti Trey. "Beni her şeyden haberdar et."

"Yapacağım." Tao telefonunu kot pantolonunun cebine geri soktu, kıyafetlerini çıkardı ve yer değiştirdi.

Kurt gerindi, döşeme tahtalarını tırmaladı ve onları işaretledi. Bu, yaklaşanlara bir uyarı niteliğindedeydi. Etraftaki arazide dolaştı, ağaçları ve kayaları tırmaladı ve geçici bölgesini işaretlemek için kokusunu bıraktı.

Kurt, ancak yerinin iyi bir şekilde talep edildiğinden emin olduğunda güverteye geri döndü. Ve orada onun

dişi, bekliyor. Kurt ona sürtünerek elini yaladı.

Riley gülümseyerek çömeldi ve ellerini kurdun kömür karası krkne daldırdı. Beklediğinden daha kalındı ama kaba değildi. Tao'nun kurduyla birkaç kez karşılaşmış ve sürüsüyle birlikte koşarken onu izlemişti ama daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Genel olarak kurdu eğlenceli ve neşeliydi. Ama kurdun uzaktan dvştğn, düşmanlarını acımasızca ve vahşice parçaladığını görmüştü.

Güçlü bir yapısı vardı, kadın onu okşarken gururlu ve uzun duruyordu. "Kabul ediyorum, sen ve insan tarafın birden fazla yönden oldukça etkileyicisiniz." Kurdun bu sözleri anlamayacağını biliyordu ama insan tarafı anlayabilirdi. Ve belki de Tao bu yüzden hemen değışime başlamıştı.

Kemikler çatırdayıp patlarken Riley ayağā kalktı ve geri çekildi. Ama değışim tamamlandığında bile geri çekilmeye devam etti, erkeksi bir yoğunlukla parıldayan altın gözleri vardı. Kaçmıyordu, alay ediyordu. Adam bunu hissetti ve yumuşak, yırtıcı yürüyüşüyle yavaşça ona doğru ilerledi.

Dalgalanan ve esneyen kasların görüntüsüne o kadar kapılmıştı ki, çevresinin farkında olmayı unuttu. Sırtı mutfak tezgâhına çarparak geri çekilmesini durdurdu. İki adım sonra Tao onun üzerindeydi.

"Benimle dövüşecek misin Riley?" Bir elini saçlarına götürdü ve kafa derisinin karıncalanmasına neden olacak kadar sertçe çekti. "Dvşecek misin?"

"Bunun bir anlamı olacağını sanmıyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Haklısın. Olmazdı." İhtiyaçtan aklını kaçıran Tao ağzını onunkine yapıştırdı ve dilini içine daldırdı. Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirerek onu öptü. Saçlarını kavrayan Tao, kızın ağzını ele geçirip yerken başını istediğı gibi eğdi. Vermek zorunda olduğ her şeyi aldı ve belki de bu yüzden panik kokusunda keskin bir şekilde yükseldi.

Kız onun içinde eriyene kadar nabzını sertçe emdi. "Aferin kızıma." Onu kalçalarıyla sabitleyerek gömleğini ve sütyenini yırttı. Pembe bir kızarıklık, işaretlemek için can attığı dolgun göğüsleri kapladı. Göğüslerini avuçlayıp sıkarken gergin bir meme ucunu ağzına aldı. Elini tam olarak dolduruyordu, sanki onun için yaratılmış gibiydi.

"Tao." Bu bir protestoydu ama Riley neyi protesto ettiğinden emin değildi. Onun durmasını mı istiyordu? Hayır. Hem de hiç. Ama o yine kontrolü ele almıştı. Bir yanı bundan biraz hoşlanıyordu. Yine de kendini güçsüz hissediyordu. Düşünmek ve kontrolü tekrar ele almak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Onu geri itmeye çalıştı ama adam homurdandı ve meme ucunu daha derinden ağzına aldı; canını acıtacak kadar sertti.

Meme ucunu ısırды. "Sakın bana bunu istemediğini söyleme Riley. Bu lanet bir yalan olur."

İnkâr etme zahmetine girmedі. Ne anlamı vardı ki, özellikle de onu ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorken?

"Ama durmamı istersen dururum. Sadece söylemen yeterli.
o."

Ona inanmıştı. Eğer ona gerçekten gitmesine izin vermesini söylediyse. yapardı. Hoşuna gitmeyebilirdi ama eğer isterse çekip giderdi. Ve bunun farkına varması kendini o kadar da güçsüz hissetmemesini sağladı. "Gelmemi sağla."

Memnun bir hırıltı çıkaran Tao, Riley'nin kot pantolonunu ve külotunu pençeleriyle sıyrıp onu yere yatırdı. Kendini onun üzerine atarak, "Bu sefer durmayacağım Riley," diye uyardı. İki parmağını onun içine soktu ve nefesini yuttu. "Kahretsin, çok sıkısın." Parmaklarını onun içine sokup çıkarıyor, ne kadar sıcak ve kaygan olduğuna inliyordu ama bu yeterli değildi. Onu tatması gerekiyordu.

Riley, o çok yetenekli parmaklar geri çekildiğinde bir şikayet sesi çıkardı, ama sonra dili kıvrımlarından kaydı ve artık bir sorunu yoktu. Yaladıkça, ısırдыkça, emdikçe ve ısırдыkça kontrolünü neredeyse mahvetti. Kedisi zonkluyor

ve daha fazlası için ağrıyordu, bu yüzden o zaman

Dilini içine sapladığında Riley rahatlayarak neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Uzun süre dayanamayacağını biliyordu, ne zaman-

Ağzı gitmişti. "Hey!" diye yakındı. Ama adam çoktan onun üzerine çıkmış, bacaklarını daha da ayırmış ve sikiyle klitorisine vurmaya başlamıştı.

"Senin içinde olmak istiyorum." Tao'nun ona sertçe binmesi, kendini o kadar derine gömmeliydi ki ondan asla kurtulamayacaktı. "Şimdi."

Bu Riley için sorun değildi. İyi olmayan şey, omzunun etrafında baskın bir şekilde kilitlenen dişlerdi. Meydan okuyan bir tıslamayla başını salladı ve mücadele etti. Adam sadece bir kolunu onun altına soktu, kalçalarını eğdi ve kendini derinlere soktu. Kızın ağzı sessiz bir çığlıkla açık kaldı. Uzun ve kalındı ve Tanrım, onu gerip doldururken yakıyordu. Ama acı neredeyse hiç hissedilmiyordu çünkü Tao kadının içine girip çıkıyordu; kalçalarına dolanan kol onu tam istediği gibi tutuyordu. Hareket edemiyordu. Nefes alamıyor gibiydi.

Tao onun ağzına karşı hırladı. "Ne zamandır bu amcığın içine girmek istediğimi biliyor musun Riley? Aylardır. İlk dakikadan beri." Daha sert, daha hızlı itti. Yeterince derine inemiyordu. Kadının çıkardığı o küçük inlemelere doyamıyordu. "İşte bu, seni duymama izin ver."

Onun saçlarını tuttu. "Konuşmayı kes ve beni boşalt." Kuzgunu onu işaretlemek istiyordu, sırtını ve omuzlarını tırmıklayıp her yerine damgasını vurmak istiyordu. Riley bu cazibeye karşı gözlerini kapattı. Hayır. Hayır, kuzgunun sahiplenme duygusunu olduğundan daha kötü bir hale getirmeyecekti. Ama bunu hissedene, onu işaretlenmiş görmek isteyen, ısırarak, tırmalamak ve damgalamak isteyen sadece kuzgun olmadığında bu dürtüyle savaşmak zordu.

Adam vahşi olmasaydı kendini kontrol etmek çok daha kolay olurdu. Bir an onu sırt üstü yatırmış, içine giriyordu. Sonra ikisini de ters çevirdi ve onu sikiinin üzerinde aşağı yukarı çarpmaya başladı. Tam boşalacağını düşündüğü anda ikisini tekrar döndürdü, bacaklarını omuzlarına bağladı ve içine girmeye başladı

bir kez daha. Neredeyse çok fazlaydı. "Tao, yapacağım-"
Adamın dişleri boynunu tırmalarken nefesi kesildi ve amı sıkıştı.

İnledi. "Evet bebeğim, sık beni." Tao'nun boşalmaya yakın olduğunu söylemesine gerek yoktu; onun her saniye daha da ısındığını ve sıkılaştığını hissedebiliyordu. Ve içinde daha fazla kendini tutacak gücü yoktu. "Gel, Riley." Dişlerini hedefinin üzerine geçirdi ve kızın amcığı sikini öyle bir sıkı ki neredeyse canı yanacaktı. Çığlık attı, dalgalandı ve onu sıkı. Bir lanetle patladı, boşalırken kendini derinlere itti.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Bir uykusuzluk hastası olan Riley, gözlerine vuran güneş ışıklarıyla pek sık uyanmazdı. Sarı ışınlar yatak odasını boydan boya kaplıyordu - çok güzel bir yatak odasıydı.

çatı katının çoğunu kaplıyor.

Önceki gece onu mutfakta yere yatırdıktan sonra Tao yatağına kadar taşımış ve ikisi de anında uykuya dalmışlardı. Sabah saat üç sularında uyandı, zihni hareketliydi. Yataktan çıkmaya çalışmıştı ama Tao onu kendisine doğru sürüklemiş ve kelimenin tam anlamıyla sikinin üzerine bırakmıştı. Kemikleri kırılana kadar ona binmiş ve onun yanına yığılıp tekrar uykuya dalmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Şu anda yüzüstü yatıyordu, derin ve düzgün nefes alıyordu. Bir noktada yorganı sırtını açıkta bırakacak kadar aşağıya atmıştı. Tüm bu sert kaslara ve zarif tene bakarken açlık içini sızlattı. Sırtının üst kısmındaki ve omuzlarındaki kabile dövmelerinde artık daha fazla iz vardı. Kuzgunu onlardan çok hoşlanmıştı. Ayrıca onun bu iyiliğe karşılık vermesinden de oldukça memnundu. Riley kalçalarındaki pençe izlerinin hafif sızısını hissedebiliyordu ve ona binerken onu sıkıca kavradığını hatırlıyordu.

Tekrar uykuya dalma ihtimali olmadığını bilen Riley, kırmızı halı gibi çalışma odasındaki minderlerle aynı kabile işaretlerine sahip olan örtüleri kaldırdı. Kadın

şilteyi sarsmamaya dikkat ederek yavaşça büyük boy kızak yataktan çıktı ve-

"Gizlice Dışarı, bebeğim?" o
gürledi olmadan gözlerini bile

açamadı.

İrkildi, neredeyse sıçrayacaktı. "Hayır, sadece seni uyandırmak istemedim."

"Buraya gel."

"Neden?"

Gözleri açıldı ve altın rengi gözbebekleri onu mızrakladı. "Sadece buraya gel."

Acı dolu bir iç çekişle yatağın üzerine diz çöktü. "Ne?"

Bir elini yavaşça saçlarına dolayarak onu aşağı çekti ve öptü. "Artık gidebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi alaycı bir tavırla. "Bir şey değil."

Çantasından bir tişört ve eşofman altı çıkarıp banyoya yöneldi. Boğazından bir ses yükseldi; bir tür memnun hırıltı. Durup omzunun üzerinden ona baktı. Adam tamamen hareketsizdi ama gözleri onunkilere dikilmişti. "Ne?"

"Seni yürürken izlemeyi

seviyorum." Gözlerini

kırpıştırdı. "Neden?"

"Çok kadınsı, zarif ve kendinden emin bir yürüyüşünüz var.

Her seferinde beni sertleştiriyor."

Buna nasıl cevap vereceğini bilemediği için "Tamam" demekle yetindi. Banyoya girip kapıyı kapattı. Bağımsız bir küvet ve duşakabin vardı; ikisi de buradayken keyfini çıkarmaya niyetliydi. Lavabo tezgâhının yanındaki krom çubuklardan pelüş havlular sarkıyor, üzerinde de ücretsiz hijyen ürünleri ve plastik ambalajlı su bardakları bulunan bir tepsi duruyordu. Sanki bir oteldeymiş gibiydi.

Temizlenip giyindikten sonra yatak odasına döndüğünde Tao'yu hâlâ yatakta, gözleri kapalı halde buldu. Bütün hafta geç saatlere kadar çalıştığı düşünülürse, bu kadar yorgun olmasına şaşmamak gerektiğini düşündü. "Ben aşağıda olacağım."

"Uzun sürmez," dedi uykulu bir sesle.

Riley onun tekrar uykuya dalacağından şüpheleniyordu ama bunu söylemedi. Sadece komodinden telefonunu aldı ve aşağıya indi. Mutfakta buzdolabından bir kutu Mountain Dew çıkardı. Hava kahve içmek için çok sıcaktı. Veranda kapısından dışarı çıkarken gözlerini kısarak parlak güneşe baktı. Hava kuruydu ve hafif bir esinti vardı ama Riley sığağa hiç aldırmamıştı.

Güverteyi geçerek mutlu bir şekilde şezlonglardan birine yerleşti ve Makenna'yı aradı.

"Günaydın," diye selamladı Makenna onu. "Sesin şaşırtıcı derecede cıvı cıvı geliyor."

"Bugün Jaime'yle alışverişe gideceğim, yani her şey yolunda." Arka planda bir homurtu duyuldu ve Makenna içini çekti. "Sızlanmayı kes Ryan, kimse seni gelmen için zorlamıyor."

Riley gülümsedi, Ryan'ın alışverişten ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Ancak Makenna'nın yanından ayrılmaktan daha da çok nefret ederdi, bu yüzden sık sık ona eşlik ederdi.

"Bir gün," diye başladı Makenna, "gerçekten bizimle gelmek zorundasın Riley."

"İnternette alışveriş yapmayı tercih ediyorum; bunu biliyorsun."

"Evet, ama fiziksel alışverişin katıksız keyfini görmenizi sağlayabileceğime yürekten inanıyorum."

"Asla olmayacak. Şimdi, oradalar mı?"

"Elbette." Kısa bir duraklama oldu. "Savannah, ben Riley." "Merhaba Riley," dedi Savannah bir lokma yemeğin içinden.

Göğsü sıkışan Riley gülümsedi. "Selam tatlım. Nasılsın?"

"Tamam ama Dexter pastırmamı çalıp cebine koyuyor. Yulaf lapamın içine boya kalemi koydu."

Riley gülümsemesini sesinden uzak tutmak için elinden geleni yaptı. "Bu hiç hoş değil." Gerçi Riley, Dexter'ın pastırma karşılığında Savannah'ya pastel boyayı verdiği için şüpheleniyordu, bunun iyi bir anlaşma olduğunu düşünmüştü.

"Eve ne zaman geliyorsun?"

"Yarın bir ara döneceğim. Umarım çok geç olmaz."

"Dexter, dur çalışıyor için KAPIŞMA ve telefon!" Savannah tısladı.

"Bırak Riley ile konuşsun Savannah," dedi Makenna.

Savannah oflayıp pufladı. "Peki."

Bir an sonra başka bir ses duyuldu; bu yumuşak ve meleksi bir sestti. "Riley?"

"Hey, koca adam, yine cebine yiyecek koymuyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Mountain Dew kutusunu boşaltan Riley onu şezlongun yanındaki masanın üzerine koydu. "Yarın döneceğim, tamam mı?"

"Tamam."

Riley arka planda Makenna'nın sesini duydu, Dexter'dan telefonu istiyordu. Bir tür karıştırma sesi duyuldu ve sonra Makenna konuştu. "Her zaman çok geveze, değil mi?"

Riley kıkırdadı ama ilerideki ağaçlarda ayak hışırtıları duyunca kıkırdaması kesildi. Yaklaşan her kimse saklanmaya çalışmıyordu; onu gafil avlamamak için bolca gürültü çıkarıyorlardı.

Uzun boylu, zayıf bir adam kısa süre sonra ona doğru yürümeye başladı. Açıkçası henüz konuşacak durumda değildi ama Cynthia'yla tartıştığı için onu azarlamaya gelip gelmediğini merak ediyordu. Bu yüzden oturdu ve bacak bacak üstüne atarak şezlongun üzerinde yarı lotus pozisyonuna geçti. Makenna'ya, "Yarın sabah seninle tekrar konuşacağım," dedi.

"Tamam, amcalarınla iyi eğlenceler."

"Yapacağım." Telefon görüşmesini sonlandıran Riley ziyaretçisine baktı. "Günaydın Sawyer."

Onun önünde durdu, gülümsemesi gergindi. "Konuşabilir miyiz?"

"Tabii, neden olmasın?"

Diğer şezlongun kenarına oturdu ve ellerini kavuşturarak öne doğru eğildi. "Bir kurt, Riley. Gerçekten mi?"

Şakağını ovuşturdu. "Lütfen bana Tao'nun burada olmasından yakınmaya gelmediğini söyle. Kurtlar o kadar da kötü değil, biliyorsun." Ama Sawyer onları hiç sevmemişti. "Anka kurtları bana karşı hep iyi oldular."

"Biliyorum. Seni kabul ettikleri için minnettarım. Barınağı ve orayı ele geçirmeye çalışan başka bir sürünün piç kurdunu duydum. Anka kurtlarının sana kalacak bir yer vermesine sevindim, böylece tüm o pislikler sana dokunmadı."

"Tüm bunları tam olarak nasıl duydunuz?"

"Max nasıl olduğun konusunda beni bilgilendiriyor."

Bu onun kuzgun tüylerini kabarttı. Onun işi kendineydi. Max bunu tekrarlamamalıydı.

"Dediğim gibi, onlara minnettarım ama sen onların yanına ait değilsin. Sen buraya aitsin. Ve o adamdan hoşlanmıyorum Riley. Sadece kurt olduğu için değil." Sawyer bir omzunu geriye attı. "Onunla ilgili bir şey bana ters geliyor."

"Hissetmediği halde saygı gösteriyormuş gibi yapmadığı için mi? Bir infazcı olduğun için saygı görmen gerektiğini düşünecek kadar kibirli olma Sawyer. Tao hangi pozisyonda olduğunu umursamaz. Senden hoşlanmıyorsa ya da sana saygı duymuyorsa, saygı duyuyormuş gibi yapmayacaktır."

Sawyer, "Ve sen de bundan hoşlanıyorsun," diye tahmin etti.

"Onunla tahmin oyunları oynamayı sevmiyorum."

Sawyer birkaç dakika sessiz kaldı. Gözleri sanki Riley'nin aklını okumaya çalışıyormuş gibi onunkilere dikilmişti. "Kurtla yaşadığın bu şeyden hiçbir şey çıkmayacağını biliyorsun Riley. Burası senin evin. Ve onun bir sürüye taşınmak isteyeceğini sanmıyorum. Yeterince uzun süre uzak kaldın. Eve dönme vakti geldi."

Sedona'yı çok severdi, gerçekten severdi. Amcalarıyla vakit geçirmeyi ve etrafındaki manzarayı seyretmeyi seviyordu. Ama burada yaşamak. . . bunu yapabileceğinden

emin değildi. Ayrıca

Savannah ve Dexter'ı gerçekten bırakabileceğinden emin değildi. Bir de başka bir şey vardı. "Shirley ve Cynthia bundan nefret ederdi Sawyer, bunu sen de biliyorsun."

Omuz silkti. "Buna alışırılar." Başını eğdi. "Cynthia bana dün gece yaşadığınız küçük çatışmadan bahsetti."

"Hmm. Hikayesinin ne kadarının doğru olduğunu merak ediyorum." "Unut onları." Elini onun dizine koydu.

"Riley, Cynthia'nın, Shirley'nin ya da vurulma anılarının seni kendi evinden uzak tutmasına izin veremezsin."

Avlu kapısının gıcirtısını duyunca omzunun üzerinden baktı ve Tao'nun yavaşça onlara doğru geldiğini gördü, kaşları çatıktı ve Sawyer'a kilitlenmişti. Hayır, Sawyer'ın dizine dayadığı eline kilitlenmişti. Bacağını hareket ettirerek elin düşmesini sağladı ama Tao'nun kaşları hafifçe bile çatılmadı.

Gözlerini Tao'ya dikmiş, olayı büyütmemesi için ona yalvarıyordu. Sawyer'la kavga ederse, bu Cynthia ve Shirley'ye onu sürünün bölgesinden uzaklaştırmak için gerekçe sağlayacaktı - Riley'nin onunla birlikte gideceğini bildiklerinden bunu hevesle yapacaklardı.

Tao'nun kaşları çatıldı, hiç yoktan iyidir diye düşündü. Şezlonguna ulaşan adam eğildi ve kızın ağzına bir öpücük kondurdu. Kısa bir öpücüktü ama yine de sert, sahiplenici ve uyuşturucuydu. Ve içinde yakıcı bir açlık kükrerken, bu şezlongda sevişmenin o kadar da kötü bir fikir olmayacağını düşünüyordu.

Bu şezlongda sevişmek o kadar da kötü bir fikir değil, diye düşündü Tao. İsteksizce öpüşmeyi keserek gülümsedi. "Günaydın bebeğim. Ethan kamaranın sabit hattını aradı; onu beklemeye aldım." Ayağa kalkmasına yardım etti ve boynunun kıvrımına sokularak karşısındaki erkeğe baktı. "Sawyer," diye sertçe selamladı onu.

Tao o pisliği yumruklamaya çok yaklaştı. Kuzgunun elini kızın dizinde gördüğünde kıpkırmızı kesilmişti. Öfkesi

en iyi zamanlarda bile ateşli ve tetiklenmesi kolay biriydi, ama işaretlediği dişiyi isteyen birinin olduğu yabancı bir bölgede olduğunda çok daha kötüydü. Bu onu normalden daha sinirli ve huysuz yapıyordu.

Sawyer ağzını eğererek başını hafifçe yana eğdi. İfadesinde kıskançlık yoktu ama kasları yaylanmak için gerilmiş gibi gerilmişti.

Riley Tao'ya, "Bir dakika içinde döneceğim," dedi ve Tao'nun dudağına attığı sahiplenici ısırık karşısında gözlerini devirdi. Erkek duruşu çok sıkıcıydı. "Uslu dur."

Tao onun gidişini izledi, güvenli bir şekilde kulübeye girene kadar gözlerini ayırmadı. Bunun üzerine ayağa kalkmış olan Sawyer'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Seni buraya getiren bir sorun mu var?"

"Hayır." Bu kelime taş gibi sertti. "Riley ve ben konuşuyorduk."

"Ah, ben de Cynthia adına burada olduğunuzu sanıyordum. Sakın bana aralarındaki küçük anlaşmazlık hakkında doğruca size gelmediğini söylemeyin."

"Bana bundan bahsetti, evet."

"Belki de Cynthia'ya Riley'yi benden almaya çalışmak gibi bir niyetin olmadığına dair güvence verirsen kendini çok daha iyi hissedecektir."

Sawyer'ın dudakları kıpırdadı. "Riley'yi senden almak mı?" diye yineledi, eğlenerek. "Riley asla Riley'den başkasına ait olmayacak. Eğer farklı düşünüyorsan onu hiç tanıımıyorsun demektir kurt. Sahiplenilmeye pek tahammülü yoktur, bilirsin."

"Belki eskiden yapmıyordu, belki de karşılığında sahiplenmediği erkeklerin bunu yapmasına tahammül edemiyordu."

"Ve sana karşı sahiplenici olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sırtımın her yerinde onun izleri var, ne düşünüyorsun?"

"Peki ya buraya geri taşındığında?" Sawyer meydan okudu. "Onunla birlikte geleceğini dürüstçe söyleyemezsin."

"Buraya geri taşınmak mı? Böyle bir şey olmayacak. O artık bir paket."

Küçümseyen Sawyer kıs kıs güldü. "Saçmalık."

"Daha iyisini bilmesem, Cynthia'nın Riley'yi hâlâ istiyor olman konusunda paranoyaklaşmak için haklı sebepleri olduğunu düşünürdüm," dedi Tao. "Ama Riley bir erkeğin aklına girip orada kalabilecek türden bir kadın, değil mi?" Sawyer'a doğru bir adım attı. "Seninle paylaşacak komik bir hikâyem var. Dün gece kurt formumda koşuya çıktım. Geri döndüğümde Riley biraz dikkatimi dağıttı, bu yüzden kıyafetlerimi güvertede bıraktığımı ancak daha sonra hatırlayabildim. Onları almaya gittiğimde ayakkabılarım dışında hiçbir şey yoktu. Sonra bunları fark ettim." Dallarından giysi şeritlerinin sarktığı bir ağacı işaret etti.

Sawyer iç çekti. "Lanet olası kıyafetlerini ben yırtmadım."

"Sana inanıyorum. İlk başta senin olabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi Riley'yle birlikte olma fikrine ne kadar kızgın olduğunu görebiliyorum. Dün gece arka kapı açıkken dışarıda olsaydın ve ben onu mutfakta yerde beceriyor olsaydım, kıyafetlerimi yırtmaktan fazlasını yapardın. Ya da en azından denerdin."

Kuş bir anlığına öne çıkınca Sawyer hırladı, gözleri kısa süreliğine kuzguna döndü. Görünüşe göre kuş da Riley'yi biraz sahipleniyordu.

"Ooh, öfke, öfke." Tao sırıttı. "Bahse girerim dün gece biraz yağmur yağmamış olsaydı, o şeritlerde kız arkadaşının kokusu olurdu." Elbette Shirley olma ihtimali de vardı ama içgüdüleri aksini söylüyordu. "Onunla ilgilenmen gerek."

"Cynthia dün gece benimleydi."

Tao kaşlarını kaldırdı. "Bütün gece mi?" Cevap vermedi ve Tao sırıttı. "Ben öyle düşünmemiştim."

Sawyer bir adım öne çıktı. "Riley'i mutfak zemininde mi yakaladın? Sana bir şey sorayım. Onu duşta aldın mı? Küvette? Peki ya duvara yasladın mı? Bana en azından onu eğdiğini söyle-"

Tao yumruğunu piçin suratına sertçe indirdi.

"Ne oluyor lan?" Riley hemen Tao'nun yanına koştu. Tao Sawyer'a yumruk attığında o kadar şaşırmıştı ki neredeyse açılmamış Mountain Dew kutusunu düşürecekdi.

Yarılmalış dudağını yalayan Sawyer gülümsedi. "Biraz sinirlisin, değil mi Lukas?" diye alay etti kendini beğenmiş bir ses tonuyla. İşte o zaman Tao, piçin onun kendini kaybetmesini istediğini anladı.

Sawyer'a ters ters bakarak, "Ona ne dedin sen? Ben ayrıldığımda gayet iyiydi."

Hâlâ gülümseyen Sawyer masumca omuz silkti. "Riley, onun bu öfkesini sana karşı asla kullanmayacağından emin olmak istiyorsun."

Tao ona doğru ilerledi. "Seni adi herif-"

Riley, Tao'nun önüne geçip elini göğsüne koydu ve Sawyer'a kaşlarını çatarak, "Siktir git buradan, göt herif!" diye bağırdı.

Kendinden çok memnun görünen Sawyer geri çekilmeye başladı. "Eskiden bana çok daha tatlı şeyler söyledin."

Tao hırlayarak tenekeyi onun elinden kaptı ve Sawyer'a fırlattı ama kuzgun koşarak uzaklaşıyor, ormanın içine doğru çekiliyordu.

Riley dönerek Tao'yla yüzleşti. "Bu da neydi böyle?"

"Beni hafıza şerisinde bir gezintiye çıkardı," dedi Tao dişlerinin arasından. "Seni nasıl duşta, küvette, duvara yasladığını anlattı-"

"Hayır, yapmadı," diye alay etti. "Senin çabuk sinirleneceğini hissetti ve seni kışkırttı. Ne yazık ki işe yaradı. Muhtemelen senin yanında kendimi güvensiz hissetmemi istiyor." Tao birdenbire onun alanına girmişti.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye gürledi. "Kaba bir orospu çocuğu olabilirim, boktan bir öfkem var ve etrafımdaki insanların duygularını anlamıyorum. Bu da demek oluyor ki sana patlayabilirim, seni kızdırabilirim, hatta sana bağırabilirim ama asla öfkeyle parmağımı sana sürmem. Asla."

"Bunu zaten biliyorum," diye onu temin etti. "Şimdi sakinleşebilir misin?"

"Senin ve onun görüntüleri kafamın içinde dans ederken sakin olmak biraz zor."

Yerde dönüp duran ve her yere değerli Mountain Dew'u fıskırtan kutuya üzgün bir bakış atarak iç geçirdi. "Gerçekten atmak zorunda mıydın?"

"Bazı insanların kafalarına teneke kutuların asılması gerekir. Tekne büyüklüğünde tenekeler. Ya da belki sadece tekneler. Yolcu gemileri daha iyi olurdu."

"Bir yolcu gemisini almak zor olurdu. İmkansız aslında. Süpermen değilsen tabii. Sen Süpermen değilsin. Uçamazsın ve pelerinin yok. Ayrıca x-ışını görüşünüz ya da gözlerinizden kızgın ışınlar çıkarma yeteneğiniz de yok - ki bunların ikisi de harika olurdu."

Adam büyük bir öfkeyle ona baktı ve "Neden Süpermen hakkında konuşuyoruz?" diye bağırdı.

"Çünkü dikkatini dağıtıyor!"

Derin nefes aldı. Çok, çok derin. "Kahveye ihtiyacım var. Sonra da yemek."

"Max ve Ethan az önce bizi yaban mersinli krep yemeye davet etti. Kulübeleri sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde; siz hazır olduğunuzda ben de gitmeye hazırım." Bir şey fark edince kaşlarını çattı. "Ağaçtaki de ne?"

Tao, güneşin parıltısı altında, kırmızı kayaların, yüksek kulelerin, kanyonların ve dağların nefes kesici manzaralarını seyrederek, dolambaçlı, engebeli toprak yol boyunca onu takip etti. Yırtıcı kuşlar tepesinde uçarken, küçük hayvanlar çalılarının arasında koşuşturuyordu. Yakındaki bir derenin şırıltısını ve uzaktaki bir şelalenin beyaz gürültüsünü duyabiliyordu.

Tıpkı kurdu gibi Tao da doğanın görüntü ve kokularını rahatlatıcı buluyordu, ancak boğucu bir hava varken rahatlamak zordu.

Riley'nin kokusu burun deliklerini dolduruyor, diğer kır çiçekleri ve kuru toprak kokularını bastırıyordu.

Artık amcalarının kulübesine yaklaştıklarında, çiftleşen çiftin verandadaki masaya tabak koyduğunu görebiliyordu. Tao onun elini sıktı. "Görünüşe göre dışarıda yiyeceğiz."

"Kahvaltıyı dışarıda yapmayı seviyorlar," dedi ona.

Tao onun düz ses tonu karşısında iç geçirdi. Şimdiye kadar sakinleşmiş olmasını umuyordu. Anlayabildiği kadarıyla, Cynthia'nın yaptığı numaraya ondan daha çok kızmıştı. Cynthia'nın kulübesine gidip onu çağırmaya değmeyeceğine onu ikna etmesi yirmi dakikasını almıştı.

Kurdu Tao'nun tenine sürtünerek onu yatıştırmak istedi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu bir böğürtlen çalısının yanından geçerken.

"Giysilerini yırttığı için Cynthia'yı tokatlamaktan beni vazgeçirmene izin vermemeliydim diye düşünüyorum." Riley bir sivrisineğe vurdu. "Ayrıca bizi sevişirken görmesinin de hoşuma gitmediğini düşünüyorum."

"Dedikodu yapacak bir tip mi?" "Konuya göre değişir. Neden?"

"Eğer etrafta dolaşıp insanlara aletimin ne kadar büyük olduğunu söylerse, bir pislik olsam bile kendine rakip bulabilirsin." Adamın umduğu gibi, kız güldü. Boğuk, yürekten gelen bir kahkahaydı bu ve onu gülümsetti.

"Özgüven sorunun beni endişelendiriyor." "Merak etme, üstesinden gelirim."

Verandadaki masaya doğru ilerlediler ve Ethan ayağa kalkarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Günaydın, tatlım. Günaydın, Tao."

Riley gülümseyerek, "Günaydın," dedi. Tao selamlamak için başını salladı.

Sandalyesine yığılan Max, "Dengeme güvenebilseydim ayağa kalkıp seni öperdim," dedi. Sıkışmış ifadesinden ve dağınık görüntüsünden partinin etkilerini hissettiği anlaşılıyordu.

Riley eğildi ve onu yanağından öptü. Kendisini bekleyen bir bardak Mountain Dew olduğunu görünce sırıttı. "Sizler en iyisisiniz."

Max, kendisinin ve Ethan'ın karşısındaki koltuklara oturan Riley ve Tao'ya baktı. "Hiç de akşamdan kalma gibi görünmüyorsunuz."

"Sadece kola içtik," dedi Riley, hiç vakit kaybetmeden masanın ortasındaki yığından krep kaparak. "Başın nasıl?"

Max bir omzunu silkti. "Daha kötüsü de oldu. Aynı zamanda çok daha iyiydi."

Ethan bir bardak suyu ona doğru itti. "Biraz daha iç."

Max itaatkâr bir tavırla bir yudum aldı ve Tao'ya döndü. "Pekâlâ Tao, bana kendinden bahset. Bir Baş İnfazcı olduğunu ve Riley'mi işaretlediğini biliyorum ama hepsi bu kadar."

Tao krepini dilimledi. "Bilmeye değer pek bir şey yok."

"Anka Sürüsü'nde mi büyüdün?" diye sordu Max.

"Hayır," diye yanıtladı Tao. "Çocukluğumun sürüsü ben on dört yaşımdayken dağıldı. Ayrılanlardan bazıları yeni bir sürü kurdu, Anka Sürüsü."

"Alfa'nız Trey hakkında bazı hikâyeler duydum," dedi Max. "Kurdunun savaşlar sırasında vahşileştiğini ve Alfa dışınızın Trey'le çiftleşene kadar gizli olduğunu duydum." Tao onaylarcasına başını salladı. "Ayrıca ikisinin de oldukça çılgın olduğunu duydum," diye ekledi Max.

Tao krepini çiğnedikten sonra, "Bu oldukça yaygın bir inanış," dedi. Bu da doğrudu.

Max bardağını yere bıraktı. "Ne zamandır Baş İnfazcı'sın?"

Riley derin bir nefes verdi. "Max, keser misin şunu? Aslında seni sorgulamıyor Tao, sadece çok merak ediyor."

"Bir kuzgundan başka ne beklersin ki?" Max gülümsedi. "Sanırım bunun yerine senin hakkında konuşabiliriz, tatlım. Burada görmek isteyebileceği bazı resimlerim var."

"Max" diye hırladı. Ama artık çok geçti. Amcası cüzdanını çıkardı ve Tao'ya, bazıları kelimelere sığmayacak kadar utanç verici olan çocukluk fotoğraflarından oluşan koleksiyonunu gösterdi.

Beşinci yaş gününde çekilmiş bir fotoğrafını inceleyen Tao, "Çok tatlı görünüyorsun. Senin hiç tatlı olduğunu hayal edemiyorum."

Ethan kıkırdadı. "Bir şey istediğinde çok tatlı oluyordu."

"Ve çok sevimli ve komik," dedi Max. "Bizimle geçirdiği ikinci Noel'i hatırlıyor musun Ethan?"

Max, Riley'nin iniltisini duymazdan geldi ve Tao'ya döndü. "Noel Baba'ya postalayabilmemiz için ondan istediği şeylerin bir listesini yazmasını istedik. Daha sonra bize geldi ve listede 'Yeni bir ayı, bir bisiklet, bir Minnie Mouse elbisesi ve bir çift meme' yazıyordu."

Tao bir kahkaha patlattı.

"Meğer 'tayt' yazmaya çalışıyormuş ama yine de çok komikti."

Riley başını Max'e doğru salladı. "Bunu kasadan çıkardığına inanamıyorum." Gülümsedi, en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Cep telefonunun zil sesini duyan Tao onu cebinden çıkardı. Ekranda "Özel Numara" yazısı yanıp sönerken kaşlarını çatı. "Bir saniye içinde döneceğim."

Ayağa kalktı ve bir birkaç adım ötede cevap verdi.

"Merhaba." "Beni hayal kırıklığına uğrattınız, Bay Lukas."

Tao durdu. Orospu çocuğu. Ramón Veloz onun numarasını nereden bulmuştu? "Affedersiniz?"

"Size durumumun ciddiyetini Alfalarınıza anlatmanızı söylemiştim. Bu konuda beni hayal kırıklığına uğrattın." Azarlama keskindi ve sanki Tao onun kölelerinden biriymiş gibi bir ihanet notası taşıyordu.

"Hayır," dedi Tao, "Alfa'mın ölümcül hastalıkları iyileştiremediğini söylediğimde beni duymadınız. Belki başka şifacılar da vardır-"

"Hayatınızda önemli insanlar var mı, Bay Lukas?"

Hayatında pek çok önemli insan vardı, ama bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyordu.

"Ne kadar üzücü görünse de, kardeşim hayatımda önemli gördüğüm tek kişi." Komikti, çünkü Ramón'un sesi onu önemli buluyormuş gibi çıkmıyordu. Ondan bahsederken hiç duygulanmıyordu. "Bir keresinde hayatımı kurtarmıştı. Şimdiye kadar bunun karşılığını ona ödeyemedim."

"Onun ölmesini istemiyorsun, bunu anlıyorum ama bu Alfa dışimin onun için yapabileceği hiçbir şey olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Bunu kabul etmelisin."

"Siz kabul eder miydiniz? Senin için önemli biri ölüyor olsaydı, bunu kabul eder miydin? Peki ya seni birlikte gördüğüm o küçük kuzgun?"

Riley'nin bir kurt olmadığını bildiğine göre sürü hakkındaki ev ödevini gerçekten iyi yapmıştı.

"Eğer ölüyor olsaydı, ölüm onu sizden çalmakla tehdit etseydi, bunu kabul eder miydiniz? Yoksa onu kurtarmak için elinizden geleni mi yapardınız?"

Tao otomatik olarak dönüp ona baktı ve onun amcalarıyla gülüşünü izledi.

"Sanırım göreceğiz."

Tao kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor?" Hat kesildi. Tao küfrederek telefonunu cebine geri soktu ve-

Gök gürültüsü havayı yararak onu sarsıp durmasına neden oldu. Hayır, gök gürültüsü değildi, bir saniye sonra fark etti.

Silah sesi.

YEDİNCİ BÖLÜM

H Tao, Riley masayı devirip kendini ve amcalarını korumak için masayı kullanırken onun yanına koştu. Kızın kanının kokusu Tao'nun içine işledi. ve kurdunu çılgına çevirdi. "Riley, bana bak!"

"Ben iyiyim, sadece bir sıyrık," dedi gözlerini kocaman açarak. Kurşun kolunun üst kısmını kesmiş, kumaşı ve deriyi yırtmıştı. Burun delikleri alevlendi ve bakışları amcasına kaydı. "Ethan?"

Tao tam o sırada Ethan'ın omzunun yanında çiçek açan kanı fark etti. "Kahretsin."

"Onu içeri götürmeliyiz," dedi Max. Ethan'ın kollarından birini boynuna dolayan Max, onu hızla kabinin içine çekti. Onlar hızla arkalarından koşup kapıyı çarparak kapatırken Tao vücudunu Riley'yi korumak için kullandı.

"Pencerelerden uzak dur," diye emretti Tao, Riley'yi doğruca mutfağa bitişik küçük yemek alanına götürerek. Bir bezi ıslatarak yarasını temizlemek için kullandı. Riley irkilmedi bile; dikkati amcalarındaydı.

Max Ethan'ın bir sandalyeye oturmasına yardım etti ve sonra kanlı gömleğini yırtarak çıkardı. Riley onun yarasını görünce irkildi. Delik düşündüğü kadar büyük değildi ama çirkindi, şişmişti ve mini bir volkan gibi bolca kanıyordu.

omzunda. Kalbine çok yakın, diye düşündü. Çok yakın.

İçinden yoğun ve kötü niyetli bir dehşet sızıyordu. Dalgınca göğsünü ovuşturdu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki patlayabileceğini düşündü. Aldığı her nefes sanki ciğerleri yanıyormuş gibi acı veriyordu.

Ona hiçbir şey olamazdı, hiçbir şey. Tıpkı eşi gibi onu seven, destekleyen ve en çok ihtiyaç duyduğu anda ona dayanak olan bu insana hiçbir şey olamazdı. Ama kan gelmeye devam etti. Korku, ağzında kanın metalik tadını duyana dek boğazını tırmaladı. Kuzgunu aklını kaçırmak üzereydi.

"O iyi Riley," diye güvence verdi Max, sesi sakinleşmişti. "Kurşun doğrudan içeri girmiş. Hayati bir şeye isabet etmemiş."

Ethan dişlerinin arasından, "Max bunu halleder, tatlım," dedi, üst dudağında boncuk boncuk ter vardı.

Riley'nin sıyrıklarını temizlemeyi bitiren Tao, Max'in ellerini Ethan'ın yarasının üzerine koymasını izlerken onun ensesine masaj yaptı, kuzgunun yüzünün her çizgisine konsantrasyon kazınmıştı. "Sen bir şifacı mısın?"

"Becerilerim gerçek bir şifacı olarak sınıflandırılmam için çok zayıf," diye yanıtladı Max. "Ama kan akışını durdurarak ve yaraların kabuk bağlamasına yardımcı olarak iyileşme sürecini hızlandırabilirim. Yine de hepsi bu kadar. Ve sadece yara çok kötü değilse."

Bu yara çok kötüydü. Riley volta atarken bir elini saçlarının arasından geçirdi. Sanki odadaki hava gitmiş ve kendisi boğuluyormuş gibi görünüyordu. Yaşadığı şok düşüncelerini alt üst etmiş, zihnini durumu anlamlandırmak için çırpınmaya itmişti. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki doğru düzgün algılayamıyordu. Paniğe kapılmış, kontrolden çıkmış hissediyordu. "Ne ... ne oluyor ... Ethan'ı kim vurdu? Ve neden biri bunu yapsın ki?" Bunu öğrenmenin bir yolu vardı.

Tao, dışarı çıkmaya çalıştığında onun önüne geçti. "Dur, dur, dur!" Kadının omuzlarını tuttu, kolunun üst kısmındaki sıyrığa dokunmamaya dikkat etti. "Biz burada kalıyoruz."

"Hâlâ dışarıda olabilirler!" diye tısladı. "Değişebilir ve uçabilirim-"

"Ve vurulmak. Böyle bir şey olmayacak."

"Riley, bizimle kal tatlım," diye ısrar etti Ethan, sesi halsizdi.

Göğsü sıkışarak ona baktı. Max şimdi kapalı yaradaki fazla kanı temizlemek için ıslak bir bez kullanıyordu. Hâlâ çirkin ve çiğ görünüyordu ve bu da boğazının kalınlaşmasına neden oluyordu.

"O kurşunun Ethan için tasarlandığını sanmıyorum."

Tao'nun sözleri üzerine başını geriye atıp Tao'yla yüzleşti. "Ne?"

"Sanırım bu senin içindi."

Kaşlarını çattı. "Hayır, ben-"

"Bu senin içindi," dedi Tao.

"Yanılıyorsun, ben-" Ama sonra mermi ateşlenmeden hemen önce, yanlışlıkla masadan düşürdüğü bıçağı almak için nasıl eğildiğini hatırladı. Biri onu hedef almış olabilir miydi? Ve neden? Bunu kim yapabilirdi ki? Kim onu vurmaya çalışırdı ve ... ? "Shirley," diye ısırdı.

"Hayır," dedi Tao.

Riley ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ya o ya da Cynthia'ydı."

Tao ona "İkisi de olduğunu sanmıyorum," dedi. "Az önce aldığım telefon Ramón'dan geldi. Taryn'in kardeşine yardım edemeyeceğini hâlâ kabullenemiyor ve ne kadar ciddi olduğunu ona iletmediğimi düşündüğü için bana kızgın."

"Bu demek değil ki-"

"Ve tam bana önümde ölüyor olsaydın ne yapacağımı sorduğu anda vuruldun. Sence bu bir tesadüf mü?"

Riley'nin ağzı açık kaldı. "Orospu çocuğu."

"Bekle, Ramón kim?" diye sordu Ethan, tam o sırada Max hırladı, "Biri seni tehdit mi ediyor?"

Tao, amcalarına açıklama yaparken onu kendine doğru çekti. "Ramón Veloz her türlü yasadışı işe karıştığı iddia edilen bir insan ve uyuşturucu baronu olduğundan şüpheleniliyor. Kardeşi beyin tümöründen ölüyor ve Alfa dişimin onu iyileştirmesini istiyor."

Max'in kaşları çatıldı. "Yapabilse bile, bu onu kesinlikle öldürür."

"Kesinlikle," dedi Tao. "Birkaç cinayetten şüphelenilen birini iyileştireceğinden değil. Dolambaçlı bir yoldan kendi mezarını kazdığını söyleyebiliriz." Trey'le konuşmak isteyen Tao cep telefonunu çıkardı ve Alfa'nın numarasını çevirdi.

Sadece iki kez çaldıktan sonra Trey cevap verdi. "Evet?" "Ramón'u aradın mı?"

Trey soru karşısında şaşırmış gibi duraksadı. "Evet. Taryn'in yardım edemeyeceğini açıkladım ve yardım edebilecek bir şifacı bulması için ona şans diledim. Dinlediğinden değil. O zamandan beri birkaç kez aradı. Aramaları görmezden geldik ve sesli mesaja yönlendirdik. Her mesaj daha fazla para teklif ediyordu. Son teklif çeyrek milyonu aştı."

"Kahretsin." Tao bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Tekliflerini kabul etmediğin için hiç mutlu değil ve ne kadar ciddi olduğunu sana anlatamadığım için bana kızgın. Orospu çocuğu bir şekilde numaramı alıp beni aramakla kalmadı, bizi buraya kadar takip ettirdi."

"Seni takip mi edeyim?"

"Evet. Ve az önce biri Riley'e ateş etti." "Ne?"

"Kurşun onun kolunu sıyırmış ama amcasının omzuna isabet etmiş. Neyse ki iyileşecek."

"Ne, ne gidiyor ne oldu?" sordu Taryn
içinde Arka planda.

"Kendini kaybetme bebeğim," dedi Trey, "ama Riley'ye ateş edildi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Taryn adeta çılgılık attı. Tao ve Riley yüzlerini buruşturdu.

Trey arkadaşına, "Kurşunu amcası yedi, o değil," dedi. "Bekle, Tao'yu hoparlöre veriyorum. Tao, bize tam olarak ne olduğunu anlat."

Tao, Ramón'la yaptığı konuşmayı aktardı ve ardından onlara telefon görüşmesinden sonra neler olduğunu özetledi.

Trey yine küfretti. "Bunun arkasında Ramón'un olduğuna emin misin?"

"Vurulma olayının aramadan hemen sonra gerçekleşmesi çok büyük bir tesadüf." O piç bunun bedelini ödeyecekti. Öfkeyle volta atan kurdu homurdanarak onayladı. Ramón'un kanını tatmak, onu lime lime etmek istiyordu.

"Onun öldürülmesini kastettiğini sanmıyorum, Tao. Bence bu sadece bir uyarıydı. Ramón Veloz gibi insanlar için çalışan bu tür adamlar ıskalamaz."

Haklıydı ama bu Tao'nun kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. "Yarın sabah geri döneceğiz-"

"Orada biraz daha kalmanız en iyisi olabilir. Eğer adamlarından herhangi biri Exodus topraklarında gizleniyorsa, siz ayrılırken sizi ele geçirebilirler. O zaman gerçekten boku yeriz, çünkü adam Taryn kardeşini iyileştirmezse ikinizi de öldürmekle tehdit edecektir ve bu da muhtemelen Taryn'i öldürecektir. Hiçbirimiz böyle bir duruma düşmek istemeyiz."

Riley kollarını kavuşturdu ve "Ethan tamamen iyileşene kadar buradan ayrılmayacağım Tao," dedi.

Tao ona, "Yarası yarına kadar neredeyse tamamen iyileşmiş olacak," dedi.

"Şekil değiştirenler hızlı iyileşir elbette ama kuzgunlar yaralandıklarında derin bir uykuya dalarlar," dedi. "Sonrasında birkaç gün güçsüz kalabilirler. Yüzde yüz iyileşene kadar buradan ayrılmayacağım."

Onun çenesinin inatçı duruşunu gören Tao, Trey'le konuştu. "Bir süre daha kalacağız. Ramón konusunda ne yapacaksın?"

"Onu geri ara," dedi Trey. "Ona ne kadar kızgın olduğumu ve Taryn'in kardeşine yardım edemeyeceğini söylediğimde beni yüksek sesle ve net bir şekilde duymasını sağla. Ayrıca inatçı piçin bölgemizdeki herhangi birine ateş etmeye kalkışması ihtimaline karşı güvenliği sıkılaştıracakız. Seni haberdar ederim. Arkanı kolla ve Riley'e iyi bak." Hat kesildi ve Tao telefonunu cebine geri koydu.

"Tao," diye seslendi Max, "onu yukarı taşımama yardım et."

Tao başıyla Ethan'ın yanına gitti ve merdivenleri çıkarken Max'in ağırlığını desteklemesine yardım etti. "Neden kimse silah seslerine cevap vermedi?" Tao sordu.

"Buralarda pek çok insan ava çıkıyor," dedi Max. "Silah sesleri alarm zillerini çaldırmaz. Bir dakika içinde Sage'i arayacağım. Etrafta dolaşan bir insan varsa, bulunacaktır."

Onları yatak odasına kadar takip eden Riley, Tao ve Max'in Ethan'ı yatağa yatırışını izledi. Ethan'ı daha önce hiç incinmiş ya da zayıf görmemişti. Onu böyle solgun ve bitkin görmek içini ürpertmişti.

. . . savunmasız. Yara kapanmış olabilirdi ama yine de midesini bulandırıyor.

İyi olacaktı, olacaktı.

Babasını kendi yatağında zayıf ve solgun bir şekilde yatarken gördüğünde de aynı şeyi söylediğini anımsadı. Kendini onun iyi olacağına, sadece yorgun olduğuna ve annesinin yakında döneceğine ikna etmişti. Ama o iyi değildi ve annesi de geri dönmedi.

Ve aniden artık amcasına bakmıyordu. Babasına bakıyordu. Dört yaşındaydı, yatağının yanında durmuş ve kendi eliyle babasının kocaman elini tutuyordu. Ethan ve Sage tartışıyorlardı. Ethan burasının ona göre bir yer olmadığını, babasının yitip gidişini izlemek zorunda kalmaması gerektiğini söylüyordu. Sage, babasının dayanması ve kalması için yeterli olabileceğini savunmuştu. Ama o yeterli olmamıştı; babası dayanmamıştı. Bırakıp gitmişti. Belki geri döner ve annesini de yanında getirir diye düşünmüştü. Ama dönmedi, onu terk etti ve bunun için ondan nefret etti.

Uzun zamandır hissetmediği bir umutsuzluğa kapılan Riley arkasını dönüp kaçmak istedi ama olduğu yere çakılıp kaldığını hissetti. Hareketsiz durmaktan kasları ağrıyor ve sertleşiyordu ama gerçekten hareket edemiyordu. Anılar birbiri ardına yüzüne tokat gibi çarparken üzerine ağır bir yük çöktü.

Uzun zaman önce olduğu gibi, uyuşmuş ve gözünün önünde olup bitenlerden tamamen kopmuş hissedene kadar onu altına çekti. Ses odadan kaybolmuş gibiydi ve kendini yalnız hissetti. Bomboş. Soğuk. Bu karanlık yere daha önce de gelmişti, kimsenin ona ulaşamadığı bir yere. Belki de böylesi daha iyiydi, çünkü nasıl bir insan öldüğü için babasından nefret ederdi ki?

Max Sage'i aramak için odadan çıkarken Tao Riley'ye baktı. Doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi, omuzları gergin ve bakışları boştu. Bu görüntüyle ilgili bir şey ensesindeki ve kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kadının yanına giden Tao, yüzünü ona çevirdi. Gözleri onunkilerle buluştu ama orada hiçbir şey yoktu. Neredeyse onun kendi içine çekildiğini, etrafındaki her şeye kendini kapattığını görebiliyordu. Neye baktığını çok iyi biliyordu. Yetim kuzeninin de bir ambulans geçerken sokağın ortasında aynı şeyi yaptığını hatırlıyordu.

Ethan'ın incindiğini görmek kederini tetiklemişti.

Bu durumun ona neler yapabileceğini düşünmediği için kendine lanet eden Tao, kızın yanaklarını avuçladı. "Riley? Riley, bana bak." Riley cevap vermedi. Hatta onu görüyor gibi bile görünmüyordu. Kurdu Tao'yu tırmıklıyor, ondan bir şeyler yapmasını istiyordu. "Ethan iyi bebeğim, sadece uyuyor." Yine de cevap vermedi.

Şimdi biraz panikleyen Tao onun yanağına hafifçe vurdu. "Riley, bana geri dön." Bu bir fısıltıydı ama içinde bir emir barındırıyordu. "O iyi olacak, sana yemin ederim."

Kız hâlâ tepki vermeyince kurdu neredeyse aklını kaçıracaktı.

Öfkesini dürtmenin işe yarayıp yaramayacağını merak eden Tao, hem baskın hem de sahiplenici bir hareketle boğazını sıktı -her baskın kadının tüylerini diken diken edecek bir hareket. Kızın gözleri öfkeyle parladı ve Tao neredeyse rahatlayarak iç geçirecekti. "İşte bu; aferin kızıma."

Dudaklarını yaladı, şimdi onunla birlikteydi. Ama nefes alış veriş sığı ve zar zor duyuluyordu. Tao elini onun göğsüne koydu. "Benimle birlikte nefes almanı istiyorum. Derin nefes al, tamam mı? Al ve ver, hadi." Onunla birlikte tekrar tekrar nefes aldı, bir kez bile göz temasını kesmedi. "Şimdi iyi misin?"

"Evet." Sesi çatallaşınca temizlemek için öksürdü. "Evet, ben iyiyim."

Şükürler olsun. Bir kolunu kıza dolayarak onu kendine çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. "Bir daha böyle çekip gitme. Ödümü kopardın." Kolları Tao'ya dolandı ve yüzünü Tao'nun boynunun ve omzunun kıvrımlarına sıkıştırdı. Tao, kadının gerginliği geçene kadar ona sarıldı.

Bir dakika sonra geri çekildi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Onun asıl istediğinin yeniden toparlanmak için yalnız kalmak olduğunu anlayan Tao başını salladı ve onu serbest bıraktı. "Fazla uzağa gitme." Onun alt kata inmesini bekliyordu. Onun yerine koridorun karşısındaki, eski yatak odası olduğunu tahmin ettiği odaya yöneldi.

Merdivenlerin tepesinden etrafı gözleyen Max, Tao'nun yanına geçti. "O iyi olacak."

"Bu çok sık olur mu?"

"Çocukken öyleydi. Babasının gözlerinin önünde kötüleşmesini izledi. Ne ben ne de Ethan onun odaya girmesine bu kadar izin verilmesi gerektiğini düşünmüyorduk ama Sage onun varlığının babasının acısını delip geçebileceğine ve yaşamak için mücadele etmesini sağlayabileceğine inanıyordu."

"Dövüştü mü?"

Max'in ağız kapandı. "Hayır. Denemedi bile. Bunun için ona çok kızmıştım. Hey, Ethan'a bir şey olsaydı yıkılırdım ve uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yokmuş gibi hissederdim. Ama Daniel'in uğruna yaşayacağı bir şey vardı - o anda ona ihtiyacı olan biri vardı, ama ona neredeyse hiç bakmadı. Kedere o kadar dalmıştı ki, acısı onu o kadar yutmuştu ki Riley için dayanacak gücü bulmaya bile zahmet etmemişti. Bunun için onu asla affetmeyeceğim. Ve onun da affedeceğinden emin değilim."

Tao, onun yerinde olsa daha bağışlayıcı olacağından şüpheliydi. "Sage'i aradım. Yalan söylemeyeceğim, bir uyuşturucu baronunun suikastçısı aradığı için çok kızgın. Senin onu aramanı istiyor." Max bir numara çevirdi, Tao'ya BlackBerry'sini uzattı ve Ethan'ın tarafı.

Sage cevap verdi. "Telefonu kurda ver." Tao dişlerini sıktı. "Kurt bu."

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Tao'nun dilinin ucunda bunun bir sürü meselesi olduğunu söylemek vardı ama o bilmeden bu meseleyi sürünün bölgesine getirmişti; sürünün neler olduğunu tam olarak bilmeye hakkı vardı. Tao onu durum hakkında bilgilendirdi ve ekledi: "İnsanın bizi buraya kadar takip etmesini beklemezdik, üstelik Riley'ye ateş etmesini de."

Sage bir an sessiz kaldı. "Hugh ve infazcılar silahlı adamı aramak için çevreyi dolaşıyorlar. Onu bulmalılar."

Tao buna güveniyordu.

"Ama bunu yapsalar bile, size ve Riley'e yönelik tehdit devam ediyor. Silahlı adam sadece düşmanınızın bir çalışanı ve buraya yalnız gelmemiş olabilir. Sen ve Riley bizim bölgemizden çıktığınız anda insanların kolayca ulaşabileceği bir yerde olacaksınız. İkinci için de biraz daha kalmak en iyisi olabilir."

Tao bu teklif karşısında içtenlikle şaşırmıştı. Şahsen o, sürüsüne bela getiren insanların dün gitmiş olmasını isterdi. Ama sonra, Tao bir pislikti. "Bu teklifiniz için minnettarız ve teklifinizi kabul edeceğiz."

"Güzel. Riley'i sürüden biri olarak görebilirsiniz ama ben onu her zaman bizden biri olarak göreceğim."

Hat kesilince Tao telefonu Max'e geri verdi. "Riley ile benim biraz daha kalmamızı öneriyor... ki bu iyi bir şey çünkü Ethan iyileşene kadar Riley'nin gideceğini sanmıyorum." Tao yatakta hareketsiz yatan kuzgunu inceledi. "Bu şekilde doğrudan uykuya dalmasını beklemiyordum."

"Bu iyileştirici bir uyku," dedi Max. "Bu bir ne?"

"Türümüz yaralandığında derin bir uykuya dalarız. Sanki tüm enerjimizi iyileşmek için kullanabilmemiz için vücudumuz biraz kapanır. Bu gerçekten can sıkıcı, çünkü uyanık kalmak ve çekime karşı savaşmak imkansız."

Arkasında bir gıcırta duyan Tao omzunun üzerinden bakınca Riley'nin eski yatak odası olduğunu tahmin ettiği kapının açıldığını gördü. Riley soğukkanlılığıyla dışarı çıktı. Yüzündeki şok ve acı ifadesi kaybolmuştu. Onun yerine katıksız bir öfke vardı. Ah, küçük kuzgunu öfkesini bulmuştu. Güzel. Bu umutsuzluktan çok daha iyiydi. "Daha iyi hissediyor musun?"

Sert bir şekilde başını salladı. "Ben iyiyim."

Sabit telefon çalmaya başladı ve Max içini çekti. "Sanırım haber tüm sürüye yayıldı. Bu lanet telefon bir yardım hattı gibi olacak."

Riley merdivenlerden inerken, "Ben bakarım," diye teklif etti.

Max sessizce Tao'yla konuştu. "Ona göz kulak olmalısın. Riley değer verdiği kişilere karşı çok korumacıdır. Son nefesine kadar onların intikamını alacaktır. Ethan'ı yanlışlıkla da olsa vuran kişiye ulaşabilirse, kendi küçük avına çıkmak anlamına gelse bile bunu yapacaktır."

Daha sonra Riley kulübenin ön kapısını iterek açtı, hiçbir yere gitmiyor gibi görünen bir öfkeyle kaynıyordu. Her yerinde sıcak ve gergin hissediyordu. Çenesi çok sert olduğu için ağrıyordu.

sıkmıştı. Bir şeyi yumruklamak istiyordu. Yumruklamak, pençelemek, parçalamak, dişleri ve pençeleriyle parçalamak. Öfkesini bir an önce boşaltmazsa patlayacaktı.

Olanlara hâlâ tam olarak inanamıyordu. Kuzgunu hâlâ şoktaydı ama hiçbir şekilde uyuşmuş değildi, aksine çok kızgındı. Riley o piç kurusu Ramon'u eline geçirecekti. Onun acı içinde kıvrandığını görecekti. O zamana kadar ölmek için yalvaracaktı-

"Bebeğim, sakinleşmen gerek," dedi Tao.

Evet, biliyordu ama kulaklarındaki uğultunun ve görüşünü bulanıklaştıran kırmızının ötesinde düşünmek zordu. "Unuttuysan söyleyeyim, biri amcamı vurdu."

"Evet, yaptılar. Ve onların ciğerlerini sökmek istiyorum çünkü asıl hedef sendin Riley. Sen."

"Bunu biliyorum," diye kestirip attı, sesi öfkeyle titriyordu. "Ethan daha önemli."

"Benim için değil, bebeğim. Ve sana kızan iki kişinin olduğu bir yerde savunmasız kalmaya çok yaklaştın. Her şey düşünüldüğünde, öfkelenmeye hakkın var, ama kendini toparlamalısın. Kendi başına gitmeni istemiyorum. Gitmeyeceğine dair bana söz ver."

"Sadece bir uçuş yapabilirim ve-"

"Potansiyel olarak gökyüzünden vurulmak," diye bitirdi Tao. "Bu Ethan'a yardım etmeyecek ya da intikamını almanı sağlamayacak. Şimdi buraya gel." Kadının ensesinden tutup kendine çekti ve bir kolunu sert vücuduna doladı. Kadının içinde titreşen öfkeyi hissedebiliyordu.

"Kendimi sık sık kaybetmiyorum ama kaybettiğimde de sakinleşmekte zorlanıyorum."

Onu nasıl yatıştıracağını ve rahatlatacağını bilmeyi dileyerek alnından öptü ama bu tür şeylerde pek iyi değildi. Çenesini şakağına sürterek ve alnına daha fazla öpücük kondurarak kızın öfkesini dindirmeye çalıştı. Bütün bu süre boyunca kurdu onu itti ve ona aynı rahatlığı sundu.

"Sage, Hugh ve infazcıların bölgeyi çembere alacağını söyledi," dedi Tao, vücudu sertliğini kaybettiğinde. "Büyük olasılıkla onu bulacaklar."

"Onu öldürmeseler iyi olur," dedi, geri çekilip ona bakarak. "Bu benim işim."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HVe infaz memurları tetikçiyi öldürmedi. Muhtemelen onu bulamamalarının tek sebebi buydu. Haberler Piçin kaçmış olması Riley'nin pek hoşuna gitmemiştir ve Tao, Riley Porter'ın bir şey için endişelendiğinde kendi kafasının içinde kaybolmaya meyilli olduğunu kısa sürede öğrenmişti. Silahlı adamı ele geçirdiğinde ona ne yapacağını planladığına şüphe yoktu. Kuzgunların ne kadar acımasız olduğunu bilen Tao, Riley'yi vurmaya çalışmasaydı o piç kurusuna acıyabilirdi.

Bunun onu tek başına yola çıkma isteğinden uzaklaştıracağını uman Tao, ertesi sabah ilk iş olarak onu amcalarının kulübesine götürdü. Daha ön kapıya varmadan ızgarada pişen pastırmanın ve kızaran yumurtaların kokusunu alabiliyordu. Kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırır kaldırmaz Max kapıyı açtı ve onları içeri çağırdı.

"Günaydın," dedi Max. Riley'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Siz ikiniz yemek yediniz mi?"

Riley başını salladı. "Nasıl-"

"Ethan iyi, tatlım. İyileştirici uykudan uyandıktan sonra kendini sersemlemiş ve titrek hissediyor ama onun dışında iyi. Yatak odasına git. Seni görmek onu canlandıracaktır." Ethan çalışma odasından çıkıp merdivenleri çıkarken Max Tao'ya baktı ve "Onun üzerine titremesine izin verecek çünkü bu onu daha iyi hissettirecek ve onu özledi" dedi.

Tao, Max'i mutfağa kadar takip etti. "Yarası nasıl?"

Max tavadan iki yumurta aldı ve bir tabağa koydu. "Umduğum kadar iyi iyileşmedi. Belki de bu iyi bir şeydir, çünkü tamamen iyileşmiş olsaydı şu anda ortalığı yakıp yıkıyor olurdu. Yukarı çık."

Tao merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Ethan yatağa doğru beceriksizce yürürken Riley'nin oflayıp puflamasını izlemek için tam zamanında yatak odasına girdi.

"Sana yardım etmeme neden izin vermiyorsun anlamıyorum," diye söylendi Riley. "Zayıf olduğunu kabul etmek zayıflık değildir."

Yatağa doğru kayan Ethan ona kaşlarını çatarak baktı. "Lanet olası banyoya kendi başıma gidip gelebilirim. Ve ben zayıf değilim."

"Bu yüzden mi bayılacak gibi görünüyorsun?" Yastığını dolgunlaştırdı ve yorgani bacaklarının üzerine çekti.

Ethan'la konuşurken Tao ona doğru yaklaştı. "Nasılsın?"

"Daha iyi," dedi Ethan. "Bu kadar telaşlanmasına gerek yok."

Tao adamın bundan zevk aldığından şüpheleniyordu ama tabii ki gururu bunu saklamasını gerektiriyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye şımararak yatağın yanındaki koltuğa çöktü.

Yumurta, pastırma ve ketçap kokusunu Max'in girişi izledi. Ethan'a içinde bir tabak dolusu yemek ve bir şişe su bulunan bir tepsi uzattı. "Ye."

Ethan, Riley ve Tao'ya, "Beni beslemeyi bırakmadı," diye homurdandı.

"Güzel," dedi. "Gücünü artırman gerekiyor."

Yatak odasına göz atan Tao, şifonyerlerin ve ahşap bilgisayar masasının üzerinde duran çok sayıda "Geçmiş olsun" kartını fark etti. "Gördüğüm kadarıyla çok ziyaretçiniz var."

"Max ön kapıdan geçmelerine izin vermedi," dedi Ethan, ama bu bir şikâyet değildi.

Tao kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Riley ona baktı. "Bizim türümüz tam gücünde değilken etrafımızda insanların olmasından hoşlanmaz."

Max odaya sürüklediği yemek sandalyesine oturdu. "Riley, bir iyilik yap ve biraz kahve yap. Unutmuşum."

Ethan homurdandı. "Sen ondan daha iyi kahve yapıyorsun."

Amcalarına tamamen tiksinti dolu bir bakış attı. "Tao'yla bensiz konuşmak istiyorsun, bu da onunla benim hakkımda konuşmak istediğin anlamına geliyor."

Max canı yanmış gibi elini kalbinin üzerine götürdü. "Seni böyle kandırabilir miyiz?"

"Evet. Evet, yaparsın."

Ethan kıkırdadı. "Git, uzun sürmez."

Onun güven verici gülümsemesi karşısında homurdandı. "Neden bunu benim önümde söylemiyorsun?"

Ethan, "Çünkü sorularını onun yerine sen yanıtlayacaksın, böylece sadece senin duymamızı istediğin şeyleri duyacağız," dedi.

"Ben iyiyim!" diye hırladı.

"O zaman bize söyleyeceği de bu, değil mi?" dedi Max. "Yani kalmanıza gerek yok."

Ayağa kalktı, kollarını havaya kaldırdı ve odadan çıktı - tüm bu süre boyunca kendi kendine homurdandı.

Kız duyma menzilinden çıktıktan sonra Max Tao'ya döndü. "O nasıl? Bu sabah daha iyi görünüyor."

Tao Riley'nin koltuğuna kaydı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Kulübeye dönerken yol boyunca öfkeden kudurdu. İntikam düşünceleri bir süreliğine onu ele geçirdi. Sonunda sakinleşti ama yemeğine neredeyse hiç dokunmadı."

Ethan iç çekti. "Üzgün olduğunda iştahı hep azalır. Çok uyudu mu?"

Tao başını salladı. "Normalde uyandığından çok daha erken uyandı ve rahatlayıp tekrar uyuyamayacak kadar gergindi. Seni vuran piçin peşine düşmesinden endişe ettiğim için onunla birlikte uyanık kaldım."

"Senin açından iyi bir karar," dedi Max. "Dün onu kendi alanından çıkararak iyi bir iş yaptın. Eskiden biz buna böyle derdik. Çocukken birkaç keder tetikleyicisi vardı."

"Onu ilk kez böyle görüyorum," dedi Tao, "sanırım keskinliklerini uzun zaman önce kaybettiler. Ethan'ın yaralandığını görmek onu geçmişe götürmüş olmalı."

Ethan başıyla onayladı. "Riley'mizi çok seviyorsun, değil mi?"

Tao homurdandı. "Çoğu zaman başımın belası oluyor."

Max ona anlayışlı bir gülümsemeyle bakarak, "Riley'nin insanlarla arasına mesafe koymak için onları rahatsız etmek gibi kötü bir huyu var," dedi.

"Evet, yaptığı şeyin bu olduğunu anlamam biraz zaman aldı." Ama bunu son zamanlarda yapmamıştı; sözünü tutmuş ve onu içeri almıştı. Hem Tao hem de kurdu bu konuda oldukça kendini beğenmiş hissediyordu.

"Bu senin için kişisel bir şey değil." Ethan biraz su içmek için durakladı. "Hiç ebeveynini kaybetmiş bir çocuğun yanında bulundun mu bilmiyorum ama bu yürek parçalayıcı bir şey. Riley, Anabel ve Daniel'a çok yakındı. Onlar öldüğünde daha dört yaşına yeni basmıştı ve ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Daniel'in ölümünü izlemiş olsa da onları arar, seslenir, pencerede onları beklerdi. Ona durumu açıklamaya çalışırdık ve o da anlamış gibi başını sallardı, ama sonra yine onları aramaya devam ederdi.

"Sonunda bakmayı bıraktı. Sonra gözlerinde gördüğümüz tek şey korku oldu. Ailesiz kalma korkusu, yalnız kalma korkusu, başına kötü bir şey gelme korkusu. Artık dünyaya güvenmiyordu. Mutlu ve açık biriyken temkinli ve tedbirli biri haline geldi. Hayatına yeni giren insanları kolay kolay kabul etmiyordu ve eğer onları kızdırıp kendisini yalnız bırakmalarını sağlayabilseydi, bunu yapardı." Ethan durakladı. "Gördüğünüz gibi, Riley derinlerde bir yerde, kimseyi kendine bağlamak için yeterli olmadığını düşünen küçük bir kız."

"Çünkü babası onun için dayanamadı," diye tahmin etti Tao.

"Onu bu yüzden yargılamam muhtemelen adil değil, ama o benim yeğenim ve onu seviyorum - ona zarar veren herkesi yargılamak benim hakkım."

Tao, "Sage onu hayatta tutmak için asla baskı yapmamalıydı," dedi.

"Hayır, yapmamalıydı," diye onayladı Ethan. "O benim Alfa'm ve ona saygı duyuyorum ama kızın oraya inmesine izin verdi."

Max arkasına yaslandı. "Seni tam olarak kabul etmesi biraz zaman alacak, ama bunun tek nedeni bilinçaltındaki bir parçanın seni test ediyor olması - eğer ısrarcı olursan, gerçekten ilgilendiğini ve riske girmeye değer olduğunu gösterecek. Sanırım bu bir savunma mekanizması ve eminim bunun farkında bile değil. Ama birini bir kez içeri aldı mı, artık o kişi içeridedir."

Tao başını öne eğdi. "Yani ona karşı sabırlı olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Sabırlı mı?" diye yankılandı Ethan. "Hayır. Sen bana pek sabırlı bir tip gibi gelmedin. Sana onun duvarlarını yıkmaya devam etmeni söylüyoruz. Eğer ona bir an bile rahat verirsen, farkında bile olmadan savunmasını güçlendirecektir. Riley sizi çıldırtacak ama aynı zamanda sizi canı pahasına koruyacak ve ölene kadar size sadık kalacaktır... eğer buna değerseniz. O yüzden buna değer olun. Bir eşte bunu hak ediyor."

Dostum mu? Tao kaskatı kesildi. "Riley ile aramda o kadar da ciddi bir şey yok."

Max gülümsedi. "Annem onu sorduğunda ben de Ethan için aynı şeyi söyledim."

Ethan Max'e kıkırdadı. "Anneme seni sadece seks için kullandığımı söyledim."

"Öyleydin," dedi Max.

"İlk başta."

Tao ellerini kaldırdı ve nazikçe, "Onun benim gerçek eşim olduğunu gerçekten düşünmüyorum," dedi.

Max'in gülümsemesi genişledi. "Bunu Ethan için de söylemiştim."

"Doğrusunu istersen," dedi Tao, "başlangıçta onun için bir pisliktim. Eğer istediğim olsaydı, benim bölgeme adım atmasına izin verilmezdi. Bu neden komik?" Tao amcalarının ona kızmasını bekliyordu ama ikisi de gülüyordu.

Ethan suyundan bir yudum daha aldı. "Max'le ilk tanıştığımdaya onu öldürmek istedim. Nedenini bile bilmiyordum. Sadece beni yanlış yola sürükledi. Geriye dönüp baktığımda, sanırım bir parçam onun benim gerçek eşim olduğunu hissetti ve bundan dolayı kendimi tehdit altında hissettim. Bir eş edinmek, o nihai bağlılığı göstermek korkutucu bir şey olabilir. Böyle bir şeyin geri dönüşü yoktur. İnsanı korkutabilir."

Birdenbire kendini biraz rahatsız hisseden Tao bir omzunu geriye attı. "Ne demek istediğini anlıyorum ama onun benim gerçek eşim olduğunu sanmıyorum."

Max başını eğdi. "Bundan pek de rahatsız olmuşa benzemiyorsun."

"Ciddi değilim. Ama Riley'yle aramızdaki şeyler gerçekten ciddi değil. Ve bunun onun için iyi bir şey olduğunu söylediğimde bana güvenin." Ve onun için de. Tao için kaçamaklar güvenliydiler. Birini "tamamlama" beklentisi yoktu, bağımlılık yoktu, henüz bir kadına karşı hissedemediği bir şeyi hissetme baskısı yoktu. Birini sevmekten aciz olduğundan değildi bu. Sadece ailesi ya da sürüsü dışında birine karşı hiç sevgi hissedememişti.

Max omuz silkti. "Pekala, madem öyle diyorsun."

Öyle dedi ama kuzgunların ikisi de ona inanmış gibi görünmüyordu.

Riley ertesi sabah uyandığında saat 03:40'tı. Uykuya dalması biraz zaman aldığı için toplamda üç saat dinlenebilmişti. Harika değildi ama uyuyamadığı için sızlanmamayı ve uyuduğu için şükretmeyi öğrenmişti.

Kendini gülünç derecede uyanık hissettiğinden, gözlerini kapatıp tekrar uykuya dalmaya çalışmadı. Yorgun olmasına rağmen bu gerçekleşmeyecekti, bu yüzden sadece sırt üstü uzanıp tavana baktı. Tao'yu uyandırmadan yataktan kalkmak biraz ustalık gerektirecekti. Uykusunun hafif olduğunu kanıtlamıştı ve Riley'nin göğsünü geri almaya çalışması hiç hoşuna gitmeyecekti.

Tao "sarılmayı" sevmezdi -bunu severdi çünkü boğulmaktan hoşlanmazdı- ama uyurlarken Tao'nun eli sık sık Tao'nun göğsünde, karnında ya da kışında sahiplenici bir şekilde yayılırdı. Kuzgunu bundan hoşlanıyordu.

Kuzgunu onunla ilgili neredeyse her şeyi seviyordu. Doğrusu, Riley'nin hoşuna gitmeyecek kadar ona bağlanmaya başlamıştı. Tao, kuşun onun hakkında ne kadar bölgeci hissettiğini bilseydi muhtemelen altına sıçar ve bir mil kaçardı.

Dün Riley'yi amcalarının "kendi bölgesi" dediği yerden çıkararak hem Riley'yi hem de kuzgununu etkilemişti. Bir an o karanlık, duygusal açıdan steril çukurdaydı ve kederden başka bir şey hissetmek için mücadele ediyordu. Bir dakika sonra ise boğazını sıkan baskın tutuma tamamen öfkelenmiş ve dünya bir kez daha rengârenk bir yer olmuştu.

O piçin kanıyla kırmızıya boyayacağı bir dünyaydı-

"Sorun ne?" diye gürledi.

"Ben iyiyim." Yarı uykuluyken sesinin ne kadar derin ve çakıllı olduğunu görünce biraz tahrik oldu. "Uyumaya devam et."

"Komplo kurmayı bırak ve zihnini dinlendir." "Ne?"

"Sen bir komplocusun. İntikamını planlamıyor olmana imkân yok." Onun omzunu öptü. "Şimdilik boş ver ve uyumaya devam et."

"Bu işler böyle yürümez."

"Ne zamandır uykusuzluk çekiyorsun?" "Hatırlayabildiğim kadarıyla."

"Uykuya dalmak mı zor yoksa uykuda kalmak mı?"

"Bazen zihnim çok hızlı kapanıyor, bazen de uykuya dalmam biraz zaman alıyor. Ama her zaman birkaç saat sonra uyanıyorum." Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Buna alışkınım."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsunuz bilmiyorum. Çocukluk sürgünümünden ayrıldıktan sonra ... şey, buna uykusuzluk demezdim ama gecenin bir yarısı uyandığım ve bir daha uyuyamadığım bir ay oldu. Dört haftanın sonunda konsantrasyonum boka sarmıştı, bok gibi görünüyordum ve o kadar sinirliydim ki herkesin kafasını ısıırıyordum."

"Babası tarafından sürgün edildiğinde neden Trey ve diğerleriyle birlikte gittiniz?" Genelde kişisel sorular sormazdı ama Tao kendisine sormakta bir sakınca görmediğine göre, onun da aldırmayacağını düşünmüştü.

"Karara katılmadığım için ayrıldım. Ergenlik çağındayken kendinizi olduğunuzdan daha yaşlı ve bilge sanıyorsunuz. Bana göre ayrılmak büyük bir mesele değildi. Yapılacak en bariz şey buydu; sadakatim Trey'e idi ve saygı duymadığım ya da güvenmediğim bir Alfa'yı takip edemezdim. Trey'in babası şeytanın tekiydi."

"Ailen gitmene engel olmaya çalışmadı mı?"

"Hayır. Beni anlıyorlar; Trey'le ayrılmamın yapmam gereken bir şey olduğunu biliyorlardı ve buna saygı duydular." Bunu takdir etmişti. "Daha sonra kardeşimin çiftleştigi sürüye transfer oldular."

"Kardeşin var mı?"

"Sadece bir tane. Bir ağabey, Joaquin. Çiftleşt ve bir sürü çocuğu oldu. Ancak çoğunlukla mutsuz bir çiftleşme. Dürüst olmam gerekirse, onu ya da ailemi gerektiği kadar sık görmüyorum." Tao sesini yumuşatarak, "Ailen hakkında pek bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu. Kız o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Tao onun cevap vermeyeceğini düşündü.

"Bazı şeyler hatırlıyorum," dedi sonunda. Nedense karanlıkta onlardan bahsetmek daha kolaydı. "Annemin gülüşünü hatırlıyorum. Onunla birlikte gülmek istemenize neden olan gerçekten bulaşıcı bir kahkahası vardı. Eskiden bir sürü

ve bir sürü resmimi, sanki anı biriktiriyormuş gibi. Babam eskiz yapmayı, resim çizmeyi ve heykel yapmayı çok severdi. Çalışırken günlerce kendini boş odaya kapatırdı. Bazen de yastığımın üzerine origami hayvanlar bırakırdı." En taze anıları, ne yaparsa yapsın onunla konuşmayı, hatta ona bakmayı reddeden, yatakta ölmekte olan babasına aitti.

Moralinin bozulmaya başladığını hisseden Tao, "Bir keresinde babamı elbise giymiş, az yağlı yoğurt yerken görmüştüm" dedi.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Kulağa çok saçma geliyor, değil mi? Bunun gerçek bir anı olamayacağını düşündüm. Ama kafamda, yatak odamın penceresinden dışarı bakıp onu öyle gördüğüm ve şöyle düşündüğüm bir görüntü var. Babam yoğurttan nefret eder ve bu elbise de neyin nesi? Bir keresinde anneme bundan bahsetmiştim ve o kadar gülmüştü ki altına işeyecek diye korkmuştum. Görünüşe göre bir yılbaşı partisinde herkes zil zurna sarhoş olmuş ve birbirlerine garip şeyler yapma cesareti göstermişler."

Riley gülümsedi. "Ailen eğlenceli insanlara benziyor." "Öyleler."

"Ethan annemin eğlenceli bir insan olduğunu söyledi. Sosyal, pozitif ve yaramazlıklarla dolu. Herkes onu severdi. Babam bir sanatçıydı ve büyük bir kişiliği vardı. Çok duygusaldı. Mutlu olduğunda kendinden geçerdi. Ama üzgün olduğunda

. . . üzgün olduğunda kıyametin koptuğunu sanırdınız. En azından başkaları bana böyle söylüyor."

"Onlar gerçek eşler miydi?"

"Hayır. Daniel bir arkadaşını ziyaret etmek için bizim sürüye geldi. Annemi gördü ve hiç ayrılmadı. Görünüşe göre ilk günden beri birbirlerinden ayrılmıyorlarmış ve birbirlerine bağlanmaları uzun sürmemiş. Hatırladığım kadarıyla bana iyi davrandılar ve ben onlardan ailem olarak bahsediyorum" -dudağını ısırdı- "ama ben amcalarımı ailem olarak görüyorum, gerçekten. Sence bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, hiç de değil." Onun omzunu öptü. "Tanrım, bebeğim, dört yaşından beri seni amcaların büyüttü. Onlar

sana ebeveynlik yaptı. Böyle hissetmende kötü bir şey yok. Eminim onlara sorsan, seni kızları gibi gördüklerini söylerlerdi. Onlardan hoşlanıyorum. Sana karşı bu kadar iyi olmalarını seviyorum." Tao parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi, saçların ipeksi hissi hoşuna gitmişti. "Sürüden uzakta geçirdiğin yılları nasıl geçirdin?"

"Çok seyahat ettim, çok güzel yerler gördüm. New York. Şangay. Londra. Hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalmadım. Ethan ve Max birkaç kez beni görmeye geldiler ve her zaman çok eğlendik. Barınağa bile geldiler."

"Gerçekten mi?"

"Bir sığınma evinde kalmam fikrinden hoşlanmadılar ve buranın anlattığım kadar güzel ve güvenli olduğundan emin olmak istediler. Makenna ve Madisyn'i seviyorlar." Madisyn, Makenna ile birlikte barınakta çalışan bir kedi değiştiriciydi.

"Siz oraya taşındığınızda kontrol etmek için bizim bölgemize gelmemelerine şaşırdım."

"Gideceklerdi ama Makenna onlara oranın harika bir yer olduğunu ve orada güvende olduğumu söyledi."

"Ve sen de geçmişini sürüden saklamaya çalışıyordun." Kızın omzunu cezalandırıcı bir şekilde ısırdı.

İrkildi ve ona kaşlarını çatarak alaycı bir tavır takındı. "Mesele sır saklamak değildi. Sadece oraya ilk gittiğimde bazılarınız bana güvenmeme eğilimindeydi - siz kendiniz sorunlu ve kurnaz olduğum konusunda ısrar ettiniz. Birini dokuz kişiyi vurmaya yönlendirmekle suçlandığımı bilseydiniz, buna inanabilirdiniz, özellikle de sürgün edildiğime ikna olduğunuz için. Greta bunu bana karşı kullanırdı, sadece Trey ve Taryn'i beni göndermeye ikna etmek için değil, bana zarar vermek için de."

Bunu inkar edemezdi. "Peki ya sonra? Neden bize daha sonra söylemiyorsun?"

"Çünkü böyle derin konularda insanlara güvenmek
."

"Bağ kurmaktır," diye bitirdi. "Ve sen bizimle bağ kurmaktan korkuyordun. Sürüyle aranda sağlıklı bir mesafe bırakman gerekiyordu ama bu pek de işe yaramadı," diye ekledi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Sürüye bir yer aramak için gelmemiş olabilirsin ama bir yer buldun. Savannah ve Dexter'ı gerçekten terk eder miydin?"

Bu fikir göğsünü daralttı. "Taryn ve Trey onları ziyaret etmeme izin verirdi."

"Onlarla kalmak varken neden onları ziyaret ediyorsun? Bana onları deli gibi özlemediğini söyle. Onlardan uzakta olmanın biraz olsun canını acıtmadığını söyle. Sen onların annesisin, tüm niyet ve amaçlar için."

"Daha çok eğlenceli teyze gibi."

"Ethan ve Max senin amcaların. Bu onlara ne kadar değer verdiğinizi azaltıyor mu? Neden sürüdeki hiçbir çift Savannah ve Dexter'ı evlat edinmedi sanıyorsun? Onlar senin. Amcalarının seni koruduğu gibi sen de onları korudun. Bunun için sana sonsuza dek tapacaklar. Ve dünyanın neresinde olursanız olun, sizi koruyucuları olarak görecekler ve yanlarında olmanızı dileyecekler. Ama bunu yapmak zorunda değilken neden onları uzaktan sevesin ki?" Öpücüklerini onun omzundan boynuna kadar takip etti. "İnsanlar arasında yaşamaktan mutlu olmazsın Riley."

Bu kendinden emin söz karşısında kaşları birbirine çarptı. "Peki neden bu kadar eminsin?"

"Olduğunuz şeyin yarısını saklamak zorunda kaldığınız bir hayat yaşamak sizi sahte gibi hissettirir. Bundan nefret edersin. Ayrıca, beni özlersin."

Birden kahkahalar yükseldi. "Seni özledim mi?" "Kabul et, bensiz hiçbir şey aynı olmazdı. etrafta."

"Hayır, çok daha iyi olurlardı." Adam kulak memesini sertçe ısırınca irkildi. "Acıdı, göt herif."

"Pislik gibi davranmamaya çalıştım ama olduğumdan başka biri gibi davranmayı oldukça yorucu buluyorum. Sahte olmak istemiyorum."

"İnsanların senden olduğun kişi için nefret etmesini tercih ediyorsun - ne kadar takdire şayan bir davranış."

Kıkırdadı. "Öyle değil mi?" Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirerek tavana doğru kaldırdı. "Eskiden sarı saç tercih ederdim ve nedenini hiç bilmiyorum. Ama senin saçların ... ışığın vuruş şekli, maviden siyaha ve mora kadar her rengi göstermesi ... mükemmel." Kurdu tamamen aynı fikirdeydi, içinde yuvarlanmak istiyordu. Tao onun kulağına konuştu. "Nerede görmek istediğimi biliyor musun? Sen beni emerken kalçalarımın üzerinde."

"Kendini ifade etmekte bu kadar zorlanman beni endişelendiriyor."

Tekrar kıkırdadı. Yorganı arkaya atıp dirseğine dayanarak onun nefis çıplak vücuduna baktı. Zaten kalın ve ağır olan siki neredeyse acıyla zonkluyordu. "Gerçekten çok güzelsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Senin tipin olmadığımı söylemiştin," diye hatırlattı ona.

Kendini onun üzerine bıraktı. "Sen her erkeğin tipisin, bebeğim. Beni dinleme, saçmalıyorum."

"Şimdi de saçmalamaya mı başladın?"

"Hayır." Alt dudağını ağzına çekti ve keskin bir şekilde ısırıldı. Onun her santimini ısırarak ve işaretlemek istiyordu. Diğer erkeklerin onun alındığını bilmesini istiyordu. Kadının göğsünü avuçladı ve başparmağıyla meme ucunu okşadı, kadının ona doğru eğilmesinden hoşlandı. "Seni becereceğim. İçine gireceğim ve seni dolduracağım." Ağzını meme ucunun etrafına kapattı ve sertçe emdi. "Birazdan."

Adam dilini diğer meme ucunun etrafında dolaştırırken kaşlarını çattı. "Ne demek birazdan?" Sesi biraz titrek çıkmıştı. "Neden şimdi değil? Şimdi kulağa daha hoş geliyor."

"Seni becerirken tadını ağızımda istiyorum."

Oh. Peki o zaman. "İşe koyulsan iyi olur, zaman geçiyor."

Tao onun vücudunu yaladı ve ısırdı, her yerde küçük sahiplenme izleri bıraktı. Uyluklarının arasına yerleşerek başparmaklarıyla ıslak kıvrımlarını ayırdı. İhtiyacının kokusu doğrudan sikine vurdu ve içinden bir hırıltı yükseldi. "Çok ıslak." Dilini kıvrımlarının arasına kaydırды ve oradaki tüm kremi yalayıp yuttu. Onun tadı kendi afrodizyağıydı, sanki amı sadece onun için yaratılmıştı. Bu fikir hoşuna gitmemeliydi ama gitmişti. "Beni açgözlü yapıyorsun."

"Ne için?"

"Senden alabileceğim her şeyi." Bir parmağıyla kremadan biraz aldı ve bakışlarını onunkilere kilitleyerek ıslak parmağını kıcının kenarına sürttü. "Bunu istiyorum."

"Hayır."

Bu tepkiyi tamamen bekliyordu. Dişiler anal seksi genellikle eşlerine saklardı. Bunu anlıyor ve saygı duyuyordu, kurdu da öyle. Yine de ... "Ben de istiyorum."

"Bunu paylaştığınız için teşekkürler. Şimdi işe koyulabilirsen harika olur." Adamın dili amının girişinde alaycı bir şekilde gezinirken nefesi kesildi. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarını salladı. Adam parmağını kıcına soktuğu gibi dili de içine battı. "Şimdi bir dakika bekle-"

"Senin kıcını sismeyeceğim bebeğim. Ne kadar istersem isteyeyim, vermeye hazır olmadığın bir şeyi almayacağım." Diliyle onun klitorisini fiskeledi. "Ama bu kıcın ne kadar sıkı ve ateşli olduğunu hissetmek istiyorum. Bunu yapmama izin verecek misin?"

Adam parmağını daha derine sokarken tısladı; yanık şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu. "Sadece beni hızlı boşaltırsan."

"Eğer istediğin buysa ..."

Ağız onun etrafında kenetlendiğinde bir inilti ondan kaydı. Hayatı buna bağlıymış gibi amını yiyordu; tüm bunlar olurken parmağı kıcına girip çıkıyordu. Duyularına yapılan ikili saldırı onu çılgına çevirdi ve sürtünmenin içinde artmasına ve artmasına neden oldu. Sonra ağız klitorisini emdi ve,

Evet, gitmişti. Vücudunu sarsan zevk dalgaları onu titreyen bir karmaşa içinde bırakırken saçlarını okşadı.

Tao onun üzerinde yükseldi, dudaklarını yaladı. "Hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamalı."

Kendisini çağıran bir ihtiyaçla parıldayan, kapüşonlu altın rengi gözlere baktı. Yüzü sahiplenme ve yırtıcı bir açlıkla damgalanmıştı ve bu da kadının amını sıkıyordu. "Becer beni."

"Önce ağzını istiyorum." Saçlarından bir tutam yakalayan Tao onu sertçe öptü ve dilini içine soktu. Kız aldığı kadar iyi verdi, tırnaklarını Tao'nun sırtının derisine geçirdi ve onun sikine sürünmek için yukarı doğru eğildi. Adam inledi, çok doluydu ve onun içinde olmak için can atıyordu. Elbette bir şeye bu kadar ihtiyaç duymak iyi bir şey değildi ama ona ihtiyacı vardı. Bunu değiştirmek mümkün değildi. "Bana ne istediğini söyle Riley."

"Çok konuşuyorsun. Yürü hadi."

"Çok isterdim bebeğim, gerçekten isterdim. Ama istediğimi yapmadın." Azarlıcasına başını salladı. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

Gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına Fenris, yatakta bu kadar geveze olmak zorunda mısın?" Adam durgunlaştı, gözleri tehditle parlıyordu ve kadın bir hata yaptığını anladı. "Um . . ."

"Az önce bana Fenris mi dedin? Çünkü bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Ağzını büktü. "Şey-"

Onu ters çevirdi, dizlerinin üstüne çöktürdü ve kıkına bir tokat attı.

"Hey!"

Saçlarından bir tutam yakaladı ve başını geriye doğru çekti. "Benim adım ne?"

"Az önce bana şaplak attığına inanamıyorum!" Piç kurusu yine yaptı. Uzandı ve göğsünün üst kısmını kesti; içgüdüsel, ilkel bir tepkiydi. Adamın kanı yüzeye çıkarken midesi bulandı. Onu tırnaklarıyla çizmemiş olduğunu fark etti; tırnaklarının uçlarını kullanmıştı.

pençeleri . . ve onu kalıcı olarak işaretleyecek kadar derine pençelemiştir. Aynı farkındalık onun gözlerinde de vardı.

-Gözleri bir an için kurt gibi parladı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim."

Tao sikini kızın amına soktu. Kadın orgazmdan şişmişti ama Tao kendini derinlere zorladı. Çok sıcak ve kaygan olan amcığı sıkıştı ve etrafında dalgalandı. Çok iyiydi. İşaret için kızgın olmalıydı. Bunun yerine o anda patlama riskiyle karşı karşıyaydı. Kadının üzerine eğilerek onu yatağa bastırdı. "Daha ister misin?"

"Ama ben sadece-"

Tekrar içine girdi. "Daha fazlasını istiyor musun?"

İşareti umursamıyor gibi görünmesinden -ya da en azından o anda bunu umursamayacak kadar tahrik olmuş olmasından- etkilenererek basitçe "Evet" dedi.

"O zaman benim lanet adım ne?"

Dişleri uyarı amacıyla kadının omzunu sıyırdı. "Tao" diye ısırdı.

"İşte benim kızım." Onu sertçe becerdi. Belki çok sertti ama kız her acımasız hamleyi karşılamak için kendini geri itiyor ve daha fazlası için inliyordu. Bu boğuk inilti onun kontrolünü elinden alıyordu -ki zaten çok fazla kontrolü vardı.

Onu hareket edemesin diye yatağın daha derinlerine itti, boğazından çıkan kısık gırtlak sesine hiç şaşırmadı. Ona daha da sert ve hızlı bir şekilde vurarak, üstünlüğü ele geçiremediğini anlamasını sağladı. Kadının amcığı adamın etrafında sıkılaşıyor, bir parçasının bu baskın hareketten hoşlandığını gösterdi.

Kızın kulak memesini ısırdı. "İçine boşalacağım Riley. Benden damlayana kadar boşalacağım. Ama önce çığlıklarını duymak ve etrafımda boşaldığını hissetmek istiyorum. Bunu benim için yap." Kızın içine girerken elini kızın etrafına doladı ve klitorisini okşadı. "Gel."

Hırıltılı sözcük saf bir erkek gücüyle titreşerek Riley'yi şiddetli bir orgazmın içine yuvarladı.

Boğazından bir çığlık koptu ve Tao'yu uçurumun kenarına fırlattı. Acı veren bir zevk her tarafını kapladı ve gücünün her zerresini çalarak vücudunu güçsüz ve titrer halde bıraktı. Hareket edebilseydi gevşek bir bez bebek gibi yatağa gömülecekti ama Tao'nun vücudu hâlâ onunkini yerinde tutuyordu.

Birkaç dakika sonra kürek kemiklerinin arasına bir öpücük kondurdu ve onu içinden çıkardı. "Kımıldama."

Vücudunu kontrol edebilecek gücü olsaydı bu emre itaat ederdi -tamam, edebilirdi-. Bunun yerine sert nefes alarak yüzüstü yere yığıldı. Adamın odadan çıktığını hissetti ama ne yaptığını görmek için gözlerini açamadı. Birkaç dakika sonra adam yeniden ortaya çıktı ve ıslak bir bezle sırtını sıvazlamaya başladı. Kaşlarını çattı. Neden onu temizliyordu ki-?

Oh, evet. Belli ki adamın kanının bir kısmı göğsünden kadının sırtına sızmıştı. Onu damgaladığına hâlâ inanamıyordu. Kızarak, "Bunun için gerçekten üzgünüm," dedi.

"Olma."

Adamın soğukkanlı cevabı karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Olmaz mı? O izler çok derin Tao. Solmayacaklar."

"Bunu biliyorum." Yan yatarak, sırtını önüne yaslaması için onu kendine doğru çekti.

"Kızgın olmalısın."

"Ben değilim." Onun omzunu öptü. "Şimdi uyu."

"Uyumak mı?" O gerçek miydi?

"Yorgunsun, uyu."

Onunla daha fazla tartışabilirdi ama yorgundu. Daha da önemlisi uykusu gelmişti. Bu yüzden konuyu kapattı ve gözlerini kapattı. Yarın, bunu yarın halledebilirlerdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

B Tao gözlerini açmadan önce yalnız olduğunu biliyordu. Gelişmiş işitme duyusuyla uzandı, banyoda herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyordu. Hiç hareket yoktu ama Riley'nin kokusu uzun süredir ortalıkta olmadığını düşündürecek kadar güçlüydü.

Kokuyu içine çekerek derin bir nefes aldı. Koku doğrudan sikine ulaştı ve neredeyse inleyecekti. Kadının hemen yanında olmaması büyük bir utançtı; onu sırt üstü yatırıp içine girebilirdi.

Yataktan kalktıktan sonra yıkanıp siyah bir tişört ve lacivert bir kot pantolon giydi ve aşağı indi. Kulübenin içinden hiç ses gelmiyordu, bu yüzden onun ya verandada ya da şezlongda uzanmış olduğunu tahmin etti. Ancak birkaç dakika sonra elinde bir fincan kahveyle veranda kapısından çıktığında, ondan hiçbir iz bulamadı.

Belirgin bir prruk-prruk sesi duyunca başını kaldırdı ve ağaçların üzerinde süzülen çok tanıdık bir kuzgun gördü. Tüylerinin metalik parıltısı güneş ışığında parlıyor, tüyleri dönüşümlü olarak mavi ve mor görünüyordu.

Kurdu derisini itti, dışarı çıkmak istiyordu, güzel kuzgunla oynamak istiyordu. Bunun yerine Tao verandanın direğine yaslandı ve kuzgunun bir dizi kaygısız, akrobatik uçuş manevrası yapmasını izledi. O uçarken, kanatları

ipek hışırtısına benzer bir ses çıkardı. İnanılmaz derecede çevik ve güzeldi, tıpkı Riley'nin kendisi gibi. Onun çırpınışlarını izlemek şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı.

Bir dakika kadar sonra aşağı süzüldü ve verandanın ahşap korkuluğuna tünedi. Başını eğerek ona göz kırptı. Koyu kahverengi gözlerinde şaşırtıcı bir zekâ ve merak vardı. Kuzgun daha önce de ona yaklaşmıştı ama hiç bu kadar yakın olmamıştı; kafasına solucan düşürmeyi tercih ediyor gibiydi.

"O koca gaganla beni ısırma." Yavaşça uzandı ve bir parmağını uzun kanatlarının üzerinde hafifçe gezdirdi. Tüyler beklediğinden daha yumuşaktı.

Vücudu alçaldı ve büyük, hafif kavisli gagasını kaldırdı. Bu ona saldırmaya hazırlanan bir kurdu düşündürdü. Bir toc-toc-toc sesi çıkardı.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Küpeşteye yanaşarak ona doğru ilerledi. Şimşek gibi hızlıydı, gagasını adamın cebinden çıkan cep telefonuna doladı ve bir kanat hışırtısı içinde kayboldu.

"Hey, geri ver onu!"

Yapmadı. Onun yerine neredeyse kendisine dokunabileceği kadar alçaktan daireler çizdi. Tekrar ve tekrar yaptı bunu, ona sataştı. Kuyruğunu yakalamak için sıçradı ve neredeyse onu yakalıyordu. Bir ağaç dalına yerleşti, telefonu yere doğru sarkıttı ... ve o zaman ağacın dibinde kocaman bir kaya olduğunu fark etti.

"Sakin buna cüret etme!" Ama cesaret edebilirdi. Kuzgun bazen küçük bir şeytan olabiliyordu. Fincanını tahta parmaklığın üzerinde dengeledi ve ağaca doğru yürüdü. "Geri ver onu." Elini uzattı ve tekrarladı, "Geri ver." Ama tabii ki vermedi. "Riley, lanet kuzgununa söyle onu geri versin."

Kuzgun ağaçtan süzüldü ve verandadaki salıncağın üzerine kondu, telefonu da oraya bıraktı. Boğazındaki tüyler kabardı ve içinden derin bir vıraklama sesi yükseldi. Bir şikâyeteye benziyordu -muhtemelen hiç eğlenceli olmadığından

-Ama Tao emin olamadı.

"Her neyse," diye homurdandı ve kız tam uçup giderken telefonunu kaptı. Ağaçlara geri dönmek yerine evin içine çekildi. Birkaç dakika sonra Riley pazen gömleklerinden biriyle dışarı çıktı. "Kuzgununuzun benden pek hoşlandığını sanmıyorum," dedi.

"Aslında senin çok komik olduğunu düşünüyor."

Sırtını verandanın direğine yaslayarak bir kolunu ona doladı ve kendine doğru çekti. "Komik mi?"

"Oynamayı seviyor ve inleyip sızlanmanızın komik olduğunu düşünüyor."

Küstahça kaşlarını çattı. "Baskın erkek kurtlar sızlanmaz."

"Biliyorsun.

" "Her neyse."

"Doğrusunu istersen, sana endişe verici bir şekilde bağlanmaya başladı. Hâlâ yapabiliyorken kaçsan iyi olur." Kuzgunu insanlara kolay kolay bağlanmazdı. Bağlandığında da sıkı sıkıya tutunurdu. Onu bırakmak için çok şey gerekiyordu.

Homurdandı ve elini gömleğinin altından geçirerek çıplak poposunu avuçladı. "Kurdumun sana daha az bağlı olduğunu mu düşünüyorsun? Kokunu aldığından beri bana bir dakika bile rahat vermedi. Başlangıçta bile, sen onu etkilemeyi başarmadan önce, seni istiyordu." Tao boynundaki izi yaladı. "Tek yaptığı seni almam için peşime düşmektir. İçindeki hayvanla barışık olmamak kolay değil. Tehlikede olmana ve bundan nefret etmesine rağmen uzun zamandır en rahat olduğu an bu."

Tüm bunları göz önünde bulunduran Riley, "Hayvanlarımız tuhaf." dedi.

"Buna itiraz edemem." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve bakışlarının kızın yüzünde biraz fazla sahiplenici bir şekilde gezinmesine izin verdi. Hiç makyaj yapmamıştı ama yine de kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel görünüyordu. "Neden makyaj yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok. Buna ihtiyacın yok."

Riley'nin ağzı seğirdi. Başka biri için bu bir iltifat olabilirdi. Ama bu sadece Tao'nun

doğrudan, açık sözlü, kozmetik kullanımından şikayetçi. "Bunu dikkate alacağım."

"Yapmalısın." Amını avuçlayarak bir parmağını kıvrımlarının arasına kaydırđı ve ıslak olduğunu görünce mırıldandı. "Yalnız uyanmaktan hoşlanmadım. Seni yanımda bulmak hoşuma gidiyor."

"Sabah seksini seviyorsun," diye düzelitti. Ellerini adamın göğsüne doğru kaydırđı ve adam hafifçe irkildi ama kadın onu yakaladı. Gülümsemesi soldu. "İzler için gerçekten üzgünüm."

Burnunu onunkine sürttü. "Sana söyledim: Olma."

"Ciddi olamazsın."

"Seni çok zorladım; tepki verdin."

"Seni pençelemek başka bir şey, seni yaralamak başka bir şey." Eşi bu yüzden ondan nefret ederdi. Evet, Riley de sırf ona sahip olduğu için ondan nefret ederdi. Tanrım, kıskançlıktan nefret ederdi.

"Ne düşünüyorsun da kaşlarını çatıyorsun?"

"Üzerinde kalıcı bir iz bıraktığım için eşin benden nefret edecek." Onu rahatsız eden şey bu değildi, bu ... "Ve sonra onu üzdüğüm için benden nefret edeceksin."

Fermuarını açarak, "Senden asla nefret edemem," dedi. Tao onu kaldırdı ve sikinin üzerine oturttu, onu içine alırken inledi. "Asla." Tao onu direğe yaslayacak şekilde çevirdi ve kısa, vahşi darbelerle öyle sert boşaldı ki neredeyse sikinin başını koparacaktı. Riley'ye bağlananın sadece kurdu değil, kendisi olduğunu da biliyordu.

Kahvaltıdan sonra Tao son durumu öğrenmek için Sage'i aradı. Silahlı adamı henüz bulamamışlardı, bu da Tao'yu kızdırmış ve Riley'nin kafesteki bir kaplan gibi ininde bir aşağı bir yukarı volta atmasına neden olmuştu. Alfa, Beta ve infazcılarının insan bulunana kadar aramaya devam edecekleri konusunda onları temin etti.

Bütün bir gün başarısızlıkla geçti. Ve bir gün daha. Ve bir gün daha. Tetikçi tam anlamıyla ortadan kaybolmuş gibiydi. Bu durum Riley'nin hiç hoşuna gitmemişti. Daha fazla

Günler geçtikçe daha da huzursuzlaştı. Tao onu yakından izliyor, beklemekten yorulup insanı kendisi aramaya çıkacağından endişe ediyordu. Bu yüzden tüm sürüyle birlikte bir yemeği paylaşmaya davet edildiklerinde, Tao onu biraz neşelendireceğini umarak daveti kabul etti.

Onun sürüsünün aksine, sürü günlük öğünleri paylaşmıyordu ama iki haftada bir birlikte yemek yiyorlardı. Elbette doğası gereği, çoğunlukla yabancı olan bir grup insanla vakit geçirme fikrine karşı çıkıyordu. Ama eğer Riley'yi endişelerinden uzaklaştıracaksa, buna değdi.

Böylece Riley ile birlikte akşam yemeği için ana kulübeye doğru yola çıktılar. Etkinliğin binanın içinde değil, dışarıdaki güzel bahçede düzenlendiği hemen anlaşıldı. Uzun ahşap masaların bir U şekli oluşturacak şekilde kurulma tarzı Tao'ya bir ortaçağ ziyafetini düşündürdü. Dairesel yiyecek standları U şeklinin içinde duruyordu.

Cynthia'yı Lucy ve Alfalar'la birlikte baş masada gören Tao, kıyafetlerini kimin parçaladığını tam olarak bildiğini ifade eden dar gözlü bir bakış gönderdi. Kadının kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı ama Tao bunu yutmamıştı. Riley'nin ona düşmanca bir bakış atması gözünden kaçmamıştı ve buna hiç şaşırmamıştı.

Onlar yemek yerken Tao masaları taradı. Kuzgunlar gülümsüyor ve gülüyor olsalar da, yıldönümü partisinde olmayan bir gerginlik vardı. İçlerinden biri yaralanmıştı ve adalet yerini bulmamıştı, bu yüzden doğal olarak biraz gergindiler. Ancak son tabaklar da kaldırıldıktan kısa bir süre sonra tekila şişeleri ortaya çıktı ve tüm atmosfer değişti.

"Kuzgunlar tekilayı sever," dedi Riley ona. Elbette akşamdan kalma olduğunda tekiladan nefret etme eğilimindeydi.

Tatlısını bitirdikten sonra onlara katılan Lucy, "Riley genellikle bizi masanın altında içer. Ama bu gece değil. Hayır. Bu gece, ayakta kalan son kişi ben olacağım."

Riley tatlı tatlı gülümsedi. "Bunu hep söylüyorsun. Ve her zaman Max'ten en az bir saat önce yüzüstü düşüyorsun."

Max kızarak, "Ben yüzüstü düşmem," diye ısrar etti ama Ethan homurdandı.

"Bu sefer yüzüstü düşmeyeceğim." Lucy parmağını Riley'ye doğru salladı. "Bu gece kurdun seni kulübene kadar taşıması gerekecek ve ben de tamamen uyanık ve uyumlu olacağım."

Tao işlerin pek de öyle yürümemesine şaşırmadı. Tekila akmaya devam etti ve kuzgunların buna karşı yüksek bir toleransı varmış gibi görünse de, sürünün çoğu birkaç saat sonra kabinlerine çekildi.

Gece yarısı olduğunda etrafta sadece o, Riley, amcaları, Lucy, Alfalar ve Hugh vardı. Tekilaya bir damla bile dokunmamış olan Tao dışında herkes kafayı bulmuştu.

Lucy bardağını yere çarptı ve ellerini kaldırdı. "Benden bu kadar," diye mırıldandı. "Sen kazandın, Ri."

"Her zaman öyle değil midir?" diye homurdandı Max, çenesini ellerinin arasına alarak.

Bir süredir masaların ortasında sallanmakta olan Ruby, "Lucy, gel benimle dans et tatlım," diye ısrar etti.

Lucy'nin kaşları birbirine çatıldı. "Ama müzik yok."

"Böyle küçük bir şeyin bizi durdurmasına izin veremeyiz." Ruby

kızını sandalyesinden sürükledi. "Şarkı söyleyeceğim." "Tanrım, hayır, şarkı söyleme," diye yalvardı Sage arkadaşına.

Ruby ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sesimin iyi olmadığını mı söylüyorsun?"

Sage kadehini kaldırdı. "Kadın, sen sağırsın ve bunu biliyorsun."

Hugh güldü, bu da Ruby'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bu çok kabaydı baba," dedi Lucy ona. "Bunu ben söylemiyorum

doğru değil, ama tamamen ve tamamen-" Tam da gök gürültüsünü andıran bir ses havayı yararken vücudu sarsıldı.

Tao, Riley'i yere düşürdü ve vücudunu kendi vücuduyla örterek "Herkes yere yatsın!" diye bağırdı. Kuzgunlar yere atlayarak bardakları etrafa saçtı. Sage ve Max sürünerek Lucy'ye doğru ilerlediler. Ruby çoktan oradaydı, Lucy'nin göğsüne baskı yapıyordu, elleri kandan kıpkırmızıydı. Kahretsin. Riley'nin altında kıpırdadığını hissederek, "Hayır, kıpırdama," diye tısladı.

"Ama Lucy-"

Ethan ona, "Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi. "Max şu anda onunla birlikte; yardım edecektir."

Eğer kendi bölgesinde olsaydı, Tao gerektiğinde Taryn'in onu iyileştirebileceğini bilerek Lucy'ye ulaşmaya çalışmayı göze alabilirdi. O ana kadar Taryn'in iyileştirme becerilerine gerçekten ne kadar güvendiğini hiç fark etmemişti. "Benim için kıpırdama Riley," diye hırladı.

Yere yumruk attı. "Lucy'yi kontrol etmem gerek!"

"İhtiyacımız olan şey onu içeri sokmak." Neyse ki kuzgunlar bu konuda Tao'nun çok ilerisindeydi. Sage, Ruby ve Hugh, Lucy'yi ana kabine taşıırken Max'i korumak için ellerinden geleni yaptılar. Tao Ethan'a başıyla selam verdi, o da diğerlerinin peşinden içeri girerken Riley'yi korumasına yardım etti.

Ethan çalışma odasında doğruca kanepenin üzerine eğilmiş ve sınırlı iyileştirme becerilerini yarı bilinçli Lucy üzerinde kullanan Max'e gitti. Ruby onun yanında telaşla volta atarken, Sage cep telefonuna "o piçi bul" diye bağıırıyordu. Birkaç dakika önce hepsi sallanıyor ve geveliyordu. Herkesi ayıltmak için vurulmak gibisi yoktu.

Sonunda Max doğruldu, alnında boncuk boncuk ter vardı. "Kanama durdu. Kurşun kalbini ıskalamış ve herhangi bir iç hasara yol açmış gibi görünmüyor. Muhtemelen bir süre uyuyacak."

"Teşekkür ederim, Max." Kızının saçlarını okşayan Ruby suçlayıcı bir ifadeyle eşine baktı. "Bana insanın çoktan gittiğinden emin olduğunu söylemiştin." Sesi bastırılmış bir öfkeyle titriyordu.

"Hepimiz öyle düşündük," dedi Sage. "Hugh ve infaz memurları onun bizim bölgemize yakın olmadığından emindiler."

"Belli ki yanılmışlar," diye kestirip attı Ruby.

"Her yeri aradık," dedi Hugh ona. "Her alanı, her mağarayı, aklınıza gelebilecek her olası saklanma yerini. Takip edilecek bir iz bile yoktu."

Ruby dönerek Tao'yla yüzleşti. "Suikastçılara kızımı vurduran bu insanın adını istiyorum!"

Tao çenesini kaldırdı. "O olduğunu sanmıyorum."

Herkes Tao'yla yüzleşmek için döndü ve gözleri büyüdü. "Affedersiniz?" diye sordu Ruby.

Tao, "Birinden kızınızı vurmasını istemesi kesinlikle mantıklı değil" dedi.

Hugh, Sage ile bakıştı. "Belki de Riley'ye ulaşmak için yapmıştır."

Tao Beta'ya doğru başını salladı. "Bana ulaşmak için Riley'ye ateş etti. Ya da en azından ben öyle düşündüm. Lucy'yi ya da bu sürünün başka bir üyesini vurmanın bana zarar vereceğini düşünmesi için hiçbir sebep yok. Adamın kardeşi ölüyor ve kafasında benim Alfa dişimin ona yardım edebileceği düşüncesi var. Bana kızgın çünkü onu dikkate almadığımı düşünüyor. Sürümü uyarmak için Riley'e ateş ettirmesi mantıklı mı? Evet, mantıklı. Lucy'yi vurdurması mantıklı mı? Hiç mantıklı değil."

Ruby kazağının yakasını kavradı. "Yanlışlıkla Lucy'nin senin için bir şey ifade ettiğini düşünebilir."

"Peki neden böyle düşünsün ki?" diye sordu Tao. "Lucy ile gerçek anlamda hiç vakit geçirmedim. Dahası, o benim Alfalarım için hiç kimse değil - onun dikkatini çekmek istediği kişiler onlar, sen değilsin."

Hugh başının arkasını ovuşturdu. "Riley ve Lucy'ye başka kim ateş edebilir ki?"

Tao kaşlarını kaldırdı. "Onları hedef alan bu kişinin yapabileceği onca şey varken, onlara ateş etmiş olması sence de tuhaf değil mi? Anladığım kadarıyla, sadece

Sürü üyelerinize karşı bir kez daha silah kullanıldı."

Riley gözlerini kapattı, adamın bu şekilde devam edeceğinden şüphelenmesi hoşuna gitmemiştir. Kuzgununu sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı.

Ruby, "Wade öldü," diye fısıldadı.

"Ama belki de birileri onun işini bitiremediğini düşünüyordur," dedi Tao. "Lucy'nin de o partide olması gerekiyordu, değil mi?"

Sage başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Çatışma başladığında oraya gidiyordu."

Ruby çenesini dışarı çıkardı. "Hayır, bu tamamen alakasız." "Wade silahı nereden aldı?" Tao Sage'e sordu.

"Buralarda ava çıkan insanlardan birinden çaldığını düşündük," diye yanıtladı Sage. "Ama Lucy ve Riley'i vuran kişi tüfek kullanıyordu, Wade ise pompalı tüfek. Yer değiştirip dağlara doğru uçmadan önce onu Alec'in evinin önüne bıraktı. Biz de onu yok ettik."

"Muhtemelen uzun mesafeli hedefleri vurmak için daha iyi olduğu için bir tüfek kullanıyorlar." Tao kollarını kavuşturdu. "Birebir aynı silah olmaması yanıltıcı anlamına gelmez."

Ruby, Sage'den Tao'ya baktı. "Cidden bunu sürüden birinin yaptığını düşünüyor olamazsın."

"Neden olmasın?" diye sordu Tao. Kadının neden inanmak istemediğini anlıyordu ama onu teskin edemezdi; uygun adımları atabilmek için herkesin gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu. Yanlış kişiyi suçladıkları sürece kimse güvende değildi.

Ruby ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Tekrar başını salladı. "Buna inanmayacağım."

"Neresinden bakarsanız bakın," diye başladı Tao, "bir insanın kızınızı hedef alması hiç mantıklı değil. Riley tam orada, masadaydı. Onu kolayca vurabilirdi" -bu düşünce midesini bulandırdı- "ama yapmamayı seçti. Lucy Riley'nin yakınında değildi, yani kazara onu vurmuş olamaz. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

Teknik olarak çatışmada ölmüş olması gereken iki kişi, o gece onları öldürecek olan silaha benzer bir silahla hedef alınmış durumda." Biraz şoka girmiş gibi görünen Riley'ye döndü. "Orada başka kimler olmalıydı?"

"Cynthia. Görünüşe göre 'gardırop krizi' gibi bir şey yaşamış." Riley onay için Sage'e baktı ve Alfa başını salladı.

"Duncan da orada olmalıydı," dedi Hugh. "Ve Sawyer."

"Neden değillerdi?" Tao sordu.

Hugh omuz silkti. "Duncan'ı bilmiyorum; ona sormanız gerekecek."

"Sawyer bizim kulübedeydi, Riley'yi arıyordu," dedi Max bir koltuğa çökerek. "Daha yeni ayrılmışlardı ama partiye kadar onunla yürümek istedi. Ona çoktan gittiğini söyledim."

Ethan başını salladı. "Sonra silah seslerini duyduk. Normalde silah sesleri bizi telaşlandırmaz ama" -yutkundu- "çıgıllıkları duyduk ve bir şeylerin ters gittiğini anladık."

Hugh uzun bir iç geçirdi. "İçimizden birinin bunu yapabileceğine inanmak istemiyorum."

Tao, "Wade sizinkilerden biriydi ve bunu o yaptı," diye belirtti. Duyarsız olmak istemiyordu ama kafalarını kuma gömmelerine de izin vermeyecekti.

Sage derin bir nefes aldı. "Yarın, Hugh ve ben sürünün her üyesini sorgulayacağız. Bu gece ve Ethan'ın vurulduğu sabah nerede olduklarına ihtiyacımız var. Vurulma olayında parmağı olmadığından emin olabileceğimiz tek kişi bu odada."

Ruby bir kez daha inkâr edercesine başını salladı. "Bu sürüden herhangi biri nasıl olabilir anlamıyorum." Arkadaşı konuşmaya çalıştığında elini kaldırdı. "Artık bunu düşünmek istemiyorum. Sadece Lucy'yi yatağına yatırmak istiyorum."

Sage arkadaşına sarıldı. "O zaman biz de öyle yapacağız." Sage onun kulağına bir şeyler fısıldadı; her ne söylediyse

gözle görülür bir şekilde kendini topladı.

Tao, Riley'nin elini tuttu. "Biz gidiyoruz."

"Sizi eve bırakayım." Hugh arabasının anahtarlarını çıkardı. "Dışarıda hâlâ tüfekte nişan alan birileri olduğunu sanmıyorum; ne de olsa hedeflerini vurdular ve infazcılardan saklanıyor olacaklar. Ama en iyisi tedbirli olmak."

Ethan Max'i kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Eve."

Max başıyla onayladı. "Eve."

Hugh önce Ethan ve Max'i bıraktı, ikisi de Tao'yu Riley'ye "göz kulak olması" konusunda uyardı. Tao bunun iki anlamı olduğunu anladı: "Onu güvende tut" ve "yalnız gitmediğinden emin ol." Riley de çifte anlamı anlamış gibi görünüyordu çünkü her iki amcasına da dar gözlerle baktı.

Hugh misafir kamarasının önünde durduğunda Tao, Riley'yi kelimenin tam anlamıyla içeri itmeden önce ona bıraktığı için teşekkür etti. Kapıyı kilitleyerek, "Gitmeliyiz," dedi.

Tao'ya doğru döndü. "Ne?"

"Git. Bu gece."

Başını sallayarak bir adım geri çekildi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kurdu hırladı. "Evet, öylesin," dedi Tao, ses tonu tartışmaya açık değildi. Bunu hassas bir şekilde halletmesi gerektiğini biliyordu ama hassas bir adam değildi. "Bu durum görüldüğü gibi değil. Sana bir uyarı olarak ateş edilmedi; silahlı adam kasten ıskalamadı. Dışarıda Alec'in partisine gelmeyen konuklara ateş eden manyak bir orospu çocuğu var. Kurşunları seni sıyırmaktan başka bir şey yapmadı, bu da onlar için yeterli olmayabilir. Tekrar deneyebilirler. Gitmemiz gerek."

"Kaçmak mı demek istiyorsun?"

Hayatta olmaz." "Bu kaçmak değil, akıllı olmak."

"Ethan ve Lucy'yi kimin vurduğunu bulmak istiyorum ve onların kanını istiyorum. Bunu elde edene kadar buradan ayrılmayacağım."

Tao istediğini elde edene kadar ona bağıırıp çağırabilirdi ama onu görünce -solgun, kafası karışmış, elleri bastırılmış öfkeyle titriyordu- kalbi yumuşadı. Ve bunu pek kimse yapamazdı, çünkü o sert bir piçti. "Ethan ve Lucy şu anda burada olmaman gerektiği konusunda hemfikirdirler."

"Yanıldığınızı ve bunu yapanın insan olduğunu hiç düşündünüz mü? Lucy'yi bizi korkutup kaçırmak için vurduğunu, böylece daha kolay yakalanacağımızı?"

Aslında bunu hiç düşünmemişti. Bunun olası bir senaryo olduğunu inkâr edememek onu rahatsız ediyordu.

"Öyle ya da böyle Tao, ben gitmiyorum."

"Neden? Burada ne yapabilirsin ki? Sen uygulayıcı değilsin. Bırak bu işi sürünün güvenliğinden sorumlu kişiler halletsin, onların işi bu."

"Oh, ve şimdiye kadar bu konuda harika bir iş çıkardılar, değil mi?" diye alay etti.

"Bu piçi tek başına bulamazsın-"

"Öyleyse bana yardım et." Sesi çatallaştı. Hiç kimseden bir şey istemezdi, bu yüzden Tao bu istek karşısında şaşırılmış görünüyordu. Yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğundan değil, kendine güvenmeyi sevdiğinden. Ama bu farklıydı. "Çatışmalardan sonra berbat bir haldeydim, Tao. Kederle aram iyi değil, onunla yüzleştüğimde güçlü değilim."

Sesindeki kendini kınama onu çok kızdırmıştı. "Bu zayıflık değil Riley. Elbette ölümle başa çıkmakta zorlanıyorsun; anılarını tetikliyor ve aileni kaybettiğinde hissettiğin tüm acıyı yeniden canlandırıyor olmalı."

"Geçen gün 'bölgemde' kaybolduğumda kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" Riley başını salladı. "O partiden sonraki halimle kıyaslanamaz bile."

"Bunun için seni yargılayacağımı mı sanıyorsun? Partide vurulan onca insanı izlememiş olabilirsin ama oradaydın ve duydun. Bu herkesi darmadağın eder."

"Yasını tuttuğum sadece kurbanlar değildi Tao. Kaybettiğim arkadaşımın yasını tutuyordum ve bunu yaparken görünemiyordum bile çünkü o kadar can almıştı. İnsanların Wade'den nefret etmelerini izlemek, onun hayatı boyunca kendi çocuklarının kurbanı olduğunu unutmalarını izlemek çok zordu. O çocukların ölmeyi hak ettiğini söylemiyorum. Hiçbir şekilde hak etmediler. Ama herkesin Wade'in o duruma gelmek için ne kadar acı çekmiş olabileceğini bu kadar kolay görmezden gelmesi nasıl adil olabilirdi?

"Daha da kötüsü, Shirley beni taciz ettiği ve yaptığı şey için beni suçladığı için yas tutacak yerim bile yoktu. Ama Ethan, Max ve Lucy yanımdaydı. Benimle eski Wade hakkında konuştular, resimlerine baktılar ve bir zamanlar tanıdığım kişinin yasını tutmama yardımcı oldular. Beni yargılamadılar ya da bir katilin yasını tuttuğum için kendimi kötü hissettirmeye çalışmadılar. Onlar olmasaydı başa çıkamazdım. Gerçekten yapamazdım. Yardıma ihtiyacım olduğunda yanımdaydılar, bu yüzden bundan vazgeçersem lanetleneneceğim ve

."

Tao onun ensesinden tutup kendine çekti ve bir kolunu ona doladı. "Şşş," diye yatıştırarak sırtını ovdu. Onunla tartışmak, fikrini değiştirmesi için onunla konuşmak istiyordu ama gözlerindeki ve sesindeki acı kesinlikle içini parçalıyordu. Onun şakağını öptü. "Seninle bir anlaşma yapalım. Burada kalacağız ve bunu kimin yaptığını bulmaya çalışacağız ama bu arada biri sana tekrar zarar vermeye kalkarsa Riley, gideriz. Anlaşmamız bu."

"Peki ya o piç kurusuna bedelini ödetene kadar gitmeyi kabul etmezsem?"

"Seni kendim vuracağım ve güvende olacağın bir yere götüreceğim."

Hayır, gitmez, diye düşündü Riley. Bu bok bitene kadar hiçbir yere gitmeyecekti ama bunu kendine saklamaya karar verdi. Onun yardımına ihtiyacı vardı. Tao'nun keskin bir zekâsı ve keskin bir gözü vardı; bir şeyin peşindeyken yorulmak bilmezdi. "Anlaştık."

Tek yapması gereken anlaşmadan caymak zorunda

kalmamayı ummaktı.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Tao çok güzel bir manzaraya uyandı. Riley yatakta onun üzerine yayılmış, muhteşem saçları göğsünün her tarafına dağılmıştı. Hemen dün geceyi hatırladı. Onu elinden geldiğince sakinleştirdiğini, yatağa götürüp sadece sarıldığını, sabahın ikisinde uyandığında Riley'yi yataktan çıkmaya çalışırken bulduğunu hatırladı. Tao onu ikna etmiş, onunla saatlerce Lucy hakkında, çocukluklarından beri ne kadar yakın oldukları hakkında konuşmuştu. Sonra onu yumuşak ve yavaşça kucağına almış, her şeyi olabildiğince uzun bir süreye yaymıştı. Daha sonra sırt üstü yuvarlandı, hala ve ikisi de hemen hemen çökmüşlerdi.

Onu uyandırmak istemedi - zaten yeterince uyumadığını biliyordu - ama yapması gereken önemli bir telefon görüşmesi vardı. Onu dikkatlice yatağa yuvarladı ve yorganın altından çıktı. Yüzü sevimli bir şekilde buruşurken yastığa bir şeyler mırıldandı. Göğsü bir çeşit . . sıktı. Kaşlarını çattı, bu hissin hoşuna gittiğinden emin değildi.

Komodinden telefonunu alarak banyoya gitti ve Trey'i aradı. Tahmin edilebileceği gibi, Alfalar son haberleri pek iyi karşılamadı.

Taryn arka planda söylenirken, Trey Tao ile konuştu. "Ramón, Riley'nin vurulmasıyla bir ilgisi olduğunu inkâr etti ama ben ona inanmadım."

"Neden yapasın ki? Geçimini sağlamak için tonlarca yasadışı iş yapan bir pislik o. Sözünün bir anlamı olan biri değil."

"Sana birkaç kurt göndereceğim. Orada güvenilebileceğin ve neler olduğunu anlamana yardımcı olabilecek insanlara ihtiyacın var."

Tao daha fazla katılamazdı.

"Yarın bir ara gelecekler. Bu arada Riley'nin yanınızdan uzaklaşmasına izin vermeyin."

"Merak etme; bunu yapmaya hiç niyetim yok." İçgüdüleri muhtemelen buna karşı çıkacak olsa da, özellikle de baskın bir dişi olduğu için.

"Yüksek alarmda olun. Herkesten şüphelenin."

Tao gülümsedi. "İkincisi benim için oldukça otomatik."

Telefonu kapattıktan sonra işini halletti ve yatak odasına döndüğünde Riley'nin gitmiş olduğunu gördü. Kot pantolonunu çekiştirdikten sonra mutfaktan gelen sesleri takip etti ve Riley'yi üzerinde tişörtlerinden biri dışında hiçbir şey olmadan iki kahve karıştırırken buldu. Arkasından yaklaştı ve kollarını beline doladı. "Günaydın," dedi boynunu öperek.

Ona daha iyi erişebilmek için başını eğdi. "Günaydın. Trey'i aradın," diye tahmin etti.

"Yaptım." Tao onu yüzüne çevirdi ve ağzına bir öpücük kondurdu. "Takviye kuvvet gönderiyor. Burada neler olup bittiğini anlamamıza yardım edecek güvenilebileceğimiz insanlara ihtiyacımız var."

"Kulağa hoş geliyor."

Tezgâhtan kahvesini aldı ve bir yudum içti. "Sage'e yarın daha fazla kurdun geleceğini haber vermem gerekiyor. Bana burada iyi olacağına dair güvence vermeden önce, benimle geleceğini bil. Seni burada yalnız bırakmamın imkanı yok. İstersen oflayıp pufla ve ayaklarını yere vur, memelerinin sallanmasını izlemek umurumda değil."

Kollarını kavuşturdu. "Aslında itiraz etmeyecektim. Ben aptal değilim Tao. Biri bana zarar vermek istiyor. Ölersem intikam alamam."

İç çekti. "Sadece bir kuzgun intikamı kendi hayatından daha çok önemser."

"Sen Sage ile konuşurken ben de Ruby ile konuşup Lucy'nin nasıl olduğuna bakacağım."

Tao gözlerini kıstı. "Gözümün önünden kaybolman fikri hiç hoşuma gitmiyor."

Gözlerini devirdi. "Seninle aynı binada olacağım."

Yeterince iyi değil. Tao elini kızın ensesinde dolaştırdı. "Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ve seni yakınında tutmanın seni boğulmuş hissettirebileceğini de biliyorum. Sana böyle hissettirmek istemiyorum ama güvende olduğunu bilmek zorundayım. Sadece bunu bana ver."

Bunu düşünürken dilini yanağının içine soktu. "Tamam. Ben ofisin dışında bekleyeceğim ve Ruby'yi arayacağım. Lucy savunmasızken odaya girmeme izin vermeyecektir zaten."

Tao onu tekrar öptü. "Bununla yaşayabilirim."

Bir saat sonra Hugh, Tao'ya Sage'in maun ağacından yapılmış geniş ofisine kadar eşlik etti. Antika kitaplıklar, çift ayaklı bir masa ve eski deri bir ofis koltuğu ile çok eski modaydı.

Beta gitmek yerine Sage'in masasının sağındaki pencereye yaslandı; destekleyici bir hareketti. Tao odanın ortasında durdu, sağlam ve hazır bir şekilde ayakta duruyordu. Alfa onun önündeki masa sandalyesine oturmuş, yorgun görünüyordu.

"Tao, neden burada olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi Sage yorgun bir iç çekişle. "Seni temin ederim ki dikkatim Riley ve kızıma kimin ateş ettiğini bulmaya odaklanmış durumda. Hugh ve ben bugün sürünün her bir üyesiyle görüşeceğiz - onları herhangi bir şeyle suçlamıyoruz, sadece yardımcı olabilecek sorular soruyoruz. Bu noktada kimseyi dışlamıyorum."

"Güzel, ama buraya bununla nasıl başa çıkmayı planladığınızı sormaya gelmedim."

"Oh?"

"Alfalarımın buraya birkaç kurt göndereceğini size bildirmek için geldim. Yarın bir ara gelecekler." Tao, Hugh'nun çevresel görüşünde sertleştiğini fark etti.

Parmaklarını sandalyenin kollarına geçiren Sage ayağa kalktı. "Şimdi bir dakika bekleyin. Buraya yabancıları getirmek istiyorsan izin alacaksın."

"İsteyeceğim tek izin Alfalarımın iznidir. Hesap vereceğim tek insanlar onlardır." Gerçi doğruyu söylemek gerekirse Trey bu yoruma burun kıvrır ve Tao'nun kendisinden başka kimseye hesap vermeyecek kadar tek fikirli olduğunu iddia ederdi. Trey'e göre Tao'yu Baş İnfazcı olarak atamasının nedenlerinden biri de buydu. Alfa körü körüne itaat istemiyordu, kararlı ve Trey'in hâkimiyetinin ağırlığı altında ezilmeyecek insanlar istiyordu.

Yüzü kızaran Sage, "Burası benim bölgem ve benim sürü."

"Size bir soru sorayım. Tek bir şüpheliniz var mı?"

Sage gözlerini kaçırdı. "Hayır."

"Bu bir yalan," dedi Tao. "Kim olabileceğini biliyorsun ama süründen herhangi birinin sorumlu olabileceğine inanmak istemiyorsun. Bu anlaşılabilir bir şey. Ayrıca size çok fazla kör nokta veriyor. Yabancıların böyle bir sorunu olmayacak. Olaya tarafsız bir gözle bakabileceklerdir. Onların burada olmasından fayda sağlayacaksınız."

Hugh pencereden uzaklaştı. "Haklı olabilir, Sage."

"Yabancıların yardımına ihtiyacım yok," diye ısrar etti Sage, Alfa enerjisi ondan yayılıyordu.

Tao baskın hislere karşı dik ve güçlü durdu. Trey'inkiler karşısında pes etmemişti ve Sage'inkiler karşısında da pes etmeyecekti, bu yüzden Alfa kuzgunun Tao'ya boyun eğdireceğini düşünmesine gerek yoktu.

onun isteklerini. "Riley'nin güvenliğini garanti edebilir misin? Gerçekten mi?" Her hecede ağır bir şüphe vardı.

"Onun için endişelendiğini biliyorum," dedi Sage, "ama bu sana böyle bir saygısızlık yapma izni vermez."

Belli ki Alfa, Tao'yu sürüsü dışındakilerin duygularını önemseyen biri sanıyordu. "Bu saygıyla ilgili değil, o yüzden egonun saygıya olan ihtiyacını bir dakikalığına bir kenara bırak. Senin meşhur aletinin ne kadar uzun olduğunu sorgulamıyorum. Bunların hiçbirisi benim için önemli değil. Benim için önemli olan Riley. Onun güvenliği benim önceliğim ve onun senin süründen biri olduğuna inandığını düşünürsek, senin de öyle olmalı."

"O benim sürümün bir parçası. O benim sürümün bir parçası.

onu önemsiyor. Ben de bu kişinin yakalanmasını istiyorum. Kızımı vurdular. Eğer Max olmasaydı, kızım ölmüş olabilirdi. Sürüden birinin tetikçi olabileceğini bilmek ... çok zor."

Tao, "Öyleyse yarın herhangi bir baskınlık oyunu oynamadan sürü arkadaşlarımla bölgenize girmesine izin verin," dedi. "Yardım edebilirler. Birileri hem Riley'ye hem de kızınıza zarar vermek için geçerli bir sebepleri olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Bunun kim olduğunu bilmek istiyorum. Sen de istemiyor musun?"

"Evet, biliyorum." Sage bardağını aldı ve viskiye benzeyen bir şey içti. "Pekâlâ, sürü arkadaşların buraya gelebilir. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Sürümle konuşabilir ve onları sorgulayabilirler ama kimseyi alıkoyamazlar - bu meseleyi devralamazlar."

"İstemiyorlar; sadece Riley'nin güvende olmasını istiyorlar. Soru sormaya geldiğimizde kuzgunlarınızdan işbirliği yapmalarını isteyebilirsiniz çok memnun olurum."

"Onlara söyleyeceğim."

Memnun olan Tao arkasını döndü ve ofisten çıktı. Riley dışarıdaki bordo deri koltukta bekliyordu, ayak bileği sabırsız bir hareketle dönüyordu.

Gülümseyerek ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı?"

"Tamam. Gel hadi." El ele binanın içinde ilerlediler, yol boyunca çeşitli kuzgunların yanından geçtiler -Hepsi de sarsılmış görünüyordu. Sürü arkadaşlarından birinin etrafta dolaşıp kuzgun arkadaşlarını vurduğunu öğrenmenin insana böyle bir şey yapacağını tahmin ediyordu. "Lucy nasıl?"

"Neyse ki daha iyi. Uyanık ama uykulu ve halsiz."

"Kuş şekil değiştirenler yaralandıklarında neden başkalarının yanında olmaktan hoşlanmazlar?"

Omuz silkti. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bu içgüdüsel bir şey. Sadece savunmasız olduğumuzda güvendiğimiz insanların etrafımızda olmasına tahammül ederiz. Ethan sadece yaralandığında senin varlığına tahammül etti çünkü benim korunmamı tercih ederdi."

"Kurtlar yaralandıklarında yanlarında sürü arkadaşlarının olmasını severler."

"Evet ama sizin türünüz kuzgunlardan çok daha dokunsal."

Başını öne eğdi. "Sanırım bu doğru." Tao dışarıda, ormanın sınırında Sawyer'ın kırmızı suratlı Duncan'la oldukça hareketli bir konuşma yaptığını fark etti. Sawyer tamamen rahat görünürken Duncan'ın vücut dili savunmaya yönelikti. "Sana sormak istiyordum. Sawyer'dan neden ayrıldın?"

"Aslında onun kişiliğiyle ilgili bir şey değildi," dedi Riley. "İnsanlar benim iyi bir Beta dişisi olacağımı düşündüler, bu yüzden birlikte olma fikrini sevdiler ve bunun gerçekte olduğundan daha ciddi olmasını umdular. Sawyer bir eş istemiyor, çünkü Beta'ya yükseldiğinde gücü paylaşmak istemiyor, ama Hugh bana bunun dizginleri devretmek konusunda kendisini rahatsız ettiğini söyledi. Kişisel olarak daha etkili bir Beta olduğunu düşünüyor çünkü eşi Dana onu destekliyor, bu yüzden Sawyer'ın çiftleşmesini tercih ederdi."

"Ve Hugh senin o eş olacağını umuyordu." Tao'nun kurdu bu fikir karşısında hırladı.

"Evet, ben de tüm bunları engellemek için kaçamağı bitirdim."

"Sürü, senin Beta dişisi olacağını düşünmemeliydi; o pozisyonu sevmezdin."

Haklıydı ama Riley, "Beta dişi olarak mutlu olamayacağımı nereden çıkardın?" diye sordu.

Homurdandı. "Sen uyumsuz birisin Riley; kuralları ve düzenlemeleri uygulamak senin doğana aykırı olurdu. Ayrıca, otorite pozisyonları seni etkilemez, bu yüzden bu işe gönül vermezdin. Beta olmak zorlu bir iştir. Sevmediğiniz sürece bu işte verimli olamazsınız. Gardiyan rolü sana daha çok yakışır." Bir Muhafız sürüdeki gençleri gözetir. "Taryn'e de söyledim, o da kabul etti. Sürüye katılma teklifini resmi olarak kabul ettiğinde muhtemelen sana bu görevi teklif edecektir." Kızın tuhaf ifadesi karşısında kaşlarını çattı. "Ne?"

"Beni bu kadar iyi görmem hoşuma gitmiyor."

"İstemediğini biliyorum bebeğim. Seni görmem daha iyi değil mi?" Onun "pek sayılmaz" bakışına gülümsedi ve burnunu onunkine sürttü. "Bu konuda o kadar endişelenme."

"Sana inanamıyorum."

Yeni sesle Riley hızla döndüğünde Cynthia'nın ona doğru yürüdüğünü gördü, Shirley de hemen arkasındaydı. "Bir sorun mu var?"

Cynthia, "Kız kardeşim bir deliyi buraya getirdiğin için vuruldu ve sen bunun sorumluluğunu üstlenmek yerine suçu sürüden birinin üzerine mi atmaya çalışıyorsun?" diye kırıptı.

"Doğru değil ama buna neden inanmak istediğini anlayabiliyorum," dedi Riley. "Yani, eğer biri Wade'in başladığı işi gerçekten bitiriyorsa, listesinde sen de varsın." Riley aslında Cynthia'yı şüpheli olmaktan çıkarmıyordu ama bu kısmı kendine saklamaya karar verdi.

Elleri kıvrılan Cynthia, "Liste diye bir şey yok. Bunun Wade'le ya da dört yıl önce olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Riley başını eğdi. "Buna gerçekten inandığını sanmıyorum. Ne düşündüğün de umurumda değil, o yüzden neden ikimiz de çekip gitmiyoruz?"

"Eğer bana kalsaydı, bu bölgeden tamamen uzaklaşırdın. Bu belayı buraya sen getirdin; onu geldiği yere geri götürmelisin."

"Siz ortaya çıkana kadar burada her şey yolundaydı," diye söze girdi Shirley. "Şimdi herkes birbirine şüpheyile bakıyor." Tao'ya baktı. "Fikrimi soracak olursanız, Alfalarınız Riley'ye sürünüzde yer vermeden önce iki kez düşünmeli. Bazı insanlar sadece zehirdir."

Tao ona ters ters baktı. "Mesele de bu zaten: Senin fikrini istemiyorum. Neden istediğimi düşündüğünü de anlamış değilim."

Cynthia korumacı bir tavırla Shirley'nin arkasında durmasını sağladı. "Zahmet etme, Shirley. Bırak da sürüsüne kabul ettiği belanın ne olduğunu kendisi bulsun." Cynthia burnunun ucuyla Riley'ye bakarak küçümser bir ifadeyle başını salladı. "Sürüyü, içlerinden birinin katil olduğuna inandırarak paçayı kurtaracağını düşünmen beni şaşırtmalı. Ama sonra Wade'i bir katil olduğuna inandırarak -"

Riley elini Cynthia'nın boğazına doladı ve kaltağı kendisine doğru sürükledi. "Bu cümleyi bitir, sana meydan okuyorum."

Gözleri kocaman açılmış ve burun delikleri genişlemiş olan Cynthia ona öylece baktı. Riley'nin kuzgunu onun gözlerini oymak istiyordu. "Biliyor musun Cynthia, etrafta pantolonu inik dolaşan hiç erkek yok, o yüzden kendime sormadan edemiyorum.

ağzını açmaya devam et."

Sawyer oluşmaya başlayan kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Shirley biraz tiz bir sesle, "Cynthia'yı boğazından yakalamış," dedi. "Sen bir infazcısın. Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Riley gerildi. Sawyer'dan korktuğu için değil, Tao'dan gelen kahkaha kollarındaki ve ensesindeki küçük tüyleri diken diken eden karanlık ve tehditkâr bir sest.

"Ona dokunursan," dedi Tao Sawyer'a, "seni öldürürüm."

Sawyer bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Riley, geri çekil."

Riley onu görmezden gelerek dikkatini Cynthia'da tuttu. "Boyun eğebilirsin ya da benimle burada ve şimdi dövüşebilirsin - ikisi de benim için uygun. Dürüst olmak gerekirse dövüşmeyi tercih ederim. Tüketmem gereken bir sürü öfke var."

Cynthia'nın gözleri nefretle parlıyordu, bu yüzden dişi boyun eğme hareketiyle yere baktığında samimi bir şok oldu.

Riley onu itti. "Sanırım geri adım attığın için seni suçlayamam. Ben de erkeğimin önünde dayak yemek istemezdim."

Boğazını yatıştırıcı bir şekilde okşayan Cynthia dişlerini gösterdi. "Kapatma düğmen falan yok mu senin? Bu arada, az önce yolun aşağısındaki köyden bir adam aradı; görünüşe göre salakları kaybolmuş."

"Eminim bu hakareti Sawyer G noktayı bulmak için harita kullanırken düşünmüştür. Haksız mıyım?"

Sawyer aralarına girerek, "Yeter," diye çıkıştı. İçini çekti. "Riley, neden sen ve kurt amcalarınızı falan görmeye gitmiyorsunuz? Cynthia, babanı görmek istediğini sanıyordum."

Shirley ona ters ters baktı. "Sürüyü içimizden birinin katil olduğuna inandırmaya çalışıyor ve sen hiçbir şey yapmıyorsun öyle mi?"

"Ortalığı karıştırmaya çalışmayı bırak Shirley," dedi Sawyer. "Sen yetişkin bir kadınsın. Öyle davran." Ona sırtını döndü ve Riley'ye son bir kez bakarak uzaklaştı. Kalabalık daha sonra kendi aralarında fısıldaşarak yavaş yavaş dağıldı.

Riley başını dik tutarak kiralık arabaya doğru ilerledi ve yolcu koltuğuna atladı. O ve Tao, ana kulübeye giden yolda gerçek bir koruma olmadığı için oraya arabayı kullanarak gidecekleri konusunda anlaşmışlardı. Şimdi bundan memnundu, çünkü Cynthia ve Shirley'den bir an önce uzaklaşması gerekiyordu, yoksa o boktan kaltaklara ciddi ciddi patlayacaktı.

Onu daha çok rahatsız eden şey, sürünün öylece durup yaşanan dramı izlemesiydi; ne bir destek, ne Sawyer'la onu savunmak için bir konuşma, ne de başka bir şey. Kimsenin onu savunmasına ihtiyacı olduğundan değil, ama kahretsin, onların onun sürüsü olması gerekiyordu. Anka kurtları, suçlamalar ayaklarının dibine serilirken asla seyirci kalmazdı. Başka bir şey olmasa bile, sözsüz bir destek jestiyle onun arkasında olurlardı. Ve Anka Sürüsü'nün Exodus Sürüsü'nden daha çok evi gibi hissettiğini kabul etmek zorundaydı.

Tao onları kulübeye geri götürürken ne o ne de Tao tek kelime etti. İçeride Tao, sehpayı ve kanepeyi duvara yaklaştırıp geniş bir alan yaratarak onu şaşırttı. Sonra yüzünü ona döndü ve "Vur bana" dedi.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Vur bana," diye tekrarladı Tao, onun ne kadar gergin olduğunu hissederek. "İçindekilerin hepsini çıkarmazsan patlayacaksın. Merak etme; ben de böyle ufacık tefecik bir şeyden yumruk yiyebilirim, orospu çocuğu." Çenesini okşadı, az önce ona indirdiği darbenin verdiği acıyı hafifletmeye çalışıyordu. "Bu konuda bu kadar hevesli olmaman gerekiyordu."

Omuz silkti, tatlı tatlı gülümsedi. "Özür dilerim."

Öyle mi? Sesi hiç de öyle gelmiyordu. Ona biraz yer açarak ayaklarını omuz genişliğinde açarak dikti. "Tekrar."

Tao gerçekten de onun uyuşturucu kullanan bir sokak dövüşçüsü gibi üzerine gelmesini beklemiyordu ama Riley kelimenin tam anlamıyla hiç istifini bozmamıştı. Çok hızlıydı. Fena hızlıydı aslında. Akıcıydı da. Dövüşürken bile zarafetle hareket ediyordu. Bir insanın vücudundaki her hassas bölgeyi biliyor ve yumrukları, tekmeleri ve jilet gibi keskin pençeleriyle her birini hedef alıyordu.

Tao her darbeyi engellemek için elinden geleni yaptı ama Tao sinsi bir kavgacıydı ve haksız yere dövüşmekten çekinmiyordu, bu yüzden Tao'ya birkaç kez vurdu. Yine de bir kez bile kan akmamıştı; pençeleriyle onu taradığında bile. Yine de bazı çürükleri olduğu kesindi. Bu da onu ve kurdunu gururlandırıyordu.

Tao, "Sana dövüşmeyi kim öğretti?" diye sorarken kendini gülümserken buldu.

"Ethan."

Kadın onu bir kez daha çenesinden yakalayınca homurdandı. "Lanet olsun. Kuzgunlar neden hep yüze saldırır?" Bir başka yumruğu daha engelleyerek onu kendine doğru çekti ve kollarını onun etrafında kilitledi. "Daha iyi misin, bebeğim?"

Uzun bir nefes çekti. "Artık patlayacakmışım gibi hissetmiyorum."

"Güzel." Çenesini okşadı. "Bir erkek gibi yumruk atıyorsun. Bunu bir daha asla yapmayalım."

"Tamam."

Ona sokuldu. "Cynthia'nın seninle yüzleşmesi beni ne kadar kızdırmış olsa da, onu boğazından yakaladığında oldukça ateşli olduğunu inkar edemem. Bir parçam o anda seni domaltıp çiğ çiğ sikmek istedi."

Gülümsedi ve onun içinde eridi. "Bunu biz duş aldıktan sonra yapabilirsin... hatta belki biz duş alırken bile yapabilirsin."

"Kulağa adil geliyor." Tao bir kolunu onun omuzlarına atarak merdivenlerden yukarı çıkmasına rehberlik etti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Y Beni dinlemiyorsun, değil mi?"

Riley gözlerini kırıştırtarak kahvaltı barındaki koltuğundan başını kaldırdı. "Öyleyim," diye yalan söyledi.

"Öyle mi?" dedi Tao, sesinde ağır bir şüphe vardı. "Az önce ne dedim ben?"

Dudaklarını büzdü. "Hâlâ sindirmeye çalışıyorum." "Tam olarak neyi işliyorsun?"
"Geçmişe dönmeyelim Tao."

Gözlerini kapadı ve boş kupasını tezgâha vurdu. "Bu saçmalık için çok erken, Porter. Çok erken." Fincana biraz daha kahve koyarak, "Sana bu sabah saatimi bulduğumu söylüyordum. Spor çantamın içindeydi. Oraya nasıl girdiğini merak ediyorum," diye ekledi sertçe.

Bir gülümsemeyi bastırdı. "Çok gizemli." Kahvesini içerken onun mutfakta koşuşturmasını izledi; dolapları kontrol ediyor, buzdolabı mıknaatılarını karıştırıyor ve meyve sıkacağına kurcalıyordu. Riley gülümsemek zorunda kaldı. Tüm zamanının sevimli bir yavru tarafından alınmasına o kadar alışmıştı ki ne yapacağını bilemiyordu. "Birinin peşinden koşmak zorunda olmamak sana garip geliyor."

Tao'nun kaşları çatıldı. "Molanın tadını çıkarıyorum." Kadın homurdandı. "Kye'ı deli gibi özlüyorsun."

"Evet, Savannah ve Dexter'ı özlüyorsun." Daha önce onun cep telefonuyla konuştuğunu duymuştu.

çocuklarla konuşurkenki yumuşak ses tonuydu. Tao bunun farkında olup olmadığından emin değildi ama bu ses tonunu sadece onlarla kullanıyordu. "Onları her sabah arayacağına söz vermiştin, değil mi?" Çocuklara karşı tam bir yumuşaklık içindeydi ve Tao bunu oldukça sevimli buluyordu. "Nasıllar?"

"Sorun çıkarıyor. Yiyecek istifliyor. Greta'ya tıslıyorlar. Söylediğim zaman gelmediğim için bana kızgınlar." Bu da Riley'nin kendini tam bir pislik gibi hissetmesine neden oldu.

"Sana kimin ateş ettiğini bir an önce bulup buradan siktir olup gitmeyi hedefliyorum." Kız alt dudağındaki bir damla kahveyi yalarken Tao'nun midesi sıkıştı. Bu ağzı en son tattığından beri bir saat bile geçmemişti ve bunu tekrar istiyordu. Ayrıca onun dudaklarının sikiinin etrafına sarıldığını da görmek istiyordu. Bu sık sık hayal ettiği bir şeydi. Muhtemelen çok sık, ama takıntı yapacak daha kötü şeyler olduğuna karar verdi, bu yüzden kendine bu konuda zor zamanlar yaşatmadı.

"Seks hakkında düşünüyorsun, değil mi?" Riley bunu her zaman anlayabilirdi çünkü yüzü tamamen donuk olurdu ama gözlerinde onu mızraklayan yoğun bir enerji olurdu.

"Tam olarak ağzını sikmeyi düşünüyorum." "Tabii ki düşünüyorsun," dedi sertçe. "Sen bir erkeksin. Erkekler hayal görüyorlar."

Gülümsedi. "Sikimi ağzının içinde kaydırmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmeme izin vermeyecek misin? Bu hiç adil değil. Sana her zaman oral seks yapıyorum."

"Oh, bir şampiyon gibi kedi yediğini inkar etmeyeceğim." Güldü. "Şampiyon gibi mi?"

"Kesinlikle. Ama biliyorsunuz, erektil disfonksiyon vakalarının yüzde yetmişinden fazlası çok fazla oral seks yapmaktan kaynaklanıyor."

"Değiller."

"Olabilirler," dedi. "Ayrıca, almak için gerçekten vermemelisin."

Kadının yanına geçti ve onu tabureden çekerek ellerini kışına doğru kaydirdi. "Bunu bir şey almak için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü senin tadını seviyorum." Hoşuna gitmişti. Hatta can atıyordu. "Bağımlılık yapıyor."

"Gerçekten mi? Tadım neye benziyor?"

Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi ve "Benimki" diye cevap verdi.

Riley bu yorumdan ne anlam çıkaracağını ya da buna nasıl karşılık vereceğini tam olarak bilmiyordu. Sanki bunu sezmiş gibi eğlenerek gülümsedi. Riley gözlerini kısmıştı. "Dengemi kaybetmemden hoşlanıyorsun, değil mi?" Bu bir sorudan çok bir suçlamaydı.

"Bu adil. Her zaman dengemi sarsıyorsun."

Dışarıda iki arabanın durduğunu duyunca kaşlarını çatı. "Eğer bunlar Anka kurtlarıysa, erken gelmişler."

"Tabii ki erkenciler," diyerek onu ön kapıya kadar takip etti. "Senin için endişeleniyorlar."

Kapıyı ardına kadar açan Riley, Hugh'nun dört tanıdık kurdu merdivenlerden çıkarıp verandaya götürdüğünü gördü. Beta'ya hızlı bir gülümseme verdi. "Selam Hugh."

Gülümsemesi biraz gergindi. "Arkadaşlarınız burada. Onlara bu kulübenin yanındaki iki kulübe tahsis edildi. Burada işiniz bittiğinde onlara yolu tarif edebilir misiniz?"

"Tabii ki."

Hugh başını sallayarak kurtların kiraladığı SUV'nin yanına park ettiği Chevy'ye döndü. Beta, arkasında bir toprak bulutu bırakarak uzaklaştı. Anka kurtları teker teker kulübeye ve ine girdiler.

Dante onun omzunu sıktı ve Tao'nun sırtını sıvazladı. "İkiniz de nasılsınız?"

"Daha iyiydik," dedi Tao. "Herkes nasıl?" "Sen ve Riley için endişelenmek dışında herkes iyi."

Jaime kollarını Riley'ye doladı. "İtiraf etmeliyim ki seni vurmaya çalışanın ağzını burnunu kırmak isterdim." Geri çekilip Riley'nin gözlerini tutarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Riley. "Geldiğin için minnettarım."

Makenna ona sarıldı. "Elbette geldik. Seni ne kadar çabuk eve götürür ve buradan uzaklaştırırsak o kadar iyi."

"Sanırım bu da kimin tetikte olduğunu bulmak ve sonra da durumun icabına bakmak anlamına geliyor," dedi Dante, koltuğa gömülerek.

Makenna parmağını kaldırdı. "Önce kahve."

"Bende bir tane var, teşekkürler," dedi Riley ona. "Gerçi kahvaltı barında bırakmıştım."

"Onu da yanımda getireceğim." Makenna mutfağa doğru ilerledi ve -Riley ile Tao'yu selamlamak için başını eğdikten sonra- Ryan arkadaşının peşinden gitti.

Çalışma odasının etrafında bir tur atan Jaime, "Burası çok şirin. Diğer kulübeler de aynı mı?"

Riley omuz silkti. "Hemen hemen, evet."

Dante Jaime'yi kucağına çekti. "Arkadaşın Riley nasıl?"

"Zayıf ama iyileşiyor," diye cevap verdi ve kanepede onlara katıldı.

Jaime'nin kaşları birbirine çatıldı. "Sürünün bir şifacısı yok mu?"

"Hayır. Max Amcamın süreci hızlandıracak kadar iyileştirme becerisi var."

"Lucy'nin şansına, vurulduğu sırada Max oradaydı," dedi Tao, kanepenin koluna tüneyip Lucy'nin yanına uzanarak.

Birkaç dakika sonra Ryan kendisi ve eşi için iki yemek sandalyesini çalışma odasına taşıırken Makenna da bir tepsi kahve getirdi. Herkes yerleşip fincanları eline aldığı anda Makenna, "Şimdi bize tam olarak neler olduğunu anlat, hiçbir şeyi dışarıda bırakma," dedi.

Riley ve Tao onlara her şeyi anlattılar; son silahlı saldırılardan, Cynthia ve Shirley ile yaşadığı çatışmalardan ve hatta birinin Tao'nun kıyafetlerini paramparça etmesine kadar.

"Muhtemelen birileri Wade'in başlattığı işi bitirmek için orada olması gereken insanları vuruyor."

O geceki parti," dedi Tao. "Ama aklıma birilerinin Riley için önemli olan insanlara zarar vererek onu incitmeye çalışmasının da aynı derecede mümkün olduğu geldi. Ethan'a isabet eden kurşun gerçekten de ona yönelik olabilirdi."

Dante, "Bir başka teori de, birilerinin Riley ve Lucy'nin Wade'i depresyondan çıkaramayarak onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünmesi ve şimdi onları cezalandırıyor olmaları" dedi.

Riley bir an için bunu düşündü. "Olabilir. Biz onun en yakın arkadaşlarıydık. Bu Shirley'i en olası şüpheli yapar ama itiraf etmeliyim ki ona duyduğum öfke beni biraz kör ediyor olabilir. Yani, onu elinde bir tüfekte dağlarda bir yerde çömelmiş olarak hayal edemiyorum. Ayrıca bunu her kim yaptıysa Beta ve infazcılardan kaçmak için iyi bir iş çıkarmış. Shirley bana izlerini nasıl örtbas edeceğini çok iyi bilen biri gibi gelmiyor."

Makenna başını öne eğdi. "Senin ve Lucy'nin Wade'i hayal kırıklığına uğrattığınızı düşünen başka biri var mı?"

"Sadece babası," diye yanıtladı Riley. "Ama o da uzun zaman önce öldü. Wade'in ben ve Lucy dışında hiç arkadaşı yoktu."

"Peki ya Wade'in vurduğu çocukların aileleri?" diye sordu Jaime. "Sence ateş eden kişi onlardan biri olabilir mi, senin hayatta olmana içerledikleri için ölmeni istiyor olabilirler mi?"

"Artık hiçbiri böyle hissetmiyor gibi görünüyor," dedi. Tao.

"Tamam, o zaman teoriye geri dönelim. Wade'in başladığı işi bitiriyor olabilir," dedi Dante. "O gece orada kim olmalıydı?"

"Ben, Lucy, Cynthia, Sawyer ve Duncan."

Ryan Riley'ye baktı. "Onlardan herhangi biriyle kişisel bir sorunun var mı?"

"Öyle de denebilir." Riley onlara Cynthia ile olan geçmişini anlattı. "Ayrıca şu anda eski sevgilimle çıkıyor - gerçi dürüst olmak gerekirse 'çıkmaq' bunun için güçlü bir kelime olabilir-. Sawyer Beta olmak için sırada ve Cynthia her zaman Beta olmak istemiştir."

"Yani seni bir tehdit olarak görebilir," dedi Jaime.

"Riley hâlâ Sawyer'ı istiyorsa, o bir tehdit olabilir." Tao bundan emindi. "Adam hâlâ onu istiyor, kuzgunu bile onu sahipleniyor. Bence Cynthia güç merdiveninden düşmemek için ne gerekiyorsa yapacak biri."

"Ama kendi kız kardeşini vuracak biri olduğundan emin değilim," dedi Riley. "Lucy'ye ayıracak fazla zamanı olmayabilir, hatta ondan pek hoşlanmayabilir ama o yine de onun kız kardeşi."

Dante elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorum. Birinin kardeşin olması seni önemseydiği anlamına gelmez. Bazı insanlar kimseye değer vermeyi beceremez."

Dante'nin kendi kardeşini düşündüğünü bilen Tao başını salladı. "Bu doğru."

"Bana Sawyer ve Duncan'dan bahset," dedi Dante.

Riley kahvesinden bir yudum aldı. "Sawyer hırslı, son derece baskın ve fazla sarsılmıyor. Duncan çok baskın ama içine kapanık ve bölgesinden ayrılmayı sevmiyor. Bir de Cynthia ile kişisel bir geçmişi var. Aslında yattığı tüm erkekler arasında en uzun süre onunla çıkmış ve bence ona biraz değer bile veriyor. Sadece gücü daha çok önemsiyor."

Jaime küpesiyle oynadı. "Duncan ile hiç sorun yaşadın mı?"

Riley başını salladı. "Hem de hiç."

"Şu Sawyer denen adam," diye başladı Makenna, "ne zamandır birlikteydiniz?"

Riley geçmişi düşünerek, "Çok uzun değil. Birkaç ay."

"Kim kimi terk etti?" diye sordu Jaime.

"Bitirdim," diye yanıtladı Riley. "Ama şirret bir şekilde değil."

Dante parmaklarını Jaime'nin kalçasına vurdu. "Nasıl tepki verdi?"

"Her baskın erkek terk edilmeye ne tepki verirse o tepkiyi verir - bu egoyu zedeler. Ama bizim bir

Büyük bir kavga ya da başka bir şey." Aslında Riley onun pek de umurunda olmadığı izlenimini edinmişti.

"Bu onun kızgın olmadığı anlamına gelmez," dedi Ryan avucunu kaşıyarak.

Makenna gülümsedi ve onun koluna dokundu. "Ooh, yakında para kazanacaksın."

Ryan arkadaşına kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sağ elinizin avucu kaşınıyorsa, yakında para kazanacaksınız demektir."

Ryan ona baktı. "Bana buna gerçekten inanmadığını söyle."

Bir el salladı. "Peki, karamsar ol."

"Kötümser değilim, gerçekçi davranıyorum. Bir ara deneyin."

Makenna ofladı. "Batıl inançların hiçbir gerçekliği olmadığını düşünmekte neden ısrar ediyorsun anlamıyorum. Riley'ye Cuma günü seyahate çıkmamasını söyledim çünkü bu uğursuzluk getirir, ama o uyarımı dikkate almadı ve bakın ne oldu."

"Gerçekten tüm bunların buraya bir Cuma günü geldiği için mi düşünüyorsunuz?"

Makenna çenesini kaldırdı. "Ses tonun umurumda değil." "Benim bir ses tonum yok."

Riley gülümseyerek fincanını boşalttı ve ayağa kalktı. "Yeniden doldurmam gerek."

Makenna ve Jaime onun peşinden mutfağa girdiğinde Tao şaşırmadı. Ya da bir itiş kakış sesinin hemen ardından veranda kapısının açılıp kapanma sesi duyulduğunda. Kızlar hiç şüphesiz Riley'yi Tao ile arasında neler olup bittiği konusunda özel olarak sorgulamak için dışarı sürüklemişlerdi. Ne de olsa kulübe seks kokuyordu ve Riley ile Tao birbirlerinin kokularını taşıyorlardı, yani bunu saklamanın hiçbir yolu yoktu.

Dante kanepeye daha da gömüldü. "Birbirinizin etrafında dans etmeyi bırakmanızın zamanı gelmişti. Sadece seks yapıyormuş gibi mi davranacaksınız?"

"Hayır."

"Güzel." Dante onu işaret etti. "Bunu berbat etme Tao."

"Denesem de yapabileceğimi sanmıyorum. Onu kızdırdığımda çoğunlukla gözlerini deviriyor."

"Kendini şanslı say. Jaime onu kızdırdığımda tüm CD'lerimi yanlış kutulara koyuyor." Dante'nin OKB'si olduğu için bu onun için bir kâbusa benziyordu.

"Kenna beni alışverişe götürüyor," diye homurdandı Ryan. "Dindar bir pazarlık avcısıyla hiç alışverişe çıktın mı? Çok acı vericidir."

"Geçen gün Jaime'yi yanına aldı, ben de gittim," dedi Dante. "Bütün gün devam ettiler. Her rafı ve rafı aradılar ve mağaza asistanlarına depolarda bir şeyler arattılar. İstediklerini bulduklarında, internet sitelerinde fiyatları karşılaştırdılar, ürünlerin nerede daha ucuz olduğunu öğrendiler ve sonra da oraya gittiler."

Tao biraz kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Riley alışveriş merkezlerini sevmez, sadece internetten alışveriş yapar."

Dante ağzı açık kaldı. "Dostum, gitmesine izin verme. Hem de hiç. Cidden, alışveriş merkezini sevmeyen bir kadın Tanrı'nın bir armağanıdır; bu armağanı şükran ve zarafetle kabul et."

Ryan homurdandı. "Riley'nin Kenna'ya da bulaşacağını umalım."

Makenna'nın alışverişten düzinelerce poşetle ve yüzünde coşkulu bir gülümsemeye döndüğünü gördüğü zamanları düşünen Tao ağzını buruşturdu. "Evet, bunun gerçekten olacağını sanmıyorum."

Ryan içini çekti, suratı asıktı. "Evet, ben de öyle."

Güverteye çıkan Makenna veranda kapısını kapattı. "Eee? Tao yatakta iyi mi? Bilmek zorundayım." Bir elini kaldırdı. "Hiçbir şey olmadığını söyleme. Birbirinizi kokluyorsunuz."

"Bunu inkâr etmeyecektim," dedi Riley. "Ve evet, yatak odasını çok iyi biliyor."

Jaime onun ellerini birleştirdi. "Aranızdaki sadece seks mi yoksa

... ?"

Açıkçası Riley için bundan daha fazlası gibi gelmeye başlamıştı ama o sadece, "Bir kaçamak için anlaştığımız," dedi.

Jaime ellerini indirdi. "Hayır, bu bir kaçamaktan fazlası olmalı. Tao'yla çiftleşirsen sürüden ayrılmayacaksın. Bu fikri sevdim."

Riley gözlerini devirdi. "Sürüden ayrılmayacağım ve bunu hepimiz biliyoruz."

"Evet, ama Tao ile çiftleşmek bana ekstra sigorta sağlar."

"Sizce gerçek eş olmanız mümkün mü?" diye sordu Makenna.

Şaka mı yapıyordu?

"Tao ve ben birbirimize uymuyoruz."

Jaime bir el salladı. "Elbette biliyorsun. Tao'nun hiçbir zaman iyi bir ilişkisi olmadı. Çok gergin ve inatçıdır ve duygularını ya da fikirlerini tutamaz. Bu da pek çok baskın dişiye kızdırır ve tartışma üstüne tartışmaya yol açar. Ama siz onun ruh hali değişimlerine gözlerinizi deviriyorsunuz. Öfke nöbetlerini görmezden gelirsiniz. Hakaretlerine gülümsersiniz. Ne düşündüğünüzü söylersiniz ve ona bunu kabul etmekten başka seçenek bırakmazsınız. İhtiyacı olan şey de bu - onun içini dökme ihtiyacından dolayı tehdit edilmeyen ya da meydan okunmayan biri. Hatta bunu komik buluyorsunuz."

Evet, öyle. "Hiç bu kadar kolay öfkelenen birini tanımamıştım."

"Belirgin bir çift olmasanız da çalışıyorsunuz."

Makenna başıyla onayladı. "Kabul edelim Riley: İnsanların sana fazla yaklaşmasından hoşlanmıyorsun. Bu saçmalığa katlanmayacaktır ve sadece Tao kadar kararlı ve dik kafalı biri bununla gerçekten başa çıkabilir ve sana ulaşabilir. Kontrolcü olmayan birine ihtiyacın var. Tao işinize burnunu sokan bir baş belası olabilir ama kontrolcü değildir - ki bu da baskın bir erkek için nadir bir durumdur. Ayrıca dikkatinizi çekecek kadar karmaşık biri. Dürüst olun; konsantrasyon süreniz kısa ve çok kolay sıkılıyorsunuz. O her şeyi ilginç kılacaktır."

Riley nefesini üfleyerek verandadaki salıncağa oturdu.

Jaime başını eğerek ona baktı. "Olaylara daha önce hiç bu şekilde bakmamıştın, değil mi?"

"Hayır. Dediğin gibi, biz bariz bir çift değiliz." "Ryan ve ben de öyle," dedi Makenna. "O da Kadere inanırım ve en az onlar kadar batıl inançlarım vardır. İnsanlarla çalışmayı ve onlara yardım etmeyi seviyorum. Ryan insanları sevmez, nokta. Ama çalışıyoruz."

"Dante kontrolü seviyor," dedi Jaime. "Ben ne istersem onu yapmayı seviyorum. O tam bir düzen manyağı, ben ise kaostun içinde düzen buluyorum. Ama biz mutluyuz."

Riley arkasına yaslandı. "Ama Tao benim gerçek eşim olsaydı, bunu bir şekilde hissetmez miydim?"

"Tam olarak değil," dedi Jaime. "Dante'nin gerçek eşim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onu yıllardır tanıyordum ama bunu hissetmemiştim. İkimizin de çiftleşme bağının frekansını bozan çok fazla sorunu vardı. Sen ve Tao bir şeyler inşa ederseniz, kendi sorunlarınızı çözebilirsiniz. Belki çiftleşme bağı yerine oturur, belki de oturmaz. Bunun için baskı yapmak gerekebilir-" Avlu kapısı açılıp erkekler dışarı çıkınca sözünü kesti.

"Dedikodu yapmayı bitirdiniz mi?" diye sordu Dante.

Jaime çenesini kaldırdı, küskün görünüyordu. "Biz dedikodu yapmayız."

Arkadaşı kıs kıs güldü. "Tabii ki bilmiyorsun." "Peki, şimdi ne olacak?"

Riley ona sordu.

"Sen ve Tao burada kalacaksınız, biz de o gece partide olması gereken diğer kişileri sorgulayacağız," diye yanıtladı Dante. "Neden orada olmadıklarını bilmemiz gerekiyor, çünkü birileri ne olacağını bildiği için gitmemiş olabilir."

"Sence onlardan biri Wade'i bu işe bulaştırmış olabilir mi ve şimdi de işi bitiriyorlar mı?" Riley sordu.

"Muhtemelen," dedi Dante. "Araştırmamız gereken birkaç teori var."

Riley, "Wade'in yaptığı şey onun karakterine tamamen aykırıydı ama o zamanlar kendinde değildi," dedi. "İnsanlar böyle depresyonda olduklarında garip ve hatta korkunç şeyler yaparlar. Dürüst olmak gerekirse bunun arkasında kimsenin olduğunu sanmıyorum."

Dante verandanın direğine yaslandı. "Muhtemelen haklısın ama yine de onlarla konuşmak istiyorum. Hâlâ içlerinden birinin son silahlı saldırılardan sorumlu olma ihtimali var."

"Bizimle konuşmayabilirler," dedi Makenna.

"Bilge bana sürü arkadaşlarına seninle işbirliği yapmalarını söyleyeceğine dair güvence verdi," dedi Tao. "Umarım bu onların bunu yapması için yeterli olur."

Riley Dante'ye "Suçlayıcı bir tavır takınma, yoksa savunmaya geçerler," dedi.

Beta ona köpekbalığı sırtışıyla baktı. "Merak etme, bu benim ilk sorgu turum değil."

"Evet, senin sorgulama versiyonun hakkında her şeyi biliyorum." Bu konuda oldukça acımasız bir ustaydı. "Beni endişelendiren de bu."

"Görüşmeleri yapmak için ayrılalım derim," diye önerdi Dante. "Jaime ve ben Sawyer'la konuşacağız, çünkü Beta olmaya çok hevesli olduğu için bir Beta'yla konuşma olasılığının daha yüksek olduğunu düşünüyorum. Shirley ile de sohbet edeceğiz." Dante Makenna'ya döndü. "İnsanları konuşturmakta iyisin, o yüzden sen Ryan'la birlikte Cynthia ve Duncan'ı görmeye git."

Makenna'nın başını sallamasıyla Dante doğruldu. "O zaman gidelim."

Shirley'nin kulübesi yakındaydı, bu yüzden Dante önce onunla konuşmaları gerektiğine karar verdi. Parmaklarını Jaime'ninkilerle birleştirerek, misafir kulübelerinin neredeyse birebir aynısı olan küçük binaya doğru ilerledi.

Shirley ön kapıyı açmakta ağırdan aldı. Sonra kapı aralığında durdu, kollarını kavuşturdu, aşağıya baktı.

Köylülere dik dik bakan bir prenses gibi onlara bakıyordu. Kurdu hırladı.

Yine de ona içten bir gülümseme sundu. "Ben Dante, bu da-"

"Buraya gelmemeliydin."

Dante, "Eminim Alfa'nız bunu yapacağımız konusunda sizi uyarmıştır," dedi.

Shirley ona doğru biraz eğildi. "Ona söylediğimi sana da söyleyeyim. Sürüden kimsenin tetikçi olduğuna inanmıyorum. Sürü arkadaşının orijinal teorisi mantıklı olan tek teori."

"Duyduğuma göre," diye başladı Dante, "dört yıl önce o kuzgunları vurması için birilerinin oğlunuzu manipüle ettiğini düşünüyor musunuz."

Shirley doğruldu, yüzü hafifçe yumuşadı. "Benim Wade'im nazik bir çocuktur. Sevecendi. Vücudunda saldırgan bir kemik bile yoktu. Depresyonda olsa bile, tüm o insanları öldürmek için kendine bir silah bulma zahmetine girdiğine inanmıyorum. İmkânı yok." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Eğer sürüden biri yaptıysa, bu sadece Riley olabilir."

Dante hırıltısını bastırdı. Kabul etse de etmese de Riley onun sürü arkadaşıydı ve birinin onun hakkında böyle bir suçlamada bulunmasından hoşlanmıyordu. Görünüşe göre Jaime'nin de hoşuna gitmemişti çünkü eli Jaime'nin elini sıkıca kavramıştı. "Neden?"

"Çünkü onun yaşamasına izin verdi."

Sanki bu bir kanıtmış gibi söyledi. Dante kendini sakın konuşmaya zorladı. "Belki de Wade'in o şefkatli yanı, diğerlerinin aksine onun arkadaşı olduğunu anlayacak kadar ortaya çıktığı için yaşamasına izin verdi."

Shirley başka tarafa baktı.

"Eğer haklıysanız ve biri oğlunuza o silahı verdiyse, şimdi işi bitirmeye niyetli olabilirler. Kim olduğunu bilmek istemez misiniz? Wade'e bunu kimin yapmış olabileceğini bilmek istemez misiniz?"

Shirley bir şey söylemedi ama yüzündeki düşmanlık ifadesi kaybolmuş gibiydi.

"Ölümünden önce Wade ile çok vakit geçiren oldu mu?" diye sordu Dante.

Shirley içini çekerek şakağını ovuşturdu. "Bilmiyorum."

"Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum," diye başladı Dante, "ama iyice düşünmeni istiyorum. O zamanlar onu sık sık ziyaret eden biri var mıydı?"

"Riley ve Lucy."

"Başka kimse var mı?"

Shirley tam hayır diyecekti ki kaşları çatıldı. "Sawyer birkaç kez buraya geldi, aklıma geldi. Bu beni şaşırttı, çünkü arkadaş değillerdi. Wade'den tam olarak hoşlanmıyor değildi ama ona karşı hep mesafeliydi."

"Ne hakkında konuştuklarını biliyor musun?" Dante sordu.

Shirley başını salladı. "Şimdi düşünüyorum da, Wade de o zamanlar çok fazla mesaj alırdı."

"Kimden?"

"Emin değilim. Belki bir kız arkadaşı vardır diye düşünerek ona kim olduğunu sorardım ama o hep 'Hiç kimse' diye mırıldanır ve çekip giderdi."

Bir süre sonra Dante başını salladı. "Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz." Jaime'nin elini hâlâ tutarak onu patikadan aşağı çekti.

Jaime kapının kapandığını duyunca, "Çok hoş bir kadın," diye mırıldandı. "Riley'ye katılıyorum. Shirley çok kızgın ve Riley'ye karşı büyük bir istek duyuyor ama onda o katil havası yok. Peki Sawyer'ı nerede bulacağız?"

Dante sırf bu yüzden onu öptü. "Riley biz ayrılmadan önce Hugh'yu aradı; Sawyer'ın güney çevresinde devriye gezdiğini söyledi."

"O zaman o tarafa gidelim."

Sawyer'ı bulmaları uzun sürmedi ve onların kendisine doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü görünce hiç şaşırmış ya da korkmuş görünmüyordu.

Dante birkaç adım ötede durdu. "Ben Dante, bu da eşim Jaime. Konuşmak için birkaç dakikanız var mı diye merak ediyorduk. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, Riley ve Lucy'nin peşine düşen kişinin olası hedeflerinden birisiniz. Bunun arkasında kimin olduğunu bulmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Sawyer bir dakika boyunca onları dikkatle inceledi. "Siz Betas'sınız."

Dante başıyla onayladı. "Öyleyiz."

Sadece bu gerçek bile Sawyer'ın gardını düşürmesi için yeterli görünüyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sizin yaş grubunuzda kuzgunlara karşı kin besleyen birini tanıyor musunuz?"

"Sadece Wade. Eminim Riley size onun büyümesinin nasıl bir şey olduğunu anlatmıştır."

"Evet," diye onayladı Dante. "Eğer birileri partiye katılmayan birkaçınızı hedef alıyorsa, bu Wade'in yaptıklarının haklı olduğunu ve işinin yarım kaldığını düşündüklerini gösterir. Hatta birileri dört yıl önce Wade'i bu yönde biraz itmiş bile olabilir."

Sawyer'ın bakışı kuşkuluydu. "Shirley ikincisine inanıyor ama bunun tek nedeni Wade'in yaptığı şeyi kabullenmesinin zor olması. Ama Wade pek çok şeye sahip olsa da zayıf biri değildi. Akran baskısı onun üzerinde hiç işe yaramadı. Ve zeki bir çocuktur. Eğer birisi onun beynini yıkayarak doğasına aykırı bir şey yaptırmaya çalışsaydı, bunu fark ederdi."

"O gece partide olmanız için özellikle istekli görünen biri var mıydı?"

Sawyer dudaklarını büzdü. "Hayır."

"Gitmemeniz için sizi ikna etmeye çalışan oldu mu?"

Sawyer soru karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Cynthia o gece beni evine çekmeye çalıştı. Riley ile ayrıldığımızı duymuştu."

Dante'nin kaşları kalktı. "Cynthia'ya mı gittin?"

"Hayır, Riley'yi aramaya gittim. O çoktan gitmişti."

Dante bir an sessiz kaldı. "Vurulmadan önce Wade ile çok zaman geçirdiğinizi iddia ediyorsunuz. Shirley arkadaş olmadığınız için bunu garip bulduğunu söyledi."

"Riley onun için endişeleniyordu."

"Ona yardım etmenin onu etkileyeceğini mi düşündün?" diye sordu Jaime. "Bu onun sana geri dönmesini sağlayabilir mi?"

"Belki, ama sonra endişelenmekte ne kadar haklı olduğunu gördüm," dedi Sawyer. "Çok kilo kaybetmişti, hijyenine dikkat etmiyordu ve içinde hiçbir dürtü yoktu - yataktan kalkmak için bile motivasyonu yoktu. Odasında bir sürü çizim vardı."

Dante başını eğdi. "Ne tür çizimler?"

"Karanlık ve şiddet doluydular," diyor Sawyer. "İblis tipi canavarların resimleri, kabuslardan fırlamış gibi. Sadece siyah ve kırmızı renkleri kullanırdı. Ona bunları sordum. İblislerin onunla konuştuğunu, kan istediklerini söyledi. Kendi kanını kastettiğini düşündüm - yüzleşemediği bir tür iç şeytani vardı ve kendine zarar vermek istiyordu."

"Kimseye söyledin mi?" Jaime sordu.

"Shirley'e söyledim. Karanlık resimler çizmesinin nasıl bir sorun olduğunu anlamadı. Çocukluğundan beri kâbus bozukluğu yaşadığını ve rüyalarında gördüğü şeyleri hep çizdiğini, boş yere yaygara kopardığını söyledi." Sawyer iç çekti. "Onu dinledim ve şimdi o öldü, bir sürü başka insan da öyle. Bununla yaşamak zorundayım."

Kısa bir duraksamadan sonra Jaime konuştu. "Shirley o zamanlar birinin ona çok mesaj attığını söyledi. Sen miydin o?"

"Evet," diye yanıtladı Sawyer. "Onu kontrol etmek, nasıl olduğunu görmek hoşuma gidiyordu. İtiraf edeyim, Riley'yi etkilemeye çalışıyordum. Ama durumunun ne kadar kötü olduğunu anladığımda, yıllar boyunca bu kişiyi savunmak için ne kadar az şey yaptığımı fark ettiğimde, kendimi bok gibi hissettim ve ona yardım etmek istedim." Omuz silkti. "Ama yapamadım," diye ekledi acımasızca. "Hiçbirimiz yapamadık."

Ryan'la birlikte Cynthia'nın kulübesine vardıklarında Makenna içini çekti. Bu kaltakla konuşmak için can atmıyordu ama yapılması gerekiyordu. Çoğunlukla dilsiz olan arkadaşı bunu kesinlikle yapmayacaktı ve en iyisi de buydu, çünkü o pek insan canlısı sayılmazdı. "Lütfen ona homurdanmaktan kaçınmaya çalış. Kapıyı yüzümüze kapatması için ona bir bahane vermek istemiyorum."

Ryan, tabii ki, homurdandı.

"Ben de onun yanında olmak istemiyorum, o yüzden şu işi bitirelim." Verandaya çıkan Makenna kapıyı çaldı.

Cynthia bir aralık açtı, gözleri kısılmıştı. "Sorularınızın hiçbirine cevap vermiyorum, söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Riley bizimle konuşmaktan kaçındığını söyledi," diye yalan söyledi Makenna, "ama ben de seni suçlu gösterecek bir şey yapmayacağını söyledim. En azından saklayacak bir şeyin yoksa. Var mı?"

Gözleri parladı. "Hayır, bilmiyorum."

"Ama bizimle konuşmayacaksın," diye belirtti Makenna. Kızın dudakları büzüldü. "Konuşmak zorunda değilim."

"Sizin yerinizde olsam, kız kardeşimi kimin vurduğunu öğrenmek ve cezasını çekmesini isterdim. Ve alabileceğim her türlü yardımı kabul ederdim."

Cynthia tereddüt etti, kararsız görünüyordu.

"Sadece birkaç sorumuz var." Makenna'nın ses tonu kararlı ve dostçaydı. "Uzun sürmeyecek."

Cynthia sabırsızlıkla içini çekerek kapıyı biraz daha araladı. "Kardeşimi vuran kişinin bu sürünün bir parçası olmadığına kesinlikle inanıyorum. Buradaki herkes Lucy'yi sever." Bu sözleri kıskançlıkla söylemişti. "Dört yıl önce olanlar hepimizi yaraladı. Hiçbirimiz bunun tekrarlanmasını istemeyiz."

"Alec'in partisine davetliydin ama gitmedin. Neden?"

Cynthia gözlerini kırptırdı. "Gitmeye niyetim vardı. Sadece hazırlanmak için geç kalmıştım."

"Senden gitmemeni isteyen biri oldu mu?"

Bir elini kalçasına koydu. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Dalga geç benimle."

"Duncan onunla kaplıcaların yakınındaki sevişme yerinde buluşmamı istedi. O zamanlar çıkıyorduk. Ama ona partide olacağımı ve benimle orada buluşması gerektiğini söyledim. Böyle bir partiyi kaçıramazdım."

Makenna yalanı duydu. "Gerçekten mi? Çünkü biz farklı duyduk," diye blöf yaptı, Cynthia'nın önce diğerleriyle konuştuklarına ve kendisiyle çelişecek bir şey duyduklarına inanmasını umuyordu.

Cynthia'nın gözleri gerildi. "Sawyer sana söyledi." Burnunu çekti. "Tamam, iyi, o gece onu evime davet ettim. Alec'le arasında olanlardan sonra partiye gitmek isteyeceğini düşünmemiştim zaten."

"Ayrıntıya girebilir misiniz?" diye sordu Ryan.

Cynthia, "Alec ve arkadaşlarına Wade'i rahat bırakmalarını emretti ama neden umursadığını bilmiyorum. Onlar da kabul etti. Ertesi gece Wade'in ağzını burnunu kırdılar -Alec Sawyer'a ondan emir almayacağı mesajını gönderiyordu. Sonunda düello yaptılar ve Alec kazanamayacağını anlayınca teslim oldu. Daha sonra özür diledi ve diğerleri de özür diledi. Birkaç gece sonra, hep birlikte bir bara gittiler. Bir noktada Sawyer'ı sarhoş ettiler, çırılçıplak soydular, bir ağaca bağladılar ve orada bıraktılar. Ama fotoğraf çekmeden önce değil. Bunun Sawyer'ı ne kadar kızdırdığını tahmin edebilirsiniz."

Evet, Makenna yapabilirdi. Baskın erkeklerin yüz mil uzunluğunda gururlu bir çizgisi vardı.

Cynthia, "Tabii Sawyer eve döndüğünde Alec'i resmen ezdi geçti," diye devam etti. "İlk kez böyle kafa kafaya gelmiyorlardı ve muhtemelen son da olmayacaktı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Belki partiden bir ay önce, onun gibi bir şey. O zamana kadar aralarını düzeltmişlerdi ama Sawyer'ın gideceğini söylemesi beni yine de şaşırttı. Onun yerinde olsaydım bir daha onların yanında sarhoş olma riskine girmezdim."

"Anlıyorum. Son bir şey daha. Sizin yaş grubunuzdaki insanlara karşı kin besleyen birileri var mı?"

"Tabii. Riley. Bundan şüphe duyduğunu görebiliyorum. Ona hayatının kaç yılını zavallı Wade'i savunarak geçirdiğini sorun. Ne yaparsa yapsın onu hedef almaya devam eden insanlarla tartışarak ve savaşıarak kaç yıl geçirdiğini sor. Belki de depresyonu için hepsini suçluyordu."

Kaltak. Makenna ona birkaç dişinin fazla görüldüğünden şüphelendiği minnettar bir gülümseme sundu. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Bir şey değil." Sonra da kapıyı suratlarına çarptı.

Ryan homurdanarak Makenna'yı Cynthia'nın yolunun sonuna kadar sürükledi.

"Ne kadar tatlı bir kız," dedi Makenna. "En azından bizimle konuştu. Umarım Duncan da konuşur."

Makenna ve Ryan doğruca Duncan'ı bulabilecekleri söylenen doğu sınırına gittiler. Büyük bir kayanın üzerinde oturuyordu. Onların yaklaştığını görünce, yavaşça ayağa kalktı... sanki bir yılanın çözülmesi gibi. Onlara bariz bir güvensizlikle baktı.

Onu rahatlatmayı uman Makenna gülümseyerek kendini ve Ryan'ı tanıttı. "Bize birkaç dakikanızı ayırabilerseniz sizinle konuşmak istiyoruz. Sorularımız oldukça basit."

Uzun bir süre sonra Duncan, "Pekâlâ. Sor." "Alec'in partisine neden gitmedin?"

"Davet edilmedim."

Gözlerini kırptırdı. "Baban senin de orada olman gerektiğini düşünüyor."

"Ona gideceğimi söyledim," dedi Duncan. "Aslında planım Cynthia ile kaplıcaların yakınında buluşmaktı."

Makenna başıyla onayladı. "Sen neden davet edilmedin?"

Duncan omuz silktili. "Muhtemelen Alec benden hiç hoşlanmadığı içindir. Cynthia benim için onu terk etti ve o da bunu pek iyi karşılamadı."

"Cynthia o gece sizinle buluşmayı kabul etti mi?"

"Hayır."

"Sawyer, Cynthia'nın onu evine davet ettiğini söylüyor," dedi Makenna mümkün olduğunca hassas bir şekilde.

"Muhtemelen öyledir," dedi Duncan, ses tonu şaşırtıcı derecede dengeliydi. "Cynthia hem pasta yemeyi hem de pastayı yemeyi seviyor. O zamanlar benimle ilişkisini bitirmek istemiyordu ama Sawyer'ı istiyordu, onu uzun zamandır istiyordu."

Makenna, gözlerinde kısa bir süre için acı belirirken, bunun onu açıkça incittiğini düşündü. Onun için biraz üzmekten kendini alamadı. "Wade'den başka kimin senin yaş grubuna karşı kin beslemiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Duncan başını salladı. "Hayır."

Makenna, Ryan'ın yanında gerildiğini hissetti ve nedenini biliyordu; yalanı o da hissetmişti. "Duncan, şimdi gerçekten de bilgi saklamanın sırası değil."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sana tüm bildiklerimi anlattım." "Cynthia hakkında mı?"

Derin bir nefes verdi. "Evet, tamam. Eğer bir şey söylersem, onu suçlayacaksın."

Makenna, "Zaten parmaklar onu işaret ediyor, Duncan," dedi. "Onu korumak istediğini biliyorum ve bunu anlayabiliyorum. Ama biri Riley ve Lucy'ye ateş etti. Durdurulmaları gerekiyor."

"Cynthia Lucy'ye zarar vermez."

Buna gerçekten inanıyor gibi görünüyordu, diye düşündü Makenna. Öte yandan o inanmıyordu. Kan, insanlar için her zaman bir şey ifade etmiyordu. "O zaman bize neden diğerlerine kin beslemiş olabileceğini söylemenin ne zararı var?"

"Kin beslediğinden değil." Gözlerini ovuşturdu. "Bak, biri onu incitti, tamam mı? Kötü incitti."

Makenna'nın midesi bulandı, çünkü gözlerindeki acıdan "incinmek" derken neyi kastettiği anlaşıyordu. Cynthia'dan hoşlanmıyordu ama yine de ona karşı sempati duyabiliyordu. "Kim yaptı bunu?" Ama Duncan cevap vermedi; sadece omzunun üzerinden baktı. "En azından şuna cevap ver: O gece partide miydiler?"

"Bilmiyorum."

"Duncan."

"Bilmiyorum. Cynthia ona kimin zarar verdiğini bilmiyor. Şelalenin yanında uyandı. Sırılsıklamdı, sanki suya batırılmış gibiydi. Giysileri yırtılmıştı, zihni uyuşturulmuş gibi bulanıktı ve ... tecavüze uğradığını bilecek kadar acı çekiyordu. Ama bunu kimin yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, olanlara dair hiçbir şey hatırlamıyordu."

Hay sikeyim. "Bu ne zaman oldu?" Adam cevap vermekte tereddüt edince kadın nazikçe itti. "Ne zaman oldu?"

"Vurulmadan altı ay önce."

"Ailesine söyledi mi?"

"Hayır. Utanıyordu. Kontrol Cynthia için önemlidir. Ona her kim saldırdıysa o gece bunu elinden aldı. Bildiğim tek şey şelalenin yanında uyandıktan sonra evime gelmiş olması. Üzerinde hiç koku yoktu, su onları yıkayıp götürmüştü. Duş almasına yardım ettim, annemin kıyafetlerinden bazılarını giydirdim ... ve sonra gitti. O zamandan beri bu konu hakkında konuşmadı. Bunun olduğunu bile kabul etmiyor."

Yalnız şekil değiştirenler için sığınma evinde çalışan Makenna, saldırıya uğramış pek çok insanla tanışmıştı ve pek çoğu da bunu inkâr ediyordu çünkü başa çıkabilmelerinin tek yolu buydu.

"Şimdi sen bunun onun tüm o insanların ölmesini istemesi için bir neden olduğunu düşünüyorsun, belki de ona zarar veren kişinin canını yaktığını bilmenin en iyi yolunun hepsini öldürmek olduğunu düşündü." Duncan başını salladı. "Sürüdeki yetişkinlerden biri olmadığına dair kesin bir şey söyleyemeyiz."

Kimin yaptığını. Ayrıca, bunu görmezden geliyor. İntikam almak için yeterince düşünmek şöyle dursun, bununla yüzleşmeyecek bile."

Adamın haklı olduğunu düşündü. "Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Eğer yapsaydım, ölmüş olurlardı." Gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. "Şimdi benim de bir nedenim olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Onun intikamını alma umuduyla onları öldürtmediğimi kim söylüyor?"

"Öyle mi?" diye sordu Ryan.

"Hayır," dedi Duncan. "Ama kimin yaptığını bilseydim intikamını alırdım. Kaltağın teki olabiliyor ve insanları incitmekten zevk alıyor, bu da ona pek çok düşman kazandırdı ama bunu hak etmedi."

Makenna'nın da buna katılması gerekirdi. "Sorularımızı yanıtladığınız için teşekkür ederim. Cynthia'nın saldırısından sürüye bahsetmeyeceğim."

Ryan'la birlikte Duncan'ın duyamayacağı bir yere gittiklerinde Ryan ona, "Onun için üzülme. Riley'yi perişan etmek için elinden geleni yapan birinci sınıf bir sürtük o."

Makenna iç çekti. "Biliyorum. Bazı insanların sadece nefret dolu ve olumsuz olduğunu öğrendim. Böyle bir manzaraya uyanan birinin mutlu bir insan olacağını düşünürsünüz. Yani, şu kaktüslere, kayalara ve dağlara baksana. Bahse girerim buralarda çok güzel vahşi yaşam vardır." Aniden durdu ve kolunu uzatarak Ryan'ın ileriye doğru tek bir adım atmasını engelledi. "Bak, ayağının yanında yerde bir bozuk para var. Sana yakında para alacağını söylemedim mi?" Onu almak için eğildi ama sonra elini geri çekti. "Kuyruk tarafı yukarı bakıyor. Dokunma ona."

Ryan homurdanarak başını salladı ve uzaklaştı.

Makenna onun arkasından bakakaldı. "Böyle konuşmana gerek yok, Beyaz Diş."

Zümrüdüanka kurtları daha sonra Riley ve Tao'nun geçici kulübesine döndüklerinde, hep birlikte çalışma odasına yerleştiler ve burada sorgulamaların nasıl gittiğini tartıştılar.

Daha sonra Tao, "Kısacası, her birinin -en azından- o gece ölen çocuklara kızmış olmak için bir nedeni var" dedi.

Dante yumruğunu Jaime'nin uzun samur atkuyruğuna indirdi. "Sana sormak istiyordum Riley, partiye gitmemen için sana baskı yapan oldu mu?"

"Buna gerek yoktu," dedi Riley. "Gitmeye hiç niyetim yoktu."

Makenna'nın kaşları çatıldı. "Neden yaptın?"

"Lucy gitmek istedi ama yalnız gitmek istemedi." Kimse Lucy'nin olanlarla bir ilgisi olduğunu ima etmeye kalkışmadan önce Riley elini kaldırdı. "Lucy olamaz, o vuruldu."

Ryan, "Bir suç ortağı olabilir ama bu biraz abartılı olur," dedi.

Tao bir kolunu Riley'ye doladı. "Lucy seni çağırmasaydı hiç gitmeyeceğini söylemiştin."

"Evet, yani?"

"Yani insanlar sizin orada olmanızı beklemiyor olabilir. Wade sizi gördüğüne şaşırmış olabilir."

Riley yutkundu, Wade'in boş bakışlarını hatırlıyordu. "O gece pek bir şey hissettiğini sanmıyorum, en azından şaşırdığını."

Dante Tao'ya döndü. "İçgüdülerin sana ne söylüyor? İçgüdülerine güveniyorum."

"İçgüdülerime güvenemiyorum," dedi Tao. "Bu insanlara başka şeyler yüzünden o kadar kızgınım ki bu konuda tarafsız olamıyorum."

Riley de tam olarak aynı sorunu yaşıyordu. Ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen kendini kurtların her birine gülümserken buldu. "Geldiğinize gerçekten çok sevindim."

Jaime gülümsemeye karşılık verdi. "Tabii ki geldik. Siz sürüsünüz."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

| yarın eve gidebiliriz diye düşünüyordum."

Riley resmen oyun kumandasını düşürdü. Öğleden sonrasını mahvetmek zorunda mıydı? Şimdiye kadar Max'ten ödünç aldığı Xbox'ta oynayarak gayet güzel bir gün geçirmişlerdi ve Killer Instinct'te Tao'nun kışını tekmelemek oldukça eğlenceliydi. Şimdi de ağzından saçma sapan laflar çıkıyordu. "Bak-"

Yere bağdaş kurarak oturan Tao yüzünü tamamen ona döndü. "Dört gün oldu Riley. Dört. Başka hiçbir şey olmadı. Tek bir şey bile. Sanırım tetikçinin Wade'in başladığı yerden bitirmek istediği konusunda yanılmışız. Bence Ethan ve Lucy aracılığıyla sana zarar vermek istediler. Dün bu teoriyi Sage ve Ruby'ye anlattığımızda sen de oradaydın; onlar da aynı fikirde."

"Muhtemelen haklısınız ama yine de birinin cezalandırıldığını görmek istiyorum."

Tao onu kucağına çekerek üzerine oturttu. "İstiyor musun? Ait olduğun yerde, evinde olmak varken gerçekten burada mı kalmak istiyorsun?" Kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İstediyini sanmıyorum. Kuzgunun da istediğini sanmıyorum."

Bu konuda haklıydı. Kuzgun artık Exodus bölgesini evi olarak görmüyordu. Orada belli bir rahatlık bulmuştu ve orada olmaktan keyif alıyordu ama özliyordu

Phoenix Sürüsü bölgesi, onu arzuluyordu. Ve evet, tamam, Riley de öyle.

Elini kadının sırtında aşağı yukarı gezdirerek, "Eve, çocukların yanına dönmek istemiyor musun?" diye sordu.

Riley'nin göğsü gerildi. "Elbette özlüyorum." Onları deliler gibi özliyordu ve telefonda onlara bir süre daha burada olmayacağını açıklamak zorunda kaldığı her an canı yanıyordu.

"Onlar senin için intikamdan daha önemli değil mi?"

"Öyle olduklarını biliyorsun."

"O zaman gidelim buradan." Elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi. "Dün gece Trey'le telefonda konuştum. Ramon tamamen geri çekilmiş. Vurulduğün gün Trey onunla konuştuğundan beri tek bir arama bile yapmadı. Eve gitmek güvenli. Vakit geldi. Sage cinayetleri araştırmaya devam edecek, Lucy'yi kimin vurduğunu en az sizin kadar o da bilmek istiyor."

Gözlerini kapattı, parçalanmıştı. Bir süredir onu orada tutan şey öfkeydi. Ama şimdi kana susamışlığı biraz yatıştığından, silahlı adamın kendisini Savannah ve Dexter'dan uzak tutmasına izin vermektense çocukların yanına dönmekle daha çok ilgileniyordu. O piş böyle bir gücü hak etmiyordu.

İç çekerek gözlerini açtı. "Pekâlâ, gidebiliriz."

Tao gülümsedi ve onu öptü. "İşte benim kızım." Kurdu rahatlamış bir şekilde sarktı.

"Ama gitmeden önce Lucy'yi görmek istiyorum. Onu kontrol etmek istiyorum."

Tao başını salladı. "Sage'i arayacağım, ona gideceğimizi söyleyeceğim ve veda etmek için Lucy'nin odasına girmene izin verip vermeyeceğini soracağım. Nasıl olur?"

"Bu iyi olur."

Tao cep telefonunu çıkardı. "Numarası ne?"

"Ezbere bilmiyorum. Sadece telefonumu kullan." Telefonu sehpadan aldı ve ona uzattı.

Sage'in numarasını rehberinde buldu ve Riley'i kendisine doğru bastırarak n u m a r a y ı çevirdi.

konuşmayı duymak. Alfa'nın cevap vermesi biraz zaman aldı.

"Merhaba," diye selamladı, sesi alışılmadık derecede sertti. "Sage, ben Tao."

"Anladığım kadarıyla duymuşsun." Tao sustu.

"Neyi duydum?" "Sawyer hakkında."

"Peki ya o?"

"Yirmi dakika önce vuruldu."

Hay sikeyim. Riley'nin gözlerinin öfkeyle parıldamasına hiç şaşırmayan Tao, Alfa'ya "Tam olarak ne oldu?" diye sordu.

"Çoğu sabah yaptığı gibi çevrede devriye geziyordu," diye yanıtladı Sage. "Hugh silah sesini duydu ve son zamanlarda olanları göz önünde bulundurarak bunun bir insan avcısı olduğunu düşünmek istemedi. Olay yerine ilk giden o oldu ve kan akışını durdurmayı başardı. Kurşun Sawyer'ın yan tarafını yırtmış ama neyse ki önemli bir organa isabet etmemiş." Durakladı. "Bunu daha önce duymamış olmanıza şaşırdım. Max'i çağırmak zorunda kaldık - o ve Ethan ne olduğunu biliyor." Arka planda başka sesler duyuldu ve ardından Sage, "Gitmem gerek Tao. Daha sonra tekrar konuşabiliriz."

Tao telefonunu masanın üzerine bıraktı. "Tüm bunları duydun mu?" Riley ayağa fırladı. "Ne haltlar d ö n ü y o r , Tao?"

"Bilmiyorum." Ayağa kalkarak bir kez daha cep telefonunu çıkardı. "Dante'yi aramalıyım."

Kendi telefonunu aldı. "Ethan'la konuşacağım. Bana olanları neden anlatmadığını bilmek istiyorum." Ethan'ın ona hemen söylemediği ortaya çıkmıştı çünkü birileri Riley'nin bir şekilde işin içinde olduğunu düşünmeye başlamıştı ve Ethan onu duyguları kabaran insan kalabalığının yakınında istememişti. Bu bilgiyi Tao'ya aktardığında, Tao'nun yüzü rahatsız edici bir kırmızı tonuna dönüştü.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye gürledi Tao.

"Keşke olsaydım." Riley incinmiş, kızgın ve kafası karışmış bir halde adım atmaya başladı. "Kim olduğunu sorduğumda Ethan soruyu geçiştirdi. Nedenini bilmiyorum."

"Biri senden nasıl şüphelenebilir?" Kurdu dişlerini göstermiş, inanılmayacak kadar sinirlenmişti. "Ethan ve Lucy vurulduğunda senin de orada olduğunu herkes biliyor! Nasıl olur da sen olabilirsin?"

"Anka Sürüsü'nden birinin dağlarda saklandığını ve ateş ettiğini düşünüyorlar."

Tao küfretti. "Buradan çıkmamız gerek Riley."

Durma noktasına geldi. "Tao-"

"Hayır, bu bir pazarlık değil."

Öfkelenerek ona çıkmak üzereydi ki dışarıdan tanıdık sesler duydu. Tao Anka kurtları için kapıyı açarken Riley olduğu yerde kaldı.

Dante öfkeyle titreyerek içeri girdi. "Bu saçmalığa inanamıyorum. Sage ne dedi, kelimesi kelimesine?"

Tao konuşmayı hızla sürü arkadaşlarına aktardı. "Cidden Riley'i mi suçluyorlar? Ben derim ki buradan çıkalım. buradan," diye açıkladı Makenna.

Tao başını salladı. "Katılıyorum."

"İsterseniz siz gidin," dedi Riley. "Ben kalıyorum."

"Neden kalmak istediğini anlayabiliyorum Riley," dedi Dante ona. "Senin yerinde olsam ben de kan isterdim. Ama bu sürüdeki herkesi sorguladık ve hâlâ bunu kimin yaptığından emin olamıyoruz."

"Ben Alfa olsaydım," diye başladı Ryan, "her şüpheliyi gözaltına alır ve potansiyel hedefleri kendi güvenlikleri için ayırırdım. Sage tek bir şey bile yapmadı. Eğer kendi kızı vurulmamış olsaydı, sadece bu olayla değil, dört yıl önce olanlarla da bir ilgisi olduğundan şüphelenirdim."

Riley gözlerini kırptırdı. "Sage mi? Gerçekten mi?"

"Kızlarının ikisinin de o gece Alec'in partisinde olmamasının uygun olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Ryan. "Senin için bir kutlama düzenleyen de oydu."

Lucy'nin seni davet edeceğini biliyor olmalıydı. Belki de yarım kalan işleri tamamlamak için seni burada istemiştir."

Riley bunu gerçekten düşünmemiştir. "Ama Lucy'yi seviyor ve gözümüzün önünde vurulduğunda olay yerindeydi."

"Bu da ondan şüphelenmemem için bir başka neden," dedi Ryan. "Ama ona güvenmiyorum da. Hareketsizliği hoşuma gitmiyor."

Tao Riley'ye döndü. "Kim olduğunu bulmak için elimizden geleni yaptık ve sadece üç şeyden emin olabiliriz: Bir, bir boka yarayacak şekilde ateş edemezler yoksa sen, Lucy ve Sawyer ölmüş olurdunuz. İki, eğer bu Wade'in işini bitirmekle ilgiliyse, sizin yaş grubunuzdan kalan beşinize karşı bir kinleri var demektir. Üç, eğer geçmişteki cinayetlerle bir bağlantıları varsa, Wade'e yaptıklarını yapacak ve tüm sürüyü bunca yıl kandıracak kadar kurnaz ve çıkarıcıdır. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, kim olduklarını öğrenmeye buraya ilk geldiğimiz zamankinden daha yakın değiliz. Eve dönme vakti geldi."

"Gidemem." Riley başını salladı. "Şimdi olmaz."

"Tanrı aşkına, Riley!" Tao kollarını havaya kaldırdı. "Burada ne halt ediyor olabilirsin ki?"

Hiçbir şey. Bunu biliyordu. Ama Ethan, Lucy ve Sawyer vurulduktan sonra çekip gitmek... sanki tüm bu karmaşayla baş etmeleri için onları terk ediyormuş gibi vefasızlık gibi gelmişti. Riley entelektüel olarak olanlardan kendisinin sorumlu olmadığını biliyordu ama yine de geliş bir şekilde bunu tetiklemişti. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu, tek bildiği o gelmeseydi bunların hiç yaşanmamış olabileceğiydi. Anka Sürüsü topraklarına geri dönüp onları kaderlerine terk etmek yanlış geliyordu. Belki çok mantıklı gelmiyordu ama böyle hissediyordu.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," diye tersledi Tao.

"Biz gidiyoruz."

Eşyalarını topla da gidelim."

Onun diktatörce ses tonu karşısında çenesini kaldırdı. Kuzgunu sinirli bir vıraklama çıkardı. "Sakın beni korkutarak istediğini yaptırabileceğini düşünme," diye kırptı. "At şu

İstedik in kadar sikini kaldır ve etrafına hükmet ama benim kendi aklım var ve onu kullanacağım." Diğerlerine baktı. "Yardım etmeye geldiğiniz için minnettarım. Gereğinden fazlasını yaptınız ve gittiğiniz için sizi gerçekten suçlamıyorum ama ben gidemem." Bununla birlikte topuğunun üzerinde döndü ve merdivenlerden yukarı  ıktı.

"Riley, burada i imiz bitmedi!" Tao duvarı yumruklama dürtüsüne karşı yumruklarını sıktı. Gözleri kurt gibi parlayarak sürüsüne döndü. "Kalmak konusunda ciddi olamaz."

"Neden  zg n olduğunu anlayabiliyorum Tao," dedi Jaime. "Ailesini kaybetti. Bütün bu olanlar onu geri getirecek. -Kayıp, acı, korku. Özellikle de neredeyse öldürülen kişilerden biri onu yeti tirenlerden biri olduğu için. O piçin kanını ben de isterdim."

Tao'nun ağzı gerildi. "Onun hayatı intikamdan daha önemli."

"Eminim ona sorarsan," diye başladı Makenna, "bunun intikamdan daha fazlası olduğunu öğrenirsin. O bu insanlarla birlikte büyüdü Tao. Senin sürü arkadaşların nasıl senin için buradaysa, onlar da onun için buradalar. İçlerinden birkaçı pislik olabilir ama diğerleri ona iyi davrandı ve onu sevdiler. Riley için ayrılmak muhtemelen onları bekleyen tehlikeye terk etmek gibi bir his."

Gözlerini kapattı. "Kahretsin, bunu hiç d   nmemi tim."

Makenna ona zayıf bir gülümseme verdi. "Konu  onunla Tao.  u anda tek duyduğu senin ona istediğini yaptırmaya  alı tığın. Bu onun öfkesini ya da kafasındaki kaosu açmasını sağlamayacak, sadece savunmaya geçmesine neden olacak."

Burnunun kenarını sıktı. "Konuşma konusunda iyi değilim."

"Biliyorum ama ona ulaşma  ansın hepimizden daha fazla," dedi Makenna. "O da -aslında senin gibi- çok inatçı. Onu gitmeye ikna edebilecek biri varsa o da sensin. Senin endi en onun için bizimkinden daha anlamlı olacaktır."

Dante Jaime'nin elini tuttu. "Kulübelere dönüp eşyalarımızı toplayacağız. Riley'yi de aynısını yapmaya ikna et ki hepimiz buradan siktir olup gidelim."

Ön kapı sürü arkadaşlarının arkasından kapandıktan sonra Tao derin bir nefes aldı ve merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Kendine sakin olması gerektiğini söyledi. Sakin. Sabırlı. Çatışmasız.

Temel olarak, kendisi olmaması gerekiyordu.

Riley'yi pencerenin yanındaki sandalyede otururken buldu, yüzü bir kitaba gömülmüştü. Küçümser bir tavırla yaptığı bu hareket sinirlerini bozdu. Sakin ol, diye hatırlattı kendine.

Adam odayı geçerken, hatta adam önünde durduğunda bile ona en ufak bir ilgi göstermedi. Bakışlarını, okumadığını çok iyi bildiği o lanet kitaba dikmişti.

"Riley, konuşmamız gerek." "Bunu duymak istemiyorum."

Kurdu hırladı. "Peki, yapacaksın."

"İhtiyacım yok." İfadesi kibirliydi, bir sonraki sayfaya geçti. "Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Nefesini boşa harcama. Ben kalıyorum."

Hem de nasıl. "Sawyer vuruldu Riley."

"Evet, hatırlıyorum."

"Güzel, o zaman burada neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrimiz olmamasına geri döndüğümüzü de hatırlamalısın." Cevap vermedi. Okuyormuş gibi yapmaya devam etti. "Bana bak." Ama tabii ki bakmadı. Kitabı kaptı ve arkasına attı.

Kollarını kavuşturarak ona ters ters baktı. "Sorun mu var Fenris?"

"Şirret olmak beni uzaklaştırmaz Riley. Beni kızdırır, kıskırtır, sinirlendirir, bunların hepsini yapar. Ama hiçbir yere gitmiyorum. Bunu konuşarak halledeceğiz. Kalmanın senin için neden bu kadar önemli olduğunu söyle. Eğer mesele buysa, sürüyü terk etmeyeceksin. Ve tatlı kıcına bahse girebilirsin ki eğer sürü bölgesinde olsalardı

ve bir şeyler olmaya başlarsa, göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş olurlar."

"Ethan ve Max değil."

"Hayır, onlar değil," diye kabul etti. "Onlar aynı zamanda güvende olduğun eve gittiğin için seni suçlayacak son insanlar. İstersen onlar da bizimle gelebilir." Ama gitmeyeceklerini biliyordu. Riley gibi onlar da birinin bedel ödediğini görmek istiyorlardı.

"Bununla vaktini boşa harcıyorsun Tao. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Çenesi gerilen Tao homurdandı. Kendine bir kez daha sakın kalması gerektiğini hatırlattı. Kadının düşünmesini ve olayları kendi açısından görmesini sağlayacak hassas ve diplomatik bir şeyler bulmaya çalıştı ama kelimelerle arası iyi değildi. Ona karşı hırlamasını durduramaması da işe yaramadı. "Unutma ki birileri tüm bu pislikleri bizim kurtlarımızdan birinin yaptığını, Wade'in iplerini senin çektiğini ve onun başlattığı işi senin bitirdiğini iddia ediyor. Eğer başkaları da buna inanırsa, elinizde bir isyan olacak. Amcalarının bunu yaşamasını ister misin?"

Gözlerini kısmıştı. "Bu tartışmayla hiçbir yere varamazsınız. Tüm bunların arkasındaki orospu çocuğu paçayı kurtaramayacak. İmkânı yok. Az önce diğerlerine de söylediğim gibi, yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Gitmek istersen anlarım ve-"

"Diğerlerine söylediğin gibi mi?" diye yankılandı. Sanki kendisi de onlar gibi onun için bir sürü arkadaşından başka bir şey değilmiş gibi mi? Öfke kanında bir ateş gibi parladı.

Ayağa kalkarak ellerini kalçalarına koydu. "İstersen gidebilirsin ama ben burada kalıyorum. Sürüne karşı bu kadar aşırı korumacı olmasaydın, yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu görürdün."

Sabrı tükenen adam, boynu kordonlu bir şekilde kızın üzerine yürüdü. "Doğru ya da yanlışla ilgilenmiyorum, seninle ilgileniyorum. Burada güvende değilsin."

"Hâlâ o konuda mıyız? Sıkıcı."

Onunla burun buruna geldi. "Beni şu anda test etme Riley. Gidiyorsun."

"Ben. Gitmiyorum. Gitmiyorum. Sevişiyoruz diye bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Riley'nin gözlerinde meleklerin tarafında olmayan bir şey parladığında Riley dondu kaldı.

"Sikeyim mi?" Bir fısıltıydı. "Sikişiyor muyuz? Bu kadar mı?" "Tabii ki bu kadar."

"Saçmalık," diye tükürdü. "Affedersiniz?"

"Burada bir şey var Riley. Kırılgan ve kolayca mahvolabilecek bir şey ama var. Ve farklıymış gibi davranmamızın bir anlamı yok, o yüzden hiç zahmet etmeyin."

Adamın inatçı çenesine bakarak, "Sen ciddisin," diye hayret etti.

"Ben ciddiylim. şu anda aptalı oynamayı aklından bile geçirme. Sen aptal değilsin. Ben de aptal değilim. Bu şey biz bakmadığımız bir anda ortaya çıktı ve şimdi bununla yüzleşmek zorundayız."

Elleri kalçalarından kaydı. "Bir ilişki istemediğini söylemiştin."

"Çünkü bu konuda iyi değilim. İnsanları mutlu etmek benim uzmanlık alanım değil ve zaten çoğu insan beni sinir ediyor. Ama sen . . . Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Derimin altına girdin ve bu beni kızdırmalı ama orada iyi hissediyorsun."

"Tao-"

"Aramızda olanları görmezden gelmeyeceğiz. Asla olmaz. Bu anlamsız ve yorucu olur, tıpkı seni ne kadar çok istediğime karşı koyduğumda anlamsız ve yorucu olduğu gibi. Bunun bana getirdiği tek şey cinsel hayal kırıklığı ve kızgın bir kurt oldu. Ben dersimi aldım."

Evet, Tao onu buldozerle ezmenin akıllıca bir hareket olmadığını biliyordu ama yine de ona karşı yumuşak davranmayı reddetti. Onun için bu konuda geri adım atmak yoktu. İkisi için de geri dönüş yoktu. Kısa bir süre önce bir savaş alanında ölüırken düşündüğu şeyi istiyordu.

Mercury Kurtları'nın yedeği Riley Porter'ı istiyordu. Daha azını kabul etmezdi.

Gözlerini kapatarak ellerini salladı. "Şu anda bu konuşmayı yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Daha sonra onun kendisini "işlemesine" izin vermeyecekti. "Bana bak." Çenesini sıkıca kavradı ve tekrarladı, "Bana bak." Sonunda göz kapakları kalktı; orada bir sürü kafa karışıklığı vardı. "Elimizde bir şey var. Saklamak için her türlü niyete sahip olduğum bir şey. Bu beni mutlu ediyor. Ben asla mutlu olamam." Daha önce de fena halde memnundu ama mutlu değildi. Aralarındaki ilişkinin seksten ibaret olduğunu ima ederek bunu ve aralarındaki ilişkiyi değersizleştirmesi onu sayılamayacak kadar çok düzeyde kızdırmıştı. "Bana yine yalan söyle ve tek yaptığımızın sevişmek olduğunu söyle," diye meydan okudu, her kelimesinde öfke titreşiyordu. "Yalan söyle bana bebeğim, devam et."

Riley yutkundu. Dışarıdan sakın görünüyordu. İçiye bocalıyordu. Tao'dan hiçbir zaman böyle bir açıklama beklememişti. O çok ... şey, Tao'ydu. Başkalarına karşı güvensizdi. İlişkiler konusunda alaycıydı. Sürüsünün arasında bile yalnız yürüyormuş gibi görünen bir adam. Onun eninde sonunda kendisinden sıkılacağını tahmin etmişti ve ne kadar acı verse de buna hazırdı. Ama buna hazırlıklı değildi.

Riley hazırlıksız yakalanma konusunda pek iyi değildi. O anda ne yapacağını bilemedi. Ona söyleyecek doğru sözcükleri yoktu; bunun kendisi için sadece seks olduğu yalanını söyleyerek onu incittiği için özür dileycek sözcükleri bile yoktu. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptı ve bakışlarını indirdi.

İçindeki öfkenin boşaldığını hisseden Tao gözlerini kapadı. Boyun eğerek onu ve kurdunu tamamen etkisiz hale getirmişti. Bu baskın bir dişi için kolay bir şey değildi ve onun yapmasını beklediği son şeydi. Ellerini kızın saçlarının arasına sokan Tao, yanağını kızın yanağına sürterek sessiz özrünü kabul etti.

"Gözlerini benimkilere çevir," dedi. Bakışları onunkilere döndü, yumuşak ve şaşkıncı. "Aklından geçenleri görebiliyorum ve gerçekten ciddi olup olmadığımdan emin değilsin. Ben son derece ciddiyim. Bu bir kaçamak değil Riley. Öyle olduğundan bile emin değilim. Durum aslında çok basit. Artık benimsin. Ben de seninim. Bu özel bir durum. Kalıcı. Ve ikimiz de bunu istiyoruz, değil mi?"

Terreddüt etti. "Ya hayır dersem?"

"Yalan söylemiş olursun ve ben de bunu görmezden gelirim, çünkü cevap benim için işe yaramıyor. Bunu istiyorsun, değil mi?" Bir süre sonra başını salladı ama bu onun için yeterli değildi. Tao onun saçlarını daha sıkı tuttu. "Söyle."

Riley dudaklarını yaladı. "Evet, istiyorum."

"Güzel, çünkü sen benimsin Riley. Ve ben bana ait olanı korurum. Gidiyoruz. Beni dinle. Lucy ve Sawyer vuruldu, cezalandırıldı. Sen vurulmadın. Kurşundan kaçtın, kelimenin tam anlamıyla. Eğer burada kalırsan, bunu yapan kişi sana bir kez daha ateş edebilir. İşlediğini düşündükleri suç için cezalandırılmanı istiyorlar. İşte bu yüzden buradan ayrılırsan seni takip edeceklerini düşünüyorum."

Kaşları çatıldı. "Beni takip mi edeceksin?"

"Seni bizim bölgemize kadar takip edeceğim. Bu fikirden ne kadar nefret etsem de orada çok daha güvende olacağınızı biliyorum. Burada buranın her santimini biliyorlar ve avantajlılar. Bizim bölgemizde değiller. Her yerde sensörlerimiz, kameralarımız ve tuzaklarımız var, özellikle de sınıra yakın yerlerde." Merkür Sürüsü Alfa Erkeği'nin bir arkadaşı her yere yüksek teknoloji güvenlik malzemeleri yerleştirmişti.

"Onlar kuzgun, Tao. Çitlerin ve tuzakların üzerinden uçabilirler."

"Ne zaman yer değiştirdiğini ve kuzgununu serbest bıraktığını hep bilirim. Neden biliyor musun?"

"Tam kanlı kuşlar her seferinde çıldırıyor." Deli deli. Bazı nedenlerden dolayı tam kanlıların kuş değiştirenlere karşı ciddi bir tiksintisi vardı. Kuzgunu onları ürkütmekten gerçek bir zevk alıyordu.

Başını salladı. "Bölgemizde başka bir kuzgun şekil değiştiren ortaya çıkarsa, bir şekilde haberimiz olur."

"Tamam, o zaman şunu düşünün: Tüfekleri varsa çiti geçmelerine gerek yok. Oradan ateş edebilirler."

"Hepimiz dağın yakınında, çevreden uzakta kalırsak olmaz. Yaklaşmaları gerekecek."

"Onları bir tuzağa çekmekten bahsediyorsun."

"Daha iyi bir fikrin var mı bebeğim? Çünkü şu anda elimde hiç kalmadı. Kan istiyorsun, değil mi? Onları buradan uzaklaştırmak, onu elde etmek için en iyi şansın."

Onları götürmek aynı zamanda amcalarının güvende olacağı anlamına geliyordu, diye düşündü. Onları terk etmeyecekti; onları koruyacaktı. Ama aynı zamanda bu tehlikeyi önemseydiği diğer insanlara da taşıyacaktı. "Benden bu kişiyi çocuklara götürmemi isteme Tao, yapamam."

İki eliyle kızın boynunu kavradı. "Çocuklar her zaman iyi korunacak, sen de öyle. Eve kafanda bir kurşunla gelmeden ziyade, peşinde bir tehlikeyle gelmeni tercih ederler."

İrkildi. "Ahh."

"Seni incitmeye çalışmıyorum bebeğim. Sadece durumun gerçekliğine işaret ediyorum. Burada kolay bir çözüm yok. Kesin olarak bildiğimiz bir şey var ki, o da sürüde kalmanın kimseye bir faydası olmayacağı, özellikle de çoğunluk sana karşı dönerse. Burada gerçek bir yardım, destek ya da korumaya sahip olmayacaksınız. Evde tüm bunlara sahip olacaksın ve buradan uzakta olarak amcalarına huzur vereceksin. Kabul etmelisin ki bu noktada en iyi ve en güvenli seçenek bu gibi görünüyor."

Evet, diye düşündü iç çekerek, ö y l e y d i . "Tamam. Ne zaman gidiyoruz?"

İçini bir rahatlama duygusu kapladı. "Hemen şimdi, kimse haberleri duymadan ve hala yapabiliyorken seni vurmadan önce."

"O zaman toplanalım."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A Trick onları Anka Sürüsü bölgesinin çevre kapılarından geçirirken, Tao o sırada orada bulunan Gabe'e el salladı.

güvenlik kulübesini yönetiyor. Kurdu uzun bir nefes verdi, artık topraklarına döndükleri için gerginliğinin çoğunu kaybetmişti.

Kayalık patikadan dağa doğru ilerlerken araç hafifçe sarsıldı. Trick ve Dominic altısını havaalanından sürünün dokuz kişilik Chevy Tahoe'suyla almıştı. Exodus Sürüsü topraklarında meydana gelen olaylar dizisini dinledikten sonra Riley'nin adına son derece sinirlenmişlerdi.

Sürüye düzgün bir şekilde veda etmek istemesine rağmen Riley sadece amcalarına ve Alfalara gideceğini söylemeyi kabul etmişti. Sage ve Ruby onun gidişini görmekten hayal kırıklığına uğradıklarını iddia etmişlerdi ama rahatladıkları her hallerinden belliydi. Yine de çoğunlukla iyileşmiş olan Lucy'ye hızlıca veda etmesine izin verecek kadar iyi davranmışlardı.

Amcaları Riley'nin gidişine gerçekten üzölmüşlerdi ama olanlardan uzak durması gerektiği konusunda da hemfikirdiler. Tao bundan memnundu çünkü amcaları onun fikrini değiştirebilecek güce sahipti. Neyse ki bunu denemediler. Ancak Tao'yu, onu güvende tutmazsa parçalamakla tehdit etmişlerdi.

Pencereden dışarı bakmakta olan Riley'ye döndü, ışıklı pencerelerin, kemerli balkonların ve ilerideki dağa oyulmuş pürüzsüz merdivenlerin manzarasına hayranlıkla bakıyordu. "İyi misin?"

"Elbette," diye cevap verdi ona bakmadan.

"Ne küçük bir yalancı." Tüm bu olanlardan sonra kim iyi olabilirdi ki? Elini tutarak başparmağıyla avucuna masaj yaptı. "Artık o pislikten uzaksın."

Ona zayıf bir gülümseme attı. "Beni buraya kadar takip ederse olmaz."

Tao onun başının arkasını avuçladı. "Eğer olursa, hazır olacağız." Trick arabayı uçurumun dibindeki gizli otoparka çekerken Tao Riley'nin emniyet kemerini çözdü. "Sen çocukları görmeye git, ben Alfaları ve sürünün geri kalanını neler olduğu konusunda bilgilendireceğim. Tamam mı?"

"Bana uyar."

Onu öptü. "O zaman gidelim."

Hepsi bagajdan çantalarını aldı ve uçurumun basamaklarını koşarak çıktılar. Dağın tünellerinde Jaime ve Dante kendi odalarına, Makenna ve Ryan da kendi odalarına yöneldiler.

Bir kavşağa ulaşan Tao, Riley'nin ağzına bir öpücük daha bıraktı. "Yakında sana yetişeceğim."

Çantasını ondan alarak, "Tamam, herkese merhaba dediğimi ve onlarla daha sonra konuşacağımı söyle" dedi. Bununla birlikte tünelde gözden kayboldu.

O gözden kaybolduğunda Tao, Trick ve Dominic oturma alanına doğru ilerlediler.

"Ne kadar karışık hissettiğini hayal bile edemiyorum," dedi Trick. "Alfalarınıza ve sürünüze hayatınız pahasına güvenebilmelisiniz. Bahse girerim o sürünün sadece bir avuç insanına güveniyordur."

Tao, "Çoğunluğu iyi insanlar gibi görünüyor, özellikle de amcaları," dedi. "Her zaman çürük elmalar vardır. Ve Exodus'un çürük elmaları da çok ekşi oluyor."

Dominic ona sırtıttı. "En azından gezisinden iyi bir şey çıktı. Siz ikiniz-"

"Seni ilgilendirmmez, o yüzden başlama." Yaşam alanına doğru ilerleyen Tao, sürünün çoğunu etrafta uzanırken buldu. Taryn televizyonun sesini kapattı ve herkes ona doğru döndü.

"Dante'den telefonda kısa versiyonunu aldım," dedi Trey. "Bana uzun versiyonunu ver."

Tao da öyle yaptı. Onun gibi onlar da sadece ortalığı yakıp yıkmaya hazır değillerdi; neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri yoktu. "Güvenliği sıkılaştırmalıyız."

"Ramón bizi taciz etmeye başladığında zaten yapmıştık." Trey bir kolunu kanepenin arkasına attı. "Bu işin peşini bırakmadık ve tetikçiyi ele geçirene kadar da bırakmayacağız."

Dominic kollarını kavuşturdu. "Seni buraya kadar takip edeceklerinden emin misin?"

"Öyle olacağına inanıyorum," diye yanıtladı Tao.

"Kasıtlı olarak hiç ölümcül atış yapmamış olmaları mümkün mü?" diye sordu Taryn. "Belki de silahlı adamların can almaya cesaretleri yoktur, bu yüzden hedeflerini ağır yaralamakla yetinmişlerdir."

Tao başını salladı. "Bu mantıklı olurdu. Sonuçta, eğer bu kişi yıllar önce Wade'i kullandıysa, bunun nedeni muhtemelen öldürme işini kendi başlarına yapacak güçleri olmamasıydı. Her iki durumda da Riley'yi cezalandırmayı başaramadılar, tabii kolundaki bir sıyrığı görev tamamlandı olarak saymıyorlarsa. İçimden bir ses bizi takip edeceklerini söylüyor. Sage'e, sürüden herhangi birinin aniden geçici bir yolculuğa çıkmak için bir nedeni olursa bize haber vermesini söyledim."

"Ama bize söyleyeceğine güvenebilir miyiz?" diye sordu Trey.

Ryan'ın Sage ve onun hareketsizliği hakkında haklı olarak belirttiği her şey göz önüne alındığında ... "Hayır. Sadece Riley için doğru olanı yapmasını ummalıyız. Herhangi biri herhangi bir nedenle ayrılırsa amcaları kesinlikle bize haber verecektir. Onlara güvenebiliriz."

"Riley'nin dağlarda sürü üyelerini toplayan bizden biri olduğunu kim ima etmeye çalıştı?" diye sordu Roni.

"Cynthia olmasını bekliyordum," dedi Tao. "Ethan aslında Beta dışı Dana olduğunu söyledi. Bence sadece korkuyor çünkü Cynthia dışında Alec'in partisinde olması gereken ve zarar görmemiş tek kişi oğlu. Duncan'ın güvende olduğunu hissedebilmek için suçlayacak birine ihtiyacı vardı. Dana ve eşinin bilmediği şey ise Duncan'ın partiye hiç davet edilmemiş olduğudur. Nedense bunu onlara hiç söylememiş."

"Hangi çocuk ailesine bir partiye davet edilmeyen tek kişi olduğunu itiraf etmek ister ki?" diye sordu Dominic. "Eğer ailesi Beta ise, büyük olasılıkla Alec'i onu davet etmediği için azarlarlardı. Ve bu Duncan için çok utanç verici olurdu."

Tao başını eğdi. "Böyle söyleyince, onlara söylememiş olması o kadar da kafa karıştırıcı değil. Her neyse... Dana'yla aynı fikirde olan biri varsa bile bunu açıkça dile getirmedir. Cynthia ve Shirley'nin sırf Riley'yi kızdırmak için bile olsa onu desteklemelerini beklerdim ama Ethan desteklemediklerini söyledi." Belki de Riley'nin sırf onlara inat kalması riskini almak istememişlerdi.

"İtiraf etmeliyim ki," diye başladı Marcus, "sürüden pek hoşlanmadım. Riley'nin bizimle olması daha iyi."

Tao da aynı fikirdeydi. "Trick ve Dominic'e de söylediğim gibi, çoğunluğu -özellikle de amcaları- iyi insanlar."

"Ethan ve Max ziyaret edebilirler," dedi Taryn, "ama umarım Riley oraya bir daha gitmemeyi kabul eder."

Tao da aynı şeyi umuyordu. "Başka bir konuya geçelim . . . Ramon'un geri çekildiğini söylemiştin. Temelli gittiğini mi düşünüyorsun?"

Trey dudaklarını büzdü. "Düşündüğüm şey, kardeşinin fazla ömrü kalmamışken bizi rahatsız ederek zaman kaybedecek biri olmadığı. Muhtemelen başka birinden yardım istedi. Onu reddetmemizden ya da geri çekilmek zorunda kalmasından hoşlanmayacaktır ama başka seçeneği yoktu."

Tao başını sallayarak, "Pekâlâ. Birazdan dönerim; yapmam gereken bir şey var."

"Gitmeden önce," diye başladı Taryn, "Riley ile aranızdaki ilişkiyi sormak istiyorum, sadece bir kaçamak mı?" Taryn'in gözlerinde Tanrı'dan cevabının hayır olmasını dilediğini gösteren bir yalvarış vardı.

"Dahası var," dedi ona.

Dominic'e bir kahkaha atmadan önce ona gülümsedi. "Geleceğini söylemiştim."

Dominic kaşlarını çattı. "Sana söylemiştim." "Hatırladığım kadarıyla değil," dedi Taryn.

Jaime tekrar gülümseyerek ellerini neşeyle birbirine sürttü. "Sonunda birlikte olmanıza çok sevindim."

Evet, Tao da öyleydi.

Riley'yi her zaman gülümsetebilecek bir şey varsa o da bir çocuğun kahkaha sesiydi. Şu anda yatağında zıplayan, kıkırdayan ve ciyaklayan dört çocuğu olduğu için yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onlarla birlikte evde olduğu için rahat ve mutlu olan kuzgunu, yer değiştirip onlarla oynamaktan başka bir şey istemiyordu.

Riley şakacı bir şekilde, "Yatağımı mahvediyorsun," diye homurdandı. Onlar yine kıkırdadılar.

Lilah yatak odalarına girdiğinde Savannah ve Dexter ona doğru atılmış ve yanaklarını öpücüklere boğmuşlardı. Lilah el sallayıp ona bir dalgalı çizgi resmi vermiş, o da bunu geri alıp küçük cebine tıktırmıştı.

Kye kaşlarını çattı ve "Senden artık hoşlanmıyorum; söylediğin zaman geri gelmedin" dedi. Sonra da bacağına sarılmış ve "Tamam, seni affediyorum" demişti. Çocuk uzun süre kin tutmadı.

Onu yatak odasına kadar takip ettiklerinde, sorularla doluydular.

Neden bu kadar uzun sürdü? Partiden hoşlandı mı?

Bir dahaki sefere onunla gidebilirler mi?

Savannah'nın durumunda, Greta'yı ısırmasına hâlâ izin verilmiyor muydu?

Eşyalarını yerleştirmeyi bitiren Riley kirli giysilerini topladı ve hepsini kanvas çamaşır torbasına koydu. Tam döndüğü sırada Savannah üzerine atladı. Buna alışkın olan Riley onu kolayca yakaladı.

"Tao gibi kokuyorsun," dedi Savannah burnunu kırıstırarak. Riley gülümsedi. "Öyle mi?"

"Onu öptün mü? Asla bir erkeği öpmeyeceğim. Onlar aptal."

"Erkekler aptal değildir." Riley kıkırdadı. En azından hepsi değil. "Bunu söyledikten sonra, hiçbir erkeği öpmeye niyetin olmadığına sevindim. Bunu yirmi bir yaşına geldiğinde yapabilirsin." Kuzgunu tüm kalbiyle aynı fikirdeydi.

Savannah eğildi ve fısıldadı, "Lilah Dexter'ı öpmeye çalıştı ama o kaçtı."

Şakacı bir tıslama duyan Riley, söz konusu yavrunun pençelerini açmış olduğunu görmek için baktı. "Dexter, çarşaflarımı yırtma."

Dexter Kye'in çikolatasını kaptı ve odadan bir çita kadar hızlı çıktı.

Kye gülerek bağırdı, "Hey, o benim! Ver onu, ver onu, ver onu!" Savannah ve Lilah'la birlikte tünellerde gözden kaybolurken bağıışı soldu.

Riley kendi kendine gülümseyerek kapıyı kapattı ve duş almaya niyetlendi. Tam tişörtünü çıkarmıştı ki kapı çalındı. İç çekerek tişörtünü tekrar giydi ve çocukları bekleyerek kapıyı açtı. Ama gelen Tao'ydu. Ve birkaç şişkin spor çantası taşıyordu.

İçeri daldı ve çantalarını yere bıraktı. "Sızlanıp durma. Birlikte olacağımız konusunda anlaşmıştık ve kadınımdan ayrı bir odada yaşamakla ilgilenmiyorum."

Tao nefesini tutmuş, şüphesiz çıkacak tartışmayı bekliyordu. Hiç kimse kişisel alanının işgal edilmesinden hoşlanmazdı, hele ki baskın bir dişi şekil değiştiren. Eğer o

Başka biri olsaydı bu konuda ona danışabilirdi. Ama Riley bazen çok fazla düşünüyordu, aslında çok basit olan şeyler üzerinde kafa yoruyordu ve Riley beklemeye hazır değildi. Ona da söylediği gibi, dışisinden ayrı yaşamayı reddediyordu. Ne kadar çok isterse istesin gitmeyecekti.

"Pekala."

Savruldu, bir an için söyleyecek sözü kalmadı. "İyi misin?"

Omuz silkti. "Uykusuzluk çeken biriyle sürekli aynı odada uyumaya hazırsan, burada olmayı gerçekten istiyor olmalısın diye düşündüm."

"İstiyorum."
m."

"Pekala."

"Beni delirtiyorsun, Porter," diye hırladı.

"Neden? Sana istediğini veriyorum."

"Aynen öyle." Beklediği gibi davranmıyordu ve onu hazırlıksız yakalayabilmesi hoşuna gitmemişti.

Kollarını havaya kaldırdı. "Bu ilişkide gerçekten kazanamıyorum." Durakladı. "Neden şimdi bir deli gibi gülümsüyorsun?"

"'İlişki' kelimesini kullandın." Hayatındaki insanları kabullenmekte ne kadar zorlandığı düşünülduğünde, kızın her şeyi küçümseyip önemsemeyeceğini merak etmişti. Ama amcası ne demişti? "Birini bir kez kabul etti mi, artık o kişi içindedir." Bu da Tao'nun içeride olduğu anlamına geliyordu.

Şaşkınlıkla sordu, "Bu bir ilişki değil mi? Bir ilişki mi?"

Tao onu kendine çekti ve öptü. "Aynen öyle."

Riley gözlerini hızla kırıştırdı. Bir an ona bağıırıyor, sonra da ciğerlerindeki nefesi öpüyordu. "Eğer dengemi bozmaya çalışıyorsan işe yarıyor."

"Güzel."

Nefes nefese, "Sürü bu gizemli tetikçi olayına ne diyor?" diye sordu.

Elini kızın at kuyruğunda gezdirdi. "Onların bizden daha iyi teorileri yok."

"Burada tehlikeye öncülük ettiğim için kızgınlar mı? Buraya geldiğimde onlara bunun olmayacağını söylemiştim."

"Onlar bu şekilde görmüyorlar," diye ona güvence verdi. "Bunu senin evde, güvende olduğun yer olarak görüyorlar. Biri seni burada takip ediyorsa, bunu yapmayı seçtiği içindir - olan her şey onların sorumluluğundadır. Sürü sana kızgın değil, senin için üzülüyorlar. Ve sana ateş edene de çok kızgınlar. Sen bir Phoenix üyesisin, bebeğim. Biriyle uğraşırsan, hepsiyle uğraşırsın."

Rahatlamış bir şekilde, "Ramón olayını sordun mu?" diye sordu.

"Evet, onlarla temas kurmayı gerçekten bıraktı."

"Belki de yardım edebilecek başka bir şifacı bulmuştur."

"Biz de öyle düşünüyoruz." Tao ellerini kalçaları. "Biliyor musun, Wade'in babasına ne olduğunu sormak istiyordum."

"Bir düelloda öldü. Garip bir nedenden dolayı Dean Alfa pozisyonu için Sage'e meydan okumaya karar verdi. Aslında bu bir intihardı. Adamın kazanma şansı yoktu."

"Eğer Shirley benim eşim olsaydı, biraz intihara meyilli olabilirdim."

"Çok iyi bir ilişkileri yoktu. Shirley çok küçükken birbirlerine bağlandılar ve bir süre sonra ayrıldılar diyebiliriz. Shirley'den çok daha yaşlıydı. İlişkileri gergin olsa da, çiftleşme bağının kopması onun için zor oldu. Wade bunu atlatmasını sağladı. Tüm hatalarına rağmen onu seviyordu. Onun için asıldı."

"Sanırım bir insanın eşini kaybettikten sonra yaşamak için mücadele etmesini sağlayacak tek şey bu - hayatında aynı derecede sevdiği başka biri olmalı yoksa bırakır gider." Riley irkildi ve ciddi ciddi suratının ortasına bir yumruk atmak istedi. "Kahretsin, tam bir pisliğim."

"Sorun değil-"

"Hayır, değil." Pişmanlıkla alnını onunkine yasladı. "Çok özür dilerim bebeğim, baban yaşamak için savaşıyorlardı seni sevemezdi demek istemedim."

"Yapmadığını biliyorum."

"Onun için yeterli olmadığınızı asla düşünmeyin. Yıllar boyunca yas tutan insanlar gördüm. Bu süreçte ne kadar kolay bencilleşebildiklerini gördüm. Bir insan kendi acısına o kadar kaptırabilir ki kendini yalnız hisseder, sanki başka hiç kimse bu düzeyde bir acıyı hissedemezmiş gibi. Başkalarının da acı çektiğini unuturlar. Belki de babanız acıyı aşmanın yolunu bulamamıştır."

"Evet, muhtemelen öyleydi."

Tao, kızın sadece onu yatıştırmaya çalıştığını hissetti. "Ona kızgın olman normal, biliyorsun. Ben kızgıyım. Sen onun için yeterliydin Riley. O sadece kendisi için yeterli değildi."

Muhtemelen, diye düşündü Riley. Ama Tao onun babasını tanııyordu. Bunun doğru olup olmadığını bilemezdi, o da bilemezdi.

Riley kollarını onun boynuna doladı. "Öp beni." Göğsündeki daralma hissini kovacak bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı. Aklında boşalmayı ne kadar çok istediğinden başka hiçbir düşünce olmamalıydı. Belki de adam bunu hissetmişti çünkü onu son yemeğiymiş gibi öptü. Onu yalıyor, ısıyor, yutuyordu. Riley onun saçlarını tuttu ve ağzını harap ederken öylece kaldı. Kanı ısındı, yoğunlaştı. Vücudu neredeyse onunkinin içinde eridi ve içinden erkeksi bir onay hırıltısı yükseldi.

Tao saç bağına çekerek çıkardı ve koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülürken inledi. "Muhteşem." Her sinir ucu sadece onun kokusuyla şarj olmuş gibiydi ve ihtiyaç onun içinde kükreyerek canlandı. Acı çekerken onu kontrol altında tutup nazik davranmaya çalışabilirdi ama vücudunu okuyabiliyor, nazik olmak istemediğini hissedebiliyordu.

Tao, iki elini de kızın saçlarına sokarak başını geriye çekti ve dişlerini kızın boğazına geçirdi. "Sana doyabilecek miyim bilmiyorum." Gerçek buydu. Küçük kuzgunla ilgili her şeye bağımlıydı; onun tadına, esprilerine, kokusuna, verdiği hisse, her şeye. Tişörtünü ve sütyenini çıkararak elini göğsünün üzerine kapadı ve

sıktı. "Kahretsin bebeğim, tenini nasıl bu kadar yumuşak yapabiliyorsun?" Kızın saçlarını kavrayarak vücudunu geriye doğru eğen adam, kızın göğüs ucunu ağzına aldı, emdi ve diliyle fiskeledi.

Adam meme ucunu ısırduğında Riley inledi, içinde ham ve vahşi bir acı oluşmaya başladığında midesi burkuldu. Göğsünü sıkan el boğazını sıkmak için yukarı kaydı. Bu bariz hâkimiyet gösterisi onu kıllandırmalıydı. Bunun yerine onun için daha da vahşileşti. Pençeleriyle adamın tişörtünü ve kot pantolonunu yırttı, tıpkı onun kendi kot pantolonunu pençeleyerek çıkardığı gibi. Sırf bu yüzden onun göğüslerini ısırıldı. Bir hırıltı adamın göğsünü titretti ve kadın bunu göğüs uçlarında hissetti.

Yayvan elini kızın düz karnında gezdirdi ve gergin kaslarının kasıldığını hissetti. Bu hoşuna gitmişti. Külotunu kabaca kenara çekerek amını avuçladı. "İşte burada olacağım. Senin içinde. Seni alacağım." Buna ihtiyacı vardı. Gece gündüz onun için yanıp tutuşuyordu. Açlık hiç geçmedi, hiç hafiflemedi. Bu karanlık, çiğ, kısır bir açlıktı ve onu sürekli pençeleyip ısıırıyordu.

"Benim hesabıma bekleme." Riley parmaklarını adamın sikinin etrafına sardı; sik sıcak ve pürüzsüzdü, elinin içinde nabız gibi atıyordu. Kavrayışını sıkı tutarak tam da onun sevdiği şekilde sertçe pompaladı.

Alt dudağını yaladı. "Bu ağzı seviyorum. Nerede istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ver onu bana." Bu sert bir talepti, ama lanet olsun, siki sertleşmişti ve çok acıyordu.

"Odama taşınmak, seni emmemi istemek
Taleplerle dolusun, değil mi?"

"Sana daha önce de söyledim, senden alabileceğim her şeyi istiyorum. Hayır mı diyeceksin Riley? Benim olana sahip olamayacağımı mı söyleyeceksin?" Alt dudağını emdi ve omzunu aşağı doğru itti. "Devam et bebeğim. O benim ağzım. Bırak alayım." Kadın yavaşça ona doğru giderken adamın siki sarsıldı.

Dizlerini. Sadece bu görüntü bile onu boşalmaya yaklaştırmıştı. Saçlarını avucunun içinde tutarak, "Aç" dedi.

Riley'yi şaşırtacak şekilde emir verir gibi konuşmamıştı. Sesi alçak, sakın, ikna ediciydi ama tartışmaya da yer bırakmıyordu. Sırf bu yüzden ona karşı çıkmayı düşündü ama bunu beklediğini biliyordu. Bunu ona çok sık yaptığı için onu hazırlıksız yakalamak hoşuna gidiyordu, o da aynen öyle yaptı.

Tao, onu sıcak ağzının derinliklerine çekerken keskin bir nefes aldı. Önsöz yok, dilinin alaycı hareketleri yok, meydan okuyan bakışlar yok. Ve lanet olsun, bu tam da onun istediği şeydi. Her geçişte onu daha derine çekti, inledi ve dilini onun etrafında dans ettirdi. "Siktir, işte bu." Kadın mırıldandı; ses sikinin dibinden başına kadar titreşti ve kontrolü bir anda elinden gitti.

Riley onun ağzını sikerken kalçalarına tutundu. Tüm bu süre boyunca açlık, sahiplenme ve ... başka bir şeyle parıldayan gözlerle ona baktı. Daha yumuşak bir şey, kalbinin teklemesine neden olan bir şey. Ağzının içinde şiştiğini hissetti, yakın olduğunu biliyordu. Riley daha sert emdi ve-

Tao çekildi. "Bir gün ağzına boşalacağım ama bugün değil. Senin içine girmek istiyorum." Onu ayağa sürükleyerek duvara yasladı, külotunu çıkardı ve iki parmağını amına soktu. "Kahretsin bebeğim, daha önce hiç yarak yememişsin gibi sıırıslıklamsın." Daha fazla beklemek yoktu. Ona sahip olmak zorundaydı. Onu kaldırdı ve bacakları onun etrafında kilitlendi. "Beni ne kadar istiyorsun?"

Cevap olarak dişlerini adamın omzuna geçirdi.

"Siktir, evet." Başını geriye düşüren yumuşak, sahiplenici bir hamleyle kendini taşaklarının derinliklerine gömdü. Kadının amı adamın etrafında kenetlenmişti, sıkı, sıcak ve mükemmeldi. Kıçını kavrayan adam, sertçe içine girdi. Hızı acımasız ve amansızdı. Kızın gözleri vahşi ve açtı. "Benim. Bu doğru değil mi? Bu amcığı sadece ben sikebilirim. Sadece ben."

Riley tırnaklarını adamın sırtındaki sert kaslara geçirdi. "Gerçekten çok fazla konuşuyorsun."

Hırlayarak, Tao onun ağzını tekrar aldı. İçindeki ham ihtiyaç dışarı taştı, kızın boğazından aşağı döküldü. Acımasızca kızın içine giriyor, kızın ona verdiği her küçük iniltiyi yutuyor, daha fazlasını istiyordu. Omuriliğinin dibinde bir karıncalanma hissetti, daha fazla dayanamayacağını biliyordu ama önce onun gelmesini istiyordu. Hâlâ ona güç verirken, başparmağını kıvrımlarının arasına kaydırды ve klitorisini ovdu.

Başını iki yana salladı. "Henüz boşalmak istemiyorum." Bitmesini istemiyordu ama adam klitorisini daha da hızlı ovdu. Ve başparmağı klitorisine tam olarak bastırıldığında, beyaz-sıcak zevk içinden geçerken parçalandı. Çıglık atabilirdi, ama adam sikini derinlere sokup patlatırken bir hırıltıyla ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Ne kadar sert boşaldığını fark eden Tao, kızın ağzına hafif bir öpücük bıraktı. Durgun, seks sersemi gözleri Tao'nunkilerle buluştu ve Tao'nun midesi sıkıştı. Alnını onunkine yasladı. İçinde birkaç duygu üstünlük için savaşıyordu - nasıl ifade edeceğini bilemediği duygular. "Beni mahvediyorsun."

Gözlerini kırıştırdı. "Bu iyi mi?"

Gülümsedi. "Evet, bu iyi." Aynı zamanda ödünü koparmıştı ama umurunda bile değildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

U Riley ıslak bir mendille çamaşır odasının zeminindeki deterjan tozu serpintilerini temizledi.

Birinin içeri girdiğini hissetmesine rağmen başını kaldırıp bakmadı. Ayak seslerinin tünelde süründüğünü duymuştu, geldiklerini biliyordu. Ve şimdi kabarık bir terliğin sabırsızca vurduğunu görebiliyordu. Ha.

"Bahse girerim kendini zeki sanıyorsun, değil mi?" dedi cadı bir ses.

Riley Greta'ya parlak bir gülümseme attı. "Aslında oldukça zeki olduğumu düşünüyorum."

"Uzun sürmeyecek."

"Bunun Tao ile ilgili olduğunu varsayıyorum." Zemini temizlemeyi bitiren Riley mendili çöp kutusuna attı ve ardından parmaklarındaki fazla tozu temizlemek için başka bir mendil kullandı.

"Geçen hafta senin odana taşındığını duydum."

Bunu sanki gizli bir bilgiyi kurnazca ele geçirmiş gibi söylemişti. Riley ikinci mendili çöpe atarken, "Pek de sır sayılmazdı," dedi.

Greta kollarını kavuşturmuş bir halde odaya doğru ilerledi. "Sürünüzden birinin, oğlunu arkadaşlarını vurması için manipüle ettiğinizi söylediğini de duydum. Doğru olması beni şaşırtmaz. Hem de hiç."

"Ooh, bir saniye bekle de kalem alayım. Bunu da umurumda olmayan şeyler listeme eklemek istiyorum."

Greta'nın ağız gerildi. "Tao senden henüz baskı yapmanı istedi mi?"

Duvara dayalı çamaşır ve kurutma makinesi sıralarının karşısındaki plastik sandalyeye oturan Riley yüzünü tavandaki vantilatöre doğru kaldırdı. "İlişkımız seni ilgilendirmez Gretchen."

"Adım Greta. Ve bu beni ilgilendirir, ben onun annesi sayılırım!"

"Belki de sen olmasaydın daha iyi uyum sağlardı."

"Yerinizde olsam ona sahip olduğunuz için bu kadar kibirli olmazdım."

Ah, keşke çamaşır makinelerinin uğultusu ve hışırtısı yaşlı cadıyı bastırabilseydi. Greta'nın Kuğu Gölü yorumunu izleyebilmek için sıvı yumuşatıcıyı yere dökmeyi düşündü bir an. "Küçük sohbetlerimizden ne kadar keyif alsam da-"

"Eğer senden baskı yapmanı istediye, bir şeyi aklından çıkarma." Greta öne doğru eğildi ve sırıttı. "Senden istediği ilk şey sen değilsin."

Buz gibi bir yumruk Riley'nin göğsünü yumrukluyor gibiydi. Kuzgunu dondu kaldı, tetikleydi.

"Bu doğru. Taryn ilkti," diye ekledi Greta büyük bir keyifle.

Taryn mi? Kocakarı şaka yapıyor olmalıydı. Trey, eşine hamle yaptığı için Tao'nun boynunu bir dal gibi kırabilirdi. Alfa erkeği sahiplenmeyi yepyeni bir seviyeye taşımıştı.

"Bu, Trey'in şıfıntının gerçek eşi olduğunu bilmediği zamanlardı; öğrenmemesi hepimiz için daha iyi olurdu. Buraya ilk geldiğinde plan, birkaç ay Trey'in eşi gibi davrandıktan sonra gitmesiydi ve Tao da onunla birlikte sürüden ayrılmaya hazırdı."

Riley nutku tutulmuş bir halde duyduklarını anlamaya çalışıyordu. Bunun bir yalan olmasını istiyordu ama gerçeği görebiliyordu.

Greta'nın gözlerinde... kuzgununun gagalayıp çıkarmak istediği gözlerinde.

"İstedğin kadar kendini beğenmiş ol, ama Taryn'e karşı ikinci planda kaldığını bil. Eşi olarak istediği kişi o."

Acısını belli etmek istemeyen Riley omuz silkti. "Onu suçladığımı söyleyemem. Taryn harika biri." Kocakarı kaşlarını çatarak geri çekildi. "Ne yapacağımı sanıyordun? Atıp tutacağımı ve onu kapı dışarı mı edeceğimi? Oh, sevgili Gretchen, bundan daha iyisini yapmalısın."

Zil sesini duyan Riley doğruca çamaşır makinesine gitti ve kapağını açtı. Deterjanın lavanta kokusu yüzüne çarptı. Bu kokuyu içine çekti, kendini ve kuzgununu sakinleştirmek için kullandı. Greta'yı görmezden gelerek ıslak çamaşırları en yakındaki kurutucuya taşımaya başlarken kendi kendine hafifçe mırıldandı. Bu küçümseyici hareket karşısında hırlayan cadı sonunda oradan ayrıldı. Riley ancak o zaman omuzlarının çökmesine izin verdi. Titreyen parmaklarının arasından ıslak bir gömlek düştü. İçindeki rüzgâr dışarı fırlamış gibi hissediyordu.

Şok. Acı. Aşağılanma. İnançsızlık. Her bir sinsi duygu midesini bulandırıyor ve göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Göğüs kemiğine bastırarak tüm bunları düşünmeye çalıştı.

Tao'nun bir zamanlar biriyle çiftleşmek istediğini duymak yeterince zordu. İşin kötüsü Riley o kişiyi tanıyordu. Birlikte vakit geçirdiği, güldüğü ve kör kütük sarhoş olduğu biriydi. Ve tüm bu zaman boyunca Taryn biliyordu -hatta muhtemelen tüm sürü biliyordu

-Tao'nun bir zamanlar onu eşi olarak istediğini. Riley'nin bunu bilmemesi utanç vericiydi.

Taryn için hâlâ böyle mi hissediyordu? Hiç sanmıyordu. Riley onları pek çok kez etkileşirken görmüştü ama bir kez bile Taryn'i arzuladığını hissetmemişti. Ama belki de bunu fark etmemişti.

Ya da belki de her şeye kıskanç bir gözle baktığı için paranoyaklaşıyordu. Bu duygudan nefret ediyordu ama bir türlü yok olmuyordu. Tao hiç

Taryn'i öptü mü? Riley'ye dokunduğu gibi ona dokunmuş muydu? Nedense bundan şüpheliydi. Aksi takdirde Trey onu çoktan öldürmüş olurdu. Yine de bu kıskançlığını biraz hafifletti.

Kahretsin, biri ona söylemeliydi. Biri onu uyarmalıydı, böylece Greta onu gafil avlayamazdı. Riley bu konuda tek kelime etmedikleri için sürüdeki bütün kurtlara kızgındı. Ama sonra, tabii ki ona söylemediklerini düşündü. Tao'yla eşleşme çizgisini geçmesinin onu garip hissettireceğini biliyorlardı ve onu Tao'yla bir araya getirmeye çok niyetliydiler.

Gerekçelerini anlayabilse de, bu durumu iyi yapmıyordu. Aslında, yavaş ama emin adımlarla güvenmeye başladığı bu insanlar tarafından biraz ihanete uğramış hissediyordu. Ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

BLT'sini yerken Tao yaklaşan ayak seslerini dikkatle dinledi. Riley'nin öğle yemeğine geç kalması hiç hoş değildi, özellikle de çocukları yerlerine oturtmayı ve tabaklarını onlar için doldurmayı sevdiği için. Kurdu onun orada olmamasından hoşlanmıyordu; onu özlemişti. Tao onun kokusunu teninde ya da kıyafetlerinde her duyduğunda, hem kendisi hem de kurdu onu biraz daha özlüyordu.

"Kuzgunun ortalıkta olmadığını fark ettim," dedi Greta memnun bir gülümsemeyle, sesinde kurdun dikkatini çeken tuhaf bir nota vardı. "Bunun nedenini merak ediyorum."

Kaşları çatılan Makenna, sosisli sandviçini ağzına götürürken durakladı. "Çamaşır yıkamaya gittiğini biliyorum. O zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım. Şimdiye kadar bitirmiş olmalıydı."

Tao, Makenna'nın sözlerini dinliyordu ama gözleri Greta'ya, ağzının sinsi kıvrımına, çenesinin üstün çıkıntısına ve abartılı rahatlık havasına kilitlenmişti. Kurdunun tüyleri diken diken olmuştu. "Ne yaptın sen?"

Bir elini göğsüne götürdü, gözleri gülümsüyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Öne doğru eğildi, içinden saldırganlık yayılıyordu. "Ne yaptın sen?" Gergin bir sessizlik çökmüştü ve herkesin dikkati o ve Greta'nın üzerindeydi.

"Şimdi, Tao-"

"Seni hayatım boyunca tanıdım ve bu gülümsemenin birini incitecek bir şey yaptığın ve bundan gurur duyduğun anlamına geldiğini biliyorum." Tam o anda içgüdüleri Riley'ye gitmesi için bağıırıyordu. "O yüzden tekrar soruyorum, ne yaptın?"

Savannah koltuğunda çömelmiş, Greta'ya tıslıyordu.

"Biri o çocuğu tutmadan önce-" Savannah tekrar tıslayınca Greta sözünü kesti. "Gördün mü, kısır."

Tao, "Onu rahat bırak," diye kırparak Greta'yı sessizliğe gömdü. Kurdu yüzeye çıktı ve gözleri kurt gibi parladı. Yaşlı kadın sertçe yutkundu.

"Greta," diye homurdandı Trey, "sorusuna hemen cevap ver."

Tao ayak seslerini duyunca sustu ama gözlerini Greta'dan ayırmadı.

Saçlarını okşadı. "Kuzgun ve ben küçük bir anlaşmazlık yaşamış olabiliriz."

Ne kadar belirsiz. "Ne hakkında?"

Greta gözlerini kaçırdı.

"Ne hakkında?" diye tekrarladı.

Koyu kırmızı meyve, hindistan cevizi sütü ve siyah dantel.

Tao, Riley sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi içeri girerken başını kaldırıp baktı. Sonra Savannah'nın Greta'ya hırladığını gördü ve gözleri sertleşti.

"Neler oluyor?" Riley eliyle Savannah'nın saçlarını okşadı. "Seni üzdü mü tatlım?"

Küçük engerek başını eğerek, "Seni üzeceğini düşünmüştüm," dedi.

"Beni üzme mi?" Riley dudaklarını büzdü. "Çenesindeki tüyleri tıraş etmemesi beni üzüyor ama hepsi bu kadar."

Savannah kıkırdayarak sandalyesinde gevşedi ve masanın geri kalanı toplu bir nefes alır gibi oldu. Tao gerginliğini korudu. Riley iyi görünebilirdi ama ne onu ne de kurdunu kandırabilirdi; bu noktada onu çok iyi tanıyorlardı.

Kadın yanındaki sandalyeye kayarken, "Geç kaldın," dedi. Bu bir azarlama değildi, sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Omuz silkti. "Ethan'la konuşuyordum."

Bunun gerçek olduğunu hissetti. Ayrıca kadının bir şeyi atladığını da hissetti. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," dedi Riley, burada herkesin önünde bunu tartışmaya hazır değildi. Acısını kendine saklayacaktı, çok şükür. Ve tamamen yetişkinlere yönelik bir konuşma olması gereken bu konuyu kesinlikle çocuklara açmayacaktı, özellikle de korumasının bir zamanlar annesiyle çiftleşmek istediğini öğrenirse muhtemelen kafası biraz karışacak olan Kye'a.

Greta'ya meydan okuyan bir bakış atan Riley, biraz makarna alıp tabağına koydu. Kuzgunu yaşlı kaltağa kanatlarını çırttı. Açıkçası, Riley'nin odasında kalmayı düşündüğü kısa bir an olmuştu - biraz kızgın olduğu bir grup insanla vakit geçirecek havada değildi. Ama Greta'nın onun odasına saklanmasına neden olmasına asla izin vermeyecekti. Hayır. Ve bunu düşündüğü için bile kendine kızıyordu.

Tao BLT'sinin geri kalanını yerken Riley'yi dikkatle izledi. Makarnasını yerken ve Zac'le sohbet ederken bir yandan da çocuklarla dalga geçiyor ve tabaklarını dolduruyordu. Ayrıca başka biriyle göz teması kurmaktan kasıtlı olarak kaçınıyor gibiydi.

Greta'yı tanıdığına göre, büyük ihtimalle Riley'yi de Shirley'nin işlediği suçla suçlamıştı, sırf onu incitmek için. Yaşlı kadına sert bir bakış gönderdi. Şimdi o kadar da üstün görünmüyordu. Aslında Riley'yi şaşkınlık ve ... hayır, bu saygı olamazdı. Eğer Riley'nin canını yakmanın küçük kuzgunun kendini soyutlamasına neden olacağını düşündüyse, gücünü fena halde hafife alıyordu.

Kolunu Riley'nin sırtına dolayan Tao, elini Riley'nin boynunun kıvrımına koydu ve başparmağıyla ensesini okşadı. Riley onun elinin altında hareketsiz kaldı. Bu ince bir reddedişti ama yine de bir reddedişti. Göğsünde bir hırıltı yükseldi

-Hem insandan hem de kurttan gelen bir ses. Kulağına alçak sesle konuştu. "Neyin var?"

"Sana söyledim, hiçbir şey."

Yalan söylerken kızın kulağını ısırdı ve sessizce, "Şimdi bizim odamız," dedi.

"Burada yemek yemeye çalışıyorum." Riley için sorun, her lokmanın tadının lastik gibi olmasıydı. Duyguları çok karıştı ve kuzgunu hâlâ huysuz bir ruh halindeydi. Ama öğrendikleri hakkında konuşmaya hazır olduğundan emin değildi, Greta'nın Taryn'in onun ilk tercihi olduğu iddiasında doğruluk payı olabileceğini duymaya hazır olduğundan da emin değildi. "Başka bir sandviç ya da başka bir şey al."

"Bebeğim, canın yanıyor ve bundan nefret ediyorum. Bu beni öldürüyor. Odamıza gidiyoruz, böylece bana nedenini söyleyebilirsin ve ben de bunu düzeltebilirim." Dirseğini kavrayarak onu ayağa kaldırdı. Direnmek istediğini biliyordu. Çocukların önünde olay çıkarmayacağını da biliyordu.

Tünellerde ilerlerken ikisi de tek kelime etmedi. Yatak odalarına girdiklerinde kollarını kavuşturdu. "Greta sana ne dedi? Seni bir şekilde üzdüğünü biliyorum. Anlat bana."

Riley iç çekti. "Wade'den bahsetti. Shirley'nin suçlamaları doğruysa şaşırmayacağını söyledi. Bu beklemediğim bir şey değildi."

"Başka? Aptal numarası yapma Riley. Sana dokunduğumda gerildin, sanki seni incitecek bir şey yapmışım gibi. Eğer yaptıysam, ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bana zarar vermedin. İyi, tamam, incittin. Sadece bana söylemeni tercih ederdim, böylece Greta beni onunla yumruklamazdı."

Zihninde kadının ne demek isteyebileceğine dair olasılıkları gözden geçirdi ama bir şey bulamadı. "Sana ne demiştin?"

Riley kollarını kavuşturdu. "Taryn'den seninle çiftleşmesini istemen gibi çok da önemsiz olmayan bir konu hakkında."

Gözlerini kapattı. "Siktir."

"Saf değilim, bir geçmişin olduğunu biliyorum ve bunu kabul ediyorum. Bunu da kabul edebilirim, sadece ... neden bana söylemedin? Biliyor musun, bu konuda konuşmamıza gerek yok. Bu seni ilgilendirir. Sadece senden duymayı tercih ederdim, hepsi bu."

Onun kişisel alanına girdi. "Sen benimsin, ben seninim, yani benim işim senin için. Duymak istersen anlatırım. Ama şunu açıkça belirteyim ki Taryn eski sevgilim değil. Öyle olsaydı, bundan bahsederdim. Ama onu hiç öpmedim, ona dokunmadım bile."

Kuşkusuz Riley bunu duyunca kendini biraz daha iyi hissetmişti. "Tamam."

"O zamanlar onunla birleşmek istiyordum. Sürüden ayrılmak çok zor olurdu ama ayrılmasaydım daha da zor olurdu. Ben çocukken annem, babamın eski yatak arkadaşlarından birinin etrafta dolaşıp başına bela açmasıyla uğraşmak zorundaydı. Herkes için zordu. Sana direnmemin bir nedeni de buydu. İşlerin senin, benim, eşinin ya da -eğer beklenmedik bir mucize olur da çiftleşirsem- benim için garip bir hal almasını istemedim."

Kız bunun neden beklenmedik bir mucize olacağını düşündüğünü sormadan önce, adam tekrar konuşmaya başlamıştı.

"O zaman bile Taryn'in ilk tercihi olmayacağını biliyordum ama yine de onu istedim. Bunun nedeni ona çok değer vermem değil, onun güçlü olması ve bana asla ihtiyaç duymayacak olmasıydı. Kendimi ondan uzak tutabilirdim ve gerçek eşlerin birbirlerini tamamlamaları gerektiği gibi onu 'tamamlama' baskısı olmazdı."

Bu cevaba hazırlıksız olduğu için, "Çiftleşmenin getirdiği derin bağlılıktan korkuyor musun?" diye sordu.

"Birbirini tamamlayan iki kişi her zaman çok iyi çalışmaz. Kardeşimin eşinin bu beklentileri vardı."

Ne yaparsa yapsın asla ulaşamayacağı mükemmel bir adam - kim nasıl ulaşabilir ki? Günlerini onu eleştirerek geçiriyor, ama bu ona güvenmesini, ona ihtiyaç duymasını ve kendisi de ona yük olana kadar ona yaslanmasını engellemiyor."

İlişkiler konusunda bu kadar alaycı olmasının bir nedeni de şüphesiz buydu, diye düşündü. "Tüm aşklar eşitsiz ve birbirine bağımlı değildir."

"Hayır, öyle değil. Ama dışarıda benden peri masalı prensi olmamı bekleyen bir eşim olduğu fikri beni çok korkutuyor. Birini nasıl tamamlayabilirim ki Riley? Ben tam bir pisliğim. Aşındırıcı, bencil, patavatsız. Liste uzayıp gidiyor."

"Sen bir pislik değilsin Tao. İstedğin zaman bir pislik olabilirsin, ama sen bir pislik değilsin."

"Elbette öyleyim. Demek istediğim, onu yanlış sebeplerden dolayı istiyordum. Bunu çok çabuk fark ettim ve daha Trey'le çiftleşme bağı kurmadan onu istemeyi bıraktım. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği." İki eliyle onun boğazını kavradı. "Dürüst olmak gerekirse bunu senden saklamıyordum. Bunun senin için kesinlikle küçük bir şey olmadığını anlayabiliyorum, ama bana küçük geliyor çünkü hayatımın önemli bir noktası değildi. O kadar geçmişte kaldı ki bunu hiç düşünmedim bile, bu yüzden sana söylemek aklıma gelmedi." Onu kendine çekti ve boynuna sarıldı. "Özür dilerim, bebeğim. Bir hafta içinde seni ikinci kez incittim. Sen beni mutlu ederken benim seni mutsuz etmem hiç adil değil."

"Seni nasıl mutlu edebilirim?"

"Beni mutlu etmek için hiçbir şey yapmana gerek yok. Sen yanımdayken her şey oluyor."

Ağzı birazcık kıvrıldı. Bunu onu pohpohlamak için söylememiştii, sadece bir gerçek olduğunu düşündüğü şeyi ifade etmişti. Taryn'e bir şeyler ima etmek istemesi hâlâ canını yakıyordu ama adamın ona söylememek için bilinçli bir karar vermediğini bildiği için artık daha az üzgündü. Kuzgunu biraz daha az gergindi ama yine de temkinli olmaya devam ediyordu. "Beni mutsuz etmiyorsun."

Tao ellerini kadının omuzlarına doğru indirdi. "Bunu tekrarlayacağım çünkü senin konumunda olsaydım aklıma takılırdı. Taryn'i istemiyorum. Onu da diğer sürü arkadaşlarım gibi önemsiyorum ama hepsi bu. Daha fazlası değil. Daha azı değil. Ve çiftleşmediğimiz için hiç pişmanlık duymuyorum. Hem de hiç."

Artık kıskançlığın bir kısmı geçtiğine göre Riley her şeye daha mantıklı bakabilirdi. Onun bir kez bile Taryn'e özlemle baktığını görmediğinden emin olabilirdi. "Greta ikinci planda kaldığımı söyledi."

"Greta'yı siktir et. Bunun saçmalık olduğunu biliyor. Sen kimsenin ikincisi değilsin. Benim için önce sen gelirsin. Anladın mı?"

Başını salladı. "Tamam."

"Güzel." Onu usulca öptü ve saçlarını okşadı, yatıştırdı ve yumuşattı, tekrar gerilmediği için rahatladı. Hâlâ biraz endişeli olan kurdu ona süründü. "Greta'yla uzun uzun konuşmam gerek."

Riley onun hırıltısındaki ölümcül nota karşısında ürperdi. Adamın aşırı korumacı olması her zaman içini ürpertirdi ama bunu ona asla belli etmezdi. "O buna değmez."

"Kasıtlı olarak seni incitmeyi planladım." "Hey, ben büyük bir kızım, biliyorsun."

"Ama sen benim kızsın. Ve kimsenin kızıma zarar vermesini istemiyorum." Burnunu onunkine sürttü. "Özellikle de onun incinmesinin sebebi olmak istemiyorum."

"Şimdi iyiyim, gerçekten."

Nabzında bıraktığı ısırık izini okşadı. "Daha önce hiç kimseyi işaretlememiştim. Kazara bile olsa." Sert seksten hoşlanıyordu ve bazı insanlar iz bırakacak kadar kendilerini kaptırabiliyorlardı. Ama o hiç yapmamıştı.

"Birlikte yattığımız ilk gece beni yanlışlıkla işaretlemiştin," diye belirtti. "Ama yine de sarhoştun."

"Kafam iyiydi ama seni kazara işaretlemedim. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum." Zil zurna sarhoşken bile, onun üzerinde kendi damgasını bıraktığının tamamen farkındaydı. Bu çok uzun zamandır yapmak istediği bir şeydi.

Kapı çalınınca kafasını kaldırdı. O kadar hafif bir vuruştı ki bu, ancak çocuklardan birinin sesi olabilirdi.

"Ben bakarım." Riley onu bırakmadığında dudağını sertçe ısırıldı. Şakacı bir hırıltıyla geri çekilerek kapıyı açmasını sağladı. Savannah'nın orada dikildiğini görünce hiç şaşırmadı. "Selam tatlım."

Küçük engerek içeri girdi ve Tao'nun onu odaya sürüklerken canını yakıp yakmadığını kontrol edercesine Riley'ye dikkatle baktı. "Şimdi o yaşlı kadını ısırabilir miyim?"

Riley kıkırdadı. Evet demek çok cazip geliyordu. "Korkarım hayır. Dexter yemeğini bitirdi mi?" Savannah başıyla onayladı. "O zaman git ona ve diğerlerine biraz dışarıda oynamak isteyip istemediklerini sor."

Küçük kız ona ıslıl ıslıl bir gülümseme verdi. "Tamam!" Gitmeye başladı ama sonra Tao'ya biraz tuhaf bir şekilde baktı. Eliyle onu çömelmeye çağırıyordu.

Tao gülümsedi. Görünüşe göre onu ve Riley'yi Greta'ya karşı savunarak Savannah'nın güvenini biraz olsun kazanmıştı. İlerleme var. Çömeldi.

"Yaklaş," diye fısıldadı.

Biraz daha yaklaştı ve aynı sessizlikle, "Ne?" diye sordu.

Gülümsedi. "Eğer Riley'mi incitirsen, burnunu ısırır koparır ve Dexter'a yediririm."

Tamam, yani henüz onun güvenini tam olarak kazanmamıştı. "Bildiğim iyi oldu."

Mutlu bir şekilde sekerek uzaklaştı ve bu biraz ürkütücüydü.

Riley kaşlarını çatarak, "Ne dedi?" diye sordu.

Ayağa kalkarak, "Görünüşe göre, eğer seni incitirsem burnumu kaybedeceğim," diye cevap verdi.

Gözleri dans ederken Riley'nin nefesi kesildi. "Hayır!" "Dexter'ın yemesine de izin verecek."

Riley homurdandı. "O çocuğu tanıyorsam, en azından cebinde taşırdı."

Tao da aynı şeyi düşünüyordu.

Ona hızlı bir öpücük verdi. "Gitmem gerek."

Gitmesini engellemek için onun elini tuttu. "Seni odadan çıkarken izlediğimde canın yanmamalı, değil mi?" Ondan uzakta olmaktan hoşlanmıyordu. Hem de hiç. Gülümsemesi karnına çarptı.

"Dostum, bazen çok güzel şeyler söylüyorsun."

Ağzını bir sırtış kapladı. "Bir öpücük daha istiyorum."

Gözlerini devirerek ona bir tane daha verdi. "Yakında görüşürüz."

"Dağın eteklerine yakın durun," diye uyardı. Çevrede kimsenin kaldığına dair bir işaret yoktu ama Tao işini şansa bırakmıyordu. Güvenliğini tehlikeye atamazdı.

"Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi."

Onun odadan çıkışını izledi ve sonra cep telefonunu çıkarıp tanıdık bir numarayı çevirdi. "Taryn, bilmen gereken bir şey var."

Kye diğer üç çocuğu yıpranmış bir huş ağacının etrafında kovalarken Riley verandadaki sandalyelerden birine uzandı. Çocukların kahkahaları ve çığlıkları neredeyse kuş seslerini, böcek vızıltılarını ve sincapların gevezeliklerini bastırıyordu. Hâlâ sinirli olan kuzgunu yer değiştirmek ve onlarla oynamak istiyordu. Riley ona yakında oynayacakları konusunda güvence verdi. Şimdilik sadece çocuklara göz kulak oluyordu... içlerinden biri az önce bir engerek yılanı gibi ustalıkla bir ağaca tırmanmıştı.

Kye söz konusu engerek yılanına kaşlarını çattı. "Savannah, yere yat!"

Ağaç dalından baş aşağı sarkan Savannah, onun yerine bir meşe palamudu fırlattı.

Riley tenini ürperten sıcaklığın tadını çıkararak sandalyeye daha da gömüldü. Çam, kır çiçekleri, güneşin ısıttığı toprak ve tatlı sedirin rahatlatıcı kokuları kuzgunun sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oldu. Kuş hâlâ öfkesini tamamen kaybetmemişti. Kızgın olduğu kişi Tao değil, Greta'ydı. Yaşlı ejderha kasten ona zarar vermeye çalışmıştı. Bu ilk kez olmamıştı ve son da olmayacaktı ama tek kez olmuştu.

Greta'nın sözlerinin gerçekten bir etkisi olmuştu. Greta'nın onu incitmeyi başarmış olması kuzgunu en az Greta'nın söyledikleri kadar rahatsız etmişti.

Çimenleri hışırdatan ayak seslerini duyan Riley döndüğünde Taryn, Jaime, Roni ve Makenna'nın ağaçların arasından çıkıp verandadaki masaya doğru yürüdüklerini gördü.

Taryn mahcup bir gülümsemeyle, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu. Riley, "Elbette," diye yanıtladı.

"Sanırım Tao sana söylemiştir."

"Yapmak üzereydi ama Greta o zamana kadar söylediklerini çoktan itiraf etmişti. Ona kızgınım ama bunu yapabileceğini düşünmediğim için kendime de kızgınım."

"Bundan bahsetmediğimiz için hepimize ne kadar kızgın olduğumu tahmin edebiliyorum," dedi Jaime. "Haklı olarak kızgınsın. Ama lütfen Makenna'ya kızmayın, onun haberi bile yoktu."

Roni kendini ve Jaime'yi işaret etti. "Tüm bunlar olurken biz sürünün bir parçası değildik ama biraz bilgimiz vardı. Size söylememiz gerekirdi."

"Evet, söylemeliydik," diye kabul etti Taryn. "Hiçbir şey söylemedim çünkü kulağa büyük bir olaymış gibi geliyor, değil mi? Sanki ortada büyük bir karşılıksız aşk varmış gibi geliyor ama asla öyle olmadı. Çocuklardan herhangi birine, hatta Grace, Lydia ve Hope'a sorun, hepsi size aynı şeyi söyleyecektir. Tao beni hiçbir zaman bir erkeğin eşini sevdiği gibi sevmeydi. Sana baskı olayını anlatmadan önce bunu kendin görmeni istedim. Greta'nın önce davranacağını bilmeliydim, kaltak. Aslında kendinden biraz utanıyor gibi görünüyor."

Makenna çenesini göle doğru eğdi. "Orada, somurtuyor."

Riley neredeyse gülecekti. "Somurtmak mı?"

Taryn başını salladı. "Tao onunla konuşmuyor. Yıkılmış durumda." "Onunla konuşmuyor mu?" Riley yineledi.

Roni, "Birkaç dakika önce ona yeni bir göt deliği açtığından beri değil," dedi. "Seni incitti. Bu onun için kabul edilebilir bir şey değil. Hiçbirimiz için kabul edilebilir değil."

Jaime dua eder gibi ellerini birleştirdi. "öpatanlıkla meşgul olup yaşlı bir ejderhanın zehirli pençelerini sana saptamak için geçmişi kullanacağını düşünemediğimiz için hepimizi affedebilir misin?"

Dürüst olmak gerekirse Riley onları çoktan affetmişti. Bunu kendisinden neden sakladıklarını anlayabiliyordu ve onların yerinde olsa kendisinin de aynı şeyi yapabileceğini kabul etmek zorundaydı. Onun için gerçekten önemli olan tek şey Greta'nın yanılmış olmasıydı, Tao'nun istediği Riley'ydi, başkası değil. Yine de düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım öyle." Onların rahatlamış ifadelerine gülümseyerek ayağa kalktı. "Bir dakikalığına çocuklara göz kulak olmanızın sakıncası yoktur herhalde, değil mi? Kuzgunumu dışarı çıkarmam gerekiyor."

Mağaranın ağzında duran Tao, Riley ve diğer dişilerin konuşmalarını izledi. Riley'nin onları küümseyeceğinden ya da özürlerini kabul etmeyeceğinden şüphelendiği için onu kontrol etmiyordu - Riley'nin bundan daha iyi bir insan olduğunu biliyordu. Ama sadece Taryn onunla konuşurken yüzünü izlemek, duyduklarına tamamen inandiğından emin olmak istemişti. Tao için Riley'nin kendisi ya da istediği kişi hakkında herhangi bir şüphesi olmaması önemliydi.

Trick ona doğru yaklaştı, bakışları dişilerin üzerindeydi. "Görünüşe göre kan dökülmeyecek."

"Riley'ye her şeyi açıkladım zaten," dedi Tao ona. "Taryn'i istemediğimi ve kimsenin ona zarar vermek istemediğini biliyor."

"Umarım Riley'den baskı yapmasını istemeyi planlamıyorsundur." Tao kaşlarını çattı, kasları gerildi. "Neden?"

"ünkü daha sonra onun aslında gerçek eşin olduğunu fark ettiğinde utanacaksın."

Tao derin bir nefes verdi. "Hile-"

"Riley senin gerçek eşin Tao. Hepimize bir iyilik yap ve bunu kabul et." Sinirlenen Trick başını salladı. "Bunu nasıl göremediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yıllar boyunca çiftleştğini gördüğüm çiftlerin sayısına bakılırsa, gerçek eşinizi tanımak sandığınız kadar basit değil."

"Olabilir. İnsanlar kişisel meselelerinin araya girmesine izin veriyor. Marcus da Roni ile aynı sorunu yaşadı. Ona sadece kurdunu dinlemesini söyledim ama o Kahin'in ona söyledikleri üzerinde durmakta ısrar etti. Hem o hem de Roni kurtlarını dinleselerdi çiftleşme bağına hemen hissederlerdi."

"Kurdum ilk başta Riley'den hoşlanmadı."

Bu Trick'i şaşırttı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Benim kurdum insanların ona saygı göstermesini sever. Otoriteden etkilenmez ve sabrımı sınamaktan zevk alır. Bundan hiç hoşlanmadı. Şimdi onun için deli oluyor ama ona gerçekten ısınması biraz zaman aldı. Yani tek yapmamız gerekenin hayvanlarımızı dinlemek olduğu teorinize göre hareket edersek, Riley benim gerçek eşim değil, yoksa kurdum ilk dakikadan itibaren ona tapardı."

Trick bir dakika sessiz kaldı. "Başlangıçta ondan hoşlanmamış olması hiç mantıklı değil. O dışının senin gerçek eşin olduğuna eminim."

"Kendi gerçek eşin geldiğinde onu bu kadar kolay tanıyabileceğini mi sanıyorsun?" Tao ona sordu. Trick açıkça biseksüeldi.

"Bileceğim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Kurdum bilecek."

"Bana ne yaptığını gördün mü!"

Çıglık ikisini de döndürdü. Ve aval aval bakıyorlardı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı Trick, omuzları titriyordu.

Uçurumun basamaklarını tırmanan Greta, başından ve omzundan kuş pisliği damlayan Tao'nun önüne dikildi. "Bak bana ne yaptı!"

"Teknik olarak Riley değildi," dedi Trick. "Onun kuzgunuydu."

Bunu görmezden gelen Greta, Tao'ya ters ters baktı. "Onunla birlikte olmak mı istiyorsun? Bunu yapacak ve kabul edilebilir bulacak biriyle mi olmak istiyorsun?"

Tao'nun ağızında bir gülümseme belirdi. "Evet, öyle."

"Umutsuz," diye kestirip atarak uzaklaştı. "Hepiniz umutsuz vakasınız."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tiki hafta sonra Tao ve Riley oyun odasındaki pelüş koltukta birbirlerine sokulmuş, kahve içiyor ve atıştırmalık arabasından aldığı bir kurabiyeyi yiyordu. Oda sevimli ve ferahtı; pelüş hayvanlar, kitaplar ve her türlü oyuncak vardı. Duvarları orman temalı duvar resimleri süslüyordu. Parlayan yıldızlar ve gezegenlerin de bulunduğu tavandan kâğıttan kelebekler ve kuşlar sarkıyordu.

Oyun odası özellikle havanın kötü olduğu zamanlar için çok iyiydi. Daha önce Riley ve Tao hayvan formlarında bir saat boyunca ormanda çocukları kovalamış ve gütmüşlerdi. Yağmur yağmaya başladığında çocuklar büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve içeri alınmak zorunda kalmışlardı ama oyun odasının olması darbeyi yumuşatmıştı.

Tao'nun dikkatinin çoğu kanepenin karşısındaki duvara monte edilmiş televizyonda oynayan basketbol maçındaydı ama Riley çocukların oyununu izlemeyi tercih ediyordu. O sırada Savannah, Kye'in bir bebeği soymasını engellemeye çalışıyor, Lilah ise plastik oyuncak kutularından birini karıştıran Dexter ile tek taraflı bir konuşma yapıyordu.

"Yarın çocukları bir günlüğüne dışarı çıkarabiliriz diye düşünüyordum," dedi Tao.

Riley kaşlarını çatı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Ortalık sakın biliyorum ama bu güvenli olduğu anlamına gelmez."

"Amcalarınla sürekli temas halindeyiz. Hugh ve Sage'e herkesin nerede olduğunu not etmelerinde yardımcı oluyorlar. Sürüden herhangi birinden haber alınamadığı anda bizi arayacaklar. Şimdiye kadar her şey burada olduğu gibi orada da sakin geçti."

"Bu da cinayetlerin arkasında benim olduğumu gösteriyor."

"Tetikçinin dikkat çekmemesinin nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Herkes bu kadar yakından izlenirken harekete geçemezler." Ona sokuldu. "İşi şansa bırakmak istemediğini biliyorum ama çok uzun süre kapalı kalırlarsa küçük akıllarını kaybederler."

İç çekti. "Haklısın. Bu onlar için iyi değil." Bunu gerçekten düşünmesi gerekirdi ve bunu düşünmediği için kendine kızdı. "Sabah amcalarımı arayacağım. Sürüdeki herkesin hâlâ güvende olduğunu söylerlerse, çocukları bir günlüğüne dışarı çıkarırız. Kendilerini boğulmuş ve sıkılmış hissetmelerini istemiyorum."

"Sıkılmadılar. Bu sabah hayvanlarımızla oynayarak eğlendiler. Ama kendi bölgelerine hapsolurlarsa sıkılırlar."

"Çok eğlendiler, değil mi? Kurdunu sevdim."

Tao gülümsedi. "Senden hoşlanıyor." Bu gerçekten de yetersiz bir ifadeydi. Kurdu ona tapıyordu. Mümkün olsa yirmi dört-yedi saat onunla birlikte olurdu. "Senin kuzgunla oynamayı seviyor."

"O senden çok daha sabırlı, bu yüzden ona eziyet etmeyi o kadar eğlenceli bulmuyor ama onunla oynamasına bayılıyor." Riley yarısı yenmiş kurabiyesinden bir ısırık daha aldı. "Savannah sana ısınıyor."

Evet, fark etmişti. "Onun gözünde taraf değiştirdim." Tao kalçasını ovuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, bence Greta çocukları gerçekten seviyor."

Riley kuşkuyla, "O zaman neden Savannah'ya zorluk çıkarıyor?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla Savannah ona sık sık karşı çıktığı için. Greta muhtemelen onu bir iki basamak aşağı indirmeye çalışıyordur."

Bu anlamsız olurdu. "Savannah korkusuzdur." "Bunu senden almış."

Kurabiyesinden büyük bir parça kopardığı için Tao'ya kaşlarını çatarak, "Onunla tanışmadan önce de böyleydi," dedi.

"Makenna'ya göre öyle değil. Savannah'nın eskiden çok içine kapanık ve güvensiz olduğunu söyledi. İnsanlara güvenmez ya da Dexter dışında kimseye bağlanmazmış. Makenna her ikisinin de sana çekilmiş gibi görüldüğünü, sanki bir şekilde senin doğal bir koruyucu olduğunu hissettiklerini söyledi."

"Belki de kuzgunların çocukları şiddetle koruduğunu duymuşlardır." "Ya da belki de sende bizim gördüğümüzü gördüler - sert, güçlü ve dirençli biri, onlarla tehlike."

"İlk tanıştığımızda bunu görmedin," diye karşı çıktı.

"Değişimle ve yabancılarla ne kadar kötü bir şekilde başa çıktığım için kararlarım bulanıklaştı."

Riley içini çekerek, "Onları seviyorum," diye itiraf etti.

Ağzı kıvrıldı. "İstediklerini biliyorum." Eğer bu konuda birilerini kandırdığını düşünüyorsa, tamamen yanıliyordu. Her yerinde neon renklerle yazılmıştı.

Kurabiyesini bitirince elindeki kırıntıları sildi. "Sence biliyorlar mıdır?"

"Aynen öyle. Onlar da seni seviyor. Sen onların kahramanısın." "Onların kahramanı mı?" diye yineledi.

"Onların üzerinde bir nöbetçi gibi durdun. Onları her zaman koruyacağını ve güvende tutacağını biliyorlar. Yemin ettiğin için değil, çocuklar saçmalıkları anlar. Bunu biliyorlar çünkü senin son derece sadık olduğunu görüyorlar. Sana güveniyorlar." Saçlarını kulağının arkasına doğru kıvrıldı. "Ben de sana güveniyorum."

Kaşlarını çattı. "Beni pelteye çevirmeyi bırak." Ağzı buruştu. "Lapa mı?"

"Ne zaman ağzından güzel bir şey kaçırırsan bunu yapıyorsun." O baskın bir kadındı; duygusal olmaması gerekiyordu. Ama doğası gereği aşırı şüpheli biri olan Tao'nun ona güvendiğini söylemesi hiç de azımsanacak bir şey değildi. Kuzgunu bu konuda oldukça kendini beğenmişti.

"Bu sadece gerçek." Kadın parmaklarını saçlarında gezdirmeye başladığında gözlerini kapattı. Onu, kendisini "peltemsi" yapan şeylerden bahsetmekten alıkoymaya çalıştığını biliyordu ama parmakları kafa derisine masaj yaparken bunu umursamak cidden zordu.

Riley parmağını kulağının altındaki yara izinde gezdirdi. "Bunu ne zaman aldığını hatırlıyorum." Şekil değiştirenler ancak yaraları çok kötüyse yara izi bırakırlardı. Tao o gece neredeyse ölüyordu. Hatırladıkça ciğerleri yanıyordu.

"Endişeliydin," diye hissetti.

"Evet, endişelendim. Daha önce hiç bu kadar kötü yaralanmış mıydın?"

"Birçok kemiğim kırıldı, hatta iç kanama geçirdim ama daha önce hiç ölüme bu kadar yaklaşmamıştım."

"Wade o silahla bana doğru geldiğinde öleceğimi sandım. Hayatım gözlerimin önünden geçmedi ama ne kadar yaşamak istediğimi, kimi özleyeceğimi ve diğer şeyleri fark etmemi sağladı."

Tao parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Seni düşündüm. Ciddiyim. Biri beni fark edene kadar birkaç dakika boyunca orada yattım. Kimseye seslenecek gücüm yoktu. Ölmekte olduğumu biliyordum; bunu hissedebiliyordum. Kelimenin tam anlamıyla, 'İşte bu' diye düşündüm. Bu son. Her şey bitti' diye düşündüm. Hayatıma ve hiç yapmadığım onca şeye baktım. Sonra aklıma sen geldin. İyi olup olmayacağını, kaçıp kaçmayacağını ya da sürüyle kalıp kalmayacağını merak ettim. Beni sadece sana pislik yapan bir adam olarak hatırlayacağın fikri hoşuma gitmedi."

"Beni yine pelteye çeviriyorsun."

Kıkırdadı. "Yaşarsam seni ne kadar çok istediğimi göstermeye o anda karar verdim ama bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordum. Seni ne kadar istediğimi, hatta senden hoşlandığımı görmene izin veremeyeceğimi biliyordum. Bir tehdit değilmişim gibi görünmeliydim."

"Beni kandırdın." Ve hâlâ onun planının sinsiliğine hayranlık duyuyordu.

"İsteddiğimi elde etmek için yapmam gerekeni yaptım. Ve şimdi ona sahibim." Onu öptü, dilini kendi diliyle oynattı ve oynaması için onu ikna etti.

"Kissy, kissy, kissy."

Tao geri çekilerek, Lilah'nın taklit etmeye çalıştığı öpüşme sesleri çıkaran Kye'a kaşlarını çatı.

Riley ve Tao'ya bakarken Savannah'nın üst dudağı kıvrılmıştı. "İğrenç."

Dexter küçük burnunu buruşturmuştu. Riley'nin bacağını kavradı ve Tao'nun gözlerini hem sahiplenici hem de meydan okuyan bir bakışla tuttu.

Tao onun saçlarını karıştırdı. "Riley'yi senden ve Savannah'dan almak istemiyorum, küçük adam. Sadece onu benimle paylaşmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Uzun bir süre sonra Dexter başını salladı. Savannah ise bir süre Tao'ya dikkatle baktı.

Sonunda küçük engerek başını salladı. "Ama yine de onu üzersen burnunu ısırp koparırım."

Tao bir gülümsemeyi bastırdı. "Yeterince makul." Saate bakarak, "Artık gitmem gerekiyor. Bir süreliğine güney sınırını koruma sırası bende, böylece Trick biraz mola verebilir. Siz Riley için iyi olun." Kaybolmadan önce ona son bir öpücük verdi.

Riley derin bir nefes aldı. "Pekâlâ... kim kurabiye yapmak ister?"

Dört el havaya kalktı. "Önce bu odayı toplayalım."

Makenna, Grace ve Lydia kurabiyeleri pişirmelerine yardım etti. Tabii ki, dört çocuk da kurabiyelerin

kendileri. Daha sonra Grace ve Lydia onları yıkamaya ve üstlerini değiştirmeye götürürken Riley ve Makenna da mutfağı temizledi.

Dante yüzünde tuhaf bir ifadeyle içeri girdiğinde Riley mutfak tezgâhındaki unu ve kurabiye hamurunu temizliyordu. Ryan, Zac, Greta ve Alfalar masadan başlarını kaldırıp ona baktılar.

Beta'nın gözleri Riley'den Taryn'e doğru dans ederken, "Tao'nun ailesi az önce çitlerden geçti," dedi.

"Kahretsin." Taryn yemek masasından uzaklaştı ve arkadaşıyla endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. "Tao nerede?"

"Kurt formunda devriye geziyor," diye yanıtladı Dante. "Burada olduklarını söylemek için cep telefonuna bir mesaj bıraktım. Umarım yakında yer değiştirir ve mesajı görür."

Zac kaşlarını çattı. "Burada olmaları neden kötü olsun ki? Onları sevdiğinizi sanıyordum." Gencin sesinden kendisinin de onlardan hoşlandığı anlaşılıyordu. Alfalar birbirlerine tuhaf tuhaf baktılar.

Riley elindeki bezi tezgâhın üzerine atarak, "Bir şey mi kaçıyorum?" diye sordu. Çünkü gerçekten endişeli görünüyordlardı. Makenna omuz silkti, hiçbir şeyden haberi yoktu.

Taryn başını kaşıyarak Riley'ye döndü. "Tao'nun ailesi harika. Lennon tatlı bir adam ve Avery biraz hippie tarafında. Tao açık sözlülüğünü ondan alıyor, bu yüzden onu rahatsız eden bir şey olduğunda geri duracak biri değil." Sanki bir tür uyarı gibiydi.

Riley satır aralarını okumaya çalıştı ama Alfa'nın bununla nereye varmak istediğini anlayamadı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Trey arkadaşının yanına gitti. "Bu çiftte büyük saygı duymamın nedenlerinden biri de aralarına girmeye çalışan bir dizi insana karşı güçlü durmaları. Avery, Lennon'la çiftleşip onun sürüsüne taşındığında bu onun için çok zor oldu. Lennon'la kaçamak yapan dişilerden birkaçı, özellikle de bir tanesi Avery'ye ciddi bir sürtük gibi davrandı. Sürüdeki diğer dişileri ona karşı bir araya getirdiler."

Riley başını salladı. "Tao bana biraz bahsetti."

Trey bir kolunu Taryn'in omuzlarına atarak devam etti. "Tao'nun senden uzak durmasının asıl nedeninin, babasının sürüsünden biriyle asla kaçamak yapmaması yönündeki tavsiyesine uyması olduğundan hep şüphelenmişimdir. Lennon da Dante ve bana aynı tavsiyeyi vermişti. Ben dinlemedim ve Taryn bunun bedelini söz konusu sürük başka bir sürüye geçmeden önce ödedi."

Riley, "Lennon'ın tavsiyesini dinlemediği için Tao'ya kızacağını mı düşünüyorsun?" diye tahmin etti.

"Hayır, Lennon oldukça anlayışlı bir adam ve Tao'nun her zaman kendi yoluna gideceğini kabul ediyor," diye yanıtladı Trey. "Ama Avery oğlunun daha sonra kendisine ve arkadaşına büyük zarar verebilecek bir şey yapmasına üzülecektir."

"Ah." Riley ensesini ovuşturdu. "Bak, yalan söylemeyeceğim ve Tao bir eş aldığında zorlanmayacağımı söylemeyeceğim ama onu incitmeye çalışmam."

"Yapmayacağını biliyoruz," diye güvence verdi Taryn. "Dürüst olmak gerekirse, Tao'nun seni başkası için terk etmesinden endişe etmen gerektiğinden emin değilim, ama bu şu anda yapabileceğimiz bir konuşma değil. Ben sadece Avery'nin zor olabileceği konusunda seni uyarıyorum."

Riley, "Ailesi gidene kadar çocuklarla oturabilirim," diye teklif etti.

"Bunun bir yararı olmaz," dedi Makenna. "Tao gelir gelmez kokunu alacak ve sen odada olsan da olmasan da çıldıracak."

Dante, "Ve hiç kimsenin sizi kendi evinizde saklanmaya zorlamaya hakkı yok," dedi.

Haklıydı ve Riley'nin içindeki her şey saklanmaya karşı çıkıyordu. Kuzgunu bundan nefret ederdi. "Biz onları beklerken ben de temizliği bitireyim." Kurtların hepsi katıldı. Tünellerde tanıdık olmayan bir kahkaha yankılandığında mutfak pırıl pırıldı.

Önce Trick girmişti, yani belli ki çiftleşen çifte dağa kadar eşlik etmişti. Onu takip eden erkek

Lennon'ın içi Tao'dan çok daha esmerdi ama aynı sağlam yapıya ve sert yüz hatlarına sahiplerdi. Yine de ona Tao'yu düşündüren Lennon'ın kendinden emin yürüyüşü ve her şeyi içine çeken bakışlarıydı.

Lennon'ın yanındaki kadın Tao'nun saç tonunu ve altın rengi gözlerini paylaşıyordu ama oğlundan hiç de farklı olmayan sıcak ve misafirperver bir havası vardı. Lennon Trey'le konuşurken, Avery Zac'in omzunu dirseği için bir raf olarak kullandı ve genç kızla şakalaşp gülüştü. Sonra, Zac'in yanağına nazik bir çimdik attıktan sonra, her bir kurtla gülümseyerek ve sohbet ederek odanın içinde dolaşmaya başladı. Yürüyüşü yavaş ve kolaydı. Uzun çingene eteği bacaklarının etrafında dönerek odanın içinde süzülüyordu.

Sonunda Riley'ye ulaştı. Başını eğerek gülümsedi. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

Riley kadınla karşı karşıya gelmemeyi umarak gülümsemesine karşılık verdi. "Ben Riley."

"Sürüye yeni katıldı," diye araya girdi Taryn.

"Anlıyorum." Avery Riley'yi yakından inceledi. "Bir kuzgun, değil mi?" Riley başını salladı. "Evet, öyle."

Avery ona doğru ilerledi. "Saç yüzünden, her zaman-" Burun delikleri alevlendi ve aniden durdu. Sıcak gülümsemesi kayboldu. Taryn'e döndü. "Nerede o? Tao nerede?" Bu düz ton Lennon'ın dikkatini çekti ve kaşlarını çatarak odayı geçip arkadaşının yanına gitti.

"Yola çıktı," dedi Taryn.

Riley'ye dönen Avery kollarını kavuşturdu. "Ne zamandır oğlumla yatıyorsun?"

Riley gözlerini kırıştırdı. "Vay canına, bu gerçekten seni ilgilendirmez." "Beni ilgilendirmez mi? Ben onun annesiyim."

Riley ona zayıf bir gülümseme verdi. "Greta bu konuda seninle aynı fikirde olmayabilir."

Avery'nin dikkati masadaki yerine dönen Greta'ya kaydı.

Greta çenesini kaldırdı. "Sen gelininin sürüsüyle yaşarken onu bunca yıl ben büyüttüm."

"Onu büyötmek mi?" diye yineledi Avery. "Gittiğinde on beş yaşındaydı."

Greta, "On beş yaşındaki bir çocuğun hâlâ bir anneye ihtiyacı var," diye ısrar etti. "Sen onun yanında değildin. Ben yanımdaydım. Koca ağızlı bir kuzgun olabilir ama daha kötüsü de olabilirdi."

Riley'nin kaşları havalandı. Greta'dan gelen bir iltifattı bu.

Makenna Riley'ye doğru eğildi ve fısıldadı, "İkisini birbirine düşürmek gerçekten dâhiyane bir fikirdi."

Avery Greta'ya, "Mesele Tao'nun kendisi için ne kadar iyi olabileceğı değil," dedi. "Sürüsünden dişilerle yatmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

Greta buyurgan bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Lennon'ın sürüsüyle çiftleşmeden önce kendi sürünüzden hiçbir erkekle yatmadınız mı?"

Avery'nin sırtı dikleşti ve gözleri çakmak çakmak oldu. "Tabii ki hayır."

Greta ofladı. "Sen hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın, Avery." "Bu ne cüret!"

"Karışmaya hakkın yokken buraya gelip yaygara koparmaya nasıl cüret edersin; onu kendi başının çaresine bakması için bıraktığında bu hakkını kaybettin."

"Onu sokağa atmadım, Greta. Trey ve diğerlerinle birlikte gitmesine izin verdim çünkü kararına saygı duymak zorundaydım."

"Ama sen bizimle gelmedin. Oh hayır. Tarot kartlarına göre karar veren özgür ruhlu Avery değil," diye alay etti Greta.

"Alçaktan başka bir şey olabilecek misin Greta?" Avery aniden dönerek Riley'nin yüzüne baktı ve ona doğru ilerlemeye başladı. "Sen ve ben-" Donup kalmıştı ve Riley gerçekten de onu suçlayamazdı. Avery Greta ile tartışmakla meşgulken, odaya giren ve şimdi Riley'nin iki yanına çömelmiş olan iki çocuğı fark etmemişti.

Avery, Riley'ye doğru tehditkâr bir adım attığı anda uyarıcı bir tıslama çıkarana kadar değil.

"Yılan mı?" diye sordu Lennon, Savannah'ya merakla bakarak. Arkadaşı adına en ufak bir üzüntü duyuyor gibi görünmüyordu. Riley, Avery'nin öfkesini boşaltmasının alışılmadık bir şey olmadığı ve onun da uzun zaman önce geride durup bunu yapmasına izin vermeye karar verdiği hissine kapıldı.

"Engerek," dedi Riley.

Lennon'ın gözleri Dexter'ı incelerken parlıyordu. "Kısmen yer değiştirebiliyor mu?"

"Evet," diye yanıtladı Riley. Küçük çita şu anda pençelerini yere vuruyordu. Bakışlarını tekrar Avery'ye çevirdi. "Yani ben olsam onları şu anda zorlamazdım." İki çocuk da süper hızlıydı. Riley onları durdurmaya fırsat bulamadan kendilerini kadına doğru fırlatacaklardı. Açıkçası onları durdurmaya zahmet edip etmeyeceğinden de emin değildi.

"Hepimiz sakinleşsek nasıl olur?" diye önerdi Taryn, sesi yatıştırıcıydı.

Avery'nin gözleri parladı. "Sakinleşmek mi?"

Trick'in başı öne eğildi. "Tao geliyor gibi görünüyor. Bence içeri girdiğinde onun dışisine bağırıp çağırmasan herkes için daha iyi olur."

Lennon arkadaşına "Haklı" der gibi bir bakış attı. Avery çiçekli bluzunu düzeltti, çenesi dışarı çıkıktı. Görünüşe göre işi bitmemişti.

Taryn, Trey ile kızgın bir bakış alışverişinde bulundu. "Avery, Tao'nun Alfa'sı olarak senden bu işin peşini bırakmanı istiyorum. Bu konuda ona ders vermekle bir yere varamazsın."

"Onun Alfa'sı olmanıza saygı duyuyorum ama bu sürü işi değil; bu anne ile oğul arasında."

Tao mutfağa doğru ilerlerken, havadaki gerilim onu delip geçti. Kısa bir süre durdu ve durumu değerlendirdi. Riley sakin görünüyordu ama iki yanında çömelmiş, annesine hırlayan çocuklar bundan çok uzaktı. Bu durum

Avery'nin Riley'yi serbest bıraktığını anlamak için bir dahi olmak gerekiyordu ve bu onu çok kızdırmıştı. Annesini tanıdığından, sorununun ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

Riley'nin yanından geçerek anne ve babasına döndü. "Anne, baba."

Lennon başını salladı, ağzı kıvrılmıştı. "Seni görmek güzel evlat."

Neden beni kuzgunla tanıştırmıyorsun?"

Avery kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Tavsiyelerini göz ardı etmesiyle ilgili bir sorunun yok mu?" Arkadaşı sadece omuz silkti. Avery Tao'ya bakarak iç çekti. "Babanın hatalarından ders aldığını düşünmüştüm."

Tao derin bir nefes verdi. "Anne-"

"O kadınlarla yaşadıklarımın nasıl olduğunu gördün," diye kestirip attı Avery. "Bu sadece beni değil, seni ve babanı da etkiledi."

"Anne-"

"Güzel bir kız, bunu kabul ediyorum, ama ne zamandan beri kendinle düşünmeye başladın-?"

"Anne. Yeter. Demek istediğini anladım."

"Sakın bana küfretme. Ve daha işim bitmedi." Avery'nin burnu kııştı. "Tanrım, kokusu her tarafına sinmiş."

"Güzel. Olması gereken yer burası."

"Sen akıllı bir kurtsun Tao. Süründen bir dişiyle kaçamak yapmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Bu bir kaçamak değil."

Avery'nin kaşları birbirine çarptı. "Affedersiniz?"

"Bu bir kaçamak değil. Öyle başladı, bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama artık öyle olmaktan çok uzak. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Sana açıklama borçlu değilim. Ben yetişkin bir adamım."

Ağzı gerilen Avery bakışlarını Riley'ye çevirdi. "Senin söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Riley dudaklarını büzdü. "Ne hakkında?"

"Anne, yapma," diye öğüt verdi Tao, çünkü Riley onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaktı.

Avery çenesini kaldırdı. "Onun konuşmasını duymak istiyorum." "Anne, gerçekten, yapma."

"Ne yani, kendi ayakları üzerinde duramıyor mu?" Gözlerini Riley'nin bacaklarına dolanan çocuklardan ayırmayan Avery ona, "Çok baskınsın. Bunu hissedebiliyorum. Yine de bir kez bile kendini savunmak için konuşmadın ya da oğlumla birlikte olma hakkını dile getirmeye çalışmadın. Bu da bana senin onu, onun seni istediği kadar istemediğini gösteriyor."

Riley ağzını büktü. "Huh."

"Ha? Tüm söyleyeceğin bu mu? Onu hak etmiyorsun. Sadece gerçek eşi -ruhunun diğer yarısı- onu gerçekten hak edebilir. Bu kesinlikle sen değilsin ve Greta'nın ne düşündüğüne bakılmaksızın, o senden daha iyisini yapabilir."

"Huh."

"Ha? Başka bir şey söyleyebilecek durumda mısın?" "Um-hm."

Avery, eliyle yüzünü kapatmış olan Tao'ya döndü. "Ne yani, zihinsel olarak kusurlu bir ruh tarafından mı ele geçirildi?"

Riley kaşlarını çatı. "Zihinsel olarak kusurlu olduğunu sanmıyorum."

Avery, ağzı gerilerek Riley'ye ters ters baktı. "Gerçekten mi? O zaman tek söylemek istediğin 'hıh' olduğuna göre belki ruh benimle konuşabilir."

"Hmm."

Greta'ya kaşlarını çatı. "Sanırım onu bu kadar şirret yapan senin etkindi."

Riley'nin kaşları daha da çatıldı. "Birine kaltak olmayı öğretemezsin. Ya vardır ya da yoktur."

Greta başını salladı. "Çok doğru. Avery'de yok."

"Şimdi seninle tanıştığıma göre," dedi Riley, "Tao'yu daha iyi anlıyorum. Araştırmalar gösteriyor ki, çok gergin annelerden doğan erkeklerin yüzde doksan ikisi büyüyünce-"

"Çok mu gergin?"

"Tamam, herkes dursun," diye emretti Tao. "Anne, bunun bütün gece sürebileceğini söylediğimde bana güven. Bırak gitsin. Sana daha önce de söylediğim gibi, ben bir

yetişkinim. Kendi kararlarımı kendim veririm, senin vermeme istediğin kararları değil."

Avery burnunu çekti. "İşinize karışmıyorum ama bu farklı. Bunun sadece bir kaçamak olduğunu düşünmem yeterince kötü. Eğer daha fazlasıysa ve birbirinize değer veriyorsanız, bu ikinizin de birbirinizi kiminle eşleşirseniz eşleşin görmenizi daha da zorlaştıracaktır. Bu yüzden pek çok insan incinecek." Riley'ye baktı. "Sen de dâhil. Eminim annen de aynı endişeleri taşıyordur."

Tao homurdandı ve "Tek kelime daha etme!" diye bağırdı.

Avery onun sesindeki kırbaçtan dolayı şaşırmış görünüyordu ama "Yanılıyor muyum?" diye meydan okudu.

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz," dedi Riley. "O öldü." Avery'nin bütün öfkesi bir anda uçup gitmişti.

"Özür dilerim."

Tao kayarak Riley'nin önünde durdu, annesiyle konuşurken gözleri sertti. "İki seçeneğin var. Bunu bırakıp oturabilirsin. Ya da gidebilirsin. Biri ya da diğeri. Eğer kalırsan, az önce söylediğin saçmalıkların hiçbirisi konuşmamızda yer almayacak. Ne demek istediğinizi anlattınız. Duyduk. Görmezden geliyoruz. Peki, ne olacak?"

Lennon arkadaşının omzunu sıktı. "Hadi oturalım, Avery. Bunun senin için neden hassas bir nokta olduğunu anlıyorum. Onu ve eşini yaşadıklarından kurtarmak istemen kötü bir şey değil ama burada Tao ile kuzgunun arasına girme şansın yok. Bunu görebiliyorum. Elbette görebiliyorsun."

"O konuda haklı," dedi Trick. Bir sandalye çekti ve Avery'ye oturmasını işaret etti.

Birkaç dakika sonra Avery sessizce, "Teşekkür ederim Trick," dedi. O ve Lennon masaya yerleştiler. Tao ve Riley dışındaki herkes de aynısını yaptı.

Riley, Tao'ya "Çocukları oyun odasına götürüyorum," dedi.

Annesinden söz edildiğinde canının yanmasından nefret ederek onun çenesini kavradı. "Bebeğim-"

"Şu anda biraz gerginler ve Savannah'nın anneni ısırmayacağını ya da benim onu durdurmaya çalışmayacağımı garanti edemem."

Tao onun gitmesini istemiyordu ama acısına seyirci kalınmasını istemeyeceğini de biliyordu. "Pekâlâ. Onlar gittikten sonra sana geleceğim." Savannah ve Dexter'la konuşmak için çömeldi. "Riley'yi koruduğunuz için teşekkür ederim. İkinizin de benim için ona göz kulak olmanızı istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?" İkisi de ciddiyetle başını salladı ve o da gülümsedi. "Güzel." Ayağa kalkarak Riley'ye hızlı bir öpücük verdi.

Çocuklar Avery'ye düşmanca bir bakış attıktan sonra her biri Riley'nin elini tuttu ve kendilerini odadan çıkarmasına izin verdi.

Onlar gittikten sonra Tao, Avery'nin karşısındaki koltuğa oturdu. "Peki, seni buraya getiren nedir?"

"Gerekçelendirmek için bir nedene ihtiyaç duymadan kendi oğlumu ziyaret edemez miyim?" diye kırıptı.

"Kendini kötü hissettiğin için savunmaya geçmeyi bırak."

Avery'nin omuzları çöktü. "Annesinin öldüğünü bilmiyordum. Bu nasıl oldu?"

"Bu Riley'nin paylaşması gereken bir hikaye."

"Bu yorumun onu çok etkilediğini söyleyebilirim. Kendimi çok kötü hissediyorum." "Hissetmelisin." Tao annesine hiç sempati duymuyordu.

Her neyse. "Annesinin öldüğünü bilemezsiniz ama kendi geçmişinize duyduğunuz öfkeyi Riley'ye yöneltmeye hakkınız olmadığını biliyordunuz."

Avery burnunu çekti ama inkâr etmedi. "Çok kararlı biri, değil mi? Orada durmuş atıp tutuyordum ve o bana hayatında karşılaştığı en sıkıcı şeymişim gibi bakıyordu."

Lennon gülümsedi. "Seni aptal gibi hissettirdi, değil mi?" Tao omuz silkti. "Seni uyarmaya çalıştım."

"Onu koruduğunu sanıyordum," dedi Avery. "Hiç komik değildi, Lennon."

Lennon kıkırdarak onun elini tuttu. "Belki senin durduğun yerden değil ama ben öyle olduğunu düşünmüştüm."

Avery, "Çocuklar ona karşı çok korumacı," diye belirtiyor.

Tao başını salladı. "Ona zarar vermeye çalışsaydın boğazına sarılırlardı."

"Küçük engerek yılanı bir keresinde beni ısırmişti," dedi Greta. "Çok kötü canımı yaktı. Ama çok tatlı bir çocuk."

Makenna yaşlı kadına bakarak içini çekti. "O zaman belki de bu konuda ona sızlanmayı bırakabilirsin."

Greta bir el salladı. "Onu çok şımartıyorsunuz. O hırçınlığını arada sırada kullanabileceği birine ihtiyacı var. Eğer onu harekete geçirecek bir düşmanı varsa, burada başka kimseye karşı kullanmayacaktır."

Taryn şaşkınlıkla Greta'ya baktı. "Ya gerçekten sapkın bir şekilde iyi niyetlisin ya da bir şekilde yaptığın her şeyi kendine haklı çıkarabiliyorsun."

Greta sırttı. "Sanırım hangisi olduğunu asla bilemeyeceksin." Avery homurdandı. "Muhtemelen ikisinden de biraz." Greta'ya dönerek Tao, gülümsedi. "Peki, bana kuzgunundan bahset."

"Kuzgunun" sesini beğenen Tao gülümsemeye karşılık verdi ve ailesine Riley hakkında her şeyi anlattı. Konuşmanın sonunda annesi yumuşamış ve "kaltaklık ettiği" için özür dilemişti. Kendisi gibi o da özür dilemeyi zor buluyordu, bu yüzden Tao bunun samimi olduğunu biliyordu.

İki saat sonra, ailesi gittikten sonra Riley'yi aradı. Oyun odasında değildi. Grace, Riley duş alabilsin diye çocuklarla ilgilenmişti; belli ki Kye saçına milkshake bulaştırmıştı. Tao odalarına gitti ve Riley'nin banyoda olduğundan emin oldu. Ama görünüşe göre duş almak yerine banyo yapmaya karar vermişti.

Kaşlarını çattı. "Su neden mor?" "Yaban mersinli banyo bombası kullandım."

"Güzel kokuyor." Banyonun kenarına çömeldi. "Senin kokunu daha çok seviyorum. Ailem gitti. Annem aceleci davranıp seni üzdüğü için kendini gerçekten kötü hissediyor."

"Annemden bahseden ilk kişi o değil, onun hayatta olduğunu hafife alıyor. Yıkılmayacağım." Dürüst olmak gerekirse, canını yakan annesinden bahsetmesi değildi; Riley'nin yaptığı seçimlerden herhangi biri hakkında annesinin nasıl hissedeceğini asla bilemeyeceğini hatırlatmasıydı. Annesinin bu konuda ne düşündüğünü asla bilemeyecekti.

Tao'yu sevseydi, Riley'nin şüphelendiği gibi Savannah ve Dexter'a düşünün olsaydı onunla gurur duyardı.

Tao'nun elini suya daldırıp bacağını okşadığını hissedince göz göze geldi ve "İyiyim, gerçekten." dedi.

"Bana ağzını ver." Kız ayağa kalkar kalkmaz, adam elini ensesine doladı ve ağzını aldı. Yavaşça. Tembelce. Sadece tadının keyfini çıkarıyordu. "Annemin yüzünü kafatasından ayırmadığın için teşekkür ederim." Güldü. "Seni güldürmeyi seviyorum. Gözlerin parlıyor, küçük gamzelerin ortaya çıkıyor ve o boğuk ses Yemin ederim her seferinde taşaklarımı karıncalandırıyor."

Kendini gerçekten kızarıırken buldu. "Beni güldürmen hoşuma gidiyor."

"Dün gece bir rüya gördüm." "Oh? Anlat."

Kıkırdadı. "O tür bir rüya değil. Nehrin yanındaki küçük açıklıktaydık. Çimlerin üzerinde sırtüstü yatıyordum. Sen yanıma sokulmuştun, başın göğsümdeydi ve saçların dağılmıştı. Hepsi bu kadar. Gerçekten hatırlayabildiğim bu kadar. Ama o kadar güzeldi ki

. . . huzurlu. Son zamanlarda pek huzurlu değildik. Uyandığımda bunun bir rüya olduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığına uğradım."

"Belki tüm bu saçmalıklar sona erdiğinde yeniden canlandırabiliriz."

Gülümsedi. "Evet. Bunu yapacağız." Onu tekrar öptü. Bu sefer daha sert. Daha derinden. Ve bütün gün söylemek istediği şeyi söyledi. "Seni sahiplenmek istiyorum Riley."

Kalbi kaburgalarına çarptı ve dakikada bir mil hızla koşmaya başladı. "Ne?"

"Beni duydun."

Dudaklarını yaladı. "Eğer bu annenin söylediği şeyle ilgiliyse-"

"Bunun onunla bir ilgisi yok. Benim istediğim bu." Tao onun bu kadar şaşıracağını düşünmemişti. "Ne olacağını sanıyordun Riley? Sana söyledim, aramızda bir şey var. Bu iyi ve gerçek ve beni çok mutlu ediyor. Bu bende kalsın istiyorum."

Avuçlarının içlerini gözlerine gömdü. "Bunu yapacağını bilmeliydim."

"Ne yapmak?"

Yukarı baktı. "Çok hızlı hareket et."

"Bu hızlı hareket etmek değil, harekete geçmektir. Ben bir şey istediğimde kendimi geri çeken biri değilim, bunu biliyorsun. Her seviyede olmadıkça birine bağlanmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"Bu harika bir şey, ama benim bir gün birlikte olabileceğin kadar değer verebileceğin biri olduğumdan yüzde yüz emin olmak istemiyor musun?"

Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Riley, sana deli gibi aşığım. Ne zaman oldu ya da yavaş yavaş mı geliştirdim bilmiyorum ama böyle hissediyorum." Daha önce de insanlara değer vermişti ama onun için hissettikleri, bu duyguların birisine değer vermenin ne anlama geldiğinin ucuz bir taklidi gibi görünmesine neden olmuştu. "Akıllı, güçlü ve korkusuz olmanı seviyorum. Küçük, sinsi bir savaşçı olmanı ve küçük şeylere takılmamanı seviyorum. Beni anlamanı, beni kabullenmeni ve benim saçmalıklarımı kafana takmayıp gününe devam etmeni seviyorum."

Riley'nin gözleri acıdı. Onu yine pelteye çevirmişti. "Eğer buna boyun eğersen çiftleşme bağının yerine oturacağını düşünüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum. Şimdi bana umurumda olup olmadığını sor. Sor bana." Yutkundu.

"Umurunda mı?"

"Hayır. Gerçek eş olayı abartılıyor. Senin yaşlı sürün haklı. Kader her zaman bir insanın gerçek eşini içermek zorunda değildir. Eğer bana gerçek eşini aramayı tercih ettiğini söylersen, bunu kabul ederim. Tamam, bu bir yalandı ama kulağa hoş geliyordu. Cidden Riley, eşinin yanından geçip gitmek ve onun kim olduğunu -ya da senin için kim olması gerektiğini- fark etmemek bile yeterince kolayken, hayatın boyunca o 'tık'ı aramak anlamsız."

"Söylediğin kadar basit değil." Onun gerçek eşi olmadığı konusunda endişelenmiyordu. Sürüsündeki pek çok çift, kendi eşi de dahil olmak üzere

Bu yüzden bu onun için oldukça normaldi. Onu endişelendiren şey şuydu. "Eğer birbirimizi sahiplenirsek ve her şey berbat olursa, birbirimizi her gün görmek zorunda kalırız. Seni bir başkasıyla izlemek zorunda kalırdım-"

"Asla olmayacak Riley. Başka kimseyi istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Başka biriyle asla mutlu olamayacağımı biliyorum - artık sana sahip olduğum için." Bundan tamamen emindi. "Ben de senin mutlu olmanı istiyorum. Hayır, bu doğru değil. Seni mutlu etmek istiyorum. Öyle mi Riley? Söyle bana."

"Evet. Beni mutlu ve güvende hissettiriyorsun." Ona ters ters baktı. "Kendimi güvende hissetmem için birine ihtiyacım yok."

Gülümsedi. "Tabii ki bilmiyorsun bebeğim. Ama bildiğim için mutluyum."

"Ya bir çiftleşme bağı yerine oturmazsa? Olacağını düşündüğünü biliyorum ama ya olmazsa?"

"Bunu söylediğimde beni dinle: Ruhumun diğer yarısı olman ya da olmaman benim için önemli değil. Sen benim ruhumdasın. Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum, ama oradasın."

Endişelenmesi gereken sadece kendisi değildi. "Peki ya senin kurdun?"

"Kurdum senin için deli oluyor. O da en az benim kadar seni işaretlemek ve sahiplenmek istiyor." Tao başparmağını kızın elmacık kemiği boyunca okşadı. "Peki ya kuzgun?"

Riley, "Seni zaten kendi kızı olarak görüyor," dedi. "Bir süredir öyle."

Rahatlayan Tao, "Yani ben istiyorum, benim kurdum istiyor, senin kuzgun istiyor. Sen istiyor musun?" Nefesini tuttu, hayır derse ne yapacağından emin değildi.

"Ben kolay bir eş olmazdım Tao. Ve ben bir tür paket anlaşma olarak geldim."

Gülümsedi. "O çocukların senden olduğunu itiraf etmenin zamanı geldi. Bunun beni vazgeçireceğini mi sanıyorsun? O çocukları dikkat dağıtacak kadar sevmene bayılıyorum. Onların başında nöbet tutmana bayılıyorum." Kızın gözlerindeki korkuya hiç şaşırmamıştı. Amcaları, kızın bir erkekle birlikte olmayı zor bulduğu konusunda onu

uyarmıştı.

Birini kendisine bağlayabileceğine inanıyordu. Endişelenmesi çok doğaldı. "Bak, bu şu anda yapmamız gereken bir şey değil. Bunu düşünmen için sana zaman vereceğim."

Ona şüpheyle baktı. Ne zamandan beri sabrı vardı? "Yapacak mısın?"

"Bunu düşünmen için sana yarın akşama kadar süre veriyorum. Aklımı kaybetmeden sana verebileceğim en uzun süre bu. Sonra her şeyi konuşuruz ve seni sahiplenirim."

"Kabul edeceğimden bu kadar emin misin?"

Gülümsedi. "Ah, bebeğim, gerçekten istediğimden daha azına razı olacağımı mı sanıyorsun? En çok istediğim şey sensin. Ve onu alacağım."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

W Minyatür korsan gemisini ileri geri sallarken Taryn başını salladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum dondurma yedikten sonra o şeye binebilirler ve kusmazlar."

Riley gülümsedi. "Oldukça yavaş ilerliyor." Genç biniciler hâlâ çığlık atıyor, tezahürat yapıyor ve gülüyordu. Hatta Kye cüretkâr bir şekilde ellerini kaldırdı.

Taryn küçük bir top havuzunu işaret etti. "Lilah bunu severdi. Ne yazık ki iyi değildi."

Riley neredeyse geziyi iptal edecekti, Lilah'nın bu fırsatı kaçıracağı için kendini kötü hissediyordu ama Grace diğer çocukların etrafta olmamasının en iyisi olduğu konusunda ısrar etmişti, yoksa Lilah asla uyuyamayacaktı. Şekil değiştiren çocuklar çabuk iyileşme eğilimindeydi ve genellikle mide bulantısı nöbetlerini uyuyarak atlatabiliyorlardı. Riley yine de tereddüt etmişti. Ancak Alfalar neredeyse gitmelerini emretmiş ve hatta onlarla birlikte gelmişti. Saatlerdir lunaparktaydılar ve çocuklar atlıkarıncadan çarpışan botlara kadar her şeye binmişlerdi. Onca yürüyüş ve abur cuburdan sonra yorgun ve şişmiş olmaları gerekirdi ama hâlâ enerji doluydular.

"Bak!" O sırada yemek için mola veren Dexter, patates kızartmalarından birini yere attı ve bir kuş gelip onu kaptığında güldü.

Riley kıkırdadı. "Kendini beslemeyi unutma." Yavruyu yakından izlerken, kolunu ona sımsıkı sarmış olan Tao'yla konuştu. "Buna bayılıyorlar, değil mi?"

Tao saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Öyleler."

O sabah uyandığında, çok ısrarcı ve sabırsız bir Tao'yla karşılaşmayı bekliyordu. Oysa Tao sakin ve rahattı. Kendisiyle çiftleşmeyi kabul etmesi için onu bir kez bile rahatsız etmemişti. Bir önceki geceki konuşmalarından bir kez bile bahsetmemişti. Arada bir ona meydan okuyan, ikisinin de istediğini bildiği şeye ulaşması için cesaretlendiren bakışlar atması dışında, neredeyse unuttuğunu düşünecekti. Riley her seferinde kızardı.

"Burası güzel bir park," diye ekledi Tao.

"Yarasa mağarası dışında, elbette."

Tao gülümsedi. "Neden yarasaları sevmiyorsun?"

Bu hileli bir soru muydu? "Kuduz taşırlar, kan içerler, korkunç gıcırtılı sesler çıkarırlar ve kanatları tuhaftır. Yani, ne tür kanatların tüyü olmaz ki?"

"Yani onlardan korkuyorsun."

"Hayır, ama daha küçük bir dişi olsaydım onlardan korkabileceğimi kabul ediyorum. Her neyse, yarasa mağarası olsun ya da olmasın, çocukları buraya getirdiğimiz için mutluyum. Buna ihtiyaçları vardı."

"Sürekli kapalı kalmak onlar için zor olmalı," dedi Taryn, eriyen dondurmasını yalarken.

"Bölgemiz çok geniş," diye söze başladı Tao, "ama onunla sınırlı kalmak nefes alamıyormuşsunuz gibi hissetmenize neden olabilir."

Trey, yiyecek satıcılarından birinden aldığı dev hindi budunu yemekle meşgulken, dalgın bir şekilde başıyla onayladı.

Riley etrafına hızlıca, gizlice bir göz atarken Tao onun at kuyruğunu çekiştirdi. "Endişelenme." Riley endişeli görünmüyordu ama Tao bunu hissedebiliyordu. Boynundaki gerginliğe masaj yaparak onu hafifçe öptü. "Ethan tüm kuzgunların Exodus bölgesinde olduğunu söyledi. Biri ayrıldığı anda haberi olacak ve hemen bizimle temasa geçecek."

"Biliyorum," dedi Riley. "Ama bütün bu sürü meselesi havada kalmışken rahatlayamam. Yine de deneyeceğim." Korsan gemisinin yavaşlayarak durduğunu fark edince çıkışın yanında bekledi. Gemiyi kullanan insan kısa süre sonra kapıyı açtı ve Savannah ile Kye başları dönmüş gibi görünmeden hızla dışarı çıktılar.

Savannah en tatlı sesiyle, "Artık çay fincanı gezintisine çıkabilir miyiz?" diye sordu.

Taryn, "Cidden, sanki üzerlerine kusmak istiyorlar," dedi.

Bacağında bir okşama hisseden Tao, Dexter'ın patates kızartmalarından birini gökyüzüne doğru tuttuğunu görmek için aşağı baktı. Başboş kırmızı bir balon yukarı doğru sürükleniyordu. Tao ona "Eğer sana bir yerden balon bulabilirsek buluruz," dedi. Dexter'ın cevap niteliğindeki gülümsemesi Tao'nun yüreğini burktu. Çocuk onun yanında giderek daha da rahatlıyordu ve Tao bunun iyi hissettirdiğini kabul etmek zorundaydı. Savannah ve Dexter'ın kendisini ve Riley'yi bir bütün olarak görmelerini istiyordu. Bunun gerçekleşmesi için Riley'ye güvendikleri gibi ona da güvenmeleri gerekiyordu.

Tao, Savannah'yi kazanmanın biraz daha zor olacağını biliyordu. Ama yavaş yavaş ona ısınmaya başlamıştı. Bu düşünce onu gülümsetti. . ta ki Dexter'ın ketçabının bir kısmı kızartmasından damlayıp Tao'nun kot pantolonuna sıçrayana kadar.

"Uh-oh," dedi yavru. "Özür dilerim."

Tao, Riley'nin uzattığı peçeteye sosu emmeye çalıştı. "Sorun yok, küçük adam." Ne yazık ki sosu silmek sadece lekenin daha kötü görünmesine neden oldu. Tao omuz silkerek peçeteyi topladı ve yakındaki bir çöp kutusuna attı.

"Çay fincanı sürüşü! Çay fincanına bin!" Kye, çılgınca bir daire çizerek dönerken oldukça talepkârdı.

Trey oğluna homurdandı. "Artık sana şeker yok."

Kiralık bebek arabasının frenini tekmeleyen Riley, "Hareket zamanı çocuklar," dedi. Savannah ve Dexter ikili bebek arabasına tırmanırken, Kye da babasının sırtına çıktı. Trey yavruyu babasının üzerine daha rahat bir şekilde

yerleştirdikten sonra

Geniş omuzlarıyla Tao, Riley'i nazikçe kenara itti ve bebek arabasını iterek rahat bir yürüyüşe başladılar.

Mekan oldukça kalabalıktı; diğer aileler, genç gruplar ve hatta çiftlerle doluydu. Bir kadın ağlayan iki küçük çocuğuyla yanlarından geçerken Taryn, "Bence çocuklar gerçekten uslu durdu, özellikle de havanın sıcak olduğunu düşünürsek." dedi.

Riley başını salladı. "Beni etkilediler."

Savannah bir oyun tezgâhının etrafında asılı duran bir dizi doldurulmuş hayvanı fark edince bebek arabasından eğildi. "Ooh, bir tane alabilir miyim?"

Tao bebek arabasını durdurdu ve basket atma oyununu inceledi. Daha önce oynamadığı bir şey değil, diye düşündü. "Hangisini istiyorsun?"

"Yılan," diye yanıtladı engerek, bebek arabasından fırlarken heyecandan gözleri kocaman açılmıştı.

"Bu beni neden şaşırtmadı?" dedi Tao. Tezgâhı yöneten insana beş dolar uzattı, o da Tao'ya üç top verdi ve oyunun kurallarını anlattı. Kye, Trey'in omuzlarından inip raflı bariyere tırmanır tırmanmaz, Dexter patates kızartmasını bırakıp Trey'in sırtına tırmanmaya başladı; Kye'ı eğlenmek için kızdırdığına şüphe yoktu.

Riley bebek arabasını sıkıca tutarak Tao'nun bacaklarını neredeyse omuz genişliğinde açarak durmasını, dizlerini bükmesini ve sanki bu onun işiymiş gibi üç topu da çemberlere atmasını izledi.

Bir zil sesi duyuldu ve Savannah, "Kazandın!" diye bağırarak Riley'nin bacağını bıraktı. Tao doldurulmuş yılanı ona uzatırken Savannah da kolunu Tao'nun bacağına doladı ve ona melek gibi bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim!"

Kızın saç örgüsünü çekiştirdi. "Bir şey değil."

"Kahretsin," diye sessizce küfretti Taryn, bir parça dondurma gömleğinin üzerine düşerken.

Riley ona, "Bebek arabasının arkasındaki file cepte ıslak mendillerim var," dedi. "Bebek arabasına geri dönme zamanı çocuklar." Kye bariyerden atladı ve Riley'ye döndü.

Trey, Savannah yılanıyla birlikte bebek arabasının içine kayarken. Dexter . . . Dexter onu takip etmedi. Ayrıca artık Trey'in sırtından sarkmıyordu.

O gitmişti.

Riley tepeden tırnağa üşüdü. Kendi etrafında döndü. "Dexter nerede?" Kelimeler sessiz ve titrek çıkmıştı ama her kurt onları duymuştu. "Dexter! Dexter!" Hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. Panik onu boğdu. Tao'nun kolunu tuttu, sanki Tao histerisini dizginleyebilirmiş gibi. "Nerede o?"

İçindeki korkuyla savaşılan Tao derin bir nefes alarak kokuları gözden geçirdi. Dexter'inkini yakalayan Tao sağ taraflarına döndü. "Bu tarafa gitti."

"Bebek arabasını aldım, git," dedi Trey.

Riley, Tao ve Taryn, Dexter'in kokusunu takip ederek patikadan aşağı doğru koşmaya başladılar. Yüzlerindeki her neyse, insan kalabalığının soluk soluğa kalmasına ve dağılmasına neden oldu.

Riley, "Onunkine yakın bir koku daha var," diye fark etti. Ve her iki koku da çıkışa doğru gidiyordu. Riley düşünmedi. Olduğu yerde öylece kaydı.

Kuzgun Riley'nin kıyafetlerini silkeledi ve kanatlarını sertçe çırparak kendini yerden kaldırdı. Havada süzülerek parkın çıkışına doğru ilerledi. Sıra sıra dizilmiş araçların üzerinde süzülen kuzgun yavruyu aradı. Onu gördü. Topallıyordu. Yetişkin bir erkek onu başka bir erkeğin beklediği bir araca doğru sürüklüyordu.

Kuzgun çullandı ve pençelerini erkeğin saçlarında düğümledi. Yavrusunu çalmaya çalışan bu erkeğe öfkelenerek kafa derisini pençeledi ve kan akıttı. Erkek acı dolu bir çığlık atarak yavruyu bıraktı ve kuzguna bir tokat attı. Kuzgun onun gitmesine izin vermedi. Pençelerini daha sert geçirdi. Parmaklarını ısırdı. Ona çığlık attı.

"Çekil üstümden!"

Kuzgunun bacağı boyunca yakıcı bir acı parladı ve karnına battı. İnsanı bıraktı ve geri çekildi. Yavruya doğru döndü, elinde kan damlayan bir bıçak vardı. Yavru

Kuzgun yolunu kesti, saldırgan bir şekilde kanatlarını ona doğru çırpı.

"Çocuğu bırak, Mathers! Arabaya geri dön!"

Kuzguna ters ters bakan erkek dondu kaldı ve ondan yavruya baktı.

"Diğerleri geliyor, kımıldayın!"

Erkek bir küfür savurdu ve aceleyle arabaya doğru koştu. Kuzgun onu kovalamak, hızla uzaklaşan aracı takip etmek istedi ama insan yarısı onu yavrunun yanında kalmaya ve onu korumaya teşvik etti - insan yarısı kendisinin yapamadığını düşündüğü bir şeyi.

Tao, Dexter ve kuzgunun yanında dizlerinin üzerine çöktü, ciğerleri yanıyordu. Yavrunun göğsünün hafifçe inip kalktığını görebiliyor, ilacın kokusunu alabiliyordu. "Bilinci yerinde değil ama yaşıyor." Ama bu Tao'yu hiçbir şekilde sakinleştirmede çünkü kafasında Riley'ye bıçak çeken insanın görüntüsü vardı. Kızın kanının kokusu havayı sarmıştı. Bu kokudan rahatsız olan ve ona zarar vermeye cüret eden insanı avlamak isteyen kurdu hırladı.

Bıçaklanmış olabileceğinden panikleyen Tao, çimlerin üzerinde duran kuzguna uzandı. "Buraya gel." Onun yerine geri çekildi. Dişlerini sıktı. "Seni kontrol etmem gerek." Gagasını ona doğru şaklattı. "Riley, benim için geri kay."

"Kuzgunun yakın zamanda geri çekileceğinden emin değilim," dedi Trey. "Hadi SUV'a binip buradan gidelim. Geri döndüğümüzde Taryn onu tamir edebilir."

Kye, Tao'nun omzuna dokundu. "Eve gitmek istiyorum."

"Eve gidiyoruz," dedi Tao ona, nazikçe kucağına alarak Dexter, kuzgunun onu takip edeceğini biliyordu. Hepsi hızla cipe doğru koştu. Trey yan kapıyı kaydırarak açtı ve Savannah ile Kye'ı içeri soktu. Kuzgun da onları takip etti ve bir koltuk başlığına tünedi.

Taryn içeri atlamak yerine Tao'yla konuştu. "İkisi de iyi, Tao. Lütfen beni kaybetme."

"Yapmayacağım," diye bağırdı Tao, kontrolünü en ince, en kırılgan ipliğe asarak.

"Kuzgunun bacağı kanıyor ve karnında biraz kan var ama onu bıçakladığını sanmıyorum yoksa çok daha fazla kan olurdu. Dexter uyuşturulmuş ve bilinci yerinde değil ama onun dışında durumu iyi. Kendini bu kadar yıpratma. Riley sakın olamazken çocukların senin sakın olmana ihtiyacı var."

Tao başıyla onayladıktan sonra Taryn, Kye'in beklediği üçüncü sıradaki yolcu koltuğuna kayd. Tao da ikinci sıraya oturarak Savannah'nın yanına yerleşti.

Trey'in sürücü koltuğuna oturması ve eve doğru yola çıkmaları sadece birkaç dakika sürmüştü. "Dexter'ın üzerindeki koku insana ait," dedi Alfa.

Tao ona, "Onu kaçırmaya çalışan adam o gün Ramón'la birlikte lokantanın dışında olanlardan biriydi," dedi. Sessizce kendine lanet okudu. Ramón'un hâlâ bir tehdit oluşturabileceğini düşünmeliydi. Ramón'un sadece zamanını bekliyor olabileceğini aklına bile getirmemişti. İyi olduklarından o kadar emindi ki şimdi hem Riley hem de Dexter yaralanmıştı.

Savannah emniyet kemerini çıkarıp Tao'nun yanına gitti, başparmağını çiğneyerek kuzgundan Dexter'a baktı. "İyi olacaklar mı?"

Sesindeki titreme Tao'nun göğsünün ağırlığına neden oldu. "İyi olacaklar. Dexter sadece uyuyor; yakında uyanır. Kuzgun biraz yaralı ama Taryn geri döner dönmez onu iyileştirebilir."

"Neden şimdi geri dönmüyor?" diye sordu Savannah.

"Kızgın ve endişeli, o yüzden yakın kalmak istiyor. ve sana göz kulak olacağım."

"Ama bunu yaparsa Taryn onu iyileştiremez çünkü ağızlarının birbirine değmesi gerekiyor." Savannah onun kucağına tırmandı ve Dexter'ın saçlarını okşadı. Kuzguna "Geri dönmelisin," dedi ama kuş dönmedi.

Taryn koltuğun üzerinden eğildi ve Tao'ya bir tişört uzattı. Araçlarında bol miktarda yedek kıyafet bulunduruyorlardı. "Bunu bacağı için kullan," dedi ona.

Tao başını salladı. "Bunu ona dolamama izin vermesinin imkânı yok." Kuzgun çok sıkı sarılmıştı, bu yüzden tek yapabileceği çok fazla kan kaybedip bayılmamasını ummaktı.

Phoenix bölgesine giderken hayatının en uzun yolculuğu gibi hissediyordu. Dehşet. Öfke. Endişe. Hepsi onu pençesine almıştı. Riley'nin kanının kokusu kurdunun volta atmasına ve hırlamasına neden oluyordu ama kuzgun onun için geri dönmeyi reddediyordu.

Trey arabayı gizli otoparkta boş bir alana soktukten sonra yan kapıyı açtı. "Dexter'ı ben alayım," dedi Tao'ya. "Sen kuzgunu içeri sokmaya çalış-" Kuzgun gagasını ona doğru uzatınca Alfa geri sıçradı.

Tao şaşırmadan açıkladı. "Dexter'ın nesi olduğunu anlamadığı için çok gergin. Onu ben tutacağım; belli ki bana güveniyor."

Trey kenara çekildiği anda kuzgun cipten dışarı fırladı. Kan koltuk başlığını ıslatmış, Tao'nun dişlerini gıcırdatmasına neden olmuştu. Eğer o lanet kuş Taryn'in onu iyileştirebilmesi için bir an önce geri dönmezse, nükleer silah kullanacaktı.

Dağın içine girdiklerinde, yaşam alanına doğru çılgınca bir koşu yaptılar. Dante ayağa fırladı ve neredeyse arkadaşının kucağından yere düşmesine neden oluyordu. "Ne. Ne. Ne..?"

"Ramón," diye ısırdı Tao.

"Uzun lafın kısası," diye başladı Trey, "yardakçılarından biri Dexter'ı almaya çalışmış, anlaşılan onu yaygara çıkarmadan parktan çıkarmak için önce sakinleştirmişler. Riley kuzgun formundaki insanı durdurmuş ama piç kurusu bir bıçak çıkarıp bacağını ve belki de karnını kesmiş. Yaralar kötü görünmüyor ama bunu söyleyecek kadar yaklaşamıyoruz."

"İkisini de revire götürün," dedi Grace, tüm işiyle.

Tao, Dexter'a daha sıkı sarıldı. "Gerek yok. Sadece bilinci yerinde değil, hepsi bu." Ve doğruyu söylemek gerekirse, yavruyu bırakmak istemiyordu. O kadar küçük ve hareketsizdi ki...

Grace çenesini kaldırdı. "Buna ben karar vereceğim Tao Lukas."

Trey başını salladı ve kanepenin koluna tünemiş olan kuzgunu işaret etti. "Kuzgun geri dönene kadar onu alamazsın Grace. Şu anda onu sadece Tao'ya emanet ediyor."

Makenna kuzguna temkinli bir şekilde yaklaştı. "Riley, onu geri çekmelisin. Zor olduğunu biliyorum tatlım. Enkaz halinde olduğuna şüphe yok. Ama Dexter'ın kontrol edilmesi gerektiğini anlamasını sağla. Bu da Tao'nun onu serbest bırakabilmesi gerektiği anlamına geliyor."

Kuzgun tüylerini kabarttı, Makenna'dan memnun görünmüyordu.

O anda Trick ve Dominic odaya girdiler ve sersemlemiş bir şekilde durdular.

"Lanet olsun," dedi Dominic. "Ne oldu?"

Trey hikâyeyi anlatırken Tao kanepenin yanına çömeldi ve kuzguna fısıldadı, "Hadi, benim için yer değiştir. Her yerin kanıyor, yardıma ihtiyacın var." Kuş ona sadece göz kırptı. "Riley, gerekirse onunla dövüş ama yer değiştir. Eğer yakında iyileşmezsen aklımı kaybedeceğim. Bana merhamet et."

Kuzgun sert bir azarlama gibi gelen bir toc-toc sesi çıkardı, ama sonra tüyleri küçüldü ve kemikleri patladı. Dexter'ı Grace'e uzattı, diğer çocukların da onu takip ederek odadan çıktıklarını uzaktan fark etti. Tao kanepenin arkasındaki battaniyeyi kaptı ve titreyen Riley'nin etrafına sardı. "İşte benim kızım."

"Bıçaklardan gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Ben de öyle," diye hırladı Tao. "Titriyorsun." Şok, diye düşündü. "İyileştirici bir uykuya dalma."

"Yapmayacağım, yaralarım o kadar da kötü değil. Bıçak bacağıma kesti ve karnımı sıyırdı ama hepsi bu. Ben

O pişin zarar veremeyeceği kadar çok hareket ediyor. Dexter nerede?"

"Grace onu revire götürdü. Dinlenmesi için en iyi yer orası."

Riley ayağa kalktı, onu takip etmek istiyordu ama Tao onu belinden yakaladı.

"Hayır," dedi Taryn, "önce iyileşmen gerek." Alfa Riley'yi kanepenin arkasına çekti ve yere yatırdı.

Tao ne yapacağını bildiğinden pencereyi açtı ve Taryn'in avucunu Riley'nin alnına koymasını izledi. Riley'nin derisinde parıldayan ışık lekeleri hasarın nerede olduğunu gösteriyordu. Tao'nun ışıkları görmesine gerek yoktu. "Yaralar o kadar da kötü değil," demişti. Bacağında derin bir kesik ve karnında da delinmiş bir yara vardı.

Taryn eğildi, ağzını Riley'ninkine dayadı ve derin bir nefes aldı. Sonra başını kaldırdı, pencereye doğru çevirdi ve derin bir nefes verdi. Siyah parçacıklar ağzından vınlıyarak çıktı ve pencereden dışarı uçtu.

Alfa dişi işlemi tekrarlarlarken, eşi Tao'nun yanına yaklaştı ve sırtını sıvazladı. "İyi misin?"

"Hayır, iyi falan değilim," diye kııptı Tao. "Eğer o bıçak bir atardamara isabet etseydi ya da bıçaklansaydı-"

"Olmadı."

"Ona hiçbir şey olamaz, Trey."

"Hiçbir şey olmadı. Bak, o şimdi iyi."

Bacakları biraz titreyen Taryn ayağa kalktı. "Su ve çikolataya ihtiyacım var."

"Çikolata için herhangi bir bahane," diye alay etti Trey, onun ağırlığını destekleyerek.

"Ben bakarım!" Lydia odadan çıkmadan önce gönüllü oldu.

Tao, Riley'yi ayağa kaldırdı ve ona sıkıca sarıldı. Hâlâ titriyordu ama bu artık şoktan değildi. Öfkeden kaynaklanıyordu. Ona daha sıkı sarıldı ve onu bir yandan diğer yana salladı.

Dominic kollarını kavuşturdu. "Yani, bekle, biri Dexter'ı kaçırmaya mı çalıştı?"

Tao, "Bir dakika önce Trey'e yapışmıştı, bir dakika sonra gitmişti," dedi.

"Trey'e yapışmak mı?" Dominic çenesini ovuşturdu. "Sence onun Kye olduğunu düşünmüş olabilirler mi? Yani, yavrusu ellerinde olursa Taryn'in işbirliği yapmaya daha yatkın olacağını düşünmüş olabilirler."

Taryn başını salladı. "Herkes şekil değiştirenlerin sürülerindeki tüm üyeleri koruduğunu bilir. Ramón benim için hiçbir çocuğun ölmesine izin vermeyeceğimi bilirdi."

Trick, "Anlamadığım şey, neden başka bir şifacıya yaklaşmadığı," dedi.

Trey gözlerini kıstı. "Belki de ölmüştür. Rhett, yakın zamanda tanınmış, güçlü bir şifacının ölüp ölmediğini kontrol et."

Yerleşik hacker'ları iPhone'unu çıkardı, muhtemelen son haber makalelerini aramak için.

Tao, Lydia'nın mutfaktan getirdiği su şişelerinden birini minnetle aldı ve kapağını açtı. "Al, bunu iç."

Riley hâlâ sessizce öfkelenerek bir yudum aldı, o da hafifçe sırtını ovdu.

"Onu öldüreceğim," diye gürledi Tao.

"Ramon'u avlamaya gitme," diye emretti Trey. "Ciddiyim Tao. Biz buradayken bize ulaşamaz. Proaktif olmamaktan ne kadar nefret etsem de, Taryn'i kendi hayatı ile sürümüzden birinin hayatı arasında seçim yapmak zorunda kalacağı bir duruma sokmayı reddediyorum."

"Ramón'un güvenliğimizi gevşetmemiz için geri adım attığını mı varsayıyoruz?" diye sordu Gabe.

"Bence bir süreliğine geri çekilmiş olması mümkün," dedi Rhett. "Yakın zamanda Kaliforniya'da üç şifacı öldü; biri puma, biri ayı, diğeri de tilkiydi. Hepsinde beyin kanaması vardı."

Tao Taryn'e döndü. "Yeteneğini tüketen bir şifacının başına böyle bir şey gelebilir mi?"

Alfa dişisi omuz silkti. "Muhtemelen, bilemiyorum. Ama üçünün bu şekilde ölmesi tuhaf görünüyor."

Makenna Ryan'a doğru eğildi. "Adam belli ki kardeşine yardım edebilecek kişinin sen olduğuna ikna olmuş."

"Ama yapamam," dedi Taryn.

"Onun gibi insanlar 'yapamam'ı kabul etmezler," dedi Ryan. "Her şeyin kendi istedikleri gibi olmasına ve insanların emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirmesine alışkınlar."

Taryn ellerini havaya kaldırdı. "Eminim üç şifacının ölümünü izlemek, ona şekil değiştirenlerin hastalıkları iyileştiremeyeceğini düşündürecektir."

Rhett, "Belki de kardeşinden vazgeçmeye hazır değildir ve mümkün olan her seçeneği değerlendirmek istiyordur," dedi. "Bir bakıma Ramón için deneysel bir ilaç gibisin sanırım. Onun bakış açısına göre kaybedecek hiçbir şeyi yok."

Trey arkadaşının omzunu sıktı. "Tekrar deneyecektir."

Alnını ovuşturan Taryn içini çekti. "Bela her taraftan üzerimize geliyor gibi görünüyor ve bu beni sinirlendiriyor."

Riley'nin boş şişesini ondan alan Tao, "Hadi bebeğim, dinlenmen gerek," dedi.

Riley kaşlarını çatı. "Dexter'ı görmem gerek."

"Muhtemelen hâlâ uyuyordur," diye belirtti Tao.

"Dexter'ı görmem gerek."

Bunun kazanamayacağı bir kavga olduğunu ve kızın çıldırmaya çok yakın olduğunu hissederek ellerini kaldırdı. "Seni ben götüreceğim." Bir eliyle sırtını sıvazlayarak onu revire götürdü. İçeride, Grace, Hope ve diğer çocuklar bakarken Dexter bir karyolada yatıyordu. Yavrunun göz kapakları çırpınıyor ve miyavlama sesi çıkarıyordu.

Grace Riley'ye gülümsedi. "Ben de tam seni çağırmak üzereydim. Uyandığında söylediği ilk şey senin adındı. Pek uyanık değil ama durumu iyi."

Riley onun başını öptü. "Hey, küçük adam." Kuzgunu onu kanatları altına almak istiyordu. "İyi misin?"

"Yorgunum," diye fısıldadı, sanki konuşacak gücü yokmuş gibi. "Balon."

Tao şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Haklısın, balonu unutmuşuz."

Riley onun alnındaki saçları düzeltti. "Bir dahaki sefere sana bir tane alırız."

Yavru küçük bir mırıltı çıkardı ve gözlerini kapattı. Birkaç saniye içinde tekrar uykuya daldı.

"Hiçbir şey hatırladığını sanmıyorum," dedi Tao.

Grace örtüyü düzeltti. "Bazı sakinleştiricilerde nadir görülen bir durum değil. Ben ona göz kulak olurum Riley. Sen git dinlen."

"Ama-"

Grace, "Battaniye giyiyorsun ve üzerinde kan var," diye dikkat çekti. "Devam et, o iyi. Kay bakalım."

Diğer çocuklara yanaklarından hızlıca bir öpücük verdikten sonra Tao onu revirden çıkarıp yatak odalarına götürdü ve kapıyı arkalarından kilitledi.

Volta atan Tao, bir elini saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini sıkarak kapattı. "O piçin Dexter'ı sürükleyerek götürdüğünü gördüğümde, yemin ederim kalbim durdu. Ve sonra bıçağı çıkardı. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım." Gözlerini açtığı anda donakaldı. Bakışları boştu, çenesi göğsüne gömülmüştü ve duruşu tamamen kapalıydı. "Olamaz." Ona doğru ilerleyerek hırladı. "Bunun için kendini hırpalamaya hakkın yok. Bu senin hatan değildi."

Yutkundu, öfkesi ve utancı hissediliyordu. "Ona göz kulak olmalıydım."

"Öyleydin. Hepimiz öyleydik."

"Ben izliyor olsaydım onu alamazlardı." Riley derin bir nefes aldı, patlamak üzere olduğunu biliyordu. Tao'nun öfkesinin acımasızlığını hissetmesini istemiyordu, hele ki bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışken. Eğer o da oradaysa, hıncını ondan çıkaracaktı. "Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var." Bu bir rica değildi.

Tekrar hırladı. "Sakın buna cüret etme. Sakın benden uzaklaşma."

"Ben değilim."

"Bunu yaptığını görebiliyorum. Canın yandığında kendini kapatıyorsun. Geri çekiliyor ve uzaklaşıyorsun." Tao buna izin vermezdi. "Konuş benimle."

Parmaklarını büktü. "Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum."

Bunda kötü olan ne?"

"Ben acı çekerken beni yalnız bırakır mıydın?"

"Bu benimle ilgili değil! Bu zaten yeterince şey yaşamış iki yaşındaki bir yavru ile ilgili!"

"Onun için üzülüyorsun ama aynı zamanda kendini de suçluyorsun. Bu. Oldu. Değildi. Senin. Değil. Beni duyuyor musun?"

"Biraz hava almam lazım." Balkona doğru döndü ama bir el koluna dolandı ve Tao'yla yüzleşmesi için onu geri döndürdü. Damarlarında dolaşan öfke, uzuvlarının karıncalanmasına neden oldu. "Sakin bana erkeklik taslama."

"Sana zarar vermedim, asla da vermem ama gitmene izin vermeyeceğim. Kendini cezalandırmana izin vermeyeceğim Riley. Bırakırsam yapacağın şey bu. Kendini aşırı zorlayana kadar yer değiştirecek ve lanet arazinin her yerine uçacaksın."

Adam haklıydı, kadın haklıydı. "Bırak beni."

"Yap beni," diye alay etti. "Had i Riley, söylen. Dök içini. Eğer bunu yapmazsan, için için yiyip bitireceksin."

"Ben sinirimi başkalarından çıkarmıyorum. Bu senin olayın."

Bu sert söz karşısında gülümsedi. "İşte böyle bebeğim, devam et. Seni kızdıran başka ne yapıyorum?"

"Çok fazla şey istiyorsun!"

"Aynen öyle. Her parçana sahip olana kadar tatmin olmayacağım, içine ve dışına. Orada durma. Başka ne var?"

"İstediğin şeyi yapmam için beni zorlamaya çalışıyorsun!"

"Yapıyorum. Aslına bakarsanız şu anda yapıyorum. Gerisini dinleyelim."

Tanrım, o kendini beğenmiş sırtışı suratından söküp atmak istiyordu. Ya da belki de tırnaklarıyla kazımak. Kendini çok zeki sanıyordu. "Şehveti aşkla karıştırdığım

zamanlar oldu ama sana karşı duyduğum bu derin nefret kesinlikle gerçek."

Sadece usulca gülümsedi. "Benden nefret etmiyorsun bebeğim. Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun ama korkuyorsun."

Kızardı. "Korkuyormuş, koca kığım!"

"Korkuyorsun. Seni terk edeceğimden korkuyorsun, uzun vadede bana yetmeyeceğinden korkuyorsun ki bu sahip olabileceğin en saçma korku. Aksini düşünseydim seni kendime ait olduğunu iddia etmeyi asla önermezdim."

Kıs kıs güldü. "Eğer beni sahiplenmene izin vereceğimi düşünüyorsan, kışımı öpebilirsin!"

"Tanrı yardımcım olsun Riley, eğer bir kez daha kışından bahsedersen onu sikeceğim."

Keskin bir nefes çekti. "Isır beni, Fenris."

Kıkırdamasında mizah yoktu. "Kahretsin, bunu gerçekten söylememeliydin." Onu duvara doğru itti, ağzını onunkinin üzerine kapattı ve dilini içine soktu. Kadın onunla mücadele etti, kollarını pençeledi. Ama mücadele çabucak onu terk etti ve adamın içine gömüldü. Öpücük sıcaktı. Açtı. Açgözlüydü. Adam ona ziyafet çekiyor, ağzının her yarığını keşfediyor ve dilini emiyordu.

Battaniyeyi kaldıran Tao, kalçasını onunkinin arasına sıkıştırarak onu duvara sabitledi. "Pantolonumu çöz." Bunun yerine Tao'nun tişörtünü pençeleyerek çıkardı ve omzunu ısırdı; Tao'ya burada kontrolün kendisinde olmadığını gösteren hükmedici bir hareketti bu. Tao'ya hükmedilemeyecek olması onun için çok kötüydü.

Saçlarından bir tutam tutarak başını yana çekti ve kulağına hırladı. "İstersen benimle dövüş, ama yatakta asla baskın olamayacaksın."

Onunla mücadele etti. Mücadele etti. Tırmaladı. Isırdı. Hırladı. Hatta ona tekme attı.

Tao bir eliyle onun bileklerini kelepçeledi ve başının üzerindeki duvara sabitledi. Serbest eliyle boğazını sıktı. "Uslu dur."

"Siktir git," diye tısladı.

"Sikilecek olan ben değilim."

Riley onun boğazını parçalamaya yemin etmek üzereydi ama sonra kalçasını kavradı ve klitorisini kalçasına bastırdı. Riley'nin

Sürtünme onu nefessiz bıraktı. Tekrar ve tekrar yaptı, ne kadar iyi hissettirdiği dışında aklındaki her düşünceyi çaldı. Daha fazlasına ihtiyaç duyan kadın, kotun verdiği hisle titreyerek kendini daha da sertleştirdi. Adam ödül olarak onun boynunu öptü ve göğüslerini sıkıp dolgunlaştırmaya başladı.

Diliyle meme ucunu okşadı. "Benim misin Riley?"

Gözleri uyarı ile parlıyordu. Onunla mücadele etmeyi bırakmasını istiyordu, biliyordu. Ama Riley o kadar kolay kontrol edilebilecek biri değildi. "Sayılır." Tek kaşı kalktı ve ağzı şaşırtıcı bir şekilde eğlenerek kıvrıldı.

"Sayılır mı?"

"Sayılır."

"Kalçama sürtünmeni izlerken ve kot pantolonumdan ne kadar ıslak olduğunu hissederken, bu bana vücudunun benim olduğunu bildiğini söylüyor." Onun dudağını ısırdı. "Ve dürüst olalım, bebeğim... sen de biliyorsun."

Tao onu kucağına aldı ve yatağın üzerine fırlattı. İhtiyacının tatlı kokusu başını döndürdü. Onu tatmak zorundaydı. Öne düştü ve ağzını onun amının etrafına kenetledi. Adam onu yalayıp yudumlarken ve ondan içerken, onun tadı ve kokusunda boğulurken eli saçlarını sıktı. Daha fazlasını isteyerek, onu sert ve hızlı bir şekilde orgazm etti, bu da onun adını inletmesine ve neredeyse kafasından bir parça saç koparmasına neden oldu.

Dudaklarını yalayarak giysilerinin geri kalanını çıkardı. Onu orada ağzı kızarmış ve amı şişmiş bir halde görünce... Aleti bir orospu gibi zonkluyordu. "Mükemmel. Ve hepsi benim." Kendini onun üzerine atarak, "Ağızına al Riley." diye homurdandı. Kadın yumuşakça inleyerek ona istediğini verdi. "Seni sahiplenmeme hazır mısın? Çünkü olacak olan bu."

Bu sözler üzerine Riley sustu. "Eğer üzerimde bir iddia izi bırakırsan, onu asla geri alamazsın. Benim hakkımdaki fikrini değiştirsen bile o iz solmayacak, her zaman orada olacak."

"Güzel, tam da ait olduğu yer." Kadının bacağını kendine doğru kıvrırdı. "Korktuğunu biliyorum. Ama sana söz veriyorum,

Bebeğim, fikrimi değiştirmem konusunda endişelenmene gerek yok. Seni bırakacak kadar güçlü değilim." Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. "Seni sahiplenmek istiyorum çünkü sen benim seçimimsin, çünkü seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun, değil mi?" Başını salladı. "Ne olursa olsun, ben seninim. Sıra sende, söyle. Söyle Riley."

Yutkundu. "Ne olursa olsun, ben seninim."

"Duvar yok, şüphe yok."

"Duvar yok, şüphe yok."

Kızın amcığı sıcak bir yumruk gibi etrafını sararken çenesi gıcırdayarak eve çarptı. Onu sahiplenmek üzere olduğunu bilmek, bu geceden itibaren geri dönülmez bir şekilde onun olacağını bilmek... açlığını şiddetlendirdi ve kurdunun kontrolünün kırılmasına neden oldu.

Riley Tao'ya yapıştı, Tao ona sertçe vurup derinliklerine inerken Riley de tırnaklarını Tao'nun sırtındaki sert kaslara geçirdi. Her zaman sertti ama bu farklıydı. Sanki kurdu ona sahip çıkma ihtiyacını besliyormuş gibi neredeyse hayvani. Hamleleri acımasızdı, hızı acımasızdı ve yüz hatları vahşi bir açlık ve saf sahiplenme maskesine dönüşmüştü. Ve Riley bunun her dakikasını seviyordu.

Doruk noktasının yaklaştığını hisseden Tao, dişlerini kadının boğazına, tam da iz bırakacağı yere geçirdi. Kadın inledi, ona doğru eğilerek bunu istediğini gösterdi. Tek ihtiyacı olan buydu. Tao dişlerini sertçe batırdı, yalayarak ve emerek kalıcı, kesin bir iz bıraktı ve dünyaya ona ait olduğunu söyledi. Amı ısındı, sıkılaştı ve dalgalandı. Çığlık attı, adamın saçlarını yumrukladı ve topuklarını adamın omurgasının dibine gömdü. Sonra şaha kalktı ve boynunu ısırarak onu hemen geri aldı. Tao sikini derinlere soktu ve patlayarak kendini onun içine boşalttı.

İşte o zaman oldu.

Başına ve göğsüne ağrı saplanırken Tao'nun nefesi kesildi. Sanki dünya eğilmiş ve solmuş gibi hissetti. Görüşü karardı ve bulanıklaştı. Tek sağlam şey altındaki dişiydi... ve onları aniden güçlü, canlı ve eksiksiz bir şekilde bağlayan çiftleşme bağıydı.

Tao kalan azıcık gücünü kullanarak yan yattı ve onu yakınında tuttu. Kurdu, eşine yakın olmak isteyerek derisini itti. Tao onun gerçek eşi olup olmadığından emin olmadığını söylerken yalan söylemiyordu; ayrıca onu kendisine bu şekilde kalıcı olarak bağlamak için damgalanması gerekse bile umurunda olmazdı. Gerçek eş olmalarının en büyük avantajlarından biri, bağın oluşması için beklemelerine gerek kalmamasıydı. Bunu hissetmeyi, aralarındaki bağ sayesinde onu hissetmeyi seviyordu. Özellikle de kokularının tek bir eşsiz kokuya dönüşmesini seviyordu; bu koku dünyaya onun çiftleştiğini ve ona ait olduğunu anlatacaktı.

Artçı sarsıntılarla titreyen Riley dudaklarını yaladı. "Bu çok yoğundu." Daha iyi bir kelime bulamadığını düşündü.

Tao başparmağını kızın boğazındaki ısırığın üzerinde gezdirdi. "Bağ tamamen oluştu, işte bu yüzden."

Riley gözlerini kırptırdı, gerçek eş olduklarını öğrendiğinde hâlâ biraz şoktaydı. Kuzgunu mutluluktan uçuyordu. "Tam olarak oluşması için genellikle belirli adımlar atılması gerekmiyor mu?"

"Bazen, ama bizim için değil. Belki de bu yeminleri birbirimizi sahiplenmeden önce ettiğimiz içindir - bağın frekansını bozacak hiçbir şey yoktu." Her zaman bağın kendisini kapana kısılmış hissettireceğinden endişelenmişti ama kendini kapana kısılmış hissetmekten çok uzaktı. Kendini bütün, sakin ve mutlu hissediyordu, tıpkı rüyasındaki gibi ama daha iyiydi. Ve aptalın teki olduğu için bunu asla bilemeyeceğini düşündü. "Seni bölgemizden attırmaya çalıştığımı inanamıyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Bunu unutmana asla izin vermeyeceğim."

Tao, Trick'in de bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğinden emindi. "Çocuklarımız bu hikayeyi çok sevecek."

"Çocuklar mı?"

"Çocuk istiyorsun, değil mi? Teknik olarak zaten iki çocuğumuz olduğunu biliyorum."

"Çocuk istiyorum." Adamın sesindeki coşku onu biraz şaşırtmıştı.

"Güzel." Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirerek onu öptü. "Küçük kızımız bir kadın olmasaydı daha

iyi olurdu.

Kuzgun. Sırf saçlarıyla oynamak için bütün erkekleri peşinden koştururdu." Bunu büyüleyici buluyordu ve diğer erkeklerin de öyle olacağından şüpheleniyordu.

Riley sadece gözlerini devirdi. "Sence sürü gerçek eş olduğumuza şaşıracak mı?"

"Bundan şüpheliyim. Amcalarının da öyle olacağından şüpheliyim." Belki de Ethan ve Max haklıydı ve Tao, Riley'nin kendisine ait olduğunu bir şekilde hissetmişti. Gerçek eşini bulmaktan o kadar uzun süre korkmuştu ki onun tarafından tehdit edilmiş hissetmesinin doğal olduğunu düşündü. Yine aptallık etmişti. "Sanırım sabah öğreneceğiz. Bu gece seninle olmak istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor-" Adam onu yüzüstü çevirdiğinde kaşlarını çatı. "Bu biraz ani oldu." Bir parmağı içine battı, etrafında döndü ve sonra arkadaki büzülmüş deliğe doğru ilerledi. Kadın dondu kaldı. "Tao . . ."

"Buna ihtiyacım var. Neden bu kadar çok ihtiyacım olduğunu açıklayamam, sadece ihtiyacım var." Sanki o zaman onun her bir parçasına sahip olacakmış gibi. "Buna bayılacaksın bebeğim, söz veriyorum. Güven bana."

Adam önce bir, sonra iki ıslak parmağını kullanarak onu yavaşça ve nazikçe hazırlarken Riley alnını yatağa bastırdı. Kötü bir şekilde olmasa da yanıyordu. Ama bir süre sonra nihayet sikinin başının içine doğru bastırmaya başladığını hissettiğinde, bunun çok eğlenceli olup olmayacağını merak etti. "Tao, bunun gerçekten işe yarayacağını sanmıyorum."

Onun sırtını okşadı. "Vücudun benimkini her yere götürmek için yaratılmış Riley. Bunu biliyorsun. Sadece rahatla."

Rahatlamak mı? Homurdandı. "Lanet olası bir varilin rektumuna girdiğini hissederken rahatladığını görmek isterdim."

Kıkırdadı. "Ben içeri iterken sen de dışarı it; bu işi kolaylaştıracak. Aferin kızıma."

Adamın siki yavaşça kıkına batarken, kadın nefesini tuttu. Büyüklüğünün ve kalınlığının baskısı yaktı, ama klitorisini karıncalanmasına neden olan her türlü sinire sürtü.

Kabzasına kadar gömülmüştü, kıkını tokatladı. "Nefes

al." O kış sığınin etrafında kenetlendiğinde, bunun

en iyi fikirdi. "Üzgünüm bebeğim, ama bekleyemem." Sikini kızın içine sokup çıkarıyor, tıpkı ağzını ve amını sahiplendiği gibi onu da sahipleniyordu. Çiftleşme bağı sayesinde onun aldığı zevki hissedebiliyordu; bu zevk kendi zevkini artırıyor ve sikini şişirerek patlamaya hazır hale getiriyordu.

Kadın kalçalarını ona doğru atmaya başladığında Tao daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Etrafına uzandı ve başparmağı ve parmağıyla klitorisini onun sevdiği şekilde ovdu. Birkaç dakika sonra başı geriye düştü ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Tao ona bir, iki kez çarptı ve sonra tekrar patladı.

Yatağın içine gömüldü. "Şimdi mutlu musun?"

"Kendimden geçtim," diye mırıldandı Tao. "Ve bitkin. Duş, sonra uyku, sonra daha fazla sikiş."

"Bununla çalışabilirim."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

I Tao'nun Riley'den önce uyanması nadir görülen bir durumdu ve Tao'nun göğsünün elini doldurduğunu hissederek uyanmak onu gülümsetmeyi garantiliyordu. Çiftleşmeyi hissettiğinde bu gülümseme daha da genişledi. Aralarında hayatla titreşen bir bağ.

Artık ona aitti. Tamamen ve bütünüyle. Ve bunu böyle tutmak için öldüreceğini, yalan söyleyeceğini, çalacağını -ne gerekiyorsa yapacağını- biliyordu.

Çiftleşme bağının mucizesini ve canlılığını hisseden Tao, bir şekil değiştirenin bu bağı kaybettiğinde hayatta kalmasının ne kadar zor olabileceğini anlayabiliyordu. Riley ona bağıymış gibi değildi; sanki onun bir parçasıydı, içinde ve çevresinde hissedebildiği bir şeydi. Onu ısıtan, demirleyen ve güçlendiren bir şey. Eğer bir şey Riley'yi ondan alırsa, bu onu her açıdan mahvedecekti.

Omzunu öptü ama kız kıpırdamadı. Buna şaşırmamıştı. Gece boyunca onu birkaç kez uyandırmış ve her seferinde ona sertçe vurmuştu. Riley bir kez bile ona sırtını dönmemiş ya da uyumasına izin vermesini istememişti ki bu onun için gerçek bir mucizeydi. Ama Riley onun için gerçek bir mucizeydi.

Normalde onu rahatsız etmezdi ama saate hızlıca bir göz attığında kahvaltının bitmesine yaklaşık bir saat olduğunu gördü. Onun göğsünü nazikçe sıktı ve içine doğru konuştu

Kulak. "Uyanma zamanı." Yastığa doğru bir şeyler mırıldandı. "Uyanmazsan kahvaltıyı kaçıracaksın."

"Açlığını bağ aracılığıyla hissedebiliyorum," diye çıkıştı. "Bu can sıkıcı olabilir." Riley aslında aç olan kendisi olduğu halde canının yemek çekmesini istemiyordu. Bağı duygularla bu kadar canlı olabileceğini hayal etmemişti. Bu biraz bunaltıcıydı. "Sence birbirimizin duygularını her zaman bu kadar güçlü hissedecek miyiz?"

Tao, "Annem ve babamın bağı da bizimki gibi tamamen yerine oturdu," diyor. "Bir keresinde, bu bağa alışmadıkları için, her bir his ve duygunun, bağa alışana kadar ilk başta büyütmüş gibi görüldüğünü söylediklerini hatırlıyorum."

Riley aklına bir şey gelince kaşlarını çattı. "Bu senin için kötü olabilir. Yatakta uyanık bir şekilde yatarsam seni uyandırma ihtimalim var."

Omuz silkti. "Genelde sen uyandığında ben de uyanırım zaten.

Benim uykum hafiftir ve sen uyuyamadığında kıpırdanırsın."

"Bu bir şikayet olmalı." Ama sesi hiç de hiç şikayet etmiyordu.

"Neden şikayet edeyim ki? Bu senin suçun değil. Uykusuzluk çekmeyi sen istemedin."

Çok az hoşgörüsü olan bir adam için, zaman zaman çok anlayışlı olabiliyordu, diye düşündü. O zamanlar çok azdı ama yine de öyleydi. Göğsünü kavrayan elini çekiştirerek, "Bırak beni de hazırlanayım," dedi.

Tao onun yerine bacağını kaldırdı ve içine girdi. "Seninle sabah seksi yapmak pek sık başıma gelmiyor." Onu sert ve hızlı bir şekilde becerdi, bağda aşağı yukarı titreşen hisler ve duygular içinde boğuldu. Daha sonra omzunun arkasında bıraktığı bir ısırtığı öptü. "Duş, sonra kahvaltı."

"Sen önden git, ben seni takip edeceğim." Yaklaşık bir saat içinde
Yani.

"Hadi, ben açım, sen açsın." Ve o istedi
Riley ile birlikte olduğu haberini sürüyle paylaşmak için

çiftleştii.

Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Peki."

Hızlı bir duştan sonra ikisi de üzerlerine bir şeyler giymeye başladılar. Tao çoraplarını alırken sert bir iç çekişle şifonyerden uzaklaştı. "Tamam, onunla ne yaptın?"

Ayakkabılarını giyerken başını kaldıran Riley gözlerini kırptırdı. "Ne ile?"

"Yapma. Sadece nerede olduğunu söyle."

"Gerçekten daha açık olmanız gerekiyor."

Dişlerini sıktı. "Oniks yüzüğüm. Onu sen aldın. Onu geri istiyorum."

Başını eğdi. "Seni hiç yüzük takarken görmedim."

"Takmıyorum ama annem bana verdiği için sakladım.

On sekizinci doğum günüm için." Bunun kurdu için de manevi bir değeri vardı ama hayvan o kadar da sinirlenmemiştii çünkü Riley'nin bugünlerde yaptığı maskaralıklar onu eğlendiriyordu.

"Çok nazikti." "Peki nerede?"

"Genelde nerede olur?"

Çoraplarını çekiştirerek, "Şifonyerin en üst çekmecesine koydum," dedi.

"O zaman hâlâ orada olmalı. Yüzüğünüzü kaybettiyseniz beni suçlamayın."

Gözlerini kapattı. "Bu saçmalık için çok erken, Porter. Çok erken. Sadece teslim et."

"Keşke yardım edebilseydim, gerçekten."

Tao ayaklarını ayakkabılarının içine sokarak küfretti. "Tam bir baş belasısın."

"Dün gece benim başıma bela oldun, sanırım bu bizi ödeştirir."

Bunun tam olarak nasıl bir his olduğunu hatırlayarak gülümsedi. "Ben sadece zaten bana ait olana sahip çıkıyordum. Hoşuna gitti."

Kapı çalınca döndü. Sabahları çocukların gelmesine alışkındı ama kapı onlardan biri için fazla ağır çalınmıştı. Kapıyı açtığında

Alfalar bekliyor. Kurdu bir anda uyandı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, bir sorun yok," dedi Trey. "İçeride konuşabilir miyiz?" Tao geri adım atarak içeri girmelerine izin verdi ve ardından

Riley'nin yanında, parmaklarını birleştiriyorlar.

"Günaydın," dedi Taryn. Burun delikleri alevlendi ve gülümsedi, belli ki kokularının birbirine karıştığını anlayabilmişti. "Şaşırdığımı söyleyemem. Tebrikler!"

"Teşekkürler," dedi Riley.

"Gerçek eşler mi?" diye sordu

Taryn. "Gerçek eşler," diye onayladı Riley.

Taryn arkadaşıyla yüzleşmek için döndü. "Bana elli dolar borçlusun Çakmaktaş."

Ağır bir nefes vererek cüzdanını çıkaran Trey, parayı uzattı ve Tao ile Riley'ye şu açıklamayı yaptı: "İkinizin çiftleşmesi için muhtemelen imprinting gerekeceğini söylemiştim. Taryn sizin gerçek eşler olduğunuz konusunda ısrar etti."

"Bana karşı bahse girmemelisin." Taryn dolarları karıştırıp saymaya başladı. "Sürü arkadaşlarımın içini dışını bilirim. Tao'yla çiftleştiğine göre artık resmen bizden birisin Riley."

Tao kaşlarını kaldırdı. "İçlerini dışlarını biliyor musun? O zaman lütfen bana çaldığı şeyleri nereye sakladığını söyle-"

"Ödünç," diye düzeltti Riley.

"-Çünkü yüzüğümü geri istiyorum."

Taryn yanağına dokundu. "Um, evet, bilmiyorum." Onun kolunu okşadı. "Riley onu geri verecektir. Eninde sonunda." Riley'ye dönerek, "Seni kahvaltıdan önce yakalamayı umuyorduk, böylece biraz sohbet edebilirdik," dedi.

Riley onların ciddi ifadelerine bakarak sustu. "Sohbet mi?"

"Kötü haber değil," diye hızla ekledi Taryn, ellerini güvenle havaya kaldırarak.

Trey ayaklarını yere bastı. "Size Gardiyan pozisyonunu teklif etmek istiyoruz."

Riley gözlerini iki kez kırptırdı. "Pardon, ne dedin?"

Trey, "Sen zaten hemen hemen Gardiyan gibi davranıyorsun," dedi. "Bu sadece bunu resmileştirecek."

Bir Gardiyan gün boyunca sürüdeki çocuklara göz kulak olur ve onları denetlerdi. Alfalar ona böyle bir pozisyonu ancak sadece çocukları koruma becerisine değil, onlara zarar vermeyeceğine de güvenirlerse teklif ederlerdi. Tao ona Taryn'in muhtemelen bu görevi teklif edeceğini söylemiş olsa da Riley onlardan bu seviyede bir güven beklemediği için ikna olmamıştı. Şimdi ise tam bir şok olmuştu, çünkü ... "Dexter benim yüzümden neredeyse kaçırılıyordu."

Taryn homurdandı. "Neredeyse kaçırılıyordu çünkü Ramón kafadan çatlak. Gittiğini fark ettiniz, izini sürdünüz ve onu kurtardınız. Eğer ona bu kadar çabuk ulaşmasaydın-" Taryn sözünü kesti ve başını salladı. "Bunu düşünmeyelim. Olanlar için hatalı olan sen değilsin. Sen bu saatin kahramanısın ve seni Koruyucu olarak istiyoruz."

Riley'nin aklına bir düşünce geldiğinde, "Bu Tao'nun koruma pozisyonunu kaybettiği anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Taryn. "Bu da demek oluyor ki, eğer Guardian'sanız birlikte epey zaman geçirebilirsiniz."

Tao gülümsedi, bu fikir çok hoşuna gitmişti. "Bu pozisyon sana uyacaktır," dedi Riley'e ama Riley dudağını ısırarak tereddüt etti.

Trey'in kaşları çatıldı. "Sürümüze katılma konusunda neden bu kadar isteksiz olduğunuzu sorabilir miyim?"

Riley ensesini kaşıdı. "Bu, sürüden resmen ayrılmak anlamına gelirdi ki bu da amcalarımı terk etmek gibi bir şeydi." Ama orada kaldığı süre içinde öğrendiği bir şey varsa, o da orada ona yer olmadığıdır, diye düşündü Riley. Dahası, orası artık ona evi gibi gelmiyordu. Anka Sürüsü bölgesi ona evi gibi geliyordu.

Taryn anlayışla başını salladı. "Artık Tao ile çiftleştigiğine göre, resmi olarak bir sürü üyesisin - kimseyi terk ettiğin için değil, bir sürüyle çiftleştğin için

Sürü." Taryn ellerini ovuşturdu. "Peki, bu pozisyonu istiyor musun? Bu onların ana bakıcısı olacağın anlamına gelmiyor - herkes onlarla vakit geçirmeyi sever ve senin de yaşamaman gereken bir hayatın var. Bu sadece onların ana amiri olacağınız anlamına gelir. Senin olman çok mantıklı. Bir kere Savannah ve Dexter seni sadece otorite figürü olarak tanıyor. Bizim için uslu duruyorlar ama sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemedikleri için. İkincisi, zaten onlara başka birinin göz kulak olmasını isteyeceğini sanmıyorum."

Bu kesinlikle doğrudu. Riley onlarla ilgilenmekten, nerede olduklarını bilmekten hoşlanıyordu. Kuzgunu Muhafızlık görevini üstlenmeye hevesliydi, gururlu ve onurluydu. "Teklifiniz için teşekkür ederim ve kabul ediyorum."

Taryn ışınladı. "Harika!"

Trey başıyla onayladı. "İkinizle de kahvaltıda görüşürüz. Merak etmeyin, diğerlerine çiftleştığınızı söylemeyeceğiz. Onlara kendiniz söyleyebilirsiniz."

Alfalar gittikten sonra Tao, Riley'yi kendine çekti ve vücudunu onunkiyle aynı hizaya getirdi. "Koruyucu pozisyonunu kabul etmek yapılacak en doğru şeydi." Riley gelmeden önce sürünün bir muhafıza ihtiyacı yoktu çünkü sadece Kye ve Lilah vardı. Tao, Riley sürüye katılmasaydı Grace'in Koruyucu olacağından şüpheleniyordu. Grace her ne kadar çocuklarla çok iyi anlaşsa da bu pozisyona Riley kadar uygun değildi. "Lanet olası yüzüğümü teslim etseydin sabah daha da güzel olurdu."

"Yanlış kuzguna havlıyorsun Fenris."

Tao homurdandı. "Bu kadar zahmete değmen iyi bir şey, Porter. Kahve ve yemeğe ihtiyacım var." Tek bir hamleyle onu omzuna attı, dehşete düşmüş ciyaklamalarına aldırmadan odadan çıktı. Mutfağa varıncaya kadar onu yere bırakmadı. Kızın kendisine savuracağı hakaretleri keserek onu öptü ve nefesini kesti. "Bana Fenris dememen gerektiğini biliyorsun."

"Ama eğlenceli."

İç çekti. "Her neyse." Parmaklarını birleştiren Tao onu mutfağa çekti. Sürü başını kaldırıp onlara baktı ve ya başını salladı ya da anlamsız bir gülümseme takındı. Ancak masaya yaklaştıklarında kafalarını kaldırdılar. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan sürü anında ayağa kalkarak onları tebrik etti. Greta ve Dominic hariç.

Sandalyesine yığılan Dominic şaşkın bir ifadeyle onlara baktı. "Çiftleştiniz mi? Gerçekten mi? Tuhaf. Senin hep bir hayalet olduğunu düşünmüştüm," dedi Riley'e. Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Her gece rüyalarım giriyorsun."

Tao homurdandı ve infazcıya tokat atma dürtüsüne karşı yumruklarını sıktı. "Dominic, neden kendinden nefret ediyorsun?"

Marcus, "Bu konuda ısrarcı olmak için gerçekten intihara meyilli olman gerekir, Dom," dedi. Diğerleri başlarını salladı ya da mırıldanarak onayladı.

"Ah, hadi ama!" dedi Dominic. "Onu seksi bulduğum için beni gerçekten suçlayabilir misin? Bazen keşke şaşı olsaydım da onu iki kez görebilseydim diyorum."

Sabrı tükenen Tao uzandı ve infazcının kafasının arkasına bir tokat attı. Dominic sadece güldü, kendinden son derece memnundu.

Lydia Dominic'e bakarak içini çekti. "Tatlım, o deli kafana o kadar çok insan vurdu ki, özel ihtiyaçların olmamasına şaşırdım."

Dominic sandviçini çiğnerken durakladı. "Aslında ben de öyleyim."

Riley onun maskaralıkları karşısında gözlerini devirerek Savannah ve Dexter'a döndü. İkisi de herhangi bir tebrikte bulunmamıştı. İkisi de hâlâ koltuklarında oturuyor, ona ve Tao'ya dikkatle bakıyorlardı.

"Şimdi de arkadaş mı oldunuz?" diye sordu Savannah.

Tao çömeldi. "Riley hâlâ senin," dedi ikisine de. "Artık onu paylaşıyoruz. Yani her zaman onunla ilgilenecek biri var. Değil mi?"

Savannah bir an düşündü ve sonra sırıttı. "Riley Takımı gibiyiz."

Tao başını salladı. "Aynen öyle." Dexter'ın buklelerini karıştırdı. Yavru ona cebinden bir meşe palamudu çıkardı, Tao bunu bir kabul işareti olarak yorumlamaya karar verdi ve minnetle aldı.

Greta Riley'ye tepeden tırnağa küçümseyen bakışlarından birini attı. "Kader seni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı evlat," dedi Tao'ya.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Taryn.

Riley Makenna'ya baktı ve gözlerini kaçırdı. Yaşlı kadın Avery'ye Tao'nun daha kötüsünü yapabileceğini söylemiş olabilirdi ama Greta'nın Riley'den gerçekten hoşlanması pek olası değildi. Hoşlansa bile sırf kocakarı deli olduğu için Riley'ye karşı her zaman aşağılık bir tavır takınacaktı.

"Tanrı aşkına, o bir kuzgun," diye yakındı Greta.

Riley homurdandı. "En azından Kaliforniya'nın Psikopat Sürtük Departmanı'nın maskotu değilim." Kadının dehşet içindeki soluğunu duymazdan gelen Riley, Tao'ya döndü. "Amcalarımı arayacağım."

"Tamam." Tao onu öptü ve sonra kışına hafifçe vurdu.

"Geç kalma." Trick'in yanındaki sandalyeyi çekerek oturdu.

Trick sırtarak, "Sana söylemiştim," diye alay etti.

Tao ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Nesin sen, on iki mi?"

Trick hiç istifini bozmadan tostunu ısırdı. "Kurdunun ilk başta ondan hoşlanmamış olması hâlâ garip."

"Belki de hayvanlarımız gerçek eşleriyle ne zaman karşılaşacaklarını her zaman bilemiyorlardır." Ya da belki Tao'nun kurdu da çiftleşme konusunda onun kadar temkinliydi ama Tao bundan şüpheliydi. Onların hayvanları düşünce tarzlarında daha elementerdi. Gerçekten "sorunları" yoktu. Tao bundan emin olamazdı. Bildiği tek şey, kurdun şu anki tek sorununun mutfağın köşesinde duran eşinin çok uzakta olmasıydı. Yapışkan piç.

Bu Telefon sadece çaldı iki kez önce Ethan seçildi kalktı. "Günaydın tatlım," diye selamladı onu. "Hey," dedi Riley. "Max'i çağır ve sonra beni hoparlöre ver ki ikinizle de konuşabileyim."

Ethan ısıklık çaldı. "Riley bizimle konuşmak istiyor!"

"Tamam, buradayım," diye duyurdu Max birkaç dakika sonra.

Riley gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "Bazı haberlerim var."

"Sen ve Tao eşsiniz," dedi Ethan. "O da neydi öyle?"

"Bize anlatmasına izin verebilirdin," diye azarladı Max onu. "Neden? ne zaman Biz zaten biliyor muydun?" Ethan görünüyordu

Gerçekten kafam karıştı.

"Böylece bize iyi haberi verdiği o anı yaşayabildi."

Riley iç çekti. "İkiniz de çiftleşme konusunda şikâyetçi olmadığınız göre, sanırım ikiniz de bu konuda iyisiniz."

"Tao'yu seviyoruz," dedi Max.

"Onu senin için seviyoruz," diye ekledi Ethan. "Çiftleşme törenini biz olmadan yapmayacağına söz ver."

"Tüm bu saçmalıklar sona erene kadar töreni düzenlemek gibi bir niyetim yok," diye onları temin etti. Onlara lunaparkta olanları anlatmayı düşündü ama onları daha fazla endişelendirmeye gerek görmedi. Diğer kuzgunlara göz kulak olmaları gerektiği için onu korumak için burada olamamaları onları sadece incitecekti. "Tüm sürü hâlâ sayıldı mı?"

"Evet," dedi Ethan. "Hugh ve infazcılarla sürekli temas halindeyiz, herkes tetikte ama şu ana kadar herhangi bir sorun yaşanmadı."

"Sanırım giderek daha fazla insan Dana'nın haklı olduğunu ve silahlı saldırıların arkasında benim olduğumu düşünüyor." Bu bir ifadeden çok bir soruydu.

"Tetikçi arkadaşımızın seni şüphe altında bırakmak ve herkesi bu kadar yakından izlemeyi bırakmamızı sağlamak için sessiz kaldığını söyleyebilirim." Ethan bu konuda hiç şüphesiz haklıydı.

"İnsanların benden şüphelendiğini inkâr etmiyorsun," diye başladı, "bu yüzden haklı olduğumu tahmin ediyorum."

"Çoğunlukla sadece Dana, Shirley ve Cynthia var." Max'in alaycılığı sesinden anlaşılıyordu. "Bunun seni üzmesine izin verme, tatlım. Buna değmezler."

"Düşüncelerini onlarla harcama. Daha yeni çiftleştin, tadını çıkar," diye ısrar etti Ethan.

Gülümsedi. "Olur. İkinizi de seviyorum." "Seni de tatlım," dedi Ethan.

"Seni seviyorum, Ri." Max hat kesilmeden hemen önce bir öpücük sesi çıkardı.

Cep telefonunu cebine geri koyarak masaya geçti ve Tao'nun yanındaki koltuğa oturdu. Tao çoktan kahvesini hazırlamış ve tabağını şuruplu kreplerle doldurmuştu. "Ah, teşekkür ederim." Gabe'in Tao'ya "Çırpılmış" demesini kaçırmadı ama arkadaşı ona sadece kıs kıs güldü.

"Amcaların nasıl?" Tao sordu.

"Sürü arkadaşlarının çoğuna artık güvenmeyen iki kişi için kulağa hoş geliyorlar."

"Onlara çiftleştığımızı mi söyledin?"

Küçük bir parça krep çatalladı. "Evet." "Senin adına mutlular mı?"

Tao'nun sesindeki "Senin için mutlu olsalar iyi olur" notuna gülümsedi. "Bizim için, evet."

"Güzel."

"Sanırım artık sürünün bir parçası olmadığım için biraz hayal kırıklığına uğramış olabilirler ama bunu benden saklamak için ellerinden geleni yaptılar." Onları çok iyi tanıyordu.

"Onlara Ramón'dan bahsettin mi?"

"Hayır. Yardım etmek için burada olamamaları onları sadece sinirlendirirdi, benim için zaten endişelendiklerinden daha fazla endişelenmelerine neden olurdu." Kahvesini yudumladı. "Aileni arayıp çiftleştığımızı söylemeyi mi planlıyorsun?"

"Evet. Ondan sonra ... hayvanlarımızı oynamaları için serbest bırakmaya ne dersiniz?" Kurdu bunu çok istiyordu. "Evin yakınında kalacağız."

dağ."

Kuzgunu bu fikir karşısında neşelendi. "Pekala."

Kahvaltılarını bitirdikten sonra, Riley çocukları Grace ve Rhett ile oyun odasına yerleştirirken Tao ailesini aramaya gitti. Riley'yi çok şaşırtan bir şekilde, hem Avery hem de Lennon tebrik etmek için ısrarla Riley ile konuşmak istediler ve yakında ziyaret edeceklerine söz verdiler. Kayınvalidesiyle sonsuza dek savaş halinde olmayacağını bilmek güzeldi.

Tüm bunlar bittikten sonra, Tao ile birlikte mağaradan dışarı çıktılar. Gölün yakınındaki açıklıkta giysilerini çıkarmaya başladı. Riley, Tao'nun derisinin altında akıcı bir şekilde dalgalanan kaslara o kadar dikkat kesilmişti ki neredeyse ağzının suyu akararak orada öylece durdu.

Çıplak halde, kızın gözlerindeki açlığa sıırttı. "O konuya sonra geleceğiz. Kurdum önce seninle vakit geçirmek istiyor." Geri çekildi ve dizginleri kurduna verdi.

Riley kurdu sevmek için çömeldi. Onun kalın, gece yarısı siyahı kürkünü seviyordu. Parmaklarını kürkün içinde gezdirmeyi ve onun memnuniyetle guruldadığını duymayı seviyordu.

Adam vücudunun etrafında tam bir daire çizip ona sürtünürken kadın güldü. "Birileri sahiplenici," diye alay etti. Adam şakacı bir şekilde dişlerini gösterince o da aynısını yaptı. Sonra Riley soyundu ve kuzgununu özgür bıraktı.

Kurt, kütüklerin ve kalın ağaç köklerinin üzerinden atlayarak ormanda ilerledi. Çam iğneleri, yosun ve güneşin ısıttığı toprak kokuları ona hitap ediyordu. Ama onun için her şeyden önce öne çıkan, eşinin kokusuydu - onların ortak kokusu.

Kız havada süzülürken gölgesi onunkinin üzerinde hareket etti. Çevikti. Zarıftı. Onu oynamaya çağırırdı. Şakacı bir hırıltıyla onu kovaladı. Kız alçaldı. Kurt ona vurmak için sıçradı. Iskaladı. Kız hızlı ve sinsiymiş.

Kuzgun kurdun etrafında daireler çizerek uçtu, onunla alay etti. Sonra ormanda yan yana koşmaya başladılar. Yorgun düşen kuzgun, kurdun sırtına tünemiş.

geri için ve Temizleme. Açık onların yol,
onlar geçti iki infazcı.

Dominic onları görünce gözlerini kırıştırdı. "İşte bu her
gün göremeyeceğiniz bir şey."

Trick kaşlarını kaldırdı. "Ya da hiç."

Kuzgunun derinliklerinde Riley gülümsedi.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TErtesi gün Trey ve Taryn, Trey'in ofisinde bir strateji toplantısı düzenledi. Betalar, infazcılar, Tao, Riley, ve Makenna davet edildi. Ayrıca, Merkür Sürüsü Alfaları Nick ve Shaya da telekonferans yoluyla toplantıya dahil edildi.

Ofis masasına yaslanan Trey bakışlarını herkesin üzerinde gezdirerek şöyle dedi: "Taryn ve ben Ramón'la başa çıkmanın en iyi yolunu konuşuyorduk. Hepimiz onun pes etmeyeceği konusunda hemfikiriz ve yaptıklarını görmezden gelmek ona korktuğumuz izlenimini verecektir. Misilleme yapmalıyız ama bunu akıllıca bir şekilde yapmalıyız. Bir saldırı bekliyor olacak, bu yüzden buna hazırlıklı olacaktır. Ayrıca, konutu sıkı bir şekilde kilitlenmiş ve iyi korunuyor, bu da içeri sızmaya çalışmanın zor olacağı anlamına geliyor. Sizi bilmem ama açıkçası ben savaştan bıktım usandım."

Nick konuştu. "Ne demek istediğini anlıyorum, ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama sanki herkes savaşı bize getiriyor gibi görünüyor." Kızıl saçlı arkadaşı Shaya başını salladı, elf yüzü asıktı.

Marcus Trey'den Taryn'e baktı. "Aklında ne tür bir misilleme var?"

Masanın üzerine oturmuş bacaklarını sallayan Taryn, "Geri çekiliyormuş gibi yapmayı düşündük."

Böylece onu yakalayabilecek kadar yaklaşabiliriz ama bunu yemez. Onunla bu kadar uzun süre ve sert bir şekilde mücadele ettikten sonra ve özellikle de Dexter'ı kaçırmaya çalıştığı için ona haklı olarak kızacağımızı bilirken olmaz."

Shaya öne doğru eğildi, Riley'ye bakarken kaşları endişeyle çatılmıştı. "Küçük yavru nasıl?"

"Hiçbir şey hatırlamıyor gibi görünüyor ve bunun suçlusunun ona verdikleri ilaç olduğunu düşünüyoruz. Kırmızı bir balon alabilmek için parka geri dönmek istiyor." Riley anılarının geri gelip gelmeyeceğini merak etmişti ama gelmemiştir. Bu gerçekten de bir lütuftu çünkü hangi iki yaşındaki çocuk neredeyse kaçırıldıktan sonra korkmazdı ki? Savannah onu bir şahin gibi izliyordu, sanki bunu yapmazsa kaybolacağından korkuyordu. Bu Riley'nin kalbini biraz kırmıştı.

Başparmağıyla ensesinde tembel daireler çizen Tao konuştu. "Adamları Dexter'ı kaçırmaya ve Riley'nin kuzgununu deşmeye çalıştığında Ramón'un ödünü kopardığı gibi bizim de ödümüzü koparmamız gerekiyor."

"Ramón'u korkutmak tam da yapmamız gereken şey," dedi Trey. "Ama onun gibi birini korkutmak kolay değil."

Nick başını öne eğdi. "Belki de birinin evine gizlice girip bir mesaj bırakmasını sağlamalıyız, tüm güvenliğine rağmen ona ne kadar kolay ulaşabileceğimizi göstermeliyiz."

Fena fikir değil, diye düşündü Riley. "Bunu yapabilirim."

Parmaklarını onunkilerle birleştiren Tao başını salladı. "Bir kuzguna dikkat etmesi gerektiğini bilir. Adamlarına kuşları gördükleri yerde vurmalarını söyleyecektir."

Taryn, "Ryan görünmeden her yere girip çıkabilir," dedi.

"Ryan'ı düşünmüyordum," dedi Nick.

Shaya'nın bakışları eşinin üzerinde keskinleşti. "Harley'nin kuzenlerini düşünüyorsun."

Nick omuzlarını kaldırdı. "Düşmanlarının evlerine gizlice girip onları uykularında öldürmek onların yaptığı şey değil mi?"

"Evet, çünkü margaylar savaşa inanmaz," dedi Shaya. "Ama Ramon'a bir mesaj bırakmaktan bahsediyorsun. Cidden Nick, kuzenlerinin o piçi öldürmeyeceğinin garantisi yok. Dexter'ı kaçırmaya çalıştığı için onu hor görecekler."

Makenna ellerini kaldırdı. "Ramón'u öldürmeleriyle ilgili bir sorunum yok. Sadece bunu söylüyorum." Ryan homurdandı.

"Onu öldürmenin işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Nick. "Böyle bir yaşam tarzında her zaman öne çıkacak biri vardır. Başka biri başa geçecek ve muhtemelen onun intikamını almaya çalışacaktır. Herhangi bir savaştan tamamen kaçınmak için en iyi şansınız onu korkutarak geri çekilmesini sağlamak olacaktır."

Taryn kaşlarını kaldırdı. "Peki ya yapmazsa?" "O zaman onunla savaşıyoruz," diye yanıtladı Nick.

Dante dudaklarını büzerek konuştu. "Bu fikri sevdim. Evine bir şekil değiştirenin girdiğini fark ederse, bu onu şok edecektir. Böyle bir hareket, 'Seni istediğimiz zaman öldürebiliriz, seni kibirli piç; bizim için bir hiçsin' der. Bu ona kiminle uğraştığını hatırlatacak. İnsanlarla değil, nihai yırtıcılar olan şekil değiştirenlerle."

Taryn'in ağzı kıvrıldı. Bu fikre ısınmaya başladığı belliydi. "Shaya, sence Harley'nin kuzenleri bunu yapmayı kabul eder mi?"

Kızıl saçlı sırttı. "Oh evet. Meydan okumanın tadını çıkaracaklar."

"Konuş onlarla," dedi Trey Merkür Alfalarına. "Eğer bunu yapmaktan mutlu olurlarsa, minnettar kalırız."

Nick başını eğdi. "Harley'e onları aramasını söyleyeceğiz ve kısa süre içinde size bir cevapla döneceğiz."

Trey monitörü kapatırken Riley Tao'ya döndü ve "Harley'nin kuzenlerini dahil etmek gerçekten işe yarayabilir," dedi. Bir margay vahşi kedisi olan Harley'den içtenlikle hoşlanıyordu. Belki de ikisi de çoğunlukla kurtlardan oluşan bir sürünün içinde yaşamının nasıl bir şey olduğunu bildikleri için birbirlerine bağlanmışlardı. Riley kuzenleriyle Harley ve Jesse'nin çiftleşme töreninde kısaca tanışmıştı. Hepsi birbirinden çok farklı ve tuhaftı.

kendi bireysel yolları. Ayrıca ilk bakışta öyle görünmeseler de inanılmaz derecede ölümcüllerdi. Hiçbiri de yüzde yüz akli başında görünmüyordu.

"Umalım da öyle olsun," dedi Tao, "çünkü ihtiyacımız var-" Telefonunun çalma sesiyle kaşlarını çatı. "Ethan mı arıyor?"

Riley ekrana bakarak başını salladı. "Hayır, ben Lucy." Riley Sedona'dan ayrıldığından beri birkaç kez konuşmuşlardı. "Bir dakikaya geliyorum." Ofisten çıktı ve başparmağını ekranda kaydıldı. "Selam, Luce."

"Az önce Ethan ve Max ile konuştum," dedi Lucy. "Çiftleştiginizi söylemek için beni aramadığına inanamıyorum."

Riley yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, çok şey oluyor."

"Hmm, şey, seni affedeceğim çünkü seni seviyorum," dedi Lucy, sesinde bir gülümsemeyle. "Tebrik etmek istedim. Tao'nun senin gerçek eşin olması beni çok şaşırttı. İkiniz de çok farklısınız ama sanırım önceden belirlenmiş eşlerde işler genellikle böyle yürüyor. Sizin adınıza gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkürler, Luce." Riley kumtaşı duvara yaslandı. "Artık tamamen iyileştin mi?"

"Evet, Max sayesinde. O gerçekten bir cevher." Riley gülümsedi. "Evet, öyle."

"Her iki amcan da harika. Sen gittiğinden beri bekçi köpeği gibi oldular."

"Yaran dışında nasılsın?"

"Güzel. Sadece ... gerginim, anlıyor musun?" Sesi biraz titriyordu. "Burada birinin beni gerçekten vurduğu gerçeğini kafama yerleştirmek hâlâ zor. Kim olduğunu bilmemekten nefret ediyorum, bunu yapan kişiye gülümsüyor olmaktan nefret ediyorum. Sürüden bazılarının suçu senin üzerine yıkmaya çalışmasına da çok kızgınım."

"Kulübe katıl."

"Söylediklerine gerçekten inandıklarını sanmıyorum. Bence sadece birilerini suçlamak istiyorlar ki tehdidin ortadan kalktığına kendilerini inandırabilsinler. Ama bu her şeyi yoluna koymaz."

Hayır, hiç de öyle değildi. "Sawyer nasıl?"

"O da tamamen iyileşti. Bu arada o da senin yaptığına inanmıyor."

"Kim olduğuna dair herhangi bir teoriniz olduğunu sanmıyorum."

Lucy durakladı. "Dürüst olmak gerekirse, vurulmamış olsaydım Cynthia'dan şüphelenirdim. Yani, tek istediği seni kızdırmak olduğu için seni kasten ıskalamış olabilir, değil mi?"

Riley gözlerini kırptırdı. Aslında bunu hiç düşünmemişti. "Doğru," diye kabul etti.

"Cynthia'nın beni öldürmeye çalışacağını hiç sanmıyorum. Yaptığım şey için bile," diye ekledi alçak sesle.

Riley kaşlarını çatı ve "Ne yaptın?" diye sordu.

Bir duraklama daha. "Rhonda Lincoln . . . bir imza kampanyası başlattı." Rhonda, Alec'in partisinde öldürülen kuzgunlardan biriydi.

"Ne tür bir dilekçe?"

"Cynthia'nın sürüden gitmesini istiyordu," diye açıkladı Lucy. "Rhonda, Cynthia'nın Richie'yle nasıl çiftleştiği konusunda kendisiyle alay etmesinden bıkmıştı. Cynthia'nın yattığı erkeklerden biriyle çiftleşen dişilere eziyet etmekten özel bir zevk aldığını biliyorsun."

Evet, Cynthia diğerlerini bu şekilde incitebilmeyi seviyordu. Bunun ona sadece birkaç arkadaş bırakmasını ya da pek çok kişinin saygısını kaybettirmesini umursamamıştı. Baskın bir dişi şekil değiştirenin gururu vardı ama Cynthia'nın gururunu kırmak ya kolay değildi ya da bir şekilde hiç yoktu.

"Bir şekilde Rhonda'nın numarasını almış ve ona Richie ile geçirdiği zaman hakkında her türlü müstehcen detayı içeren acımasız mesajlar göndermiş."

"Evet, bunu duydum. Rhonda kırılma noktasına geldi ve ailenize söyledi."

"Evet," dedi Lucy. "Ona Cynthia'yı durduracaklarını söylediler ama yapmadılar. Ya da belki denediler ve Cynthia sadece

dinlemedi. Rhonda yardım için iki kez daha onlara gitti ama hiçbir şey değişmedi. İşte o zaman imza kampanyasını başlattı. Diğer kadınlar da imzalamaktan mutlu oldular. Erkeklerin çoğu da imzaladı çünkü gelecekteki eşlerinin, onları sahiplenip sürüye getirdiklerinde Cynthia ile uğraşmak zorunda kalmalarını istemiyorlardı. Sawyer bile imzaladı ama bence bunun nedeni Richie'nin arkadaşı olmasıydı çünkü Sawyer'ın bir eş alma niyeti yoktu."

"Dilekçeden haberim bile olmadı." Riley'nin Cynthia'dan nefret ettiği düşünülürse, diğer kadınların destek için başvurulacak en iyi kişinin o olduğunu düşüneceklerini tahmin ediyordu.

"Rhonda bana sadık olduğunu biliyordu; bana söyleyeceğinden endişeleniyordu çünkü Cynthia'nın kız kardeşi olarak neler olduğunu bilmeye hakkım olduğunu düşünüyordun. Tabii o zaman çok sinirlenir ve aileme anlatırdım. Bu yüzden Rhonda önce bana geldi ve imzalamam için beni ikna etmeye çalıştı. Gerçekten iyi noktalara değindi -benim aklıma gelmeyecek şeyler."

Başka bir deyişle, Rhonda Lucy'yi kendi kız kardeşine karşı kıskırtmak için elinden geleni yapmıştı. İşe yaramış gibi görünüyordu. "Ne puanları?"

"Benim yerimde olduğunu hayal et Riley. Kız kardeşinin sürüdeki her erkekle yattığını hayal et. Onlardan herhangi biriyle birlikte olmak biraz tuhaf hissettirirdi, değil mi? Bu garipliği aşip şansını denediğini, ama sonra o adamların senin performansını onunkiyile kıyasladığını düşün. Kız kardeşinizin, sizin onunkilere sahip olduğunuzu bildiğinde ne kadar kendini beğenmiş olacağını hayal edin. Benim gerçekliğim buydu. Ne kadar kötü olduğunu biliyorsun."

Riley alt dudağını ısırды, Lucy'nin sesindeki acıdan nefret ediyordu. Birkaç erkek Lucy'ye kız kardeşinin daha iyi yattığını söyleyerek dalga geçmişti. Bu çok acımasızcaydı ve Cynthia bundan çok hoşlanmıştı.

"Rhonda haklıydı: Sürüdeki erkeklerden herhangi biriyle çiftleşirsem, Cynthia bana sürekli önce onun sahip olduğunu hatırlatacaktı. Ve bizi karşılaştırırdı, değil mi?"

Onunla flört eder, onu baştan çıkarmaya çalışırdı ve eğer Cynthia gerçekten de tüm erkeklerin söylediği gibi harika bir kadınsa belki de onu aldatırdı. Eşim başka bir sürüden gelseydi ve Cynthia'nın yattığı biri olmasaydı bile, yine de onun peşini bırakmazdı."

Riley gerçekten de bunların hiçbirini inkâr edemezdi. "İmzaladın o zaman."

Lucy tereddüt etti. "Evet. Sana dilekçeden bahsedecek ve imzalayacağından şüphe etmeme rağmen senden de imzalamanı isteyecektim - sen çok açık sözlü bir insansın; insanların arkasından iş çevirmezsin. Ama sonra silahlı saldırılar oldu ve dilekçe aklımdan uçup gitti. Zaten o noktada tartışmalı bir konuydu. Vurulma olayından yaklaşık altı ay sonra Cynthia bana gelene kadar bu konuyu tamamen unutmuştum. Öğrenmişti. Sanırım ona söyleyen Duncan'dı. İkiyüzlü piç. O da imzalamış." "Duncan mı? Duncan'ın, Cynthia'nın bunu yapmasını isteyeceğini düşünemiyorum.

Gidin."

"Şimdi onun gerçekliğini kaçırıyorsun. İsteddiği dişi, sürüsündeki her erkeği sikmeye çalışıyor. Ona defalarca artık bununla işinin bittiğini, sadece onu istediğini söylüyor. Ama asla sözünde durmuyor ve kendisine dokunmayan tek erkeği yatağa atmaya kafayı takıyor. Duncan Cynthia'ya değer veriyor ama sanırım artık canına tak etti."

"Sanırım bunu anlayabiliyorum." Tao'nun ona bunu yapması Riley'nin içini parçalardı.

"Cynthia imza kampanyasının arkasında senin olduğunu, Rhonda'ya bu fikri senin verdiğini düşündü. Ona olmadığını söyledim ama bana inanmadı. Sana ateş edildiğinde, belki de senden öç almaya çalışıyordur diye düşündüm. Hatta bunu babama da söyledim ama babam kanıt olmadan onu suçlamak konusunda isteksizdi."

Sage'in Lucy'nin endişelerini dikkate almayı reddetmesi Riley'yi ne kadar kızdırsa da, kanıt olmadan kimseyi suçlayamayacağını kabul etmek zorundaydı. Ne de olsa birkaç kişi

olanlardan Riley'yi sorumlu tutmuştı ama bir kez bile onu bir şeyle suçlamamıştı. "Ama artık Cynthia olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Beni vurmazdı. Suçu başkasının üzerine atmak için bile." Lucy durakladı. "Öyle değil mi?"

"Wade'in asla bir eve girip dokuz kişiyi vurmayacağını söyledim. Bence herkes her şeyi yapabilir."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Riley uzun süre orada durdu ve şimdi bildiklerinden ne anlam çıkaracağını düşündü. Sonunda Tao onu aramaya geldi. Yüzü Riley'nin ifadesi karşısında karardı.

"Seni üzecek ne söyledi?" diye sordu, gözleri kurt gibi parlayarak.

"Hiçbir şey." Riley duvarı itti. "Üzgün değilim, sadece şaşırdım ve kafam karıştı." Ona dilekçeyle ilgili her şeyi anlattı.

Tao yaklaştı, zihni fazla mesai yapıyordu. "Sence Cynthia cinayetlerden önce öğrenmiş olabilir mi? Belki de kirli işlerini Wade'e yaptırmıştır?"

"Hayır. Bir dilekçeyi imzaladıkları için bir grup insanın öldürülmesi biraz aşırı."

"O kişinin en çok istediği şeye sahip olmak için ne kadar ileri gidebileceğine bağlı." Tao, Riley'yi elde etmek için ne gerekiyorsa yapardı, tıpkı onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağı gibi. "Bana anlattığın kadarıyla Cynthia'nın tek istediği Beta olmaktı."

"Evet, tek konuştuğu buydu. Diğer kızlar eşlerinin nasıl olacağını hayal ederken, o Beta olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu." Riley yine de Cynthia'nın o kadar ileri gideceğine ikna olmamıştı.

"Hiç infazcı oldu mu?"

"Hayır, olmak için başvuruda bile bulunmadı."

"Yani sürünün Beta'sıyla çiftleşmediği sürece, o pozisyonu elde etmek için hiçbir şansı yoktu." Tao bir kolunu

Riley ve onu yanına çekti. "Çatışmada ölen kadınlardan herhangi biri infazcı mıydı?"

"Bazıları infazcı olmak için eğitim alıyordu."

"Yani Beta pozisyonu için çok daha uygun olurlardı. Cynthia bunu bilirdi. Ve Sawyer onun cazibesine asla boyun eğmediği için, geriye kalan tek baskın dişi o olmadığı sürece, onu değil onları seçerdi. Belki de tek dişinin kendisi olmasını sağlamıştır."

"Bana hala biraz aşırı gibi geliyor. Ama imkânsız değil." Riley ellerini onun göğsüne doğru kaydırды. "Bana, Lucy'ye ve Sawyer'a ateş edenin o olmasının gerçekten de mümkün olduğunu düşünüyorum. Dilekçede oynadığımız rol yüzünden hepimizi cezalandırıyor olabilir. Ben imzalamadım ama arkasında benim olduğumu düşünüyor."

"Eğer Duncan imzaladıysa, muhtemelen sıradaki o olacak."

"Ona zarar verip vermeyeceğini bilmiyorum. Ona kendi tarzında değer veriyor."

"Eminim o da Lucy'ye kendi tarzında değer veriyordur." Ama dişi yine de kalbine yakın bir yerde bir kurşunla ölmüştü. Elini Riley'nin sırtında gezdirdi. "Bunun Cynthia olmasını istemiyorsun, değil mi? Neden?"

"O gece dokuz kişi öldü, Tao. Biz de Wade'i kaybettik. Çok fazla ölüm, çok fazla acı ve sefalet. Tüm bunların güçten başka bir şeyle ilgili olmadığını düşünmekten nefret ediyorum." Cynthia her ne kadar kaltak olsa da o kadar da soğuk değildi. "Beta pozisyonunun nesi bu kadar harika ki?"

"Bu muhtemelen Beta olmakla ilgili değil. Muhtemelen herkes üzerinde kontrol sahibi olmakla ilgilidir. Tüm erkeklerle yatmak onun için bir tür tahakkümdü, hatırlayın. Beta dişi olmak ona dişiler üzerinde hakimiyet sağlayacaktı."

Riley başını eğerek onun haklılığını kabul etti.

Tao, Riley'nin alt dudağını ısırды ve sonra acıyı dindirmek için diliyle dudağını sıvazladı. "Biri ona Beta olmanın hayal ettiği kadar harika bir şey olmadığını söylemeli."

"Hiç Beta olmak istemedin mi?"

"Hayır. Böyle bir pozisyonda kendinizi kaybedebilirsiniz, ta ki hayatınız haline gelene kadar. Jaime ortaya çıkıp onun için her şeyi değiştirene kadar Dante için de durum böyleydi."

Riley, "Sen zaten sürün için yaşıyorsun," diye belirtti.

Tao onu daha yakına çekti, kokusunu ciğerlerine çekti. "Yaptım. Şimdi senin için, bizim için yaşıyorum."

Riley gülümseyerek ellerini onun boynuna doladı ve bir elini hafifçe saçlarının arkasına götürdü. "Biliyor musun, çok tatlı şeyler söyleyebiliyorsun - evet, iltifat etmediğini biliyorum, sadece doğrudan konuşuyorsun ama yine de tatlı. Bazen de tamamen saçmalıyorsun ve keşke daha fazla orta parmağım olsaydı dedirtiyorsun."

Tao omuz silkti, ağzı kıvrıldı. "Sana bunun değişeceğini söyleyebilirim ama değişmeyecek." Burnunu onunkine sürttü. "Hiç nazik olmadığım bir şey var. Ama yine de beni seviyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Yani her şey yolunda."

"Sanırım öyle."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

W Arkadaşı onun yanında yan yatarken Riley sırt üstü yatmış, gözlerini tavana dikmişti. Saat iki idi. Sabahın otuzuydu ve beyni dakikada bir mil çalışıyordu. Zihninin etrafında bir sürü görüntü ve düşünce dönüyor gibiydi.

Geçmişteki ve şimdiki silahlı saldırılar. Dexter neredeyse kaçırılıyordu.

Ethan yatağında yatıyor, yaralı ve uyuyor. Lucy gözlerinin önünde bir kurşun yedi.

Çok şey olmuştu ve Riley bu konuda çok az şey yapabiliyordu. Kendini güçsüz hissediyordu. Hatta işe yaramaz. Bu duygular onun içini acıtıyor ve kuzgun gururunu incitiyordu.

Sürünün Mercury Alfaları ile video konferans yapmasının üzerinden üç gün geçmişti. Harley'nin margay kuzenleri Ramón'u korkutma işini seve seve üstlenmişlerdi. Ayrıca harekete geçmek için hiç vakit kaybetmemişlerdi. Daha dün evine girmişler ve yatak odasını pençeleri ve dişleriyle darmadağın ederek ancak hayvanlar ya da şekil değiştirenler tarafından yapılabilecek bir karmaşa yaratmışlardı.

Ramón hasara Margays'in neden olduğunu bilmiyordu ama Anka kurtlarının misilleme yaptığını biliyordu. Sürüyü şikâyet etmek ya da tehdit etmek için aramamıştı ama planlarının işe yarayıp yaramayacağını ya da Ramón'un arayışa girip girmeyeceğini söylemek için henüz çok

erkendi.

Tao hafifçe şakağına dokundu. "Burada neler oluyor da seni uyandırdı?" Gözleri kapalıydı ve sesi uykunun etkisiyle derin ve gırtlaktan geliyordu. Her zaman olduğu gibi, bu ses onun pek çok ilginç yerinin karıncalanmasına neden oldu.

"Özel bir şey yok." Onu rahatsız ettiği için kendini kötü hissederek öptü. "Uyumaya devam et." Kadın yataktan çıkmaya başladı ama adam elini karnına koydu.

"Kal," diye ikna etti.

"Bir anlamı yok. Ben tamamen uyanığım."

"Sadece burada benimle yat." Dişleriyle kulak memesini sıyırdı ve yüzünü kendisine dönmesi için onu yan çevirdi. "Yanımda olman hoşuma gidiyor."

"Ama o zaman sıkılırim, kırırdanırım ve seni uyanık tutarım." Bu onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu ama çiftleşmeleri uzadıkça eninde sonunda edecekti. "Eğer yeterince uyumuyorsan, tamamen uyanık olmayacaksın ve çalışırken çabuk yorulacaksın."

"Sadece kal."

"Tanrım, çok inatçısın."

"Bunu şimdi mi öğreniyorsun?"

Kadın homurdandı. "Hayır, bunu bölgenize ilk geldiğimde öğrendim ve kaç kez hayır demelerine rağmen beni aldırmak için Alfalarla tartıştınız."

Tao gülümsedi. "Bu konuyu açmak zorundaydın, değil mi?" Parmağıyla kızın omurgasının uzunluğunu takip etti. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Taryn ve Trey'in fikirlerini değiştirmeleri için çalıştığım süre boyunca tek istediğim taşaklarıma kadar sana gömülmekti."

"Bana hiç güvenmediğin halde mi?"

"Yine de." İddia ettiği işaretin üzerini yaladı. "Buna bakmayı seviyorum. Kokularımızın birbirine karışmasını seviyorum." Bir elini kızın göğsüne koyarken dişlerini ısırığın üzerinde gezdirdi. "Tamamen benim olmanı seviyorum."

"Bu sefer beni tekrar uyutabileceğini sanmıyorum," diye onu uyardı. Çok fazla heyecanlanmıştı.

"Meydan okumayı severim." Tam onu sırt üstü çevirmek üzereydi ki cep telefonu öttü. Komodinin üzerinden kaptığı gibi ekrana dokundu. Gabe'den gelen mesajı okuduğunda vücudundaki tüm kaslar gerildi.

Ondaki değişikliği hisseden Riley kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

"Kapıda biri var." Yataktan fırladı ve üzerine bir şeyler giymeye başladı.

"Kim?"

"Öğrenmek üzereyim. Uzun sürmez; sadece
-"Neden giyiniyorsun?"

Riley bir tişört giyerek saçlarını yakasından dışarı doğru savurdu. "Kameraları kontrol etmek için güvenlik odasına gidiyorsun, değil mi? Burada kimin olduğunu bilmek istiyorum."

Evet, Tao tehlikeli bir şeye bulaşmakta ısrar etmesi ihtimaline karşı onu bu meselenin içine çekmek istemiyordu. "Burada kalman daha iyi."

"Size Guardian olduğumu hatırlatmalı mıyım? Çocuklar için bir risk olup olmadığını bilmem gerekiyor ki onları güvenli bir yere götürebileyim."

Tao bunu inkâr edemeyerek yemin etti. "Peki. Hadi gidelim."

Bir dakika sonra Trey'in ofisinin yakınında bulunan güvenlik odasına giriyorlardı. Rhett oradaydı ve parmakları çılgınca bilgisayarının klavyesine vuruyordu. Trey, Jaime, Dante, Makenna ve diğer infaz memurları da oradaydı. Kuşkusuz hepsi de çevre kapısında nöbet tutan Gabe'den aynı uyarıyı almışlardı.

Riley etrafına bakındı. "Taryn yok mu?"

"Kye bir kâbus gördü ve kendini bizim yatağımızda buldu," dedi Trey. "Ben neler olduğunu öğrenene kadar onunla kalacak."

Tao doğruca tüm monitörlerin yerleştirildiği duvara gitti ve kapının görüntülerini gösteren ekrana odaklandı. Gabe güvenlik kulübesinin hemen dışında duruyordu, gözleri kilitli kapıların ardında duran ziyaretçilere kilitlenmişti. "Bu mu ...
... ? Bu bir polis arabası."

Rhett başıyla onayladı. "Evet. Birkaç dakika önce

geldiler."

Tao, Trey'e baktı. "Ne istiyorlar?" Alfa'sı Riley'ye döndüğünde midesi bulandı.

"Seninle konuşmak istediler," dedi Trey ona.

Riley kendini işaret etti. "Ben mi? Emin misin?"

"Kameralarda ses var," dedi Rhett. "Seni sorduklarını duyduk."

Kurdu hırladı ve Tao bir elini havaya kaldırdı. "Oraya gitmesinin imkanı yok."

"Kesinlikle olmaz," diye onayladı Jaime. "Bu, Riley'nin daha kolay bir hedef olması için onu açığa çıkarmaya çalışan biri olabilir."

Trey omuzlarını geriye attı. "İnsanlarla konuşacağım ve temel olarak onlara siktirip gitmelerini söyleyeceğim." Gözlerini Tao, Dante, Ryan ve Trick'in üzerinde gezdirdi. "Beni takip edin."

Makenna ve diğer infazcılar bizimle gelmek için tartışırken, Tao Riley'ye hızlı bir öpücük verdi ve "Bizimle gelmek için ısrar etmeye zahmet etme. Gerçekten de polisin seni ortaya çıkarmak için yem olduğunu düşünüyorum."

"Seninle gelmeyi istemeyecektim," dedi Riley dürüstçe. "Amcalarımı arayıp sürüden kimin kaybolduğunu öğrenmem gerek. Biri buraya polis göndermiş. Kim olduğunu bilmek istiyorum." Ve evine tehlike getirmeye cüret ettiği için o pisliği boğazlamak istedi.

"Öğrendiğinde bana mesaj

at." "Tamam. Dikkatli ol."

"Her zaman." Tao ona son bir öpücük verdikten sonra Trey ve diğerlerini odadan çıkarken takip etti.

Riley gözlerini monitörden ayırmadan cep telefonunu çıkardı ve Ethan'ı aradı. "Merhaba, aramak için uygun bir saat olmadığını biliyorum ama sürüden birinin kayıp olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyoruz."

"Bölgenizde biri mi var?" diye sordu Ethan, ses tonunda hem endişe hem de öfke vardı.

"Henüz değil ama çok yakınlar ve beni dışarı çekmeye çalıştıklarını düşünüyoruz."

"Seni bir dakika içinde arayacağım."

Riley başparmağını ısırarak Anka kurtlarının kapıda belirmesini bekledi. Makenna, Jaime, Roni, Marcus ve Dominic onun etrafında toplanmış, hepsi de tamamen monitöre odaklanmıştı.

"Arkada kalmak zorunda olduğum için çok kızgıyım," diye homurdandı Marcus.

Dominic kollarını kavuşturdu. "Trey söylediklerinde haklıydı. Yanına çok fazla kurt alırsa, çatışmacı görünür. İnsanları kışkırtmaktansa onlardan kurtulmak daha iyi."

Roni başıyla onayladı ve kısa bir süre Marcus'a doğru eğildi. "Onlar zaten sadece piyon."

Riley bir ayağından diğerine kaydı. Birinin elinde lanet bir tüfekte kapıların etrafında dolaşıp onu bekliyor olması mümkündü. Onun yerine kurtlardan birine ateş edeceklerinden şüpheliydi. Ona zarar vermek için bir başkasına zarar vermek onlar için yeterli olsaydı, Max ya da Ethan'ın peşinden giderlerdi. Başka birini vurmakla yetinmek için onu buraya kadar takip etmezlerdi. Yine de her geçen dakika daha da gerginleşiyordu. Kuzgunu da aynı şekilde tedirgindi; tehdit için bölgeyi keşfetme özgürlüğü istiyordu.

Taryn odaya girdi. "Neler oluyor- Çakmaktaş nerede?"

"Polisle konuşmaya ve onlardan kurtulmaya gitti." Rhett monitörü işaret etti. "Riley ile konuşmak istiyorlar."

Taryn küfretti. "O pislik beni de yanında götürmeliydi. Biz Alfalarız, her zaman birleşik bir cephe oluşturmaliyiz."

"Sanırım insanları göndermek için seni Kye'dan uzaklaştırmaya değmeyeceğini düşündü," dedi Makenna. "Kye nerede?"

"Hâlâ yatağımda uyuyordum. Neler olduğunu bilmem gerekiyordu."

Monitör Trey, Tao ve diğerlerinin nihayet güvenlik kulübesine yaklaştıklarını gösterdiğinde Riley nefesini tuttu.

O

endişesini tam olarak üzerinden atamadı. Çiftleşme bağından bir güvence şımşığı çıktı ve ağzını yarım bir gülümseme kapladı.

İyi olacaklar, dedi Riley kendi kendine. Hepsi iyi olacaktı. Ve eğer birine bir şey olursa, Riley tetik meraklısı herifin tepesine binecekti.

Tao ve infaz memurları güvenlik kulübesine doğru ilerlerken Trey'in yanında yer aldılar. Karanlığa rağmen Tao demir kapıların ardında, bir polis arabasının yanında duran iki insanı açıkça görebiliyordu. Biri uzun boylu ve zayıftı, diğeri ise hızla kelleşiyordu ve kalın, eski moda bir bıyığı vardı.

Trey, Gabe'le insanların duyamayacağı bir ses tonuyla konuştu. "Birkaç dakika önce mağaralardan ayrıldığımızdan beri başka bir şey söylediler mi?"

"Benim için değil," diye yanıtladı Gabe. "Ama telsizleriyle konuşmaya devam ediyorlar. Belli ki bir şekil değiştirenin duyma yetisinin ne kadar keskin olduğunu biliyorlar, çünkü seslerini alçaltıyorlar."

Trey başıyla onayladı. "Burada bekle, Gabe."

Tao ve infaz memurları kapalı kapıya yaklaşırken yine Alfa'nın yanında yer aldılar. Her iki memur da onlara doğru yürüyordu, yürüyüşleri rahat ve kolaydı, anlayışlı gözleri her bir kurdu tarıyordu. Rüzgâr insanlara sinmiş fast food ve sigara dumanı kokularını taşıırken Tao'nun kurdu rahatsızlıkla burnunu çekti.

İkisinden daha uzun olanı Trey'i dikkatle inceledi. "Alfa sen misin?"

"Öyleyim," dedi Trey.

"Ben Memur Brown. Bu da Memur Taylor." Ses tonu da duruşu kadar rahattı. Görünüşe göre adam onları rahatlatmaya ve arkadaşlarıymış gibi davranmaya çalışıyordu.

Sakız çiğneyen Taylor sadece başını eğdi.

Brown sanki her bir kurdu tanıtmamasını bekliyormuş gibi Trey'e beklenti içinde baktı. Ama tanıtmadı.

"Siz memurları benim bölgeme getiren nedir?" Trey sordu.

Brown onun yanından geçip Gabe'in durduğu yere baktı. "Sürü arkadaşınıza da söylediğim gibi, yanınızda kalan kuzgunla konuşmak istiyoruz."

"Riley Porter bizimle kalmıyor. O benim sürümün bir parçası. Bu farklı bir şey."

Memurlar kısa bir bakış alışverişinde bulundular ve Tao bunu aslında bilmedikleri hissine kapıldı. Belki de her şekil değiştiren türünün kendi türüne bağlı kaldığını varsaymışlardı.

Brown, "Her halükârda onunla konuşmak istiyoruz," dedi. Trey kaşlarını kaldırdı. "Ne konuda?"

"Ramón Veloz tarafından kendisine karşı bir şikâyetle bulunuldu. Bayan Porter'ın dün öğleden sonra evine zorla girip zarar verdiğine inanıyor."

Orospu çocuğu. Tao o piçin böyle bir şey yapabileceğini düşünmeliydi. Ramon'un cebinde pek çok insan vardı. Muhtemelen Riley'nin evine uçtuğunu ve kurtları içeri aldığını düşünüyordu çünkü bir kuş olarak fark edilmeden içeri girmek için en iyi şansa sahipti. Sürünün bir grup çılgın margayla herhangi bir bağlantısı olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

"Şimdi öyle mi?" Trey'in ses tonu sıkıcıydı.

Brown duruşunu genişletti. "Sadece onunla kısa bir konuşma yapmak istiyoruz, böylece tüm bunları açıklığa kavuşturabiliriz." Sanki onların tarafındaymış ve bunun büyük, korkunç bir yanlış anlaşılma olduğuna inanıyormuş gibi.

"Riley ile sohbet etmene gerek yok," dedi Trey. "Ramón'un yanıldığını sana kendim söyleyebilirim."

"Bayan Porter'ın nerede olduğunu doğrulayabilir misiniz?" diye sordu Brown.

"O buradaydı," dedi Trey.

Taylor çenesini kaldırdı. "Bay Veloz, suçlunun Bayan Porter olduğuna kesinlikle inanıyor."

"Ve birçok kişi Kocaayak'ın dünyada dolaştığına inanıyor. Bu onu doğru yapmaz ya da gerçekten bir şey ifade etmez - bu sadece bir inançtır."

Taylor n dişlerini yaladı. "Yine de Bayan Porter'la konuşmak ve hikâneyi ondan dinlemek istiyoruz."

Tao başını yavaşça salladı. "Böyle bir şey olmayacak."

Taylor'ın gözleri Tao'ya dikildi. "Hepinizin onun adına konuşmasından rahatsız olmuyor mu?"

Tao, kurdunun dişlerini göstermesine neden olsa da bu sataşmayı duymazdan geldi. "Bu kapıdan geemeyeceksin. Burada vaktini boşa harcıyorsun."

Boyunu dikleştiren Brown, Trey'e bakarak içini çekti. "Bay Coleman, benim işim-"

"İşinizin ne olduğunu biliyorum," dedi Trey. "Yasalarınızı biliyorum. Ve ikimiz de biliyoruz ki şekil değiştirenler sizin yasalarınıza uymaz. Bizim kendi yasalarımız var. Bu da sizin burada hiçbir yetkiniz olmadığı anlamına geliyor."

Bir hareket Tao'nun gözlerini aldı. Camları kararmış siyah bir cip kapıya doğru sürünerek yaklaşıyordu. Tao'nun ensesindeki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Uzakta bir kuş sürüsü sanki bir şeyden ürkmüş gibi ciyak ciyak ötüyordu. Tao ve kurdunu bir telaş sardı. Tam olarak ne olduğundan ya da gerçek tehdidin nereden geldiğinden tam olarak emin değildi ama orada olduğunu biliyordu. "Bu bir tuzak, Trey. ekil."

Kurtların hepsi kenara daldığında, polisler ateş açtı. Mermiler güvenlik kulübesinden sekerken şıngırdadı. İki siyah SUV kapılardan içeri dalıp kayalık patikadan dağa doğru hızla ilerlerken bir lastik gıcirtısını bir çarpışma izledi.

Tao'nun midesi düğümlendi. İnsanlar patikadaki izleri takip edecek ve bu da onları doğrudan sürünün geri kalanına, eşine götürecekti. zgrlk isteyen kurdu yüzeye doğru itti.

Tao'nun yer değiştirmeden önce aklına gelen son düşünce, sürünün bir ihlal durumunda ne yapacağını hatırlamasını umduğuydu.

Trey'in polisle konuşmasını dinleyen Riley elini karnına götürdü. Bütün bu senaryoda bir şeyler doğru gelmiyordu. Aslında, tuhaf hissettiriyordu. Kendi kendine paranoyaklaştığını söyledi, bir şey o oldu mükemmel Son zamanlarda ne kadar sık hedef alındığı düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir durumdu. Yine de hem kendisinin hem de Tao'nun tedirginliğinin omurgasına yayıldığını hemen fark etti. Kuzgunu da aynı şekilde gergindi ama Riley bunun kendi duygularının kuşa yansması olup olmadığını merak ediyordu.

Cep telefonunun çaldığını duydu ve cebinden çıkardı. Ethan. "Merhaba."

"Cynthia kayıp."

"Kahretsin." Riley o kadar da şaşırmamıştı. "Şu anda gerçekten konuşamam, seni sonra ararım." Aramayı sonlandırdı ve Tao'nun odağının polisin ötesindeki bir şeye kaydığını fark ettiğinde ekrana doğru eğildi. Vücudunun gerilmesine neden olan bir şeye ve-

Dağın dışından gelen ciyıklama ve kanat çırpma sesleri kalbini hoplattı ve kuzgununun kafasını kaldırmasına neden oldu. Lanet olsun. Kısa bir süre sonra kurtlar siper aldı ve polis ateş açarken iki SUV kapılardan geçti.

"Orospu çocuğu!" Taryn duvardaki bir düğmeye bastı ve mağaranın her yerinde bir alarm çalmaya başladı. "Rhett, panik odasına giderken Kye'ı da al." Erkek odadan çıkıp gözden kaybolurken Taryn telefonunu çıkarıp başparmağını ekranın üzerinde gezdirdi. "Shaya, desteğe ihtiyacımız var. Hayır, görünüşe göre Ramón ve adamları bizim bölgemizde. Mümkün olduğunca çabuk buraya gel."

Marcus Taryn'e döndü, çenesi sertleşmişti. "Her şey bir tuzaktı. Ramón senin Trey'le birlikte kapıya gideceğini ve kolayca yakalanabileceğini düşündü. Ama sen gitmedin, şimdi buraya doğru geliyorlar ve sürüdeki en güçlü kurtlar ortalıkta yok."

"Az önce iki kurt polisi indirdi," dedi Roni, ekranı izlerken. "Geri kalanlar ciplerin peşinde."

Riley diğerk kameralara baktı, ara sıra peşlerinde kurtlarla vızır vızır geçen ciplere bir göz attı.

Dominic, "Oraya gitmeli ve insanları uzak tutmalıyız," dedi.

"Yapacağımız şey tam olarak bu," dedi Taryn ona, sesi biraz kana susamıştı. "Riley, sen Savannah ve Dexter'ı al ve panik odasına götür."

Riley başıyla onayladı. "Şerefsizlerin içeri girmesine izin verme." Kalbi hızla çarparak odadan çıktı ve tünellere doğru koşmaya başladı. Panik yapmanın sırası değildi, dedi kendi kendine. Sakin olmalıydı yoksa Savannah ve Dexter'ı korkutacaktı.

Yatak odalarına ulaştığında kapıyı açtı. Karşılaştığı manzara onu durma noktasına getirdi. Dexter yerde kıpırdamadan yatıyordu ve başının etrafında kırmızı bir gölcük vardı. Savannah arkasında sırttan kadına tıslıyordu; engereğin saç örgülerinden birini yumruğuna dolamış, jilet gibi keskin pençesini Savannah'nın boynuna doğrultmuştu.

Öfke. Dehşet. İnançsızlık. Panik. Her bir duygu Riley'nin solar pleksusuna bir kaya gibi çarptı ve kuzgunu öfkeye sürükledi. Göğsü, göğüs kemiği ağrıyana kadar sıkıştı. Derin bir nefes alarak aniden karıncalanan parmaklarını büktü. Telefonunu o kadar sert tutuyordu ki çatlamamış olması bir mucizeydi.

Riley'nin kendini kaybetmesini sadece iki şey engellemişti: Savannah'nın kanaması yoktu ve Dexter'ın kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Kafasını duvara o kadar sert vurmak istememiştim ama pençeleri çok tehlikeli." Shirley'nin bakışları ateşliydi, gözlerini kırpmadan bakıyordu. Ve o gözlerde Riley'nin midesini bulandıran, hiç de akli başında olmayan bir şey vardı. "Cynthia'yı mı bekliyorsun?"

Riley, "Tüm bunların arkasında o olabilirmiş gibi görünüyordu," dedi.

Shirley'nin arkasındaki açık balkon kapısından rüzgâr girdi. Belli ki kilit o kadar da iyi dayanmamıştı.

şekil değiştiren gücü. "Bölgenizin çevresinde uçuyor, fark edilmeden karşıya nasıl geçebileceğimi merak ediyordum ki kapıdaki insanları fark ettim. Güzel bir dikkat dağıtıcı oldular."

Riley sesini düz bir monotonlukta tuttu ve Shirley'ye üzerinde çalışabileceğı hiçbir duygu vermedi. "Ne yani, Wade'e yardım etmedikleri için insanları cezalandırıyor musun?"

"Yardıma ihtiyacı yoktu. Kafasını karıştırmayı ve onu manipüle etmeyi bırakacak insanlara ihtiyacı vardı. İzinizden biriydi. Öyle olmak zorundaydı."

"Yani sorumlu kişinin cezalandırıldığından emin olmak için hepimizi vurmayı düşündünüz."

"Onunla en çok sen ve Lucy konuşuyordunuz. Sawyer da onunla vakit geçiriyordu. Wade bana Sawyer'ın sadece seni etkilemek için ona yardım etmek istediğini söyledi. Cynthia onu sürekli arıyor, senin ve Lucy'nin onun arkasından güldüğünüzü söylüyordu. Buna inanabilirim."

"Yine de buna inanmıyorsun," dedi Riley. "Pek sayılmaz. Cynthia'nın benimle arkadaşlarımla arasına girmeye çalışması ilk kez olmuyordu ve son da olmayacaktı."

"Wade'e silahı vermediğine ve bunu yapmasını söylemediğine yemin ediyor. Bence aslında doğruyu söylüyordu."

"Ama yine de ona zarar verdin, değil mi?" Bu da Cynthia'nın neden kayıp olduğunu açıklıyordu.

"Yalan söylüyor olma ihtimalini göze alamazdım. İzinizden biri yaptı."

"Wade yaptı, Shirley."

"Wade yaptı-"

"Depresyonda. Sorunlu. Dışarı çıkaramadığı bir öfkeyle doluydu çünkü doğası çok tatlıydı. Bir volkan gibi patlayana kadar içinde birikti. Sanırım ölmek istiyordu. Ben istedim. Sanırım ona böyle hissettiren insanları da yanında götürmek istedi." Bu üzücü bir gerçektir ama yine de gerçektir.

"Hayır." Shirley'nin sesi titriyordu. "Hayır." Savannah'nın saçlarını sıkıca kavramış olmalıydı, çünkü küçük kız sızlandı

ve atkuyruğunu çekip kurtarmaya çalıştı. Bu ses Riley'nin kalbinin sıkışmasına neden oldu. Kuzgunu kanatlarını çırpı ve gırtlaktan gelen bir çingirak sesi çıkardı.

"Bırakın onu." Yalvarışını sesinden uzak tutmak zordu. "Buraya kadar onun için gelmediniz."

Shirley pençelerini Savannah'nın kırılğan boynuna vurdu. "Bilemiyorum. Sanırım onu incitmek seni de incitecek, o yüzden belki de bunu yapmalıyım."

Riley kaltağın üzerine atılmamak için kendini zor tuttu. Kıpırdamadan durmaktan kasları ağrıyordu ama Shirley'yi kızdıracak herhangi bir hareket yapmaktan korkuyordu. "Bu senin için yeterli olmaz. İstedğin benim. Bana zarar vermek için neden bunca zaman bekledin? Neden bunu yıllar önce yapmadın?"

"Bu senin hatan," diye tükürdü Shirley. "Yüzünü görmek, etrafta olman... her şeyi geri getirdi. Her şey eski haline döndü; Sawyer seni istiyor, Cynthia seninle tartışıyor, amcaların sana tapıyor. Ama Wade yoktu. Hayır. Siz hayatınıza devam ederken, o öldü."

"Ama bizi öldürmediniz." Riley durakladı, dışarıdan gelen tekerlek seslerini ve kurtların hırıltılarını duydu. Ateşlenen kurşunların sesiyle midesi düğümlendi ama hiçbirinin arkadaşına isabet etmemiş olması içini rahatlattı - eğer isabet etselerdi bunu hissederd. "Gerçekten kimsenin ölmesini istediğini sanmıyorum Shirley. İnsanların Wade'i hatırlamasını, onun neler yaşadığını hatırlamasını ve senin acını hissetmesini istedin."

"Kendinizi kandırmayın. Hepinizin ölmesini istedim. Özellikle de senin. Onun en iyi arkadaşı olman gerekiyordu ama ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadın, tıpkı Daniel'a yardım etmek için hiçbir şey yapmadığın gibi." Shirley dudak büktü ve hızlı bir tiksinti homurtusu çıkardı. "Annen onu asla hak etmedi."

Son sözlerindeki kıskançlık Riley'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Neden?"

"Zaten onun değildi. Daniel'ı görür görmez onun benim olduğunu anladım." Shirley'nin yüzü aslında biraz aydınlandı. "Çiftleşme bağının çekiciliğini hissetmeme gerek yoktu, sadece biliyordum."

Kuzgunum biliyordu." Yüzündeki ışık aniden söndü. "Ama o bilmiyordu. Bir şeyler hissediyordu, bunu söyleyebilirim, ama gözleri sadece Anabel'i görüyordu." Ağzı küçümsemeyle kıvrıldı. "Herkesin gözü Anabel'deydi."

Şoke olan Riley ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Babamın senin gerçek eşin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Shirley'nin sesi kırbaç gibiydi. "O benimdi ve kız onu benden çaldı. Onları birlikte izlemek zorunda kaldım. Ona onun benim eşim olduğunu söyledim. Bana inanmadı ve o da inanmadı. Onları sırf inat uğruna ayırmaya çalıştığımı söyledi. Ondan sonra onları ayırmayı denedim, gerçekten denedim, ama -onun da söylemeyi çok sevdiği gibi- kız onun dünyasıydı. Birbirlerini etkilediler, sonra seni doğurdular ve ikiniz de onun dünyasıydınız. Ben mi? Benden vebadan kaçır gibi kaçtı."

Artık çiftleştiğine göre, Riley'nin bunun ne kadar acı verici olduğunu anlamaması imkânsızdı. Shirley'nin gözleri o kadar ıslak ve donuktu ki, Savannah'yı hedef alan pençeleri ve Dexter'ı incittiği gerçeği olmasa Riley onun için üzülebilirdi.

Shirley titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. "Anabel öldüğünde, 'O artık benim olabilir,' diye düşündüm. Onun ölümü kaderin işiydi Riley. Kader onu, kendisine ait olmayan bir şeyi aldığı için cezalandırıyordu." Boynunda ve yüzünde bir kızarıklık belirdi. "Onu kurtarabilirdim. Onu görmeme, onunla konuşmama izin verselerdi, onu o durumdan çıkarabilirdim. Benim için yaşayabilirdi. Ben onun eşiydim. Ama sürünün umut bağladığı kişi sendin. Beni dinlemediler. Onu görmeme izin vermediler. "Riley onu geri getirecek" dediler. Ama sen getirmedi. O da öldü. Belki de kader ona sunduğu şeylere sırtını döndüğü için onu da cezalandırıyordu."

"O geldiğinde çiftleştiğinizi unutuyor musun? sürüye?"

Küçümseyici bir ses. "Onun için Dean'den kurtulabilirdim. Dean zaten beni hiç sevmedi. Kızlarını genç severdi. Onun için çok yaşlı olduğumda, ilgisini kaybetti."

Riley o zaman anlamıştı. Shirley sadece gerçek eşi tarafından reddedilmekle kalmamış, eş olarak kabul ettiği erkek de ondan uzaklaşmıştı. Wade, Shirley'nin dayanağı, yaşama sebebiydi. Ve sonra onu kaybetti. Görünüşe göre akıl sağlığına olan bağlılığı biraz zayıflamıştı. Belki de zaman geçtikçe bu tutuş giderek gevşemişti çünkü Riley'nin karşısındaki kadın -bir kuzgunun doğasına aykırı bir şekilde çocuklara zarar veren bir kadın- kesinlikle dengeli değildi... Bu yüzden Riley'nin o kaltağı çocuklardan bir an önce uzaklaştırması kesinlikle zorunluydu.

Shirley nefretle parlayan gözlerini kıstı. "Seni Wade'in yanında görmekten nefret ediyordum. Annenin oğluma dokunmasını istemiyordum ama o beni dinlemiyordu. Her zaman gizlice kaçıp seninle ve Lucy ile birlikte olmanın bir yolunu bulurdu. Başka hiçbir konuda bana karşı gelmedi."

Riley çevresel görüşünde Dexter'ın hafifçe kıpırdadığını gördü ve kalbi kaburgalarına çarptı. Bilincinin yerinde olması onu rahatlatmıştı ama aynı zamanda Shirley'nin dikkatini çekebileceğinden de korkuyordu.

"O gece yaptıkları için Wade'i suçlamıyorum," diye devam etti Shirley. "Hiçbiri onu umursamadı. Ölmeyi hak ettiler ve sen de onlarla birlikte ölmeliydin. Artık ölebilirsin."

"Daniel'ı sevdin. Ben onun bir parçasıyım."

Gözleri küçümsemeyeyle parladı. "Doğmaya hakkın yoktu. Asla doğmamalıydın. Çiftleşmeye hakları yoktu."

Riley telefonunu Shirley'ye doğru fırlattı. Kadın içgüdüsel olarak telefonu yakalamak için uzandı. Savannah yere düştü ve Riley Shirley'ye saldırarak ikisinin de balkondan aşağı düşmesine neden oldu. Riley havada yer değiştirdi ve kıyafetlerini silkeledi. Shirley de aynısını yaptı ve kuzgunlar pençelerin hiddetiyle çarpıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

T Siyah kurt dişlerini göstererek ağaçların arasından fırladı. Sürü arkadaşları onunla birlikte koşuyor, kurda ayak uyduruyorlardı.

dağa doğru yarışan arabalar. Kasları yanıyordu. Ciğerleri çiğ gibi hissediyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu. Ama kurt yavaşlamadı. Damarları adrenalinle dolup taşarak yoluna devam etti.

İki insan, ellerinde silahlarla arabanın camından dışarı eğildi. Kurtlar geri çekilmedi. Ağaçları siper olarak kullanarak ilerlemeye devam ettiler. Kurşunlar yere çarptı. Diğerleri ağaç gövdelerine çarptı; kabuk parçaları uçtu. Yakıcı bir sıcaklık kurdun omzunu sıyırdı ama o acıyı görmezden geldi. Görmezden gelmek zorundaydı. Eşinin korku ve öfkesinin yankıları onu kesiyordu. Ona ulaşması gerekiyordu.

Daha fazla mermi ateşlendi. Arkasından bir çığlık geldi. Kurdun kalbi tekledi ama sürü arkadaşına yardım etmek için duramazdı. Korunmasız olanlara ulaşmalı, arkadaşına yardım etmeliydi.

Arabalar dağa ulaştığında hızını artırdı. Birkaç kurt park yerinden fırladı ve ilk arabaya saldırdı. Onu yere serdiler ve patikadan kaymasına neden oldular. Diğerleri gıcırdayarak durdu.

İnsanlar silahlarını iki arabanın da camlarından dışarı doğrulttu ama sürü bir bütün olarak saldırdı. Hızlı. Soğuk. Acımasız. Merhametsiz.

Siyah kurt vahŖi bir hırıltıyla ikinci arabaya daldı. DiŖlerini bir kola geçirdi, kanın tadına baktı ve acı çığlıklarının tadını çıkardı. Kurdun ayaklarının dibine bir silah düŖtü ama o insanı tutmaya devam etti.

Erkek sert sözler söyleyerek onu yumrukladı. Kurt hırlayarak daha sert ısırđı ve ekiŖtirdi. İnsan arabadan dıŖarı fırladı ve baŖını yere çarptı. Kurt hiç vakit kaybetmeden boğazını parçaladı ama zafer kazanmıŖ gibi hissetmedi. Onun istediği liderdi.

Alfa içinden baŖka bir insanı sürüklerken araba sarsıldı. Beyaz kurt, eŖinin avını kesip parçalamasına yardım etti. ığlıkları havayı yararak hırıltılara, hırıltılara, baęırıŖlara ve ateŖlenen mermilerin seslerine katıldı.

Bazı kurŖunlar yere ya da mağara duvarına isabet etti. Diğerleri sürü arkadaŖlarının kürklerini ve etlerini delip geçti. Ama kurtlar geri çekilmedi. Hiç rahat vermediler. Kan, ter ve öfke havayı kokluyor, öfkesini besliyordu.

Kurt arabanın içine girip orada saklanan insana ulaşmak için çabaladı, ancak erkek diğer taraftan tökezledi ve kaçmaya alıŖtı. Beta kurtları onu hızla yere serdi, sırtını kesti ve acımasızca omzunu parçaladı.

BaŖka bir insan diğer taraftan eğildi ve silahını Beta çiftine doğrulttu. Kalbi hızla çarpan siyah kurt arabanın etrafından dolandı ve saldırdı. İnsan onun hırıltısını duydu ve döndü. Gözlerini kocaman açıp ateŖ etti. Kulağını yakıcı bir sıcaklık sıyırdı ama kurt insanın elini ısırđı. Erkek haykırdı ama silahını düşürmedi. Silahı diğer eline geçirdi ve-

Araba tekrar sarsıldı ve insan dengesini kaybedip devrildi. Bir diŖi kurt belirdi ve düşmanın boğazını kendi kanında boğulana kadar tekrar tekrar kesti.

DiŖi bir çığlık siyah kurdun kafasını kaldırmasına neden oldu. EŖi ve baŖka bir diŖi balkondan düşüyordu. Havada kuzguna dönüŖtüler ve birbirlerine saldırdılar. Onların

Kanatlarını çılgınca çırpıyor ve tüyleri vücutlarından fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Kurt, onların gagalarıyla birbirlerini ısırmalarını ve bıaklamalarını izledi. Pençeleriyle birbirlerini tırmalayarak tekrar tekrar çarpışmalarını izledi. Eşinin acısını hissedebiliyordu. Buna rağmen, o zayıflamadı. Geri ekilmedi. Daha sert savaştı. Daha acımasızca. Daha fazla-

Sert ve sıcak bir şey omzuna çarpınca kurdun nefesi ciğerlerini terk etti. K r edici acıya rağmen saldırganı bulmak için döndü. İnsan arabanın tavanından sarkıyordu, silahı hâlâ siyah kurda doğrultulmuştu. Sonra da çenesi bileğine kilitlenmiş bir kurt tarafından ezici bir peneyle içeri çekildi.

Bir an etrafına bakınan kurt homurdandı. İnsanların çoğu artık ölmüştü ama sürüsünden pek çok kişi yaralanmıştı. Bazıları topallıyordu. Diğerleri kan kaybından zayıf düşmüştü. Bir kurt düşmüştü ve sürü arkadaşları tarafından korunuyordu.

Bir uluma havayı böldü. Bir zafer değil. Kederden değil. Bir hüsran ulumasıydı. Sesi takip eden siyah kurt, Alfa erkeğine doğru koşarken omzundaki yakıcı acıyı görmezden geldi. Kurt başka bir koku yakalayınca durakladı. Tanıdığı bir kokuydu bu, soğuk bir öfkeyle hırlamasına neden olan bir koku. Bu, eşini yaralayan ve çita yavrusunu kaçırmaya çalışan insanın kokusuydu.

Kurt bir hırıltıyla rotasını değiştirdi ve kokuyu takip ederek arabanın yanından geçti.

Gürültülü bir patlamayı bir ciyaklama izledi. Kurt durdu ve nefes nefese yukarı baktı. Karmakarışık kuzgunlar gökyüzünden düşerken kalbi yerinden fırladı. Eşinin kafasının bir değil iki kez sert bir şeye çarptığını hissetti; acısının yankısıyla irkildi.

Eşine koşma dürtüsü onu ele geçirdiğinde bacak kasları gerildi. Ağaçların arasından geçerek ve toprağı tekmeleyerek ormana doğru koştu.

Silah sesleri havayı çatlattı. Bir güç kurdun kalçasına çarparak bacağının neredeyse altında ezilmesine neden oldu. Daha fazla silah sesi. Böğründe acı üstüne acı patladı. Dünyası eğildi, grileşti, diyagonal hale geldi. Ve yaralı omzunun üzerine düştüğünde, sakatlayıcı bir ıstırap içinden yayıldı. Görüşü bulanıklaştı ve neredeyse siyah olana kadar soldu.

Kurt orada yatıyordu, yanları kabarıyor, nefes alıp veriyordu. Kulaklarındaki çınlama dışında her şey sessiz görünüyordu. Çok sessiz. Hareket edemiyor gibiydi, çimlerde hışırdayan ayak seslerini duyduğunda bile.

"Yapma. Hareket etme."

Ses bozuk ve uzaklardan geliyordu ama kurt bunun liderleri, Ramón dedikleri kişi olduğunu biliyordu. Kurdun pençeleri ve dişleriyle parçalamayı en çok istediği insan.

"Şimdi, sürüden hangisi olacaksın?"

Kurt sözleri anlamadı ama hırladı. Ayağa kalkmak, saldırmak istedi. Ama bacağı, omzu ve böğrüne beyaz bir acıyla zonkluyordu. Yaralarından sıcak kan pompalanmaya devam ediyor, kürkünü ve altındaki toprağı ıslatıyordu.

Başka bir insan ağaçların arasından yürüyordu, pençeleriyle topal bir kuzgun tutuyordu. Yavruyu kaçırmaya çalışan aynı erkekti. "Onu gökyüzünden vurdunuz efendim. Küçük sürtük bana yaptıklarından sonra bunu hak etti."

Ramón siyah kurda gülümsedi. "Bu yüzden mi koşarak buraya geldin? Kuzgunu mu arıyordun? Onu kurtaramamış olman ne kadar üzücü."

Kurt ölü kuzgunu görünce paniğe kapılmadı. Eşinin hayatta olduğunu biliyordu. Çok acı çekiyordu ve bilinci zar zor yerindeydi ama yaşıyordu. Kurt ona gitmek, yardım etmek istedi ama güçlüğüle hareket edebiliyordu. İcini korku kaplamıştı. Kurt daha önce birçok kez yaralanmıştı ama bu farklı görünüyordu. Kan pompalamayı durduramıyordu. Islak hissediyordu. Üşümüştü. Hiç olmadığı kadar yorgundu.

"Kuşu yere bırak. Onu arabaya bindirelim."

Kurt hırladı ama insanlar onun bacaklarını yakaladı. Kurt bir hırıltıyla şaha kalktı, dişlerini gösterdi ama içini sakatlayan bir acı kapladı. Her şey solmaya başladı. Kararmaya. Sonra hiçbir şey kalmadı.

Tao'ya vızıldayan bir şey onu uyandırdı. Bir böcek değil, diye düşündü karmakarışık düşüncelerini toplarken. Bir ses bile değildi. Ama neydi o?

Yine oldu. Bir güç patlaması çiftleşme bağına kadar vızıldadı. Adrenalin iğnesi vurulmuş gibiydi.

Kahretsin, üşümüştü. Ağırdı. Halsizdi. Enerji toplamak için derinlere inerek hareket etmeye çalıştı ve acı dalgalar halinde üzerine yuvarlandı. Hiç bitmeyen dalgalar midasını bulandırıyor ve başını döndürüyordu. Derin nefes aldı, kan, yağ, deri ve ... kokularını içine çekti. Ramon.

Tao gözlerini zorla açtı ve o piç, bir minibüsün içindeki bankta oturmuş, ona silah doğrultuyordu. Tao gerçekten de silahlardan bıkmıştı.

Kibirli pislik Tao'ya herhangi bir kısıtlama bile getirmemişti, o yüzden güç konumunda olduğundan emindi. Ramon'un güç sahibi olmadığına da lanet olsun. Tao'nun vücudunda neredeyse hiç enerji yoktu ve dürüst olmak gerekirse, hareket ederse tekrar bayılacağından oldukça emindi.

Hayatında sadece bir kez bu kadar güçsüz hissetmişti, o da neredeyse öldüğü gece.

"Uyanmışsın. Güzel. Sizin türünüzün bilinçsizken yer değiştirebildiğini bilmiyordum."

Ara sıra oluyordu.

Ramon gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, sen ve sürü arkadaşların size verdiğim değerden çok daha acımasız savaşçılarınız." Bu sözlerde aslında biraz saygı vardı. "Hayatta kalan tek kişinin ben ve şoförüm olduğuna eminim." Ve bu onu endişelendirmiyor gibiydi.

Tao'nun üst dudağı kıvrıldı. "Belki de diğerlerinin peşinden gelmeseydiniz ve sonra bir çift ödleğ gibi ağaçların arasına saklansaydınız, siz de onlar kadar ölü olurdunuz."

Ramón'un öfkesi kokusuyla birlikte yükseldi. "Senin için zor bir akşam olduğundan emin olduğum için bu yorumu görmezden geleceğim." Kaşları çatıldı. "Benim için de öyle. İşler pek de planladığım gibi gitmedi."

"Yani Taryn kapıya gitmedi, bu yüzden onu kaçıramadın ve sonra da sen onu minibüse bindirip uzaklaşırken arkadaşlarını bizi oyalamaları için bıraktın."

"Evet, demek istediğim bu. Ama ben uyum sağlayabilen biriyim. Alfa dışınıza ulaşamayacağım belli olunca, mantıklı düşünmesini sağlamak için sizden birini daha yakalamam gerektiğine karar verdim. Yakalamayı başardığım kurdun siz olması tamamen şans eseri oldu. Gerçekten de çok uygun." Tao'ya azarlar gibi bir bakış attı. "Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattınız Bay Lukas. İşler bu şekilde olmak zorunda değildi."

Yoldaki bir tümsek minibüsü sarstı ve Tao kendisini sarsan acıya karşı dişlerini sıktı.

"Seni götördüğümü biliyorlar," diye devam etti Ramón. "Bir kurt bizi giderken gördü ve kovalamaya çalıştı. Bacağı sakat olmasaydı muhtemelen bize yetişebilirdi. Sanırım şimdi sürünüz için ne kadar değerli olduğunuzu öğrenmek üzereyiz - ya da en azından geriye ne kaldığını." Gülümsemesi sahte bir sempatiklikteydi. "Güzel kuzgununuz için gerçekten üzgünüm."

Tao onu düzeltmedi. Adamın tetikte olması gerekmediğini düşünmesine izin vermek daha iyiydi. Ama olması gerekiyordu çünkü Tao o anda arkadaşından pek çok şey hissediyordu -öfke, acı, korku ama panik değil. Riley onun nerede olduğunu biliyordu, parasına bahse girerdi. "Bu geceyi atlatamayacaksın."

Ramon sıırttı. "Oh, sizi temin ederim ki yapacağım. Ne yazık ki aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim. Biraz daha kötü görünüyorsun. Belki Alfa'nız sizi kurtarmak için zamanında gelir. Ben bir

iyi bir ruh halindeyken, seninle yer değiştirmeden önce seni iyileştirmesine izin vereceğim."

"Taryn kardeşine yardım edemez. Hastalıkları iyileştiremez, bu-" Bir kurşun Tao'nun bōđrüne saplandı. Tüm vücudu sarsıldı ve acı içinde kıvranarak ciğerlerindeki nefesi sōküp aldı. Dünya birkaç saniyeliğine karardı.

"Kardeşimi iyileştirebilir ve iyileştirecek de. Ya da hem o hem de sen ölürsünüz. Bu-"

Yüksek bir gümbürtü minibüsü sarstı. Minibüs savrulurken, sarsılırken ve zıplayarak dururken lastikler gıcırdadı ve Ramón'un minibüsün yan tarafına doğru düşmesine ve tutunmak için banka tutunmasına neden oldu. Silah yere çarparak Tao'nun çok uzağına düşmedi. Adrenalinini tavan yaptı. Silaha doğru hamle yaptı. Iskaladı. Gözlerinin arkasında yıldızlar patladı ve midesi bulandı ama adrenalin acıyı azalttı. Bir adamın çığlığını duydu, şoför olup olmadığını merak etti.

Ramon daldı ve silahı almak için uzandı. Tao şaha kalktı ve dirseğini piçin suratına çarparak geri sendelemesine neden oldu. Ramón'un kıcı garip bir gümbürtüyle minibüsün zeminine çarptı. Tao'nun yüzüne tekme attı ama Tao onun bileğini yakaladı ve sertçe bükte. Kemik kırıldı ve Ramón dişlerinin arasından haykırarak Tao'nun kurdunun vahşi bir sırtışla dişlerini göstermesine neden oldu.

Ramón bacağının kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştı ama Tao bacağını sıkı sıkı tutmaya devam etti. İnsan öne doğru eğildi ve Tao'nun saçına doğru bir hamle yaptı ama birkaç santimle ıskaladı. Tao onun elini ısırdı ve Ramón öfke dolu bir hırıltıyla elini geri çekti. Piçin kanının kokusu neredeyse yüzündeki acı ifadesinden daha iyiydi.

Ramón küfrederek direksiyonu kırdı ve sağlam bacağıyla tekme attı.

Botu Tao'nun kafasına sertçe vurdu.

"Orospu çocuğu," diye hırladı Tao. İnsan çığlık atana kadar Ramón'un kırık ayak bileğini sıkıca kavradı. Ramón diğer bacağıyla tekrar tekme attı ama Tao hazırđı; hareketi koluyla engelledi ve ardından yumruğunu Ramón'un çenesine indirdi.

İnsan hırlayarak homurdandı. Silaha doğru atıldı, bunu yaparken Tao'yu sırt üstü yere düşürdü ve Tao'da daha fazla kör edici acının dalgalanmasına neden oldu. Ramón'un parmakları silahın kabzasına değdi-

Kapılar açılırken metal gıcırdadı ve Tao'nun iki kez göz kırpmasına neden olan ışık minibüsün içine püskürdü. Ve işte arkadaşı oradaydı. Çıplaktı. Kanlı bir karmaşa. Ve mutlak bir öfke içinde.

Ramón tam kadın minibüse atlarken döndü. Gerildi, kendini ona doğru fırlatmaya hazırlandı ama kadın çok hızlı hareket ederek ona çarptı ve sırt üstü yere yuvarlanmasına neden oldu.

Öfkeden kuduran Riley bir elini insanın boğazına doladı. Adamın boynunu kırmak istiyordu. Bunun yerine onu yerinde tuttu; mücadele etmesine, kendini kurtarmaya çalışmasına izin verdi. Dişi olabilirdi ve yaralı olabilirdi ama yine de bir insandan daha güçlüydü. Bunu kendi gözleriyle görmesine izin verdi. Bu küstah herifin beynine bir kadın tarafından alt edilmekte olduğu o an yerleşmişti.

Ramón geriye uzandı ve parmaklarını silahının kabzasına doladı. Riley pençelerini çıkardı, boğazını delmelerine izin verdi; deriyi parçaladı, kasları kesti ve atardamarları kopardı. Başka tarafa bakmadı, adamın gözlerinden akan hayatı izledi. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar çabuk bitmesi gerektiği için biraz sinirlenmişti. O pisliğe biraz daha acı vermek hoşuna gidebilirdi.

Adamın öldüğünden emin olan Riley, kana bulanmış pençelerini adamın gömleğine sildi ve kılıfına soktu. Ardından Tao'nun yanına gitti, nefesleri göğsünde gidip geliyordu. Tao'nun kanlı görüntüsüne bakarken tüm öfkesi ve kabadayılığı bir anda yok olmuş, geriye sadece ruhunun derinliklerindeki dehşet kalmıştı. "Tanrım, berbat durumdasın."

Tao arkadaşının hırpalanmış bedenine bakarken kendi acısını unuttu. "Tanrım, bebeğim, sen de öylesin." Tırmık izleri, ısırmalar ve delinme yaralarıyla kaplıydı; hepsi de derindi ve çok kötü kanıyordu. Bir tutam kan yan taraftaki saçları keçeletmişti.

Başında büyük bir yara olduğundan şüpheleniyordu. Onu daha çok endişelendiren şey ise kulağından ve burnundan akan kandı.

"Tao. . ." Sesi titriyordu. Hiçbir zaman -ne anne babası öldüğünde, ne Ethan vurulduğunda, ne de Dexter neredeyse kaçırıldığında- böylesine dayanılmaz bir korku hissetmemiştir. Bu onun içinde yaşayan, nefes alan bir şeydi. Yüzü bitkin ve solgundu, kalp atışları onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaştı ve aldığı her nefes hırıltılı çıkıyordu. Çok fazla yara vardı, çok fazla kan vardı ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

"Panik yapma, tamam mı, iyi olacağım. Kahretsin, bebeğim, sana ne yaptı?" Shirley'nin kokusunu alabiliyordu.

"Vurulduğunda, sürtük pençelerini kanadıma geçirerek beni de kendisiyle birlikte yere sürükledi. Düşerken başımı bir dala çarptım." Çok fena acımişti. Hâlâ da acıyor.

Tao doğrulmaya çalıştı ve kendi acısı geri geldi. Dişlerini sıkı ve başının dönmesinin durmasını bekledi. Sanki içinde şişmeye devam eden yanan sıcak bir balon vardı. Kadının elini tuttu, sanki kadının eli görüş alanını saran karanlığı geri püskürtebilirmiş gibi.

"Tao, benim için dayanmalısın."

Kadının korkusu onu tüm acılardan daha çok etkiledi. "Dayanıyorum. Bunun için endişelenme. Hiçbir yere gitmiyorum." Ne kadar kötü yaralandığını ya da içine bir uyuşukluk çöktüğünü kabul etmeyi reddetti; onu düşünecekti, sadece onu. Çok fazla insan kaybetmişti; bir başkasını kaybetmesine izin vermeyecekti, tıpkı ölümün onu ondan almasına izin vermeyeceği gibi.

"Sorun yok," dedi, sesi hâlâ titriyordu, onun yanında yatıyordu. "Taryn gelecek. Diğerleri de her an burada olabilir. Beni takip ediyorlardı." Gökyüzünden sadece yoldaki ölü rakunu almak için inmiş ve bir anlık ilhamla sürücüyü korkutmak için onu minibüse fırlatmıştı.

"Gözlerinin nesi var?" diye sordu. Gözlerinden biri kan çanağına dönmekle kalmamış, gözbebekleri de eşit büyüklükte değildi.

Riley gözlerini kırptırarak bulanık bir görüşle ona baktı. "Bir şey yok. Benim için endişelenme. Ben iyiyim."

"Yalan söylüyorsun."

Öyleydi. Sanki biri kafasına balyozla vuruyormuş gibi kafasında bir ağrı vardı. Tahmin etmesi gerekirse, kafatasının çatladığını söyleyebilirdi. Midesi bulantıyla dolup taşıyordu, yaraları cehennem gibi yanıyordu ve biraz başı dönmeye başlamıştı. Ama bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

"Taryn gelecek." Riley'nin o gelene kadar onu hayatta tutması gerekiyordu. Riley onun gözlerinin içine bakarak çiftleşme bağına enerji gönderdi, bağı güçlendirdi, onu güçlendirdi. Göz kapaklarının arkasında ışıklar yanıp söndü ve sersemlik beynine hücum etti ama ona daha fazlasını gönderdi. Elinden gelse bile ölmesine izin veremezdi. Yaşamak zorundaydı. Onun için çok önemliydi. Onun her şeyiydi.

Enerji, bir tokat gibi keskin bir şekilde bağdan ona doğru geri döndü. Kaşlarını çattı. "Al şunu."

"Hayır. Sen de benim kadar zayıfsın. Titriyorsun." Bu Tao'yu çok endişelendiriyordu.

"Ben iyiyim. Al şunu." Bağdan aşağıya doğru güçlü bir enerji nabızı gönderdi; o kadar güçlü bir nabızdı ki adam bunu reddedemeyecek kadar zayıftı. Bir mide bulantısı dalgası ona sertçe çarptı. Başı dönüyordu ve yönünü şaşırmıştı... Başındaki yaralanma ve ne kadar bitkin olduğu da buna yardım ediyordu.

Hırladı. "Benim için ölmeni istemiyorum." Ama olacak olan buydu. Onu hayatta tutmaya çalışırken, aslında onun hayatı için kendi hayatını veriyordu.

"Şimdi anlıyorum," diye fısıldadı. "Babam öldüğünde neden dayanamadığını anlıyorum. Yeterli olmadığımdan değil, benimle hiç ilgili değildi. Sadece onsuz yapamadı. O olamazdı. Gerçekten bu kadar basitti." Sesi çatallaştı. "Sensiz olmak istemiyorum."

Burada onun kalbini kırıyordu. "Baban hakkında yanılıyorsun. O kadar basit değildi. Evet, onsuz olmak istemedi. Yine de mücadele etmeliydi. Etmedi, çünkü bencildi. Ben o değilim. Gitmiyorum. Beni dinle. Beni burada tutmak zorunda değilsin. Ben kendimi burada tutuyorum."

"Hayır, seni burada tutmak zorundayım."

"Ve seni burada tutmak zorundayım, o yüzden bunu yapalım."

Başını sallayarak başa enerji gönderdi ve adamın sistemine kısa süreli bir güç dalgası yolladı. O da kıza bir enerji fışkırması göndererek kızın bedenine aynı desteği verdi. Sanki birbirleri için nefes alıyorlarmış gibi, her ikisi de bunu tekrar tekrar yaptı. İşe yarıyordu; aynı zamanda onu hızla zayıflatıyordu çünkü başındaki yaralanmanın etkileri düşüncelerini bulandırıyor ve kendisini boşlukta hissetmesine neden oluyordu. Dahası, yaralıyken doğal uyku dürtüsü onu ele geçirmeye çalışıyordu.

"Savaşmaya devam et." Tao karanlığın onu çektiğini, onu elinden almakla tehdit ettiğini hissedebiliyordu ve bu onu çok korkutuyordu.

Yol boyunca ayak sesleri duyunca kurdun kulakları diken diken oldu. Minibüs sarsıldı, sanki bir şey ya da biri ağırlığını ona dayamıştı. Birkaç dakika sonra Mathers kanlar içinde ve her tarafı çizilmiş bir halde tökezleyerek görüş alanlarına girdi.

Riley insana tısladı. "Ölmüş olman gerekirdi."

Alay etti. "Sen de öyle yapmalısın." Silahını kaldırdı ve onlara doğrulttu.

Tao için her şey sessizleşti. Yavaşladı. Tıpkı son kez ölüm onu çağırdığında olduğu gibi. Riley'yi tehlikeden uzaklaştırmak, ona saldırmak ve kendi silahıyla vurmadan önce o orospu çocuğunu parçalamak istiyordu. Ama enerji seviyesi çok düşüktü.

"Bu Ramon için." Mathers'ın silahı tutuşu sıkılaştı ve-

Büyük gri bir kurt Mathers'ın yan tarafına çarparak onu görüş alanlarının dışına uçurdu. Tao o kurdu tanıyordu. Dante.

Tao'nun içini bir rahatlama kapladı. "Sadece benim için dayan bebeğim. Taryn burada." Ama minibüse binen Taryn değildi. Merkür Sürüsü'nün Beta dişisi Ally'ydi. Aynı zamanda bir Kahin'di ve iyileştirme yeteneğine sahipti.

Gözleri Tao'dan Riley'ye dans ederken esmer kızın rengi soldu. "Tanrım, kahretsin!"

Riley, "Önce onu iyileştir." diye geveledi.

Tao, "Hayır, önce onu iyileştir," diye bağırdı.

Riley başını salladı. "En az üç kez vuruldu ve çok kan kaybetti; size daha çok ihtiyacı var."

"Hayır, iyileştir-" Ama Ally ellerini Tao'nun üzerine koyarak itirazlarını görmezden geldi. Ally'nin şifa enerjisinin içinden geçtiğini hissetti, onu çiftleşme bağından aşağı itmeye çalıştı ama işe yaramadı. Enerjiyi yönlendirmek ona ait değildi; Ally'nindi.

Riley acı dolu bir tıslama çıkararak sırt üstü yuvarlandı. "Şimdi uyuyacağım."

Onun elini sıktı. "Henüz değil. Zor olduğunu biliyorum ama benim için uyanık kalmalısın."

"Tamam." Ama Riley bunu söylerken bile kendinden geçmeye başladığını hissedebiliyordu. Kendinden geçecekmiş gibi hissediyordu ve bu onu korkutuyordu. Uzaklara sürüklenmek istemiyordu; Tao'yla birlikte olmak istiyordu.

"Gözlerini aç Riley."

Zorla açtı. "Özür dilerim." Göz kapaklarından ağırlıklar sarkıyormuş gibi hissediyordu.

"Ally, ona git! Beni yeterince iyileştirdin, şimdi ona yardım et! Hemen şimdi, Ally!"

Yumuşak eller başına dokundu ama Riley irkilmek için bile çok yorgundu. İçinden ılık bir bal gibi garip bir enerji akıyordu. Hem yatıştırıyor hem de iyileştiriyor, kuzgununu sakinleştiriyordu. Ally arkasına yaslandığında Riley, "Teşekkürler. Şimdi gerçekten uyumam gerek."

Kendini ağır ve koordinasyonsuz hisseden Tao dik oturdu ve onu kendine doğru çekti. "Sorun değil, bebeğim."

Onu öptü

Tapınak. "Artık uyuyabilirsin."

"Harika," diye nefes aldı. Sonra her şey karardı.

"Nefes alışını duyabiliyorum," diye fısıldadı Savannah, Riley'nin üzerine yayıldığı yatağın yanında dururken, saçları yastığın her tarafına dağılmıştı.

Savannah ve Dexter'in yanına çömelen Tao başıyla onayladı. "Gördün mü, sadece uyuyor." Ama bunun neden dehşetlerini yok etmediğini anlamıştı. Onun iyi olduğuna gerçekten inanmak için gözlerine bakmaya, sesini duymaya ihtiyacı vardı. "Yine de onu uyandıramayız. Dinlenmeye ihtiyacı var. Ne kadar çok uyursa o kadar çabuk iyileşir."

Dudağını ısıran Savannah, "Uyandığında onu görmeye gelebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette gelebilirsiniz. İkiniz onun görmek istediği ilk insanlar olacaksınız. Şu anda en çok ihtiyacı olan şey, o uyurken birbirinize göz kulak olmanız. Bunu yapabilir misiniz?" Başlarını salladıklarında gülümsedi. "Güzel." Tao nazikçe Dexter'in saçlarına dokundu. "Başın nasıl, küçük adam?"

"Daha iyi," dedi yürümeye başlayan çocuk, başparmağını emerek.

Tao, Shirley'nin yatak odalarına dalıp onu duvara fırlattığı düşünülürken, travma geçirmiş bir çocukla uğraşmayı bekliyordu ama Dexter ya stresli olayları engelleme konusunda iyiydi ya da sokaklarda tek başına hayatta kaldıktan sonra son derece dirençli hale gelmişti. Öte yandan, tüm çitalar fiziksel ve zihinsel olarak böylesine dayanıklıydı.

"Kötü kadın artık gitti," dedi Savannah. "Riley onu uzaklaştırdı."

"Öyle yaptı," diye doğruladı Tao. Makenna kısmen açık olan kapıdan başını uzatınca başını kaldırıp baktı.

"İşte ikiniz de buradasınız," dedi. "Grace, Kye ve Lilah ile kurabiye pişirmek isteyip istemediğinizi soruyor."

Her iki çocuk da Riley'ye baktı, ondan ayrılmak istemiyorlardı. Tao ellerini omuzlarına koydu. "O geldiğinde senin için geleceğim."

uyanır," diye söz verdi onlara. "Tamam mı?"

"Tamam," dedi Savannah. Dexter'ın elini tutarak onu kapıya doğru çekti.

Onlar isteksizce odadan çıkarken Makenna içeri girdi ve Riley'ye baktı. "Bir süredir uyuyor."

Tao'nun tahminine göre en az on iki saat. Paniğe kapılacaktı ama ... "Bu iyileştirici bir uyku."

Makenna'nın kaşları çatıldı. "Bir ne?"

"Kuzgunlar yaralandıklarında iyileşmelerine yardımcı olmak için derin bir uykuya dalarlar. Max onun iyi olacağını doğruladı." Dün gece Riley onları aramadığında amcaları korkmuştu, bu yüzden ikisi de Phoenix Sürüsü bölgesine koşmuştu. Yaptıkları ilk şey Riley'yi kontrol etmek olmuştu. İkinci yaptıkları şey ise Tao'ya bağlamak ve Riley'nin yaraları için onu suçlamak olmuştu. Sonra da ona bağdırlıkları için bol bol özür dilemiş ve çiftleşme için onu tebrik etmişlerdi.

Makenna, "Onun yaraları soldu," diye belirtti. "Seninkiler de öyle. Bu iyi bir şey."

"Evet, bu çok iyi." Ally, Riley ve Tao'yu tam olarak iyileştirmemişti, yaralıların geri kalanı için enerji biriktirmesi gerekiyordu, bu yüzden ikisinde de yüzeysel kesikler ve çürükler kalmıştı.

"Çok fazla kişi yaralandı, Tao. Neredeyse herkes en azından bir kurşunla sıyrıldı. Dürüst olmak gerekirse Trick'i kaybedeceğimizi düşünmüştüm. Taryn onu zamanında iyileştirmeyi zar zor başardı."

Tao hikâyeyi Taryn'den çoktan dinlemişti; Trick'i iyileştirmekten ona ve Riley'ye gidemeyecek kadar güçsüz düştüğü için suçluluk duygusuna kapılmıştı. Aslında gözyaşları içinde onlara ulaşamadığı için özür diliyordu. Özür dilemesini gerektirecek bir şey olmadığına ve Riley'nin ona kızgın olmadığına onu ikna etmek yarım saatini almıştı. Ally'yi onlara göndermiş, bu da onları kurtarmıştı. "Ally için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Kesinlikle evet," diye onayladı Makenna. "Kısa bir süre önce beni iyileştirdi. O olmasaydı ölebilirdim. O beni kurtardı

Shaya'nınki de dahil olmak üzere pek çok hayat." Makenna kendine sarıldı. "Biliyor musun? Ramón'un bölgemizi işgal etmeye çalışacağı hiç aklıma gelmemişti. Onun bir tehlike olduğunu biliyordum ama gerçekten de bu kadar güçlü olduğunu düşünmemiştim."

"İnsanların bizden daha zayıf olduğunu düşünüyoruz - fiziksel olarak öyleler. Bu da bazen çok daha tehlikeli olabileceklerini unutabileceğimiz anlamına geliyor."

Başını salladı. "Sence Ramón oradan canlı çıkmayı umuyor muydu?"

"Evet. Gururlu ve kibirliydi ve muhtemelen kendini sadece dokunulmaz değil, yenilmez olarak da görüyordu." Sonunda bu onun çöküşü olmuştu.

"Onu öldüren kişi olmak isterdim, bu yüzden Riley'ye bunu yapanın o olmasını çok kıskandığımı söyleyebilirsin."

Makenna gittikten sonra Tao yorganın altına girdi ve Riley'yi nazikçe kollarına aldı. Kız hafifçe bile kıpırdamadı, kuzgunlar için bunun normal olduğundan emin olmasaydı bu endişe verici olurdu.

Saatlerce orada yattı, onun uyumasını izledi ve iyi olduğuna dair kendine güvence verdi. Yine de bu çok zordu çünkü sürekli onun minibüsteki halini, yaralı, kanlar içinde ve zayıf halini görüyordu. Karanlık onu çekerken çiftleşme bağlarının ne kadar sık titrediğini hatırlayıp duruyordu. Korku boğazını tıkarken, kolları onun etrafında büküldü. Göz kapakları yarıya kadar açıldı ve iki menekşe rengi havuz ona kilitlendi.

"Hey, bebeğim." Onu öptü, onun tadına ihtiyacı vardı, onun iyi ve yanında olduğunu onaylamaya ihtiyacı vardı. Alnını onunkinin üzerine koydu. "Ne lanet bir gece, değil mi?"

"İyisin," dedi rahatlamış bir şekilde. Sonra kaşlarını çatı. "Yine neredeyse ölmemen gerekiyordu."

Burnunu onunkine sürttü. "Hazır olmadan ölmeyecek kadar inatçıyım."

Kendini gözden geçirdi. Ağrısı ya da sızısı yoktu ve ... "Beni yıkadın."

"İkimizi de yıkadım. Her tarafımız kurumuş kan içindeydi."

Aklına bir anının gelmesiyle gözleri tamamen açıldı.
"Dexter-"

"O iyi," diye onu rahatlattı Tao. "Başında kötü bir yara vardı ama Ally onu iyileştirdi. Travma falan geçirmedi ama bence tüm bu olanlar Savannah'yı kesinlikle sarstı. Yine de bunu saklamakta iyi."

Burun delikleri alevlendi. "Kokularını alıyorum."

"Senin için endişelendiler, ben de sadece uyuduğunu görmeleri için içeri girmelerine izin verdim."

Ağzı kıvrıldı. "Onlarla aran iyi." "Sen daha iyisin."

Kızın kaşları çatıldı. "Max ve Ethan'ın da kokusunu alıyorum."

"Dün gece onları geri aramayınca paniğe kapıldılar ve kışkırlarını buraya getirdiler."

"Kahretsin, onları arama fırsatım olmadı." Riley her şeyin çok hızlı geliştiğini hatırlıyordu. Her şey tamamen kontrolden çıkmış gibiydi. "Shirley hakkındaki haberleri nasıl karşıladılar?"

"Pek iyi değil. O olduğunu anlayamadıkları için kendilerine kızıyorlar. Paralarını Cynthia'ya yatırmışlardı. Shirley'nin Wade'i yüzüstü bıraktığınız için hepinizi cezalandırmak istediğini düşünmekte haksız mıyım?"

"Bundan çok daha fazlası vardı." Riley ona Shirley'nin söylediği her şeyi ve ne kadar dengesiz görüldüğünü anlattı. "Wade sahip olduğu tek iyi şeydi. Sanırım onun dayanağıydı."

Tao kızın saçlarını kulağının arkasına kıvırdı ve parmaklarını kızın ensesinde gezdirdi. "Bu Wade için çok zor olmuş olmalı."

"Wade için pek çok şey zordu." Kaşlarını çatı. "Babamın onun gerçek eşi olduğunu duyduğumda hâlâ biraz şoktayım."

"Yanılmış olabilir Riley."

"Başka bir şey olmasa bile, buna gerçekten inanıyordu. Ve onun ölümü için beni suçladı. Tüm bunları bir araya getirdiğimde, Shirley'nin yaptığı şeyi yapmaya itildiğini düşünüyorum çünkü o çok

Pek çok Şeye kızgındı. Bu öfkeyi bırakıp iyileŐemedi. Yaraları iltihaplandı ve gittikçe daha da kötüleŐti. Artık hiçbir Şeyi gerçekten önemŐediğini sanmıyorum."

Tao elini yatıştırıcı bir Şekilde kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "O artık gitti. Öfkesini bir daha asla senden çıkaramaz." Onu tekrar öptü. "Kurdum seni gökyüzünden düşerken gördüğünde sana ulaşmaya çalıştı ama Ramón ondan önce davrandı." Ramón'un kurşunu Riley'ye değıl de Shirley'ye isabet ettiğı için evrene Őükretmesi gerekiyordu.

"Biliyorum. Kuzgunum onun seni minibüse bindirdiğini gördü ve dikkatini çekmek için Trey'in yüzünün önünde ciyak ciyak bağırdı. Trick'i iyileŐtirdikten sonra Taryn'i tutmak için o zamana kadar insan formuna geri dönmüştü. Trey bir grup kurda minibüsü takip etmelerini emretti ve Taryn Ally'den onlarla birlikte gitmesini istedi. Başka bir kurt zaten takip etmeye çalışıyordu - sanırım Dominic'ti - ama bacağı yaralıydı."

"Demek kurtlar seni takip etti."

"Minibüs takip edemeyecekleri kadar hızlıydı, ben de kurtların beni görebileceğı yüksek bir yerde durdum." Ve Őoförün onu fark etmeyeceğı bir yerde.

Tao başparmağıyla kızın elmacık kemiğini okşadı. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim. Ama benim için neredeyse öleceğın için sana teşekkür edemem. Bunu bir daha asla yapma."

"Senin için ölmeye çalışmıyordum - benim ölümüm zaten seni öldürecekti. Sadece biri gelene kadar seni hayatta tutmaya çalışıyordum."

"Evet, ama beni orada tutmaya yetmeyeceğın için panikliyordun ve bu seni umursamaz yapıyordu."

Dün geceyi düşünerek kaşlarını çattı. "Sanırım öyleydim."

"Benim hayatımdan babanıkinden daha fazla sorumlu değılsin. Yemin ederim, farklı düşünmene neden olduğı için Sage'in kıcına tekmeyi basabilirim."

"Artık onu affettim. Sage'i değil, babamı. Bir eşi kaybetmenin ne kadar zor olacağını gerçekten anlamamıştım. Yani, entelektüel olarak bağı kopmasının hayatta kalmanın zor olacağını biliyordum. Ama bağı ne kadar güçlü olduğunu hiç hissetmemiştim, eşinizi nasıl sizin bir parçanız gibi hissettirdiğini hiç bilmiyordum." Kulağının kabuğunda gezindi. "Seni kaybedersem zaten yarı ölü hissederdim. Öylece kayıp gitmek çok kolay olurdu."

Tao onun elini tuttu ve avucunu öptü. "Kendi kederinin içinde debelenip durduğu ve kaçıp gitme dürtüsüyle savaşmaya bile çalışmadığı için hâlâ bencildi."

"Belki, ama yine de onu affediyorum."

"Ve şimdi bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını anlıyorsun."

"Onu burada tutmak için yeterli olmadığınızdan değil, kaçmayı seçtiğinden."

"Evet, şimdi fark ettim."

"Tam zamanında."

Riley dudağını ısırды. "Herkesin iyi olup olmadığını sormaya korkuyorum."

.. ki sanırım ben de bir nevi soruyorum."

"Pek çok insan yaralandı ama hepsi hayatta," diye güvence verdi. "Ramón ve yordakçıları hariç tabii ki."

"Tüm cesetleri ne yapacağız?"

"Ally onlarla başa çıkabilecek birini tanıyor." Üvey kardeşi Cain, Hareket'in bir parçasıydı - aşırılık yanlılarına karşı misilleme yapan bir grup şekil değiştiren. Cesetlerden kurtulmaya alışkınlardı. "Ramón ve adamlarının cesetlerini bugün bir ara toplayacaklar. Memur Brown ve Taylor'ın cesetlerini ise polise teslim ettik."

"Ölümleri başımıza bela açacak mı?"

"Sebepsiz yere ateş açtıkları ve ardından Ramón'un adamlarının geçmesine izin vermek için kenara çekildikleri hikayemizi destekleyecek güvenlik görüntülerimiz var."

"Polis Ramón'un adamlarının cesetlerini istemedi mi?"

"Elbette söylediler. Onlara insanları bölgemizden kovaladığımızı söyledik. Bize inanmadılar tabii ki.

-Özellikle de Ramón ve adamlarını hiçbir yerde bulamadıkları için... Ama aynı zamanda bir uyuşturucu baronu ve yordakçılarını sokaklardan çektikleri için de mutlular. Brown ve Taylor'ın ölümüne de üzölmüş görünmüyordı." Tao, karakolda köstebekleri olduğunu bildiklerini ve hatta Brown ve Taylor'ın bu köstebekler olduğundan şüphelenmiş olabileceklerini tahmin etti.

"Yani, temel olarak, sürü hiçbir şeyi kabul etmiyor."

"İnsan yasalarına cevap vermek zorunda değiliz. Ancak kendimizi açıklamaya ve eylemlerimizi haklı göstermeye başladığımız anda, onlara etkin bir şekilde cevap vermiş oluruz. Ayrıca, yaptığımız şey aslında bir insanın izinsiz girdiğı için bir yabancıyı vurmasından farklı değil."

"Doğru." Uzun bir nefes aldı. "Hak edilmemiş tepkiler olmayacağı için mutluyum. Her şey bittiğı için mutluyum."

"Ben de." Onun çenesini kavradı. "Ağızına tekrar ihtiyacım var." Öpücük yumuşaktı, yavaştı, tembel bir keşifti. Parmaklarını kızın saçlarının arasına soktu ve bir gece önceki korkunç şişliğin olduğu yere dokundu. Artık kabuk bağlamamış ya da iltihaplanmamıştı, sanki yara hiç orada olmamış gibiydi. Ama olmuştu, neredeyse onu kaybediyordu, neredeyse onunla birlikte ölüyordu. Bu düşünce göğsünü ağrıttı.

Tao onu sırt üstü yuvarladı. "Senin içinde olmam gerek. Sonra duş alırız, yemek yeriz ve onlar tekrar gelip iyi olup olmadığını kontrol etmek için kapıyı kırmadan önce çocukları görürüz." O anda kapıya hafif bir vuruş oldu. "Çok erken konuştum," diye mırıldandı.

Yataktan kayarak çıktı ve kapıyı açtığında iki küçük insanın beklediğini gördü. Riley'nin uyandığını görünce içeri koştular ve kelimenin tam anlamıyla yatağı atladılar. Tao gülümsedi, onlar Riley'ye sarılıp yanaklarını öpücöklere boğarken kalbi sıkıştıyordu. Dexter ona, şaşırtıcı bir şekilde taze görünen bir dilim elma bile verdi.

Savannah, Tao'ya sert bir kaş çattı. "Uyandığında bizim için geleceğini söylemiştin."

"Ben de tam yapmak üzereydim, bu yüzden beni burada yendiğın için mutlu değilim. Medyum falan mısın?"

Savannah kıkırdadı ve sonra Riley'ye döndü. "Tao kötü insanların artık gittiğini söylüyor."

"Gitmişler," diye onayladı Riley.

"Kötü kadın odamıza geldiğinde yardım etmek istedim."

Riley küçük kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Yardım edemezdin tatlım. O senden çok daha büyük ve güçlüydü.

Ama artık gerçekten gitti.

-"Sana bir daha asla zarar vermeyecek, söz veriyorum."

Dexter başını eğerek onun çıplak omuzlarına baktı.

"Çıplak mı?"

Riley kıkırdadı. "Evet, öyle. Giyinmem için bana birkaç dakika verebilir misin?"

Savannah iç çekti. "Hızlı olmalısın." Tao'ya kaşlarını çattı.

"Ve öpüşmek yok."

Elini kaldırdı. "Evet, hanımefendi." Çocukların ardından kapıyı kapatırken Riley'ye gülümsedi. "Asla sıkılmayacağız."

"Asla," diye kabul etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir ay sonra

D Bunu duydun mu?"
Tao'nun yanına sokulmuş, başı Tao'nun göğsünde, açıklıktaki çimlerin üzerinde yatarlarken Riley gözlerini açtı. "Ne oldu?"

"Kesinlikle," dedi Tao. "Doğanın sesleri dışında hiçbir şey yok. Çocuk ciyaklamaları yok. Sürü arkadaşlarının gevezeliği yok. Greta'nın baş belası olması yok. Sadece biz varız."

Riley gülümseyerek gözlerini kapattı ve temiz havayı içine çekerek ciğerlerine dolmasına izin verdi. "Yani bu rüyana uyuyor mu?"

Parmaklarıyla saçlarını karıştıran Tao, "Hayır, bu daha da iyi," dedi.

Aylar önce eşine burada böyle uzanırken gördükleri huzurlu rüyayı canlandırmalarını önerdiğinde, bu kadar dingin hissetmeyi beklemiyordu. Doğayla iç içe olmak onu her zaman rahatlatırdı ama eşine sokulup güneşin tenine kondurduğu sıcak öpücüğün ve kayaların üzerinden akan nehir suyunun şaşırtıcı derecede rahatlatıcı sesinin tadını çıkarırken, kolayca rüyasız bir uykuya dalabileceğinden emindi.

Makenna ve Ryan, Riley ve Ryan'ın ölümlerinin birinci hafta dönümü olduğu için çocukları bir süreliğine ondan almışlardı.

Tao'nun çiftleşme töreni. Sürü onlara yalnız zaman geçirme sözü vermişti - her ikisinin de zorlu pozisyonları olduğu için sık sık sahip olamadıkları bir şey. Birbirlerini bol bol görüyorlardı; sadece etrafları genellikle başkalarıyla, çoğunlukla da çocuklarla çevriliydi.

Tao eşinin elini tuttu ve iç kolundaki kurt dövmesinin izini sürdü. O dövmeyi çiftleşme törenlerinin ertesi günü yaptırmıştı, Tao ise göğsüne, kalbinin hemen üstüne bir kuzgun dövmesi yaptırmıştı. "Kolunun iç kısmına bunu yara izini kapatmak için mi yaptırdın?" Yara izinin kötü olduğunu düşünmüyordu ama Shirley'nin ona yaptıklarını hatırlatıyordu. Tao da bunu kapatmak isterdi.

Sage ve Ruby Shirley'nin öldüğünü duyunca hayal kırıklığına uğramışlardı. İki kızlarına da saldırdığı için Alfalar onu kendileri öldürmek istemişlerdi. Cynthia, Shirley sayesinde karnına bir kurşun yemişti ama sarsılmış olsa da iyiydi. Sanki Tao'nun pek umurundaydı da.

"Hayır, dövmeyi senin gibi göğsüme yaptırmayı düşündüm," dedi Riley, "ama istediğim zaman bakabileceğim bir yere yaptırmak istiyorum."

Tao gülümsedi. "Sanırım bunun için iyi bir yer seçmişsin." Töreni dün gibi hatırlıyordu, gözleriyle uyumlu menekşe rengi elbisesini, tören sözlerini söylerken yüzündeki şefkatli ifadeyi ve ardından gelen büyük kutlamayı hatırlıyordu.

Sürüye ek olarak, anne babası, erkek kardeşi, Max, Ethan, Lucy, Madisyn ve Mercury Sürüsü de dahil olmak üzere pek çok insan daha oradaydı. Max ve Ethan kısa ziyaretlerini uzun bir konaklamaya dönüştürdükleri için zaten kendi bölgelerindeydiler. Çiftleşme töreninden birkaç gün sonrasına kadar Lucy'yi de yanlarına alarak ayrılmadılar. Annesi Ethan ve Max'i çok severdi. Kelimenin tam anlamıyla onlara tapıyordu.

Sürüde kaldıkları süre boyunca onları beş kez akşam yemeğine davet etmişti. Ayrıca, sürüyü terk ettiği için

hemen aşık olduğu Riley'ye davranışları. Riley başlangıçtaki kabalığı için Avery'yi affetmiş görünüyordu ve birkaç kez sırf eğlence olsun diye Greta'ya karşı grup oluşturmuşlardı. Biraz çarpık olan Greta'nın da bu atışmalardan en az onlar kadar zevk aldığından şüpheleniyordu.

Gerçi Greta törende pek fazla aşağılayıcı yorumda bulunmamıştı; bunun nedeni muhtemelen erkek arkadaşı Allen'ın da orada olmasıydı. Adam etraftayken şirretlik kaslarını çalıştırmaktan hoşlanmıyor gibiydi, bu da tüm kadınların Greta ve Allen'ın bir noktada birbirlerinin üzerine basmasını umdukları anlamına geliyordu; belki o zaman hepsi Greta'nın saçmalıklarından kurtulurdu.

Tao dalların ve çam iğnelerinin çıtırtısını duyunca kaşlarını çattı. Buralarda her kim dolaşıyorsa diğer tarafa gitse iyi olacaktı; eşiyle yalnız kalmak istiyordu. "Bir şeyin farkında mısın?"

Çenesini onun göğsüne dayadı. "Ne?"

"Bu hafta üç kez" -bir yaprak daldan uçup saçlarına kondu, o da koparıp çimlerin üzerine koydu- "bütün gece uyudun."

"Sayılır."

Kaşlarını çattı. "Sayılır mı?"

"Şey, uyandım ama çiftleşme bağını kullanarak tekrar uyumayı başardım."

Gözlerini kırptırdı. "Anlamıyorum."

"İlk uyandığımda tamamen gergindim ve hemen kalkmaya karar verdim ama seni uyandırmaktan korktum. Bu yüzden ne kadar derin uyuduğunu kontrol etmek için bağa, sana dokundum. Ne kadar yorgun olduğunu, zihninin ne kadar huzurlu olduğunu ve bedeninin ne kadar rahatladığını hissettim. Bildiğim bir sonraki şey, göz kapaklarımla ağırlaştığı ve zihnimin biraz sakinleştığiydi. Tekrar uykuya dalmam bir dakikadan az sürmüş olmalı."

İçinde bir umut parıldıadı. "Ve üç kez işe yaradı mı?"

"Evet. İlk seferin şans eseri olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre değilmiş."

"Bu harika bir haber; neden bana söylemedin?"

Onun yüzüne dokundu. "Uzun zamandır uykusuzluk çektiğimi anlamalısın. Aklınıza gelebilecek her türlü sözde 'çareyi' denedim ve hiçbirisi işe yaramadı. Tekrar uykuya dalmak için senin uykunu bölmeden bir yol bulmuş olabileceğim fikri ... Uğursuzluk getirmek istemedim."

"Anladım." Onu öptü. "Umalım da işe yaramaya devam etsin... Gerçi seni tekrar uyutmakla ilgili hiçbir sorunum yok."

Onun ağzına karşı gülümsedi. "Şey, çok fazla uykusuz kalmanla ilgili sorunlarım var, bu yüzden gerçekten bunun işe yaramaya devam etmesini umuyorum." Onu tekrar öptü, bu sefer daha derinden. Parmakları saçlarına gömülürken inledi, onu kendine yakın tutarken aldı ve tattı. Vücudu canlanırken bile içi eridi.

Yakınlarda bir dal kırıldı ve ardından gürültülü bir hış sesi duyuldu. "Burada kendi işime bakarak yürüyüşe çıkıyorum ve bununla karşılaşıyorum. Bunu herkesin görebileceği açık bir yerde yapmak zorunda mısınız?"

Riley iç çekerek omzunun üzerinden baktı ve nehirden süzülen güneş ışıkları yaşlı cadıyı çerçeveleyip yargılamaya başlayınca gözlerini kıstı. "Sanki bizi seks yaparken yakalamışsın gibi konuşuyorsun."

"Şu haline bak, her tarafına uzanmışsın. Benim zamanımda böyle şeyler olmazdı. Hayır. İnsanlar daha çekingendi ve bazı şeyleri kendi evlerinin mahremiyetinde tutmaya inanırlardı. Kendine hiç saygın yok."

Riley alnını ovuşturdu. "Tanrı vergisi nevrotik olma hakkına sahip olmadığını söylemiyorum ama bu ayrıcalığı gerçekten istismar etmek zorunda mısınız?"

"Senin yerinde olsaydım Tao, beni bu kadar dramatik bir şekilde yüzüstü bıraktığı için kadere kızardım."

Riley kapalı onu gözler. "Ben almak o déjà kaka hissi."

"Déjà poo?" Tao yankılandı.

"Tüm bu saçmalıkları daha önce duymuş olduğum hissi." Greta'nın nefesi kesildi. "Bu ne cüret!"

"Bak, Gretchen-"

"Ben Greta."

"Umurumda değil."

O anda Dominic ve Trick ormandan çıkıp geldiler. Tao dişlerini sıktı. Eşiyle yalnız zaman geçirmeye ne olmuştu? Kaşlarını çatı. "Burada ne işiniz var?"

Dominic sırtarak bir çam kozalağını çalıya doğru tekmeledi. "Hazine arıyorum. Sandığına bakabilir miyim Riley?"

Riley gülümsemesini bastırarak içini çekti ve hırlayan arkadaşını okşadı. "Dominic, lütfen yaşama isteğini bul."

Trick onlara özür dileyen bir bakış attı. "Bölmek istememiştik. Sadece Zac'i arıyorduk - kurt formunda buralarda bir yerde."

"Onu görmedik," dedi Riley.

Dominic ona bir kez daha sırtı. "Biliyor musun... gerçekten seksi bir sesin var. Eşim tarafından boğuklaştırılırdı daha da iyi çıkardı."

"Dominic." Tao Trick'e baktı. "Eğer onu sen öldürmezsen, ben öldüreceğim."

Trick gülen Dominic'i önüne itti. "Kendini öldürtmeden gidelim. Hadi, Greta."

Üç kurt ağaçların arasında gözden kaybolduğunda Riley, Tao'nun altında rahatladığını hissetti. "Tekrar barış."

Uzun bir nefes verdi. "Evet. Huzur." Kadın başını tekrar adamın göğsüne yaslayınca adam gözlerini kapattı. Serin esinti teninin üzerinde dalgalanıyor, güneşin karıncalandıran sıcaklığını hafifletiyor ve çam, güneşin ısıttığı kaya ve yabani otların kokularını taşıyordu. Dallar gıcırdadı, yapraklar hışırdadı ... ve yakınlarda bir yerde biri güldü.

Tao dişlerinin arasından tısladı. Tek istediği eşiyse bir süre yalnız kalmaktı. Bunun evrenden istenecek kadar büyük bir şey olduğunu düşünmüyordu. Ama birkaç dakika sonra Makenna açıklığa doğru tökezledi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim, burada olacağınızı bilmiyordum. Biz yolunuzdan çekilelim." Ryan omuzlarında Kye, göğsüne yapışmış Lilah, sol bacağına sarılmış Dexter ve sağ bacağına sarılmış Savannah ile açıklığa adım attı. Tao'ya bir selamlama ya da yardım çağrısı olabilecek bir şekilde homurdandı.

Riley ve Tao'yu gören Dexter aşağı atladı ve "Geliyor!" diye bağırdı. Yavru kendini Tao'ya doğru fırlattı, Tao da onu belinden yakaladı ve yanlarını gıdıklarken vücudunun yukarısında tuttu.

Ne olacağını bilen Riley, Savannah sıçrarken onu yakalamak için tam zamanında doğruldu. "Hey, tatlım."

Küçük engerek sıırttı. "Yine mi öpüşüyorsun?" Riley kıkırdadı. "Evet."

"Ew." Savannah şakacı bir şekilde Tao'ya tısladı ve sonra bir ağaca tırmandı.

Tao iç çekti. "Hadi içeri girelim, burada huzur bulamayacağız." Ayağa kalktı, Dexter'ı ayak bileğinden yakaladı ve onu baş aşağı sallandırarak yavrunun histerik bir şekilde gülmesini sağladı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Dexter'ın ceplerinden bir sürü yiyecek parçası düştü.

Makenna küçük çocuğı yakaladı ve onu düzeltti. "Siz ikiniz gidin ve yalnız kalın. Çocuklar bizimle iyi."

Riley çocuklara bir öpücük gönderdi ve el salladı. O ve Tao ormana doğru yürüdüler, diğer çocuklar Ryan'a bir ağaçmış gibi tırmanırken Savannah'yı bir ağaçta baş aşağı asılı bıraktılar. Riley elini yıpranmış bir meşenin üzerinde gezdirerek kabuğunun pürüzlü kenarlarını hissetti. Orman gerçekten çok güzeldi ve ... ve Tao artık yanında değildi. Omzunun üzerinden ona bakarak kaşlarını kaldırdı. "Seks hakkında düşünüyorum" gülümsemesini takınmıştı. "Ne?"

"Yürümeni izlerken seni en yakın yüzeye fırlatıp sertçe yere sermek istiyorum."

"Seni durduran ne?"

Tao hiçbir şey söylemeyecekti ama sonra bir kurdun onlara doğru geldiğini duydu. Küfrederek durdu. "Daha fazla dayanamayacağım. Dayanamıyorum işte."

Gülme isteğiyle savaşıarak dudaklarını birbirine kenetledi. Sonra adam aniden onu etrafında döndürdü ve ormanın derinliklerine doğru sürüklemeye başladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Biraz mahremiyet için."

Onlar uzaklaştıkça ağaçlar sıklaştı ve sonra Riley ağzı açık bir mağaraya rastladı. Riley onu içeri götürürken ayaklarının altında ölü yapraklar çıtırdıyordu. "Bunu daha önce hiç görmemiştim," dedi ona.

"Bölgemizde her küçük yarığı keşfedecek kadar uzun süre kalmadınız."

Kadın sertleşti. "Burada yarasa yok, değil mi?" Çünkü eğer varsa, çoktan gitmişti. Onların ürkütücü, dişli yüzlerini düşünmek bile ürpermesine neden oluyordu. Guano kokusu alamıyordu ama yine de ...

"Yarasa yok," diye güvence vererek onu kendine yaklaştırdı.

Tanrı'ya şükür. Ne kadar geriye gittiğini anlamaya çalışarak mağaranın etrafına baktı. Her tarafta pençe izleri vardı, sürünün yaptığına şüphe yoktu.

"Derin değil," dedi Tao. "Hiçbir yere çıkmıyor." "Peki hiç yarasa yok mu?"

Kıkırdadı. "Yarasa yok." Onu soğuk, engebeli taş duvara yasladı. "Sadece sen. Ve ben." Tao'nun istediği de tam olarak buydu. Ağzını onunkinin üzerine kapattı, hiç geçmeyen açgözlü, ilkel bir açlıkla ona ziyafet çekti. Her zaman oradaydı, her zaman onun olanı tatması ve alması için onu baştan çıkarıyordu.

Riley ellerini gömleğinin altından geçirerek şık ve sıcak tenine dokundu. Ham ihtiyaç etini yalıyor, sinir uçlarını yakıyordu. Bacağını onunkinin etrafında kıvırdı ve sikine doğru bastırdı. Adam sert ve hazırды ve kızın buna ihtiyacı vardı.

şimdi. Tırnaklarını adamın göğsüne geçirdi; daha fazlası için kadınsı bir talepti bu ve adamın hırlamasına neden oldu. Adam bir elini gömleğinin altına sokup göğsünü sahiplenici bir şekilde sıkarken sesi yuttu, nefesi kesildi.

"Bunun elime ne kadar iyi oturduğuna bakarak benim olduğunu anlamalıydım." Kalçalarını onunkilere doğru salladı. "Ve bu amcığın sikime ne kadar yakıştığından." Tao gömleğini çıkardı ve meme ucuna yapıştı, emdi ve ısırdı. "Gerçekten de olağanüstü göğüslerin var. Ve çok yumuşak bir tenin var. Yalamak ve ısırma için mükemmel."

"Tao, iltifat etmene gerek yok, biriyle yatacaksın."

Koyu bir kahkaha attı. "Oh, bunu biliyorum." Kadının fermuarını açarak elini külotunun içine soktu ve iki parmağını içine soktu. Kadının ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu görünce inledi, amının parmaklarının etrafında kenetlenmesine bayıldı. "Benim için boşalacaksın. Sonra seni becereceğim."

"Bu konuda kesinlikle bir sorunum yok, sadece herhangi bir şüpheniz varsa diye söylüyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Hiç şüphem yoktu, bebeğim." Onu parmaklarıyla becerdi, sertçe öptü. Ağız yumuşak ve sıcaktı ve istediği her şeyin, ona ait olan her şeyin tadındaydı.

Tao parmaklarını kancaladı, onu nefessiz bırakan o noktayı buldu. Daha fazlası için çılgına dönmüş bir halde elini tutmaya çalıştı, o da parmaklarını daha hızlı ve daha sert sokarak ona daha fazlasını verdi. Kız boşalırken amcığı parmakların etrafında çırpındı ve kasıldı, Tao'nun ağızına doğru inledi. Artık kendini tutması mümkün değildi. Ona sahip olmalıydı. "Kot pantolon. Çıkar onları."

Nefes nefese kalan Riley gözlerini kırıştırdı, hâlâ o yetenekli ve emin parmakların etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Duygularını tamamen alt üst etmiş ve onu biraz dengesiz bırakmıştı. Ayakkabılarını çıkardı ve fermuarının düğmelerini açtı. Adam kot pantolonunu indirmesine yardım etti ve sonra bir kenara attı. Onu kendi etrafında döndürdü ve kadın ellerini taş duvara vurdu.

"İşte bu kadar." Sertçe itti, kendini taşaklarının derinliklerine gömdü ve kadının amı onun etrafında kenetlendi. "İşte bu!"

Adam onu sertçe sikerken Riley başının geriye düşmesine izin verdi, parmakları kalçalarına saplanıyordu. Her hamlesi derin, cesur ve sahipleniciydi. Yankılanacaklarını bildiği inlemelerini tutmak için dudağını ısırdı ama bunu uzun süre başaramayacağından korkuyordu. Adam bu çılgın tempoda acımasızca amına girerken olmazdı.

Tao dişlerini kızın nabzında gezdirdi. "Boşalmaya hazırsın, değil mi?"

Evet, öyleydi. "Çok uzun sürmeyecek."

Ellerinden birini tutup amına götürdü ve klitorisiyle oynamak için parmağını kullandı. Kulağına doğru homurdandı. "Benim için gel, bebeğim." Aralarındaki bağ sayesinde onun doruğa ulaştığını hissetti, acı dolu mutluluğun dalga dalga içine çöktüğünü hissetti. Elini kızın ağzına kapatıp çığlıklarını bastırırken, bağ titreşti ve ona çarptı. Yüzünü kadının boynuna gömen Tao, kadının içinde patladı ve kadının amcığı sikini sıkıp kuruturken hırladı.

Sonunda tekrar hareket edebildiğinde, kollarını ona doladı ve boynunun yan tarafını öptü. "Seninle çiftleşmek aklıma gelen en iyi ve en akıllıca fikirdi."

Gülümsedi, biraz nefes nefese kalmıştı. "Beladan hoşlanmadığımı sanıyordum."

"Senin sorun yaratma tarzını seviyorum." Ona sokuldu. "Aslında hayır, seviyorum, tıpkı seni sevdiğim gibi. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim. Hiçbir şeyini."

"Senin tişörtlerini giymeye devam ettiğim için bile mi?" "Hayır."

"İçimde sana sürekli eziyet eden bir kuzgun olduğunu bile mi?"

"Hayır."

"Ödünç aldığım bile değil-"

"Çalmak."

"-Eşyaların mı?"

"Hayır." Sonunda oniks yüzüğünü geri vermişti. Ayrıca . . . "Benim olan senindir."

Onun içinde eridi, mutlu, yumuşak. Ama sormak zorundaydı: "Burada yarasa olmadığına emin misin? Sanırım gerçekten bir şey duydum." Uğursuz bir gıcirtı sesi.

İç çekti. "Kadın, hiç yarasa yok."

"Kadın mı?"

"Sen kadın değil misin?"

"Ses tonunu anlayacak kadar zeki değil misin? Ve bu geçerli bir soruydu. Burası bir mağara. Yarasalar mağaralarda yaşar. Kuduz mu olmak istiyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, Tao kafasını duvara vurmak istiyordu. "Bütün yarasalar kuduz değildir."

"Kuduz vakalarının yüzde doksan sekizi yarasalardan kaynaklanmaktadır."

"Değiller."

"Olabilirler."

Hırladı. "Tam bir baş belasısın, Porter."

"Eğer bir daha başıma bela olmak istersen, yarasalar uyanmadan önce beni bu lanet mağaradan çıkaracaksın."

"Delice. Siktiğimin delisi."

AcKMOWLEDGfEMENTS

Araştırma açısından, bu sefer sadece Google değil, Bing de çok yardımcı oldu, bu yüzden size büyük teşekkürler ikisi de.

İnsan olmayan varlıklara teşekkür etmek aradan çıktığına göre, aileme çok büyük bir teşekkür etmek istiyorum - onlar cidden gelmiş geçmiş en iyi insanlar ve sabırları ve destekleri için çok minnettarım.

Ayrıca Melody Guy'a çok teşekkürler - bunu daha önce de söyledim Melody ve yine söyleyeceğim: kendi kitabını yazmalısın, harika olacağını bildiğim kitabı okumak için sabırsızlıkla bekliyorum.

Montlake Romance ekibine, özellikle Christopher Werner ve Jessica Poore'a teşekkürler. Bir yazar daha iyi bir ekip isteyemez.

Tabii ki, bu kitabı okumak için hayatlarından zaman ayıran herkese kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz birer rock yıldızısınız, kimsenin size aksini söylemesine izin vermeyin. Benimle iletişime geçmek isterseniz suzanne_e_wright@like.co.uk adresine e-posta gönderebilir ya da sosyal medya üzerinden ulaşabilirsiniz.

Web sitesi: www.suzannewright.co.uk

Blog: www.suzannewrightsblog.blogspot.co.uk

Twitter: twitter.com/suz_wright

Facebook: www.facebook.com/suzannewrightfanpage

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2012 Steven Wright

Suzanne Wright karakterler yaratmadığı ve onların hikâyelerini anlatmadığı bir zamanı hatırlamıyor. Hatta

İngiltere'de çocukken şiirler, oyunlar ve öyküler yazmayı çok severdi. Bir yetişkin olarak Wright on altı roman yayımladı: From Rags, Burn, Blaze, beş Deep in Your Veins romanı, Phoenix Pack serisinde altı kitap ve Mercury Pack serisinde iki kitap. Wright, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Liverpool'da yaşamaktadır. Kendisini www.suzannewright.co.uk adresinde ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.